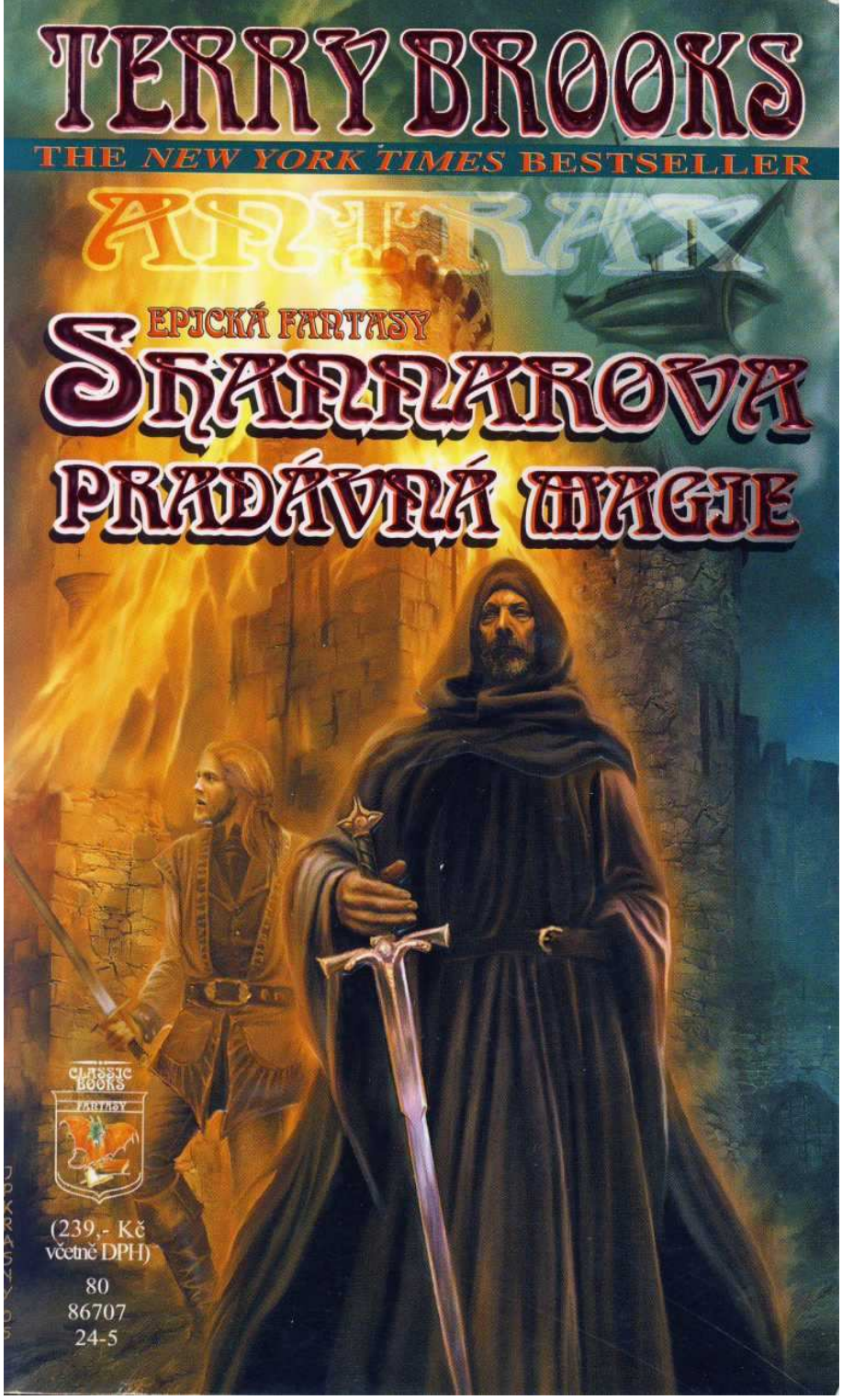
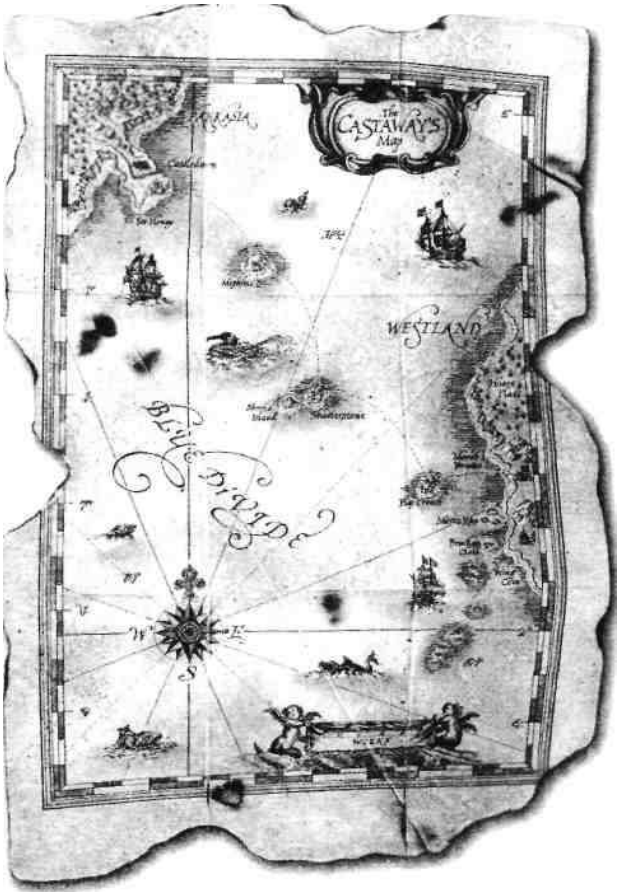

TERRY BROOKS
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
ANDRAX
EPICKÁ FANTASY
SHANNAROVA
PRADÁVNÁ MAGIE
CLASSIC BOOKS
FANTASY
(239,- Kč
včetně DPH)
80
86707
24-5

PARKASIE
Ledový Kruh
MODRÝ PŘEDĚL

THE Castaway'S Map – Trosečníkova mapa
Parkasia – **Parkasia;** Castledown – **Podzemní hrad;** Ice Henge – **Ledový Kruh;** Mephitic –**Smrdutý;** Westland – Západní země; Shrike Island – **Ostrov Kondorů;** Shatterstone – **Skalina;** Hoare Flats – **Pobřežní planina;** March Brume –**Březnový Opar;** Flay Creech – **Pustina;** Mesca Rho – Mesca **Rho;** Bracken Clell – **Bracken Clell;** Wing Hově – **Sídlo letců;** BLUE DIVIDE – **Modrý předěl**

Kapitola 1.

Dětství Grianne Ohmsfordové skončilo, když jí bylo šest let. Na svůj věk byla malá a neoplývala ani zvláštní tělesnou silou ani mimořádnými životními zkušenostmi. Proto nebyla vůbec připravená náhle dospět. Celý svůj dosavadní život prožila ve východním výběžku Králičích planin. Žila v útulném domově a byla starším ze dvou dětí Aradena a Biomlief Ohmsfordových. Její otec byl písař a učitel, matka se starala o domácnost. Do jejich domu přicházeli lidé skoro jako do hostince. Za otcem přicházeli studenti a klienti, kteří potřebovali jeho schopnosti, a také poutníci z celého Čtyřzemí. Grianne však sama nikdy nikde nebyla a teprve začínala chápat jak je ve skutečnosti svět velký. K tomu však došlo až v době, kdy všechno ztratila.

Byla nenápadného zjevu a na první pohled nic nenapovídalo, že by se dokázala vypořádat s těžkým životním údělem. Pravda však byla taková, že ve skutečnosti oplývala silou a neočekávanými schopnostmi. Něco z toho se zračilo v jejích neuvěřitelně modrých očích, které jako by člověka probodávaly skrz naskrz a pohlížely až na dno jeho duše. Cizinci, kteří udělali tu chybu, že se jí zahleděli přímo do očí, rychle odvraceli zrak. Grianne na ně nemluvila a nezdálo se, že by si z těchto setkám něco odnášela, ale návštěvníci mívali pocit, jako by se něčeho museli vzdát. Grianne často procházela domem i po dvoře. Dlouhé tmavé vlasy mívala rozpuštěné, a když se procházela, vypadalo to, že ani nevěděla kam jde, jako by hledala cíl své cesty. Často jen tak sedávala sama v rohu, a zatímco dospělí spolu rozmlouvali, ona si udržovala soukromí.

Byla zatvrzelé a tvrdohlavé dítě, a jakmile se na něco upnula, odmítala se toho vzdát. Její rodiče se jí čas od času pokoušeli zlomit milým chováním, obvyklými hrozbami i lákadly pro jiné děti neodolatelnými, ale nakonec vždycky

zjistili, že ji nedokážou přesvědčit. Zdálo se, že součásti Grianniny povahy je rozhodnost, neschopnost odolat výzvám a ochota přijmout jakékoliv následky svého chování. Často mívala domácí vězení, většinou v důsledku toho, že odmítala něco, co ostatní považovali za prospěšné. V každém případě jí podobné věci zřejmě nevadily. Mnohem víc by jí vadilo, kdyby před ostatními musela kapitulovat.

V jádru všeho byl totiž její odkaz, který se po celé generace projevoval neobvyklými způsoby. Grianne brzy poznala, že není jako její rodiče nebo přátelé, či kdokoliv koho znala. Byla přímým potomkem nejslavnějších členů své rodiny – Blina, Jair, Par a Colla Ohmsfordových. Její rodiče jí to prozradili poměrně brzy, téměř okamžitě poté, co se její talent projevil. Narodila se obdařená magií Písně přání, dřímající mocí, která se v rodě Ohmsfordů projevovala každých čtyři nebo pět generací. Stačilo si něco přát a zpívat a ono se to stalo. S touto mocí se dalo dokázat cokoliv. Píseň přání se mezi Ohmsfordy neprojevila již dlouho a ani jeden z jejích rodičů neměl zkušenosti s tím, jak vlastně funguje. Znali však mnoho příběhů, které jim opakovaně vyprávěli jejich vlastni rodiče, příběhů o kouzlech, která se v jejich rodě projevovala již od časů proslulé královny Wren, která byla dalším z jejich slavných předků. Proto věděli dost na to, aby poznali, co to znamená, když jejich dcera začala pouhým zpěvem ohýbat stvoly květin a zahánět vzteklé psy.

Její znalosti Písně přání byly hrubé a základní, a Grianne si nejprve myslela, že na ní není nic zvláštního. Byla malá a představovala si, že něco takového přece musí umět každý. Její rodiče jí pomohli pochopit, jak cenný ve skutečnosti její dar je. Díky nim se naučila zacházet se svou mocí opatrně a držet ji v tajnosti před ostatními. Grianne byla chytré dítě a rychle pochopila, co to znamená vlastnit něco, po čem by ostatní buď toužili, nebo by se toho báli. V tomto ohledu naslouchala svým rodičům velmi pozorně, i když daleko

menší pozornost věnovala jejich varování ohledně způsobů, jakými by měla svou moc užívat a důvodům proč ji užívat. Věděla dost na to, aby jim uměla ukázat to, co od ní čekali a ukrýt před nimi všechno navíc.

Během posledního dne svého dětství byla již obeznámena s užíváním magie. Dokázala ji ovládnout a nenechat se ovládat, ale zatím ještě neznala hranice své moci. Oděná ve zbroji své rozhodnosti a zatvrzelé tvrdohlavosti vybudovala si kolem sebe pevnost, ve které se svými kouzly přebývala, a kde si připadala nenapadnutelná. Její dětský svět byl mnohem složitější a zrádnější než svět mnoha dospělých, a Grianne se naučila, jak je důležité nikdy se nevzdat toho, kým a čím je. A byl to právě její dar magie a její pochopení toho dam, co ji zachránilo.

A současně, i když to nebyla její chyba, byl tento dar příčinou neštěstí jejích rodičů a mladšího bratříčka.

Již několik týdnů před posledním dnem svého dětství věděla, že něco není v pořádku. Projevovalo se to v drobnostech, které její rodiče ani nikdo jiný nemohl postřehnout. Ve vzduchu byly cítit zvláštní změny – vůně, chutě a zvuky, které šeptaly o čísi neviditelné přítomnosti a temných emocích. Když naslouchala ozvěnám svého hlasu, zachytila náznaky stínů, ukrývajících se na okrajích jejího zorného pole. Cítila změny v žáru a chladu. Tyto změny přicházely jen tehdy, když jí něco hrozilo, až na to, že předtím dokázala zdroj případného ohrožení odhalit a tentokrát nikoliv. Jednou nebo dvakrát ucítila blízkost postav zahalených v pláštích, možná tvaroměničů, na které již při několika příležitostech narazila, a kteří se před ní vždy stahovali do úkrytu a drželi se mimo její dosah.

Svým rodičům o těchto věcech nic neřekla, protože neměla žádné konkrétní důkazy, jen neurčitá podezření. I tak se ale měla na pozoru. Její domov stál na okraji javorového háje, za kterým se nacházela rovná zelené pláň s Dračími

štíty na horizontu. Ze západu se nemohl nepozorovaně přiblížit nikdo, protože by ho bylo vidět na míle daleko, ale na ostatních třech světových stranách se rozkládaly lesy a kopce. Čas od času se do těchto směrů vydávala na obhlídku a pokoušela se zjistit, zda pocit nebezpečí, který má, je oprávněný. Ale cokoliv její domov pozorovalo, bylo opatrné, a ona to nikdy nenašla. Ukrývalo se to před ní, vyhýbalo se jí, mizelo, když se přiblížila a vždycky se znovu vracelo. Často na sobě cítila čísi upřený pohled. Ať už ji pozoroval kdokoliv, byl chytrý a zkušený; uměl zůstat ukrytý a nenechat se najít ani tím nejlepším pátračem.

Grianne by měla mít strach, ale ona nebyla vychovávána ve strachu, a proto ten pocit neznala. Strach byl pro ni jen neznámý pojem, jen neznámé slovo. Nakonec se svého otce zeptala, zda neví o někom, kdo by chtěl ublížit jí, jemu, matce nebo bratrovi, ale otec se jen usmál a ujistil ji, že není čeho se bát. Řekl to klidným jistým tónem jako učitel přednášející studentům. Grianne nevěřila, že by se mohl mýlit.

Když postavy v černých pláštích nakonec přišly, stalo se tak těsně před úsvitem. Světlo bylo ještě tak bledé a řídké, že jen stěží trhalo okraje stínů. Zabily psa, který se vyšel podívat, co se děje, a tím daly najevo své temné záměry. Grianne se v té chvíli probudila varovaná svým vnitřním hlasem spjatým s magií. Tiše se rozběhla místnostmi a pátrala po nebezpečí, které již bylo u dveří. Její rodina byla to ráno sama, všichni poutníci buď odešli nebo byli ještě na cestě. Nebyl tu nikdo, kdo by s nimi stál tváří v tvář nebezpečí.

Když Grianne zahlédla stínové postavy procházející za okny, nezaváhala. Všude kolem cítila přítomnost nebezpečí, kruh ocelových čepelí svírajících se kolem domu. Vykřikla na otce a rozběhla se do ložnice, kde spal její bratříček. Beze slova ho popadla a přitiskla k sobě. Bratrovi byly necelé dva roky. Rychle ho odnesla pryč, dolů do sklepa, kde se v chladu

skladovaly potraviny. Rodiče se nahoře snažili krýt její útěk. Ozvaly se zvuky tříštěného skla a dřeva a Grianne uslyšela vzteklé výkřiky svého otce. Byl to statečný muž a byl připraven bojovat, ale nemohlo to stačit; to už Grianne pochopila. Uvolnila západku a odsunula stranou police, které zakrývaly vchod do nepoužívaného výklenku, který měl sloužit jako úkryt před bouří. Tam na dřevěnou paletu položila svého spícího bratříčka. Chvíli se na něj mlčky dívala, sledovala drobnou tvářičku a zkroucené pěstičky, a slyšela jak se nahoře výkřiky a kletby mění v nářek. Do očí jí vstoupily slzy.

Prkennou podlahou začal dolů pronikat kouř. Zasunula police na místo a uslyšela praskot plamenů stravujících dřevo. Její rodiče byli ztraceni a útočníci teď půjdou po ní, ale ona bude rychlejší a chytřejší než očekávají. Unikne jim a jakmile bude bezpečně venku v bledém denním světle, rozběhne se k nejbližší usedlosti vzdálené pět mil a přivede pomoc.

Rozběhla se krátkou spojovací chodbou ke dveřím sklepa, které ústily ven. Slyšela, jak po ní postavy v černých pláštích pátrají. Dveře byly zvenku zakryté křovím a byly téměř nepoužívané. Nikoho pravděpodobně nenapadne ji tady hledat. A pokud ano, bude toho litovat. Grianne už dávno věděla, jaké škody může Píseň přání napáchat. Byla ještě dítě, ale nebyla bezmocná. Otřela si slzy z očí a stiskla zuby. Jednoho dne to útočníci zjistí. Jednoho dne jim ublíží stejně jako ublížili oni jí.

A pak byla přede dveřmi ukrytá v křoví a kolem ní jasnělo denní světlo. Ve vzduchu vířily temné mraky kouře a Grianne cítila žár ohně, který stravoval její domov. Zoufale si uvědomila, že právě přišla o všechno, na čem jí kdy záleželo.

Její pozornost náhle upoutal pohyb. Když se otočila, aby se tím směrem podívala, přitiskla se jí na tvář ruka, omotaná ohavně páchnoucím hadrem, a poslala ji spirálou rovnou do

zapomnění.

Probudila se spoutaná s roubíkem v ústech a očima zakrytýma páskou. Nedokázala říct, kde je, kdo ji zajal, ani jestli je den či noc. Kdosi ji nesl přes rameno jako pytel pšenice, ale její věznitele nemluvili. Bylo jich víc; slyšela jejich těžké jisté kroky. Slyšela jejich dech. Vzpomněla si na svůj domov a rodiče. Vzpomněla si na svého bratříčka. Do očí ji znovu vstoupily slzy a ona začala vzlykat. Všechny je zklamala.

Nesliji dlouhou dobu, pak ji položili na zem a nechali být. Škubala sebou ve snaze se osvobodit, ale pouta byla příliš pevně utažená. Měla hlad a žízeň a cítila jak se v ní vzmáhá vlna chladného zoufalství. Mohl být jen jeden důvod proč ji zajali, jediný důvod proč ji nechali naživu, zatímco její rodiče a bratra zabili. Píseň přání. Zůstala naživu a oni jsou mrtví kvůli jejímu odkazu. Ona jediná byla obdařená magií. Ona jediná oplývala zvláštními schopnostmi. Natolik zvláštními, že to její rodině přineslo zkázu. Kvůli tomu přišla o všechno, co milovala a na čem jí záleželo.

Nedlouho poté náhle a z ničeho nic uslyšela nové zvuky. Byly to zvuky boje a vzteklé výkřiky. Slyšela je všude kolem sebe. Pak ji někdo zvedl ze země a odnášel pryč. Zvuky boje zanechala za sebou. Ten, kdo ji nesl, ji držel v náručí a utíkal. Tiskl ji k sobě jako by chtěl utišit její strach a zoufalství. Stulila se v pažích svého zachránce do klubíčka a plakala.

Když ji zachránce odnesl na tiché místo, sundal jí pouta, roubík i pásku přes oči. Grianne se posadila a uviděla před sebou velikého muže oblečeného v černém plášti. Vzápětí si všimla, že její zachránce není tak docela člověk. Jeho tvář byla pokrytá šupinami jako hadí hlava, prsty měl zkroucené do pařátů a jeho oči bez víček na ni bez pohnutí hleděly. Zadržela dech a odtáhla se od něj, ale on se ani nepohnul.

„Jsi v bezpečí, maličká,“ zašeptal. „V bezpečí před těmi, kteří ti chtějí ublížit, před Temným švagrem a jeho poskoky.“

Nevěděla, o kom to mluví. Ostražitě se rozhlédla kolem sebe. Byli v lese a všude kolem se do výše tyčily vysoké stromy, jejichž koruny tvořily hráz proti slunečnímu světlu. Jen tu a tam dopadal na lesní půdu zlatavý paprsek světla. Nikdo jiný tu nebyl a nic jí nepřipadalo povědomé.

„Není důvod se mě bát," řekl tvor. „Děsí tě, jak vypadám?"

Ostražitě přikývla a ztěžka polkla. Hrdlo měla úplně vyschlé.

Její zachránce jí podal měch s vodou a Grianne se vděčně napila. „Neboj se, jsem smíšeného původu, napůl člověk, napůl Mwellret, maličká. Napohled budím strach, ale jsem tvůj přítel. Zachránil jsem tě před ostatními, před Temným švagrem a jeho tvaroměniči."

Již podruhé se zmínil o Temném švagrovi. „Kdo to je?" zeptala se. „To on nám ublížil?"

„Je to druid. Říkají mu Poutník. To on zaútočil na tvůj domov a zabil tvé rodiče a bratra." Plazí oči se na ni upřely. „Vzpomínej. Vzpomeneš si na jeho tvář."

Překvapilo ji, že tomu tak skutečně je. Jasně si vzpomínala na postavu, kterou ve slabém ranním světle za oknem zahlédla. Vzpomněla si na tmavou pleť, černý plnovous, pronikavé oči, které dokázaly prohlédnout až k jádru věcí, tmavé obočí a čelo zbrázděné vráskami. Zahlédla ho, a od té chvíle věděla, že je to její nepřítel. Pocítila takovou nenávist, až měla pocit, že stromy kolem ní vzplanou.

Pak se rozplakala, plakala pro své rodiče, bratříčka, domov i ztracený svět. Muž ji něžně vzal do náručí a přitiskl ji k sobě.

„Nemůžeš se vrátit," řekl jí. „Budou tě hledat. Nikdy se nevzdají, budou-li si myslet, že jsi naživu."

S tváří přitisknutou k jeho rameni přikývla. „Nenávidím je," vypravila ze sebe během pláče.

„Ano, já vím," zašeptal. „Zaslouží si tvou nenávist." V jeho drsném hrdelním hlase teď zazněl rozhodný tón. „Ale poslouchej, maličká. Já jsem Morgawr. Teď jsem tvůj otec a matka. Jsem tvá rodina. Pomohu ti nalézt způsob jak dosáhnout pomsty. Naučím tě, jak se bránit proti všemu, co by ti mohlo ublížit. Naučím tě, jak být silná."

Pak ji zvedl a odnášel pryč jako by nic nevážila. Odnesl ji hlouběji do lesů, kde na něj čekal obří pták. Morgawr s Grianne v náručí vylezl na jeho hřbet a pták je odnesl do jiné části Čtyřzemí, kde byla krajina temná, opuštěná a téměř prostá všeho života. Staral se o ni přesně jak slíbil, cvičil její mysl i tělo a chránil ji. Řekl jí víc o druidu Poutníkovi, o jeho intrikách, hladu po moci, o jeho dlouhodobém cíli ovládnout všechny rasy žijící ve Čtyřzemí. Ukázal jí obrazy druida a jeho služebníků v černých pláštích a neustále v ní přiživoval oheň jejího hněvu.

„Nikdy nezapomeň na to, co ti ukradli," opakoval jí. „Nikdy nezapomeň na to, že druidovi něco dlužíš."

Po čase ji začal učit jak používat Píseň přání jako zbraň, proti které se nikdo nedokáže postavit. Učil ji, jak svou magii mistrně ovládnout. Učil ji dlouze a trpělivě a magie se nakonec začala stávat její součástí, její druhou přirozeností. Učil ji, že i nepatrná změna výšky nebo tónu hlasu může změnit zdraví v nemoc, život ve smrt. Vyprávěl jí, že druidové mají takovou moc. A druid Poutník je nejmocnější. Grianne se musí naučit být silná a bude ještě dlouho trvat, než se stane druidovi důstojnou protivnicí. Musí usilovně studovat, aby svou magií dokázala překonat jeho temné čáry.

Po nějaké době již nemyslela na své rodiče a bratra. Věděla, že jsou mrtví a pro ni navždy ztracení. Zbyly z nich jen kosti pohřbené v zemi, součást dávno ztracené minulosti, součást dětství, o které přišla v jeden jediný den. Odevzdala se novému životu a naučila se milovat svého mentora, který jí byl učitelem i přítelem. Morgawr ji provázel celým

dospíváním a mezi oběma vznikl silný citový vztah. Utvářel její myšlení a vedl ji životem. Motivoval ji, aby tvrdě studovala, byl strážcem jejích snů a živitelem její touhy po pomstě.

Začal jí říkat Zpívající čarodějka a ona tu přezdívku přijala za vlastní. Své jméno pohřbila společně s minulostí a již nikdy je nevyslovila.

Kapitola 2.

Její vzpomínky na minulost už tak povadlé a zaprášené, se rozpadly v jediném okamžiku. Stála na lesní mýtině tisíc mil od ztraceného domova, tváří v tvář chlapci, který se prohlašoval za jejího bratra.

„Grianne, to jsem já, Bek," ujišťoval ji. „Nevzpomínáš si?" Samozřejmě si pamatovala na všechno, i když už ne tak jasně a ostře a s takovou bolestí. Vzpomínala si, ale odmítala uvěřit, že by se její vzpomínky mohly po všech těch letech vrátit. Již dávno neslyšela nahlas vyslovit své jméno, sama je nepoužívala a skoro je zapomněla. Byla Zpívající čarodějkou, a to jméno určovalo kým a čím je. Její původní jméno sloužilo jen jako vzpomínka a hnací motor její pomsty vůči druidovi. Až získá dostatek moci a uznání, budou její jméno lidé vyslovovat s bázní, a nikdo je nikdy nezapomene.

Ale tento chlapec se opovážil je vyslovit, jako by na to měl právo. Hleděla na něj s nevírou a vzrůstajícím vztekem. Mohl by to být skutečně její bran? Mohl by to být Bek, který zůstal naživu navzdory tomu, čemu tak dlouho věřila? Je to vůbec možné? Snažila se to pochopit, najít způsob, jak se s touto možností vypořádat, snažila se najít odpověď. Ale vše, co ji napadalo, že by mohla říci, jí připadalo hloupé a zbytečné. Neschopnost jednat, nebo alespoň odpovědět ji líně vála a měla co dělat, aby se ovládla a vzteky nezačala křičet.

„Ne!“ vyštěkla nakonec. Jediné slovo vyřčené jako ochranné zaklínadlo proti démonům. Jediné slovo, které dokázalo přejít přes její rty.

„Grianne,“ řekl ještě jednou, tentokrát tišeji.

Hleděla na jeho tmavě hnědé vlasy a blankytně modré oči, tak podobné jejím vlastním, tak důvěrně známé. Měl stejnou stavbu těla i postavu jako ona. Měl v sobě také něco jiného, něco, co zatím nedokázala pojmenovat, ale co bylo na první pohled patrné. Mohl to být Bek.

Ale jak? Jak by to mohl být on?

„Bek je mrtvý,“ zasyčela na něj a její štíhlé tělo v černé róbě se napjalo.

Kousek stranou klečela na zemi Ryer Ord Star jako ubohý uzlíček šatů a stínů. Hlavu měla skloněnou, přikrytou závojem dlouhých stříbřitých vlasů, ruce měla sevřené v klíně. Od chvíle, kdy se Zpívající čarodějka vynořila z noci, se nepohnula, sebeméně nezvedla hlavu ani nepronesla jediné slovo. V tichu I temnotě připomínala sochu vytesanou z kamene a postavenou zde jako památník.

Zpívající čarodějka ji přejela pohledem a pak znovu upřela oči na chlapce. „Řekni něco!“ zasyčela. „Pověz mi, proč bych ti měla věřit!“

„Zachránil mě měnivec nazývaný Truls Rohk,“ odpověděl po chvíli, pohled nebojácně upřený do jejích očí. „Odnesl mě druidu Poutníkovi, který mne pak předal do výchovy lidem z Výšin. Ti mne vychovávali jako svého vlastního syna. Ale jsem Bek.“

„Nic z toho bys nemohl vědět! Když jsem tě ukryla ve sklepě, byly ti jen dva roky!“ zarazila se. „Když jsem ukryla svého bratra. Ale můj bratr je mrtvý a ty jsi lhář!“

„Většinu z toho si skutečně nepamatuji, řekli mi to až později,“ připustil. „Nepamatuji si, jak jsem byl zachráněn, ale podívej se na mě, Grianne. Podívej se na nás! Nemůžeš zapřít podobnost, nemůžeš nevidět, kolik máme společných

rysů. Máme stejné oči. Jsme brati a sestra! Cožpak to necítíš?“

Postoupila o krok. „Proč by tě zachraňoval měnivec, když to byli právě měnivci, kdo zabil mé rodiče a mě zajal? Proč by tě druid zachraňoval, když mě chtěl uvěznit?“

Chlapec během její řeči pomalu vrtěl hlavou. Tvářil se odmítavě, hleděl jí do očí a na tváři měl rozhodný výraz. „Ne, Grianne, nebyli to měnivci ani druid, kdo zabil tvé rodiče a tebe odnesl. Oni nikdy nebyli tvoji nepřátelé. Cožpak jsi si ještě neuvědomila pravdu? Přemýšlej o tom Grianne.“

„Viděla jsem jeho tvář!“ vykřikla vztekle. „V chabém ranním světle jsem ji na kratičký okamžik viděla oknem těsně před útokem, těsně než jsem…“

Hlas se jí vytratil a ona náhle, neočekávaně, a proti své vůli začala přemýšlet, zda se nemůže mýlit. Skutečně tehdy viděla druida, jak tvrdil Morgawr? Řekl jí, aby si vzpomněla, jako by si byl jistý, že si vzpomene. Jak mohl vědět, co spatřila? Důsledek toho, co mohlo znamenat, kdyby celou dobu sama sebe klamala, byl děsivý. Násilím odsunula ty myšlenky stranou, ale už jí navždy zůstaly v koutku mysli, kde se krčily jako hadi.

„Jsme Ohmsfordové, Grianne,“ pokračoval chlapec jemně. /“Stejně jako Poutník. Neseme v sobě stejný odkaz. Druid pochází ze stejné pokrevní linie jako my. Je jeden z nás. Nemá důvod nám ubližovat.“

„Možná nemá důvod, který bys ty dokázal pochopit!“ pohrdavě se zasmála. „Co můžeš vědět o jeho temných záměrech, hochu? Jak velké jsou tvé zkušenosti, aby ti dávaly právo považovat se za moudřejšího, než jsem já?“

„Nic takového jsem neřekl.“ Zdálo se, že momentálně nemůže nalézt vhodná slova, ale jeho tvář mluvila o touze něco říct. „Vím, že jsem nežil tvůj život. Nedělám si iluze, jaký asi musel být.“

Pomalu jí docházela trpělivost. „Myslím, že věříš tomu,

co mi vyprávíš," řekla mu chladně. „Myslím, že tě pečlivě školili, abys tomu věřil. Jsi hlupák a nástroj chytřejších než jsi ty. Druidi a měnivci si vydobyli své místo na světě lstí a klamáním druhých. Museli hledat dlouho a usilovně než tě nalezli. Chlapce, který se tolik podobá Bekovi a je ve stejném věku. Určitě děkovali svému štěstí."

„Jak to, že mám jeho jméno," odsekl v odpověď chlapec. Pokud nejsem tvůj bratr, jak to, že se jmenuji stejně? To jméno mám od narození!"

„Nebo tomu přinejmenším věříš. Druid dokáže pouhou myšlenkou, aby člověk uvěřil jeho lžím, dokonce i lžím o něm samotném," odmítavě zavrtěla hlavou. „Oklamali tě, abys uvěřil, že jsi dávno mrtvý chlapec. Měla bych tě na místě zahubit, ale možná že právě v tohle druid doufá. Možná mě k tomu chce přimět. Třeba si myslí, že mi ublíží, když zabiji chlapce, který tolik připomíná mého bratra. Řekni mi, kde se druid ukrývá, a já tě ušetřím."

Chlapec na ni zděšeně hleděl. „To ty žiješ v klamu, Grianne. V takovém klamu, že sama sobě ochotně namluvíš cokoliv, jen abys nemusela pohlédnout pravdě do očí."

„Kde je druid?" zopakovala zlověstně a tvář se jí zkřivila hněvem. „Okamžitě mi to řekni!"

Zhluboka se nadechl a napřímil. „Kvůli tomuto setkání jsem urazil dalekou cestu. Došel jsem příliš daleko, abych se výhrůžkami nechal přimět ke zradě. Nevzdám se toho, o čem vím, že je pravda. Jsem tvůj bratr, jsem Bek. Grianne…"

„Neříkej mi tak!" vykřikla. Její šedá róba se rozevlála náhlým poryvem větru a čarodějka v hněvu napřáhla paže, téměř jako by chtěla zadusit slova, která vyřkl, a pohřbít je i se svou minulostí. Cítila, že se přestává ovládat, že se okovy její sebekontroly roztékají jako v kovářské výhni. Cítila, jak jí hlasem začíná prosakovat moc. „Neopovažuj se znovu vyslovit mé jméno!"

Bek neustoupil. „A jak ti mám tedy říkat? Zpívající

čarodějko? Mám ti říkat tak, jak ti říkají nepřátelé. Mám s tebou jednat stejně jako oni? Mám s tebou jednat jako se stvůrou černé magie a zlých záměrů? Mám s tebou jednat jako s někým, komu nikdy na ničem nezáleželo? Mám se vzdát naděje, že se znovu staneš mou sestrou?“

Zdálo se, že s každým slovem získává sílu a čarodějka náhle pochopila, že chlapec je mnohem nebezpečnější než si myslela. „Dávej si pozor, hochu.“

„To ty si dávej pozor!“ odsekl. „Dávej si pozor komu a čemu věříš! Střež se toho, čím si se stala od chvíle, kdy tě odvlekli z domova. Střež se lží, které nosíš jako plášť!“

Ukázal na ni. „Jsme si podobní ve více věcech než si myslíš. Ne všechno, co nás spojuje, je viditelné pouhým okem. Grianne Ohmsfordová má svou magii, kterou zdědila a která se nyní stala nástrojem Zpívající čarodějky. Ale já vládnu stejnou magií! Slyšíš ji v mém hlase? Slyšíš, že ano? Nejsem tak zběhlý v jejím používání jako ty, neboť jsem ty schopnosti v sobě objevil teprve nedávno a je to další důkaz, že máme společné dědictví.“

Cítila, jak se v jeho hlase objevuje ostří podobné jejímu vlastnímu. Zamrazilo ji a v okamžiku se připravila k obraně.

„Máme stejné rodiče, stejný osud, stejnou cestu, jejímž cílem je najít poklad ukrytý v ruinách ve vnitrozemí.“

Začala si tiše broukat. Zvuk jejího hlasu splýval s nočními zvuky, s šustěním listí ve vánku, bzučením hmyzu a máváním ptačích křídel. Rozhodla se v jediném okamžiku a bylo to rozhodnutí tvrdé a nemilosrdné; chlapec byl příliš nebezpečný, než aby ho mohla nechat žít, ať už je to kdokoliv. Nemohla si dovolit ho ignorovat, jak měla původně v úmyslu. Koneckonců byl obdařen magií podobnou její vlastní. Právě to z něj cítila a nedokázala to přesněji definovat. Jeho dar byl předtím před ní ukrytý, ale teď se projevil ve zvuku jeho hlasu a v jeho postoji.

Skoncuj to s ním, řekla si.

Okamžitě to s ním skoncuj!

Pak náhle jako by se zamihotal vzduch někde stranou a odlákal její pozornost od chlapce. Bez přemýšlení tím směrem udeřila, magie z ní vystřelila jako šíp, jako ocelová čepel, která se svištěním protínala vzduch, připravená zarazit se do své oběti. Ale chvění se přesunulo jinam. Zpívající čarodějka tím směrem znovu udeřila a její hlas jako zbraň tříštil ticho a zbavoval koruny stromů listí jako poryv vichřice. Chlapec, který dosud hovořil oněměl a hrůzou rozšířil oči.

V příštím okamžiku zmizel. Stalo se to tak rychle a neočekávaně, že Zpívající čarodějka neměla čas zareagovat. Hleděla na prázdný prostor, kde doposud stál a viděla ve vzduchu podivné mihotání jako by od ní utíkaly dvě neviditelné postavy. Navzdory svému překvapení na ně instinktivně zaútočila, ale byla příliš pomalá a její útok nepřesný, takže zasáhl jen prázdný vzduch.

Prudce se otáčela sem a tam. Hledala důvod, proč se nechala tak snadno oklamat. Ať už to bylo cokoliv, bylo to pryč a chlapce to vzalo s sebou. V prvním popudu se chtěla pustit do pronásledování. Ale takové impuls}’ bývají jen zřídkakdy moudré a ona to věděla. Pozorně si prohlédla prázdnou mýtinu i les a pátrala svými smysly po stopách chlapcova zachránce. Trvalo jí jen okamžik než objevila jeho totožnost. Měnivec. Už předtím na *Černém Havranovi* během noční srážky s *Jerle Shannarou* cítila jeho přítomnost Nebylo pochyb, že se jedná o stejnou bytost. Musela se dostat na palubu během srážky a pak celou dobu zůstala v úkrytu. Vzhledem k přehledu, jaký měla čarodějka nad lodí a posádkou, to nemohlo být snadné. Tento měnivec však byl schopný a zkušený a ani v nejmenším se jí nebál.

Znovu se v ní probudil hněv. Musel ji sledovat od lodi až sem, a zasáhl až když se chlapec ocitl v nebezpečí. Znal se s ním? Nebo s druidem? Sloužil snad někomu z nich?

Usoudila, že ano. Proč by jinak zasahoval? Možná je chlapcovým ochráncem. Jestli ano, potvrzuje to, čemu věřila od chvíle, kdy se jí chlapec pokusil namluvit, že je Bek. Druid vypracoval složitý plán s cílem podrýt její sebedůvěru a narušit její pouto s Morgawrem. Chtěl, aby zůstala zranitelná, neboť jen tak najde způsob, jak ji zničit dřív, než ona jeho.

Sevřela pěsti až jí zbělely klouby. Měla toho chlapce zabít hned ve chvíli, kdy vyslovil její jméno! Měla ho s pomocí Písně přání upálit zaživa, měla z něj vyrvat přiznání, že jí lže! Nikdy neměla naslouchat tomu, co říká!

Ale naslouchala mu a teď nemohla setřást pocit, že na tom, co říkal, něco je.

Znovu v duchu probírala celé setkání a zkoumala je ze všech stran. Jejich vzájemná podobnost šla snadno vysvětlit. Nemohlo být zas tak těžké najít chlapce, který se jí podobá. Poutník by jistě neměl potíže přesvědčit ho, že je Bek a že se tak jmenoval odjakživa. V druidově moci nepochybně bylo i to, že ho dokázal přimět, aby uvěřil, že je její bratr a zachránce. Bylo rozumné domnívat se, že ho druid vzal s sebou na tuto cestu jen z tohoto důvodu. Měl se s ní někde setkat a sehrát svou roli.

Ale…

Pozvedla bledou jemnou tvář a modrýma očima se zahleděla do noci. Na konci, když ztratil trpělivost a postavil se jí tak, jak by se nikdo, dokonce ani Morgawr neodvážil, se zachoval stejně, jako by se zachovala ona. Viděla v něm sebedůvěru a rozhodnost, v jeho očích viděla přímost a cílevědomost. A navíc v tónu jeho hlasu slyšela něco nečekaného, důvěrně známého, něco, co se nedalo s ničím splést. Řekl jí, že ji dokáže zasáhnout, ale ona to v tu chvíli považovala jen za prázdné hrozby. Chlapec však vládl magií Písně přání, stejně jako ona.

Kdo, kromě jejího bratra nebo jiného Ohmsforda by mohl

vládnout takovou mocí?

Nedokázala přijít na rozřešení celé situace. Snažila se vysvětlit si chlapcovu přítomnost jinými způsoby, ale nedařilo se jí to. V chlapci bylo tolik skutečné magie, že ji to nutilo zamýšlet se nad jeho totožností. A to i za předpokladu, že neuvěřila, že se jedná o Beka. Druid mohl dokázat mnoho věcí, pokud potřeboval vytvořit nástroj, kterým by ji oklamal, ale nikoho nemohl obdařit magií a už vůbec ne magií tohoto druhu.

Takže kdo je ten chlapec?

Věděla, co by měla udělat; právě proto sem koneckonců přišla. Měla by najít poklad, který se ukrývá v podzemním hradišti. Měla by najít druida a zničit ho. Pak by se měla dostat na palubu *Černého Havrana* a rychle vyrazit domů.

Ale ten chlapec ji zaujal a znepokojil natolik, že téměř bez přemýšlení změnila své plány. Toužila po vyřešení té hádanky, i když hrozilo nebezpečí, že pokud uspěje, zasáhne ji to. Samozřejmě že ne nijak dramaticky; v tomto ohledu si byla naprosto jistá. Zásah může být sice slabší, ale přesto důležitý.

Jak těžké může být zjistit o něm pravdu? Kolik času to může zabrat?

Morgawr by s ní nesouhlasil, ale ten s ní stejně poslední dobou souhlasil jen málokdy. Vzájemné vztahy s jejím učitelem se již nějakou dobu zhoršovaly. Už nesdíleli pouto mezi studentem a učitelem, které mezi nimi kdysi bylo. Stala se mistrem, stejně jako on a odhazovala zábrany, které na ni neustále kladl. Nezapomněla, co mu dluží, nebyla nevděčná za to, co ji za všechna ta léta naučil. Ale vadilo jí, že jí brání v rozletu, že ji pořád považuje za svou podřízenou, za svou schovanku, která musí dělat to, co přikáže. Morgawr byl starý, a možná proto se nedokázal změnit tak snadno, jako mladý člověk. Jediné, na čem mu záleželo, bylo žít co nejdéle. Zpívající čarodějka však netoužila žít tisíc let.

Nepovažovala zdánlivou nesmrtelnost za přínos. Proto toužila aktivně zasahovat do běhu věcí, místo aby seděla na místě, plánovala a čekala, jako byl zvyklý on.

Ne, nesouhlasil by s ní, a v tomto případě by mu dala za pravdu. Hledat chlapce jen proto, aby rozluštila jeho tajemství a uspokojila svou zvědavost bylo pošetilé. Na chvíli zaváhala, ale pak své váhání odsunula stanou. Byla plně schopna činit vlastní rozhodnutí, a to jestli jsou správná nebo chybná, ukáže čas. Ten chlapec ji zajímal a ona ho vyhledá, ať už by s tím Morgawr souhlasil nebo ne. V každém případě tady nebyl, aby jí radil. Cree Bega mohl možná mluvit za něj, ale jeho názory ji ani v nejmenším nezajímaly.

Musí však jednat rychle. Cree Bega a dva tucty jeho podřízených nebyli daleko. Zdržel se, protože mu přikázala, aby počkal. Nepřála si, aby zasahoval do jejích záležitostí. Také mu musela dát najevo, kde je jeho místo.

Došla k Ryer Ord Star a sklonila se nad ní, aby zjistila, zda dívka opustila věštecký trans. Dívka se však nepohnula, tiše a nehybně seděla ve tmě se skloněnou hlavou a zavřenýma očima. Dýchala pravidelně a klidně, takže její zdraví bylo zřejmě v naprostém pořádku. Co se s ní tedy děje? Uchýlila se do svého nitra?

Zpívající čarodějka si klekla před dívku. Neměla čas čekat až věštkyně ukončí svou meditaci. Potřebovala odpovědi. Položila jí prsty na spánky, stejně jako tehdy s tím trosečníkem, jehož vzpomínky stály na počátku celého dobrodružství, a začala se probírat její myslí. Nevyžadovalo to mnoho námahy. Mysl Ryer Ord Star se před ní otevírala jako květina před vycházejícím sluncem a její vzpomínky padaly čarodějce do klína jako přezrálé ovoce ze stromu. Zpívající čarodějka se soustředila na poslední vzpomínky, které se mohly týkat osudu druida.

Jeden za druhým se před ní vynořovaly nové poznatky. Viděla bitvu v ruinách, ve které na druida a jeho společníky

zaútočil rudý oheň, který pálil a škvařil. Viděla pohybující se stěny bludiště, které se zvedaly a klesaly do hladké kovové podlahy. Viděla podivné mechanické stroje připomínající kovová monstra s pařáty na zkřivených nohou, které útočily na všechno živé. V hustém kouři a záblescích ohně bojovali a umírali Druidovi společníci. Dívala se cizíma očima, cítila cizí emoce. Vše bylo zmatené, zalité strachem a zoufalstvím.

Navzdory všemu šílenství druid neohroženě pokračoval kupředu podporován svou magií a také odvahou a rozhodností. Ať už se o druidovi dalo říci cokoliv, rozhodně nebyl zbabělec. Sám se probojoval až do srdce ruin a marně volal na ostatní, aby ustoupili, utekli, snažili se zůstat naživu. Nakonec se dostal až ke dveřím vedoucím do nitra černé věže, vynutil si vstup a zmizel uvnitř.

Ryer Ord Star vykřikla a vyrazila za ním, ale v tu chvíli ji zasáhl ohnivý paprsek, který ji přirazil ke stěně. Její myšlenky na druida povadly a pak všechno zčernalo.

Zpívající čarodějka stáhla prsty z jejích spánků a posadila se na paty. Byla udivená. Zvláštní. Komunikace mezi ní a věštkyní se odehrávala beze slov, bez omezení a bez jakéhokoliv odporu z její strany. Možná že její věštecký dar dívce zabraňuje, aby se stáhla nebo ukryla. Zpívající čarodějka přemýšlela, proč dívka pronásledovala druida do věže. Proč by riskovala svůj život? Zpívající čarodějka dala věštkyni příkaz, aby se držela blízko druida, aby se pro něj stala nepostradatelnou, aby si získala jeho důvěra. To se jí nepochybně podařilo. Možná že však mezi nimi bylo něco víc, něco, co přesahovalo pokyny, které své vyzvědačce Zpívající čarodějka dala.

Zatím to zůstávalo záhadou. Čarodějka by se to mohla dozvědět, ale přitom by nevyhnutelně poškodila dívčinu mysl. Prozatím získala to, co chtěla – jasnou představu o tom, co se přihodilo členům posádky *Jerle Shannary*, kteří druida následovali do vnitrozemí. Neznala však druidův osud.

Možná je mrtvý. Možná je uvězněný v minách. V každém případě pro ni teď nepředstavuje hrozbu. Bez vzdušné lodi a jen s hrstkou zbývajících společníků jí nedokáže ohrozit.

Takže má čas na chlapce. Nemusí se trápit časovou ztrátou.

Uplynulo jen pár minut a na mýtině se vynořil Cree Bega a jeho Mwellreti. Jejich těžkopádné postavy se ostražitě prodíraly temným lesem a když plazí lidé spatřili svou paní, hadí oči se jim zaleskly. Odporná stvoření! pomyslela si, ale na tváři se jí neobjevil žádný výraz, který by prozradil její emoce. Vstala a čekala na jejich příchod.

„Má paní," zasyčel jejich vůdce a její takzvaný ochránce a uklonil se. „Nalezla jssi malé lidi?"

„Rozhodla jsem se, že to nechám na vás. V ruinách, které leží před námi, se odehrála bitva a ti z druidových společníků, kteří nejsou mrtví, jsou rozprášení. Najděte je a zajměte. To se týká i druida, pokud na něj narazíte a on bude natolik bezmocný, že ho dokážete přemoci."

„Paní, já mysslím…"

„V opačném případě buďte velice opatrní, protože druid je schopen vypořádat se s vámi všemi najednou." Ignorovala jeho snahu promluvit.

„Pokud zjistíte, že je připraven se bránit, nechtě ho mně. Nepouštějte se do nitra ruin; jsou dobře chráněné. Neriskujte zbytečně. Pečlivě hlídejte obě vzdušné lodi a za žádných okolností s nimi nepřistávejte."

Pozorněji sledoval a uvědomil si, že její instrukce se týkají jen Mwellretů, a že ona sama se hodlá věnovat něčemu jinému.

„Seběhlo se tu něco, co hodlám osobně prozkoumat." S klidem oplácela pohled jeho plážích očí. „Nějakou dobu budu pryč. Spoléhám na tebe, nezklam mě."

Chvíli neodpovídal a čarodějku napadlo, zda jí rozumněl. „Je všechno jasné?"

„Kam půjdešš paní?“ otázal se tiše. „Nášš úkol je tady…“

„Náš úkol je tam, kde já řeknu Cree Bego.“

V jeho chladných očích náhle spatřila nebezpečný záblesk. „Tvůj pán by ss tím nessouhlassil…“

Dvěma rychlými kroky se ocitla přímo u něj. „Můj pán?“ Rozhostilo se tíživé ticho. Čarodějka čekala na jeho odpověď, ale plazí muž na ni jen mlčky hleděl. „Nemám žádného pána, plaze,“ zašeptala. „Ty máš pána, ne já, a tvůj pán tady v každém případě není. Já jsem ta, které se musíš zodpovídat. Já jsem tvá paní. Musím vysvětlovat ještě něco?“

Mwellret mlčel, ale čarodějce pramálo záleželo na tom, co se zračilo v jeho pohledu. Chvilku čekala, a pak tiše zopakovala: „Musím?“

Zavrtěl hlavou. „Jak ssi přeješš, paní. Sslibuji, že až sse vrátíšš, budou malí lidé pochytáni. Ale co bude ss pokladem?“

„Brzy ho získáme.“ Pohlédla stranou, směrem, kde se rozkládal podzemní hrad. Skutečně to bude tak jednoduché? Věděla, že její znalosti jí dávají nad druidem převahu, ale nemohla si dovolit podcenit nepřítele, který stráží ruiny. Pokud dokázal tak snadno porazit druida, je mnohem silnější, než očekávala. „0 poklad se postarám já.“

Propustila ho a věnovala mu jen stěží víc než pohled. Pak si vzpomněla na Ryer Ord Star, která stále ještě klečela na zemi, ztracená v myšlenkách. „Té dívce se nesmí nic stát,“ řekla Cree Begovi, a vrhla na něj tvrdý varovný pohled. „Ona byla během cesty mýma očima a ušima na palubě druidovi vzdušné lodi. Ještě mi neřekla mnoho věcí. Chci, aby byla po mém návratu v pořádku, neboť potřebuji zjistit vše, co ví.“

Mwellret přikývl, a pochybovačně na věštkyni pohlédl. „Už teď mi připadá jako mrtvá.“

„Spí. Je v nějakém transu. Neměla jsem čas zjišťovat, co se s ní stalo.“ Odstrčila ho stranou. „Udělej, co jsem nařídila. Zanedlouho se vrátím.“

Bez ohlédnutí opustila mýtinu. Cree Bega a ostatní udělají, co jim přikázala. Budou se bát jednat v rozporu s jejími rozkazy. Uvědomila si však, že je čím dál těžší je ovládat. Jakmile získá poklad, bude lepší se jich zbavit.

Nebe na východě se s příchodem jitra začalo projasňovat. Noc pomalu ustupovala. Nový den přinese nová odhalení. Možná i o podivném hochovi. O tom, proč si myslí, že je její bratr. Proč vládne magií tak podobnou její vlastní. Bledou tvář jí rozjasnil dychtivý úsměv. Těšila se na odpovědi na své otázky. Pocítila záchvěv očekávám.

Váhání a pochyby jsou jen pro ty, kteří si nenajdou místo na světě a v životě nic nedokážou, pomyslela si s pohrdáním.

Hledala nepatrné stopy měnivce, které stále visely v nočním vzduchu, a vydala se na lov.

Když odcházela, Cree Bega ji pozoroval, a v očích mu planul zlověstný oheň. Zahalený do pláště a obklopený svými podřízenými se kochal představou, jak krásné bude, až konečně dostane svolení ukončit život té nesnesitelné ženské. Nenáviděl ji víc, než kohokoliv jiného. Vždycky k ní cítil jen nenávist. Oba k sobě navzájem pociťovali odpor. A ani to, že oba sloužili Morgawrovi, na věci nic neměnilo.

Ale Morgawr, přesto, že se prohlašoval za dívčina učitele a přítele, byl víc Mwellret než člověk. Jeho pouta s Cree Begovým lidem byla prastará a posvěcená krví. K dívce cítil náklonnost jen proto, že pro něj představovala něco jiného, a on ji chtěl využít jako figurku na šachovnici. Ale srdcem i duší byl Mwellret.

Dívka je sice považovala za sobě rovné, za vyhnance, kteří spojili své síly v boji proti utlačovatelům. Morgawr jí to nevyvracel, protože mu to nevadilo, a možná to i sloužilo jeho skrytým záměrům. Ale v žádném ohledu si nebyli rovni, a malá Zpívající čarodějka byla mnohem méně zběhlá v užívání magie, než sama věřila. Byla pouhým začátečníkem, nevědomým žákem, který se teprve pokouší proniknout do

tajemství umění, které Mwellreti ovládli již před staletími, ještě před tím, než druidy vůbec napadlo chopit se magie elfu. Mwellreti by se lidem nikdy nepodřídili, nikdy by se nestali jejich služebníky, a tahle hloupá dívka klamala sama sebe, když se považovala za jejich paní.

Cítil na sobě upřené pohledy svých podřízených, kteří čekali na jeho rozkazy. Věděl, že jejich myšlenky jsou stejně temné a pomstychtivé, jako ty jeho. loni čekali na příležitost vypořádat se se Zpívající čarodějkou. Cree Bega se rozhodl zatím jí její iluze ponechat. Koneckonců Morgawr, jeho pán, by si to tak přál. Bude poslouchat její příkazy a plnit její přání, protože není důvod tak nečinit.

Ale brzy dojde ke změně, která bude znamenat její konec.

Obrátil se k ostatním, kteří stáli shromážděni kolem něj. Viděl vyčkávavé výrazy na jejich tvářích, napůl zakrytých kápěmi. Cekali na jeho rozkazy, a dychtili pustit se konečně do nějaké akce. Pochytání přeživších členů posádky *Jerle Shannary,* kteří jsou roztroušeni po lese, bude příjemnou zábavou.

Pobaveně zasyčel a přikázal svým mužům postarat se o Ryer Ord Star.

Ale když se Mwellreti otočili, aby věštkyni spoutali, zjistili, že místo, na kterém ještě před chvílí klečela, je prázdné.

Kapitola 3.

Paže ze železa tiskly Beka Ohmsforda k tělu, které páchlo zemí, potem a chemikáliemi. Tělo se pohybovalo rychleji než myšlenka, mezi stromy a křovím klouzalo lesem. Pohybovalo se krajinou jako stín, jako jemný závan vzduchu, který ovane tvář a vzápětí zmizí. Za nimi a kolem nich zasahovala prázdný prostor kouzla Zpívající čarodějky, ale Bek a jeho

zachránce byli vždy o krok napřed.

Pak byli za mýtinou a dostali se do bezpečí mezi stromy. Bekův neznámý zachránce stále pokračoval v rychlém běhu. V tu chvílí sebou Bek začal cukat, protože se náhle polekal neznámého. Cokoliv, co vládne takovou mocí, že dokáže vyzvat Zpívající čarodějku a její magii, musí být děsivé.

„Zůstaň v klidu, hochu!“ zasyčel Truls Rohk a varovně do chlapce šťouchnul, aniž by přitom zpomalil.

Běželi dlouhou dobu, dokud mýtinu se Zpívající čarodějkou nenechali daleko za sebou. Pak se zastavili, měnivec poklekl na jedno koleno a pustil Beka z náručí. Bek se skutálel na zem, ale rychle vyskočil na nohy. Slyšel, jak Truls Rohk ztěžka oddechuje. Cekal, dokud se mu nevrátí síly. Zůstával zahalený ve svém plášti. Bek se mezitím snažil rozhýbat ztuhlé údy. Byli na místě tak porostlém hustými stromy a křovím, že sem nepronikalo světlo hvězd ani měsíce. Celý les se nořil do hlubokého ticha.

„Ukazuje se, že udržet tě naživu je práce na plný úvazek,“ zamručel měnivec znechuceně.

Bek pomyslel na ztracenou možnost přesvědčit Zpívající čarodějku o jeho totožnosti. „Nikdo se tě neprosil, aby ses do toho pletl! Už se mi skoro podařilo ji přesvědčit! Chybělo jen…“

„Chybělo jen málo, a mohl jsi být mrtvý,“ opáčil měnivec a drsně se zasmál. „Vůbec jsi nedával pozor a nevšiml sis, jaký na ni mají tvá slova vliv. Říkáš, že jsi ji málem přesvědčil? Cožpak jsi necítil, co se děje? Chystala se na tebe zaútočit!“

„To není pravda!“ odsekl Bek vztekle. Neohroženě se měnivci postavil tváří v tvář. „Jak to můžeš vědět!“

Teď se měnivec doopravdy rozesmál a ze všech sil se snažil svůj smích potlačit. „Nemohu si dovolit smát se tak nahlas, jak bych si přál, hochu. Ne tady. Ne takhle blízko.“ Pomalu zavrtěl hlavou. „Poslouchej mě. Tvoje argumenty

byly v pořádku. Byly zvučné a pravdivé. Ale ona na ně nebyla připravená. Myslím, že něčemu z toho chtěla věřit. Možná že za jiných okolností by uvěřila všemu. Třeba uvěří, až si to pořádně promyslí. Ale tam na té mýtině na to nebyla připravená. Obzvlášť ne tehdy, když jsi jí odhalil svou magii. Vím, nebyla to tvoje chyba, pořád se ještě učíš. Ale musíš si být vědom svých nedostatků.“

Bek na něj jen zíral. „Používal jsem Píseň přání?“

„Nikoliv vědomě, ale magie z tebe začala prosakovat ve chvíli, kdy jsi jí vyprávěl o společném dětství.“ Truls Rohk se odmlčel. „Když vycítila její přítomnost, měla pocit ohrožení. Myslela si, že na ni chceš zaútočit. Nebo toho na ni bylo zkrátka příliš mnoho a chtěla s tebou skoncovat.“

Otočil se a vrátil se zpátky několik kroků po cestě, kterou přišli. „Zatím je klid. Ale myslím, že to ještě neskončilo.“ Vrátil se zpátky. „Překvapil jsi ji, hochu. To je u někoho tak mocného vždycky nebezpečné. Dal jsi jí toho příliš mnoho najednou, řekl jsi jí příliš mnoho věcí, které nechtěla slyšet. Řekl jsi jí o mnohém, co na ni může mít nesmírný vliv. Ona se s tím nedokáže tak rychle vypořádat.“ Pokrčil rameny. „Nejspíš se tomu nedalo zabránit. Ona tě prostě našla. Co jiného jsi měl dělat?“

Bek mlčky uvažoval a uvědomil si, že Truls Rohk má pravdu. Natolik se ponořil do přesvědčování Grianne, že je její bratr, až úplně přestal dávat pozor na to, co dívka mezitím dělá. Vzhledem k situaci v jaké se nacházeli, mu nejspíš ani uvěřit nemohla. A to, v co on věří, pro ni nemohlo mít žádný význam. Ona musela prožít mnohem delší život ve lži, než on v pravdě. Nebude snadněji zviklat.

„Posaď se hochu,“ řekl Truls Rohk, a připojil se k němu. „Je čas na další odhalení. Spatně jsi odhadl svou úspěšnost při přesvědčování Zpívající čarodějky v tom, že je tvá sestra. A mýlil ses, když jsi řekl, že mě nikdo nežádal, abych se do toho pletl.“

Bek na něj překvapeně pohlédl. „Poutník?“

„To, co jsem ti tehdy řekl, byla pravda. Zachránil jsem tě z popela domu tvých rodičů. Druid si byl vědom nebezpečí hrozícího tvé rodině, a požádal mě, abych dával pozor. Morgawrovi Mwellreti slídili kolem vašeho domova. Žili jste nedaleko Vlčího Sněmu, skoro na břehu Duhového jezera v komunitě víceméně osamělých domů, obývaných převážně farmáři. Byli jste zranitelní a Poutník hledal způsob, jak vám zajistit bezpečnost.“

Zavrtěl hlavou zakrytou kápí. „Říkal jsem mu, aby jednal rychle, ale byl příliš pomalý. Možná se snažil, ale tvůj otec ho neposlouchal. Hovořili spolu jen zřídka a nebyli blízcí přátelé.

Tvůj otec byl učenec a nevěřil v násilí. A podle jeho názoru druidi reprezentují násilí. Ale násilí se nestará o to, jestli v něj někdo věří, nebo ne. Toho rána, když Mwellreti na Morgawrův rozkaz zaútočili, jsem byl zrovna pryč. Zabili tvé rodiče a vypálili celý dům až do základů. Mělo to vypadat jako práce gnómských nájezdníků. Mysleli si, že jsi zahynul v ohni. Netušili, že tě sestra ukryla v chladném sklepě. Spěchali. Šlo jim hlavně o to získat tvou sestru, neboť právě po ní Morgawr nejvíc toužil, a proto nepátrali tak pozorně jako já, když jsem se později vrátil. Našel jsem tě pečlivě ukrytého ve sklepě. Plakal jsi, byl jsi hladový, promrzlý a vyděšený. Vynesl jsem tě z popela a odnesl Poutníkovi.“

Bek pohlédl stranou a přemýšlel. „Proč mi o tom nic neřekl, když nás za tebou s Quentinem posílal?“

Měnivec se zasmál. „Proč nikomu z nás skoro nic neříká? Druid není zrovna proslulý svou sdílností. Mně například řekl, že mě budou hledat dva mladí chlapci, bratranci, a že je mám vyzkoušet a přesvědčit se, co v nich je.“ Pobaveně potřásl hlavou. „Nechal na mně, abych si uvědomil, že ty jsi ten chlapec, jehož jsem před léty zachránil. Nechal na mně, abych se rozhodl, co mám dělat. Chápeš?“

Bek zavrtěl hlavou, protože nechápal.

„Měl jsi mě požádat, abych se k vám připojil. Měl jsi mi doručit zprávu a já jsem si ji měl sám přebrat. Uvědomil jsem si, co ti druid neřekl a co ode mě žádá. Bylo mi to naprosto jasné. Chtěl, abych byl tvůj ochránce. Měl jsem také dávat pozor na rozvíjení tvých magických znalostí. Věděl, že tvůj talent se dříve nebo později vynoří na povrch, a až se tak stane, někdo ti bude muset říci pravdu o tvém původu. Druid však nechtěl nic uspěchat. Chtěl tě držet v nevědomosti tak dlouho, jak jen to půjde. Bál se, že tě pravda o tvém původu vyděsí. Ale já jsem byl přesvědčen, že čím dříve se o sobě dozvíš pravdu, tím dříve ji dokážeš přijmout. Mé a druidovy názory na řešení různých problémů se často rozcházejí. Myslím, že nebyl zrovna nadšený z toho, k čemu jsem tě tehdy v noci přiměl."

„Byl rozzuřený doběla." Bek zaváhal. „Ale jsem rád, že jsi to se mnou zkusil. Že jsi mi ukázal, co dokážu. Že jsi mi dal příležitost."

Měnivec přikývl a oči se mu zaleskly. „Tehdy v těch minách jsi nás zachránil. Máš odvážné srdce a silnou mysl i tělo, hochu – nástroje nezbytné k ovládnutí moci Písně přání. Ale tvé schopnosti jsou ještě hrubé a nevyzkoušené. Než budeš schopen vyrovnat se své sestře, budeš potřebovat spoustu času a zkušeností."

Bek na něj chvíli mlčky hleděl. „Řekni mi pravdu. Nelžeš mi, nebo ano? Na této cestě jsem byl již mockrát oklamán."

Měnivec pokrčil rameny. „Klamal tě druid. Já ne."

„Grianne je doopravdy má sestra, že ano? Je Zpívající čarodějka má sestra? Potřebuji to od tebe slyšet."

Měnivcovy oči jasně zazářily zpod kápě skrývající jeho tvář. „Ona je tvá sestra. Proč bych ti měl lhát? Myslíš snad, že jsem druidův nástroj?"

Bek zavrtěl hlavou. „Musel jsem se zeptat."

Měnivec něco zavrčel. „Už se mě na nic takového neptej.

Ptej se jiných.“ Založil si ruce na prsou. „Dost už. Co se stalo s ostatními, kteří se s tebou vydali k ruinám? Neměl jsem příležitost se po nich poohlédnout. Během srážky jsem se dostal na palubu druhé lodi, neboť jsem si myslel, že tam budu užitečnější, a třeba se mi podaří zjistit něco, co nám pomůže. Ale ona mě málem našla, a já jsem se musel pečlivě skrývat a čekat na příležitost k útěku. Vydala se hledat Poutníka, a tak jsem ji sledoval. Proto jsem se dostal až na mýtinu. Poutníka jsem však nenašel. Co se s ním stalo?“

Bek mu rychle vyprávěl o nešťastných událostech předchozího dne, o pokusu prozkoumat ruiny, o připravených pastech a o neúspěchu celé výpravy. Bek Uprchl s Ryer Ord Star a elfí stopařkou Tamis až na mýtinu, kde ho našla Zpívající čarodějka. Nevěděl, jaký osud potkal Quentina, Panaxe, Ahrena Elessedila a Arda Patrinella. Tamis se je vydala hledat, ale zatím se nevrátila. Poutník zmizel v černé věži, která se tyčila uprostřed ruin.

„Potřebujeme pomoc při pátrání,“ řekl Bek. „Zvláště proto, že se tu pohybuje Zpívající čarodějka a její Mwellreti.“

Truls Rohk si slyšitelně povzdechl. „Nebude to tak jednoduché. Mám špatné zprávy. Tvá sestra zajala celou posádku *Jerle Shannary*. Všechny zamkla v podpalubí a ovládá teď obě lodi. *Černý Havran* kotví v zátoce, kde jste se vylodili. *Jerle Shannara* se nachází dál po proudu blíž k ledové bráně. Obávám se, že ze vzduchu nám pomoc nepřijde.“

Bek cítil, jako by mu země zmizela pod nohama. Až dosud si myslel, že ať se stane cokoliv, vždycky mohou ustoupit na *Jerle Shannaru.* Teď o tohle útočiště přišli. Dokonce ani letcům nemohli poslat zprávu, kde jsou.

Náhle si vzpomněl na Rue Meridian a pocítil ostrý záchvěv hrůzy. Jeho strach o ni byl mnohem větší, než by čekal. Aby se uklidnil, musel se několikrát zhluboka nadechnout. „Jsou Tuláci v pořádku?“ zeptal se a snažil se,

aby to znělo nezúčastněně.

Měnivec pokrčil rameny. „Při útoku nebyl nikdo zraněn. Nevím, co se stalo od té doby, ale nejspíš nic.“

„Zatraceně! Ztratili jsem všechno, Trulsi. Naživu a na svobodě jsme zůstali jen ty a já a možná někdo další.“ Ve vlastním hlase slyšel zoufalství a snažil se ovládnout. „Musíme něco udělat. Alespoň se vrátíme zpátky a budeme čelit Grianne. Najdeme způsob, jak ji přesvědčit, že je má sestra.“

„Zpomal, hochu,“ přerušil ho Truls Rohk. „Zhluboka se nadechneme a pořádně si to promyslíme. Nemá cenu vracet se ke Zpívající čarodějce. To, co se stalo, je pro ni pořád ještě příliš čerstvé. Navíc bychom potřebovali znát způsob, jak ji přesvědčit. Něco jiného, než pouhá slova.“

Vrhl významný pohled přes Bekovo rameno. Chlapec se tím směrem podíval a uviděl hrušku jílce Shannarova meče, který mu visel přes záda. Během vzrušeného setkání se svou sestrou na meč úplně zapomněl.

Pohlédl na měnivce. „Chceš říct, že bych měl pokusit použít tohle.“

„Chci říct, že musíš najít způsob, jak to použít.“ Trulsův hlas byl plný ironie. Vsadím se, že to nebude snadné. Tvá sestra nebude jen tak stát a čekat, až na ni začne působit magie meče. Ale pokud se ti podaří zastihnout ji nepřipravenou, možná nebude mít na výběr. Bude muset čelit pravdě, ať už se jí to bude líbit, nebo ne. To je nejlepší metoda, jak ji přesvědčit.“

Bek pochybovačně zavrtěl hlavou. „Nikdy nám nedá příležitost. Nikdy.“

Truls Rohk mlčel a čekal.

„Bude s námi bojovat!“ Bek natáhl ruku, aby se dotkl jílce meče, a pak ji nechal bezmocně poklesnout. „Kromě toho nevím, zda dokážu meč přimět, aby proti ní pracoval.“

„Ne proti ní,“ opáčil měnivec tiše. „Pro ni.“

Bek pomalu přikývl. „Pro ni. Pro nás oba.“

„Být tebou, nepodceňoval bych naše šance,“ pokračoval Truls Rohk. „Ztratili jsme loď a posádku, ale nevíme o Panaxovi, Horalovi a ostatních. A dokud druida na vlastní oči neuvidím pohřbeného šest stop pod zemí, neuvěřím, že je mrtvý. Má víc životů než kočka. Nikdy by do té věže nevstoupil, pokud by neměl plán, jak se dostat ven. Znám ho, chlapče. Znám ho již dlouho. Vše promýšlí do nejmenších detailů. Nepřekvapilo by mě, kdyby už byl volný a hledal nás.“

Bek o tom pochyboval, ale každopádně přikývl. „Co tedy uděláme? Kam půjdeme?“

Truls Rohk vstal a díky plášti, který ho halil a ukrýval před zraky nepovolaných, vypadal i na denním světle jako stín.

„Musím se vrátit po našich stopách, abych se ujistil, že nás nikdo nesleduje. Ty tu počkej, dokud se nevrátím. Ani se nehni.“ Odmlčel se. „Pokud se neocitneš v nebezpečí. V tom případě se schovej jak nejlépe dokážeš. V každém případě však nepoužívej magii. Na to ještě nejsi připravený, ne beze mne.“

Vrhl na chlapce varovný pohled, pak se obrátil a zmizel mezi stromy.

Bek se zády opíral o kmen starého stromu a pozoroval jasnící se nebe na východě. Nejprve temnota ustupovala před prvními paprsky světla, pak ustoupilo první ranní světlo slunečnímu jasu, a nad zemí převzal vládu den. Bek seděl a přemýšlel. Přemýšlel o cestě, která ho dovedla až sem. Přemýšlel o změnách, které se s ním udaly. Už při prvním setkání s Poutníkem na Výšinách, si uvědomil, že vydá-li se s druidem na cestu, jeho život už nikdy nebude stejný. Až teď si však přiznal, jak hluboká je to pravda.

Na chvilku zavřel oči, a pokoušel si představit, jaké to bylo tehdy na Výšinách. Nemohl. Vzpomínky na domov byly

zamlžené a vzdálené, jako by vzpomínal na život někoho jiného.

Místo toho se pokoušel představit, jaké by to bylo mít Grianne za sestru. Jaké by to bylo, kdyby tu skutečnost přijala. Kdyby uvěřila, že je skutečně Bek. Snažil se ji přesvědčit, ale neuspěl. Jako Zpívající čarodějka brala Grianne životy a ničila sny. Jistě spáchala mnoho věcí, které by Bek nikdy nedokázal omluvit, bez ohledu na to, jak rozdílné byly jejich životní osudy. Grianne vyrůstala v klamu a přetvářce, vyrůstala s touhou po pomstě, kterou v ní uměle vzbudil vrah jejich rodičů. Vyrůstala v hořkosti a osamění. Nemůže jen tak mávnutím ruky zapomenout na svůj dosavadní život a začít znovu. Nemůže se z ničeho nic stát někým jiným jen proto, že si to Bek přeje. Věřit něčemu takovému by bylo naivní. Možná od ní čeká příliš mnoho. Pro začátek bude stačit, když si uvědomí pravdu.

V mysli se mu vynořil její obraz, jak před ním stojí v šedé róbě, chladná a vzdálená. Nedokázal si jí představit šťastnou. Smála se vůbec od chvíle, kdy je osud rozdělil? Nebo už zapomněla i na to, co je to úsměv?

On však musí najít způsob, jak ji přivést nazpátek a vrátit jí něco z toho děvčátka, kterým před patnácti lety byla. Musí sestře pomoci, i když jí tím možná způsobí strašnou bolest.

Ale jak to má dokázat, když se ho při příštím setkání nejspíš pokusí zabít?

Přál si, aby tu s ním byl Quentin se svým přímým a citlivým přístupem. Ten vždycky dokázal jasnozřivě poznat správnou cestu, vždycky udělal to nejlepší, co se dalo. Přežil Quentin bitvu v ruinách? Při pomyšlení, že jeho bratranec může být mrtvý, se Bekovi naplnily oči slzami. Už jen pomyšlení na něco takového, mu připadalo jako zrada. Nedokázal si bez svého bratrance život představit, nedokázal si představit život bez svého důvěrníka a nejlepšího přítele. Quentin tolik dychtil vydat se na tuhle cestu, tolik toužil

poznat svět a naučit se něco nového. Co když za to zaplatil vlastním životem?

Bek v zoufalství zaťal ruce v pěsti a zahleděl se mezi stromy. Pozoroval sluneční paprsky tančící v lesním porostu. Uzrálo v něm rozhodnutí pevnější než ocel. Musí najít Quentina. Musí ho najít ještě dřív, než se vydá hledat Poutníka, protože po pravdě řečeno, Quentin je pro něj důležitější. Jsou ztraceni v cizí zemi, přišli o vzdušnou loď a jejich společníci jsou mrtví. Jedna věc je však jistá. Quentin a Bek se na sebe vždycky mohou spolehnout. Spolu dokážou čelit i tomu nejhoršímu, co je může potkat.

Dávejte na sebe navzájem pozor, říkal jim před začátkem cesty Coran Leah. A oni si to kdysi dávno slíbili. Bylo to v Arborlonu, když měli ještě možnost otočit se k výpravě zády a vrátit se zpátky.

Bek si unaveně povzdechl. Alespoň, že mu zůstal Truls Rohk. Měnivec byl zvláštní a občas děsivý, ale projevil se jako skutečný přítel. Možná že byl z celé lodní posádky nejsilnější a nejschopnější. Vznášela se kolem něj aura jistoty, ze které Bek dychtivě čerpal.

Protože nic jiného už ti nezbylo, přiznal si v duchu. Protože musíš čerpat útěchu tam, kde ji najdeš.

Truls Rohk nebyl pryč dlouho. Ráno se ještě ani nepřehouplo v dopoledne, když se z ničeho nic objevil těsně vedle Beka.

„Vstávej," zasyčel drsně a zvedl chlapce ze země. „Tvá sestra je nám na stopě a rychle se blíží." Bek se snažil zahnat příval paniky, pokusil se dýchat normálně a ovládnout třesavku. Přesto však vyděšeně pohlédl směrem, ze kterého měnivec přišel. Pak se oba rozběhli do lesa.

Kapitola 4.

Zpívající čarodějka urazila v lese asi sto metrů a byla již daleko od Cree Begy a ostatních Mwellretů. Zastavila se, aby si upravila oblečení. Z kapsy vytáhla dlouhou, vyšívanou šňůru, přehodila si ji přes ramena, převázala křížem přes hruď a mezi nohama, aby jí volná róba nepřekážela v pohybu lesem. Róba, kterou měla na sobě, byla lehká, ale pevná. Protože očekávala těžký výstup k minám podzemního hradu, neměla tentokrát na nohou obvyklé sandály, ale pevné kotníkové boty s dobrou podrážkou. Přestože původně své oblečení volila pro jiný účel, i tak se jí předvídavost vyplatila. Nebyla na honu poprvé, přestože lovívala jinou kořist, a věděla, jak je dobrá příprava důležitá.

Mimoděk zavzpomínala na dobu, kterou v sobě tak hluboko pohřbila, a na kterou si vzpomněla až teď po střetnutí s chlapcem. Jako Grianne Ohmsfordová strávila mnoho času v lesích a kopcích kolem domova, kde se učila používat magii Písně přání. Mimo jiné pravidelně procvičovala stopováni pomocí magie. S ní dokázala určit, které zvíře tudy prošlo, a sledovat ho až do jeho doupěte. Zjistila, že pokud stopa není příliš stará, kouzelný zpěv dokáže ve vzduchu vyvolat barvu vytvořenou chladnoucím teplem těla zvířete, které tudy prošlo. Neuměla číst stopy a otisky v zemi jako stopaři, ale její schopnost sledovat kořist fungovala možná lépe. Byla v tom docela dobrá ještě předtím, než ji unesli.

Znovu si vzpomněla na chlapce. Zajímal ji mnohem víc, než si byla ochotna přiznat. Vlasy a oči měly tu správnou barvu. Dokonce i něco v jeho pohybech a výrazech tváře jí připadalo důvěrně známé. A ten náznak magie, který z něj vycítila na konci setkání – to byla Píseň přání. Všechno ukazovalo na to, že je skutečně její bratr. Jak dlouho by druidovi trvalo, než by našel někoho podobného, kdo by

splňoval všechny předpoklady? Svou mocí dokázal vytvořit iluzi čehokoliv, kromě magie.

Nevzpomínala si, že by kdy Bek prokázal nějaký zvláštní talent, ale koneckonců byl ještě malé dítě. Nevěděla, zda je možné, aby se magie projevila u obou sourozenců.

Zahnala pocit znepokojení, který v ní narůstal a zkontrolovala si svůj oděv. Pohlédla na bledou kůži na svých rukou, na pokožku zdánlivě nedotčenou slunečními paprsky, bílou jako alabastr. Sevřela ruce, aby se ujistila, že jsou skutečné. Občas ji napadalo, zda je sama skutečná, zda není vytvořená ze snů a přání, zda je živou a dýchající bytostí, nebo jen pavučinou kouzel.

Zaskřípala zuby. To kvůli tomu chlapci takhle uvažuje. Až ho najde, podivné, nesmyslné pochyby zmizí.

Vyrazila na cestu a kápi si ponechala na hlavě. Tvář měla skrytou v jejím stínu, ukrytou před slídivýma očima. Snadno a rychle se proplétala mezi kmeny stromů a křovisky. Tiše si broukala, aby odhalila stopu prchajícího měnivce a chlapce. Kráčela rychle a bez přestávky. Byla zvyklá chodit i běhat. Odjakživa se zocelovala, protože věděla, že jinak nepřežije. Morgawr by byl možná raději, kdyby zůstala slabou a zranitelnou dívkou, ale ona se již dávno rozhodla, že nikdy znovu nebude zranitelná. Věděla, že dříve nebo později ji ohrozí někdo nebo něco zocelené léty života v divočině, a chtěla být připravená. Nechtěla, aby byla považována za pouhou dívku nebo ženu, jako by to nějak ubíralo jejímu postavení a vážnosti.

Morgawr ji cvičil v používání magie, a ona sama se cvičila v umění přežít. Když odcházel, což bývalo často, cvičila se způsobem, o kterém její mentor neměl potuchy. Vydávala se do nebezpečných krajů, daleko od Morgawrova sídla. Žila jako divoké zvíře, živila se lovem a sběrem lesních plodů a učila se lesní moudrosti. Učila se i od zvířat, protože díky Písni přání se s nimi dokázala domluvit, a zvířata ji

přijala mezi sebe. Díky magii mohla vypadat jako jedna z nich. Vyžadovalo to soustředění a nezměrné úsilí, a jediná chyba mohla vyústit v katastrofu. Byla mocná, ale dravcům stačí nepatrný okamžik, aby pronikli její obranou. Obrovští horští medvědi, i tygři, žijící na pláních jsou schopni zabít člověka dřív, než si uvědomí, jaké nebezpečí mu hrozí.

Zanedlouho zpozorovala zvláštní věc. Stopy chlapce a měnivce překrývala stopa někoho dalšího. Zpomalila, a opatrně zkoumala okolí, neboť se obávala nastražené léčky. Po chvíli si však uvědomila, co vidí. Měnivec se vrátil po svých stopách, zda je někdo nesleduje. Potom se zase vrátil na místo, kde zanechal chlapce. Bylo pravděpodobné, že ji zpozoroval. Věděla už o něm, že je zkušený a schopný, a je jistě natolik moudrý, aby nepolevil ve své ostražitosti. Jistě si nemyslel, že se jí po útěku s chlapcem jen tak zbaví. Vrátil se, aby vše zkontroloval, a pak rychle odběhl, aby varoval svého svěřence.

Pustila se do pronásledování. Chtěla co nejvíc zkrátit vzdálenost, která ji dělila od kořisti. Jestli se měnivec ocitl tak blízko, aby ji uviděl, nemohl být příliš daleko před ní. Žár jeho těla byl ve vzduchu stále velmi zřetelný. Ani se nenamáhal zakrývat své stopy. Utíkal, nejspíš vyděšeně prchal. Spokojeně se usmála. Přesně tohle chtěla. Vyděšení, zpanikaření lidé dělají chyby. Měnivec za obvyklých okolností takový nebyl, ale tohle nebyly obvyklé okolnosti. Bojí se jí právem.

Razila si cestu stržemi, i přes nízké kopce. Běžela lesním porostem, i územím, které bylo porostlé hustým křovím. Otevřená prostranství přebíhala co nejrychleji, cítila, že se blíží ke své kořisti. Slunce jí pomalu stoupalo nad hlavu. Blížilo se poledne. Nebe bylo jasně modré a bez mraků. S rozkoší vdechovala voňavý lesní vzduch. Na čele a na dlaních se jí perlil pot. Cítila se tu dobře. Ve skráních ji tepalo vzrušení z lovu. Ten pocit dobře znala. Měla sto chutí

odhodit své lidské odění a lovit jako zvířata. Toužila po chuti čerstvé krve.

Na široké mýtině, hustě obrostlé starými stromy, čekal zřejmě chlapec, až se měnivec vrátí z obhlídky. Pocítila novou vlnu vzrušení. Stopy ve vzduchu jí napověděly, že teď před ní jako o závod prchají oba. Chlapec ví, že se blíží. Bude přemýšlet, co má dělat, aby se zachránil, až je dostihne. Samozřejmě bude lhát. Znovu na ni bude zkoušet tu svou povídačku. Už ale musí vědět, jak zbytečné je pokoušet se ji oklamat. Musí vědět, k čemu to povede.

Možná jen několik set metrů. Určitě ne víc, a dostihne je. Jsou přímo před ní.

Ale z ničeho nic se dostala na louku porostlou žlutým a modrým kvítím, které se vlnilo ve větru jako moře. Tady stopa, kterou tak dychtivě sledovala, náhle zmizela. Chvíli tomu nemohla uvěřit. Snažila se ji znovu najít, nevěřícně se rozhlížela a přecházela po louce sem a tam, ve snaze pochopit, co se vlastně stalo. Pak se zastavila. Obrazy tu byly pořád, viditelné jako vždy, jasné a ostré. Ale byly všude, po celé louce, i mezi stromy. Tisíce záblesků světla a tepla. Vypadalo to, jako by měnivec a chlapec byli všude, jako by se rozběhli všemi směry.

To pochopitelně nebylo možné.

Nebylo to skutečné.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a pak pomalu vydechla. Sáhla pod kápi, aby si pročísla husté, tmavé vlasy, a pozorně si celou louku prohlédla. Pátrala i ve stínech mezi stromy. Nikdo tam nebyl. Chlapec a jeho ochránce byli jinde, bezpečně daleko a každou vteřinou se jí vzdalovali.

Neubránila se úsměvu. Věřila, že pronásledovaní zpanikařili, ale měnivec a chlapec jsou chytřejší, než si myslela. Když si uvědomili, že je bude stopovat pomocí magie, odpověděli vlastní magií. Přesněji řečeno, magii použil chlapec. S její pomocí vytvořil všude kolem jejich

obrazy. Nakonec by dokázala poznat, které jsou pravé, a které falešné, ale to by zabralo hodně času. Navíc to po nějaké době určitě udělají znovu, a ona bude pokaždé nucena najít správnou stopu.

Zřejmě předpokládali, že nemá stopařské schopnosti, a že nedokáže číst stopy v zemi. Takový předpoklad byl bohužel správný. Jediné, na co se mohla spolehnout, byla její magie.

Posadila se na zem se zkříženýma nohama, a zády se opřela o mohutný dub. Hleděla na louku a přemýšlela. Nebylo třeba spěchat. Nakonec je určitě chytí. Nic, co pronásledovaní zkusí, nebude stačit, aby ji to setřáslo z jejich stopy. Důležité je jednat rozvážně. Přemýšlela, kam tohle všechno povede. Chlapec a jeho ochránce utíkají, ale kam? Tohle je cizí země, a oni ji neznají, ani její obyvatele. Měnivec již chlapci jistě oznámil, že jejich vzdušná loď je pod její kontrolou. Členové výpravy vedené Poutníkem jsou rozprášeni nebo mrtví, a druid zmizel. Útěk znamená přinejlepším jen dočasné řešení jejich problémů. Jak hodlají postupovat? Kam se pokusí jít a proč? Jistě jen tak slepě neutíkají. Na to je měnivec až příliš chytrý.

Pomalu se postavila a dospěla k rozhodnutí. Odpovědi na podobné otázky musí počkat. Pokud je nedokáže najít, je jedno, kam jdou, nebo proč. Ona je hodlá najít hned teď. Pokud jí magie nemůže posloužit jedním způsobem, pomůže jí jinak.

Stála na okraji louky, přiložila si dlaně k ústům a vydala dlouhý mrazivý výkřik, který se rozletěl do dáli, a potom odezněl. Vykřikla třikrát, pak se na chvíli odmlčela a čekala, a nakonec ze sebe vydala další tři výkřiky.

Čas plynul, louka a blízký les se halily do ticha rušeného jen zpěvem ptáků a šuměním listí ve větní. Zpívající čarodějka stála na místě, naslouchala a dívala se.

Pak něco vyšlo z úkrytu stromů a vstoupilo do trávy na druhé straně louky. Bylo vidět, jak to prochází mezi

květinami. Zpívající čarodějka trpělivě čekala až se tvor dostane až k ní.

Když byl tucet metrů daleko, zdvihl úzký čenich z moře květin. Začenichalo to, a pátralo po zdroji volání, které to přivábilo. Byl to vlk větší než ti, které znala. Byl to vyhnanec z vlčí smečky, odpadlík - to dokázala snadno vycítit - jeho odchod od ostatních byl víceméně dobrovolný. Byl porostlý černou srstí, kterou již prokvétaly šediny, ale tělo měl silné a pružné. Vlci, nelítostní predátoři divočiny, jsou dokonalí stopaři. Jakmile provede nezbytné úpravy, ten vlk jí dobře poslouží.

Vlk si musel uvědomit, že je v pasti, neschopen uvolnit se z okovů její magie, protože čarodějka si celou dobu tiše broukala. Přesto se však pokoušel uniknout. Vrčel a cenil zuby, snažil se ovládnout své nohy a rozběhnout se pryč. Nějakou chvíli mu ponechala jeho nenávist, ale pak nemilosrdně vtrhla do jeho mysli. Kousek po kousku překonávala jeho odpor, podrobovala ho své vůli, až nakonec zvítězila.

Pak začala měnit tvar jeho těla. Vlk je nebezpečné zvíře, ale čarodějka usoudila, že potřebuje něco mnohem nebezpečnějšího; měnivec by obyčejného vlka snadno přemohl. Chtěla vytvořit stvůru mnohem mocnější, než je obyčejný vlk, bytost, kterou bude ovládat její magie, a která bude poslouchat jen ji. S pomocí magie Písně přání způsobila, že se vlk začal deformovat. Soustředila svou pozornost na jeho dravci instinkty, stopařské schopnosti a neúnavnost. Zvýšit jeho inteligenci by byl příliš obtížný úkol, dokonce i pro ni. Vše ostatní však dokázala změnit, a ona na tom neúnavně a nelítostně pracovala, i když vlk zoufale kvílel.

Když skončila, bytost, která kdysi bývala vlkem, ležela roztřeseně na zemi, která byla rozrytá v kruhu o průměru několika metrů a pocákaná krví. Čarodějka ani na okamžik

nepolevila v kontrole nad vlkovou myslí, pak ho uspala, aby ho uklidnila, a uzdravila jeho přetvořené tělo. Stvůra v několika vteřinách poslušně usnula.

Čarodějku ta snaha vyčerpala, musela se posadit, aby si odpočinula. Den se mezitím přehoupl do odpoledne. Zpívající čarodějka dřímala zahalená v róbě s kápí, která ji chránila před slunečními paprsky. Čas plynul, a ona snila o malém děťátku s tmavými vlasy a pronikavě modrýma očima, které na ni hledělo, když za sebou navždy zavírala dveře vedoucí do jeho úkrytu.

Probudila se dřív než přetvořený vlk, který se začal ve spánku neklidně vrtět. Vstala a čekala, až se jeho oči otevřou. Když zvedl hlavu, přikázala mu, aby vstal. Stvůra bez váhání uposlechla. Byla obrovská a hrozivá. Byla dvakrát větší než původní vlk, s mohutným krkem a širokými rameny. Vlčí tělo bylo přetvořeno tak, aby se co nejlépe hodilo pro boj a rychlý běh. Zrůda měla širokou klínovitou hlavu. Když rozevřela tlamu, zahlédla dvě řady tesáků, ostrých jako břitvy. Nohy měla kratší, ale zato mohutnější, a tlapy se změnily v zahnuté paráty. Tělo bylo pokryto hustou šedou srstí, která mohla poskytovat velmi dobrou ochranu i proti ostrým zbraním. Nervózně se otáčela sem a tam, jako by chtěla vyzkoušet svou sílu a její šílené oči plály touhou po krvi.

Čarodějka si bytost pozorně prohlížela, potěšena svým úspěchem. Byla si jistá, že se svým novým společníkem bude pro měnivce a jeho společníka víc než důstojnou soupeřkou. Měnit zvířecí těla tak, aby vyhovovala jejím účelům, se naučila pod vedením Morgawra. Ale tento konkrétní tvar vymyslela sama.

„Neúnavný," zasyčela na stvůru. Zrůda k ní vyčkávavě otočila hlavu. „Pomůžeš mi lovit."

Tlama se rozevřela v něčem, co připomínalo parodii na úsměv. Čarodějka poznala, že stvůra její příkaz pochopila. Pokud uspěje, budou mít důvod k úsměvu obě.

Bek a Truls Rohk vstoupili na louku porostlou modrými a žlutými květy. Chlapec už začínal být unavený z tempa, které měnivec nasadil. Sáty měl promočené potem. Slunce zářilo vysoko na obloze, a vzduch byl teplý. Truls Rohk doběhl do středu louky, zastavil se a ohlédl.

„To už stačí," řekl a zavrtěl hlavou. Pak se otočil zpátky směrem, ze kterého přišli. „Nemůžeme před ní pořád utíkat. Dříve nebo později nás dostihne. Musíme zkusit něco jiného."

Bek ztěžka oddechoval a dopřál si doušek vody z polní láhve. „Možná ji přestane bavit nás pronásledovat."

„To pochybuji. Přemýšlej. Kvůli tobě se vzdala lovu na druida, svého nepřítele na život a na smrt. Jen kvůli tobě odložila stranou celý smysl téhle výpravy. Myslel sis, že jsi ji svými slovy a argumenty nepřesvědčil, ale možná to není tak docela pravda. Přinejmenším jsi ji přiměl, aby se zamyslela."

Bek zavrtěl hlavou. „Tak mi to rozhodně nepřipadalo." Rozčilovalo ho, že Truls Rohk není ani trochu zadýchaný.

„Stopuje nás pomocí magie. Viděl jsem ji, jak se pohybuje. Nedívá se na zem, nehledá stopy." Truls Rohk se rozhlédl. „Musíme jí nějak svést na falešnou stopu, hochu. Dřív, než se k nám dostane příliš blízko, protože pak už bude pozdě."

Obrátil se tváří k Bekovi. „Je čas, aby ses o něco pokusil. Tvá magie proti její – to by mohlo fungovat. Zatím ještě postrádáš zkušenosti a znalosti, ale co se dá dělat. Poslouchej. Tvá sestra pravděpodobně dokáže vidět teplo našich těl, které zůstává ve vzduchu ještě nějakou dobu poté, co projdeme. Zkus to samé. Sleduj mě. Až *znuzím*, zkus mě vystopovat. Použij svůj hlas."

V tom okamžiku zmizel Bekovi přímo před očima, jako by se rozplynul. Chlapec vyvolal svou magii a začal divoce pátrat kolem sebe. Bez výsledku.

Měnivec se znovu objevil na stejném místě, kde stál před

chvílí. Bek překvapeně zalapal po dechu, a pak vztekle zavrtěl hlavou. „Nefunguje to!“ V jeho slovech zazněla odevzdanost. „Vůbec nevím, jak se to dělá!“

Truls Rohk se k němu naklonil. „To je pro nás dost špatné, nemyslíš? Zkus to znovu. Rozhoď kolem sebe magickou síť. A nezapomeň, nehledáš mě, ale můj stín. Zkus to!“

Znovu zmizel a Bek znovu vyvolal svou magii, a pokusil se řídit Trulsovými radami. Tentokrát byl úspěšnější. Zachytil kousky obrazů Trulse Rohka, který se pohyboval zleva doprava a zpět.

„To už je lepší.“ Měnivec stál opět přímo před ním. „Ještě jednou, ale pořádně se soustřeď. Jako když rybář vytahuje rybu z vody.“

Při následujícím pokusu zachytil mladík veškerý Trulsův pohyb. Vnímal ho jako sérii stínů visících ve vzduchu.

Postupně se zlepšoval, a měnivec na sebe potom přijal Bekovu podobu, aby chlapec viděl, jak ve vzduchu vypadají jeho vlastní obrazy. Potom Bek, na měnivcovu radu začal tyto obrazy vytvářet všude po celé louce, i v lese mezi stromy.

„Jen ať si s tím poradí,“ zavrčel Truls Rohk, když s chlapcem mířili k horám na východě. „Uděláme to samé ještě jednou kousek dál, někde blíž vody.“

Pokračovali v běhu. Měnivec již nasadil rozumnější tempo, které chlapce tak nevyčerpávalo. Nemluvili, soustředili se jen na to, aby mezi sebe a svou pronásledovatelku položili co největší vzdálenost. Ještě dvakrát se zastavili, aby vytvořili matoucí změť obrazů, vedoucí všemi směry. Jednou tak učinili v okolí hlubokého potoka, za kterým byl skalnatý terén, kde nezůstávají otisky.

K odpočinku se zastavili teprve za soumraku, když slunce rychle mizelo na západě a nad lesem se začaly prodlužovat stíny. Noční ptáci se začali probouzet a tu a tam se proti

tmavé obloze daly zahlédnout jejich tmavé obrysy. Bek je pozoroval a přál si, aby měl také křídla. Neměl žádné jídlo ani vodu, ale Truls Rohk měl dost pro oba. Jídlo i vodu ukradl, když opouštěl *Černého Havrana*. Zkrátka byl připravený jako vždy.

„Nemyslel jsem si, že to dopadne takhle," prohlásil zachmuřeně, a podal chlapci měch s vodou.

Bek byl vyčerpán. Všechny svaly v těle ho bolely. Byl z domova zvyklý na dlouhé cesty obtížným terénem, ale něco takového jako dnes, dosud nezažil. Život na palubě *Jerle Shannary* ho zocelil, ale i tak měla jeho výdrž své meze a s Trulsem Rohkem se nemohl ani zdaleka měřit.

„Myslíš, že se konečně vzdá?" zeptal se s nadějí a hladově se zakousl do sušeného hovězího. „Třeba o nás ztratí zájem a půjde znovu po Poutníkovi."

Měnivec, zahalený do své róby s kápí, která skrývala nejen jeho výraz, ale i myšlenky, se tiše zasmál. „To si nemyslím. Ona taková není. Nevzdá se. Najde jiný způsob, jak nás sledovat. Pořád je za námi."

Bek si nešťastně povzdechl. „Dříve nebo později jí budu muset znovu čelit. Tomu se nemohu nijak vyhnout." Pohlédl na Shannarův meč, který ležel vedle něj. Naděje, které do něj vkládal, mu teď připadaly směšné a liché.

„Možná. Ale nejdříve musíme vyřešit jiné problémy. Nemůžeme jenom tak naslepo utíkat, jen abychom unikly před tou čarodějnicí. I když jí utečeme, kde se ocitneme? Někde uprostřed neznámé země, bez vzdušné lodi a přátel, bez zásob a zbraní a bez pořádného plánu. To není dobré."

„Musíme se vrátit pro Quentina a ostatní," odpověděl Bek okamžitě, přesvědčený, že má pravdu. „Musíme jim pomoci, pokud to půjde. Musíme se pokusit najít Poutníka."

Připadalo mu to tak zřejmé a logické, že to vyslovil ještě dřív, než si uvědomil všechny zjevné překážky. I když se mohli částečně opřít o magii, a zejména o měnivcovy

schopnosti a zkušenosti, jsou jen dva – jeden muž a jeden chlapec, přiznal si Bek neochotně. Nemají představu, kde se jejich přátelé nachází. Pátrat by po nich museli pěšky, což je v neznámé krajině naprosto nevhodný způsob. Jejich nepřátelé je počtem převyšují nejméně padesát ku jedné, nemluvě o tom, co číhá pod ruinami podzemního hradu.

Truls Rohk neodpověděl. Mlčky seděl a ze stínu kápě hleděl na chlapce.

Bek si odkašlal. „No dobře. Sami to nezvládneme. Potřebujeme pomoc."

Měnivec přikývl. „Učíš se, hochu. Jaký druh pomoci máš na mysli?"

„Někoho, kdo vyrovná naše šance, až se vrátíme a budeme čelit mé sestře, Mwellretům a čemukoliv, co na nás číhá."

„Ale kromě toho také někoho, kdo zná cestu kolem strážců ruin a pokladu, pro který přišel Poutník." Truls Rohk se hořce zasmál. „Ani na okamžik nepochybuj, že se druid, pokud je stále naživu toho pokladu nevzdá."

Bek vzpomínal na celou posádku *Jerle Shannary*, na to, co dosud museli vydržet, a kolik je to stálo. Přemýšlel, jak moc Poutník riskoval, když se vydal na tuhle cestu. Dal v sázku svůj život a pověst. Truls Rohk měl pravdu. Druid by raději zemřel, než by připustil selhání, už vzhledem k tomu, co všechno je v sázce. I když toho o Poutníkovi věděl jen málo, bylo mu jasné, že pokud druid selže ve snaze získat podporu elfů pro zřízení Rady druidů v Paranoru, bude to znamenat jeho konec. Pro tento cíl celý život pracoval, bylo to to hlavní, na čem mu kdy záleželo. Zasvětil tomuto záměru celý život. Bek to věděl díky rozhovorům, které s ním vedl. Věděl to i díky tomu, co se dozvěděl od Ahrena Elessedila. Poutníkův osud byl spjatý s touto cestou, s nalezením elfích kamenů a pokladu z trosečníkovy mapy.

A k druidovi byli připoutáni všichni členové výpravy.

Bek si uvědomil, že osudy těch, kteří se vydali na cestu, jsou spolu nerozlučně spjaty.

„Zkus se na hodinku prospat, pak znovu vyrazíme.“ Truls Rohk seděl s rukama zkříženýma na prsou. Chloupky na jeho pažích se stříbřitě leskly. „Já budu držet hlídku.“

Bek mlčky přikývl. Hodina je lepší než nic. Ohlédl se nazpět, tam, kde zůstala Zpívající čarodějka, jeho přátelé a společníci.

Buďte silní, modlil se za ně, za všechny. Modlil se dokonce i za Grianne.

Kapitola 5.

Jerle Shannara se osamoceně vznášela nad tisíc stop hlubokou roklí, kterou vál ledový vítr přímo do Modrého předělu. Nacházela se tucty mil daleko, hluboko v horách, které se tyčily nad poloostrovem a střežily jeho pobřeží. Jejich vrcholky byly pokryty sněhem a ledem. Loď byla tichá, bez posádky, s plachtami roztrhanými na cáry, a vítr si s ní pohrával jak s uschlým listem. Osaměle se pohupovala ve vzduchu a čas od času se nebezpečně přiblížila k ledovým pilířům, které přehrazovaly cestu ven. Na nebi se převalovala mračna, která se mísila s ledovou mlhou a do vzduchu se zvedala vodní tříšť z vln, zuřivě narážejících na útesy dole. Nad lodí kroužili mrchožrouti, jejichž zlověstné oči se dychtivě leskly. Při každém průletu se přibližovali k mrtvým lidem, ležícím na palubě vzdušné lodi. Jejich skřeky, hukot větru a šumění vln se mísily a zvedaly k nebi v podivné symfonii.

S každým zhoupnutím a poryvem větru se loď přibližovala k ledovým pilířům. Ty se jako obří zuby oddalovaly a s třeskem srážely. Loď tímto nebezpečným úsekem již jednou na cestě sem proplula a ledový chřtán jako

by nyní dychtivě čekal na svou druhou šanci rozdrtit loď v mrazivém objetí.

Rue Meridian, potlučená a stěží při vědomí, visela na laně asi padesát stop pod zádí lodi. Držela se lana s posledními zbytky ubývajících sil. Byla příliš vyčerpaná, než aby se o cokoliv pokusila. Po levé paži a boku jí stékaly pramínky krve, pravou nohu již necítila. V uších jí vyl mrazivý vítr. Ve vlasech se jí vytvořily ledové krystalky a šaty měla ztuhlé chladem. Na události, které vedly až k této chvíli, si vzpomínala jen v útržcích. Pamatovala si svůj boj s Mwellretem, na to, jak se oba navzájem zranili, zřítili se na palubu lodi a se vzrůstající rychlostí začali nevyhnutelně klouzat k dřevěnému zábradlí. Narazili do něj, a zábradlí, již tak dost poničené padajícím ráhnem, jejich náraz nevydrželo. Ona i Mwellret se zřítili přes palubu.

Mohl to být její konec. Byli tisíc stop vysoko, možná víc, a mezi lodí a skálami dole byl jen volný prostor. Kopnutím se instinktivně osvobodila z Mwellretova sevření, a pak naslepo zašmátrala po něčem, čeho by se přidržela. Čirou náhodou se zachytila visícího lana. Málem se neudržela a div si přitom nevykloubila paže. Kůži na dlaních měla úplně sedřenou. Houpala se ve větru a s okamžitou úlevou se křečovitě držela a pozorovala temnou postavu svého protivníka, jak se řítí do hlubiny.

Vzápětí se ale o slovo přihlásily šok a chlad, a Rue zjistila, že se nedokáže vyšplhat nahoru. Měla co dělat, aby se udržela při vědomí. Doufala, že nakonec najde sílu vyšplhat zpět, nebo že ji někdo z paluby vytáhne. Její mysl se omámeně potácela mezi vědomím a nevědomím, ale lana se nepustila.

Uvědomila si také další nebezpečí, které hrozí, a se kterým bude potřeba se rychle vypořádat. *Jerle Shannara* se blížila k ledovým pilířům. Rue již pochopila, že nikdo na palubě jí nepomůže. Věděla, že všichni, kteří bojovali s

Mwellrety jsou mrtví, a zbytek posádky je zavřený v podpalubí. Nedokážou se osvobodit, jinak by to už dávno udělali. Mezi nimi její bratr Redden Alt Mer. Lodní stavitel Spanner Frew. Její přátelé, Tuláci z Domoviny. Všichni jsou zamčeni a bezmocní, vydaní na milost a nemilost živlům.

Nikdo jí nepomůže.

Nikdo nepomůže jim.

Pokud se sama o něco nepokusí.

S nadlidským úsilím se jednou rukou, ztuhlou mrazem, pustila lana, chytila se o něco výš a přitáhla se. Tělem jí okamžitě projel záchvěv nesnesitelné bolesti, který ji probral z letargie. Snažila se nevnímat chlad a únavu, a přinutila se přitáhnout o další kousek. Cítila, jak jí po těle stéká čerstvá krev. Uvědomila si, že kdyby zůstala viset ještě o chvilku déle, umrzla by. Navzdory bolesti a nesmírnému utrpení se nutila klást jednu ruku nad druhou a po kouscích šplhat vzhůru. Před očima měla výhled na ledové údolí. Hory i útesy byly pokryté ledem, který stékal do hlubin a třpytil se. Vítr s sebou přinášel ledové krystalky, které ji bolestivě bodaly do očí. Z dáli bylo slyšet dunění, provázející nárazy ledových pilířů. Rue Meridian pilíře neviděla, ale v duchu si představovala, jak se blíží.

Pokračuj!

Vyšplhala o další kousek, téměř zmožená bolestí a únavou, a pořád ještě zoufale daleko od spásné paluby lodi. Naplnil ji pocit zoufalství. Nikdy to nedokáže včas. Přiblížila se aspoň trochu k palubě? Pohnula se vůbec? Cítila takovou bolest a připadala si natolik bezmocná, že jedna její část měla chuť prostě to vzdát, pustit se lana a zřítit se do náruče zapomnění. Bylo by to tak snadné. Už by nic necítila. Bolest a zima by zmizely. Zoufalství by skončilo. Stačí jen povolit unavené dlaně, a bude po všem.

Zbabělce!

Vykřikla to slovo do větru. Na co to myslí? Je přece

Tulačka a proto dokáže vydržet všechno. Tuláci jsou přece známí svou vytrvalostí. Vytrvalost vyžaduje oběti, ale přináší život. Podle toho, jak si člověk poradí v obtížných situacích se pozná, za co stojí. V duchu si pořád opakovala, že se nevzdá.

Zůstaň naživu! Pokračuj!

Znovu začala bolestně pomalu šplhat nahoru, a tentokrát se odmítla vzdát. Její tělo křičelo na protest, a zdálo se jí, že vítr najednou zesílil, jako by chtěl zmařit její snahu. Zmrzlé prameny dlouhých vlasů jí šlehaly do tváře. Aby se přinutila pokračovat na cestě vzhůru, snažila se myslet na ty, kteří čekají na její pomoc. Její bratr a ostatní Tuláci, uvěznění v podpalubí, Poutník a další členové pozemní výpravy, včetně jejího mladého přítele Beka, jsou závislí na tom, jestli se jí to podaří. Furl Hawken zemřel ve snaze ji zachránit, a kdyby se teď vzdala, byla by jeho oběť zbytečná. Pokud se teď vzdá, Zpívající čarodějka nikdy nezaplatí za to, co udělala.

Zatraceně!

Po tvářích se jí kutálely slzy, které jí mrzly na kůži. Ani nevěděla, jak vysoko už vyšplhala. Svaly na celém těle se jí chvěly námahou a hrozily vypovědět službu. Věděla, že moc dlouho už nevydrží. Pořád kladla jednu ruku nad druhou, přitáhla se, a tak znovu pořád dokola. Náhle s ní poryv větru udeřil o dřevěný trup lodi a Rue vykřikla bolestí. Málem se přitom pustila lana, ale vzápětí si uvědomila, co to znamená. Podívala se nad sebe, a s úžasem spatřila jen kousíček nad sebou spásnou palubu. Zdvojnásobila své úsilí a urazila několik posledních metrů až k okraji paluby. Nakonec se překulila přes okraj a několik okamžiků jen ležela na zádech na mokrém a zledovatělém povrchu. Hleděla na oblohu, neschopná se pohnout, vyčerpaná, ale s vítězným pocitem. Její mysl však pracovala jako o závod. Není čas odpočívat. Přetočila se na bok a rozhlédla po poničené palubě. S námahou se zvedla na všechny čtyři a pomalu se plazila k

poklopu vedoucímu do podpalubí. Poklop byl naštěstí otevřený. Doplazila se až k němu, ale na schůdcích ztratila rovnováhu a skutálela se dolů. Zůstala ležet a celé tělo ji tak bolelo, že ani nebyla schopná zjistit, zda si něco nezlomila. V uších pořád ještě slyšela hukot větru a šumění vln.

Vstávej!

Přinutila se vstát a při chůzi se opírala o stěnu. Ve zraněné noze jí cukalo bolestí, za sebou zanechávala krvavé stopy. Přemýšlela, kolik ztratila krve. Chodbička byla temná a prázdná, ale zdálo se jí, že odkudsi slyší hlasy. Pokusila se také zavolat, ale její hlas byl slabý a ztrácel se v řevu větru. Potácela se chodbou, využívala stěny jako podpory a snažila se jít tam, kde hlasy slyšela. Měla pocit, že několikrát zaslechla své jméno, ale nebyla si jistá. Cítila, jak jí do hrdla stoupá krev a brání jí dýchat. Hlavu měla lehkou a všechno se jí točilo.

Loď sebou náhle prudce trhnula a Rue Meridian ztěžka upadla na zem. Pořád byla ještě příliš daleko od skladišť, kde byli zřejmě zamčení ostatní členové posádky. Náraz na zem jí vyrazil dech. Ležela zhroucená na zemi, lapala po dechu a svět kolem ní se točil rychleji a rychleji. Pokusila se zvednout a zjistila, že nemůže. Už neměla sílu. Věděla, že se blíží její konec. Ale to by znamenalo, že bude konec i s ostatními.

Zavřela oči, snažila se nevnímat bolest a vyčerpání. V duchu před sebou viděla tváře svých přátel. Slyšela jejich hlasy, jak vyslovují její jméno, a proti své vůli se usmála.

Jerle Shannara sebou znovu trhla chycená v mimořádně silném poryvu větru. *Nejsem připravená zemřít*, pomyslela si. Nějakým zázrakem se jí podařilo vstát. Nevěděla, jak to dokázala, jak dlouho jí to trvalo a kde na to vzala vůli. Přesto se však dovlekla posledních několik metrů k prvním dveřím skladiště. Strčila do dveří, ale ty se odmítaly otevřít. Teprve po chvíli si uvědomila, že dveře jsou pochopitelně zavřené na závoru.

S posledním zbytečkem sil závoru zvedla, vzala za petlici, otevřela těžké dveře a vpotácela se do tmy za nimi.

Když se znovu probudila, jako první uviděla tvář svého bratra.

„Ještě žijeme?“ zeptala se slabým hlasem a uvědomila si, že hrdlo má vyprahlé žízní. „Já si tak nepřipadám.“

Smutně se usmál. „To ti docela věřím. Ale ano, ještě jsme naživu, i když jsme měli namále. Ale příště až nás budeš zachraňovat, zkus to trochu rychleji.“

Chtěla se zasmát, ale nepodařilo se jí to. „Zkusím si to zapamatovat.“

Redden Alt Mer uchopil měch s vodou, nalil tekutinu do poháru a zvedl své sestře hlavu tak, aby se mohla pohodlně napít. Nechal ji pít pomalu, malými doušky. Rue Meridian cítila jeho velké jemné ruce, a poprvé za dlouhou dobu se jí začal vracet klid.

Když dopila, znovu ji uložil a posadil se vedle jejího lůžka. „Měli jsme skutečně namále. Ještě teď jsem z toho celý nervózní. Nás všechny, kromě tebe a Hawka, zamkli do dvou místností. Těžké dveře zavřené na závoru jsme neměli šanci zevnitř otevřít. Zkoušeli jsme všechno, ale nepodařilo se to. Slyšeli jsme bouři a věděli jsme, že je to zlé. Cítili jsme poryvy větru. Nejdřív stáli na chodbě Mwellreti na stráži. Pak byli najednou pryč. Nevěděli jsme, co se děje.“

Rue zavřela oči a vzpomínala. V duchu viděla Hawka, jak špičkou dýky odemyká zámek dveří předního skladiště, které neměly závoru. Vzpomínala na boj s Mwellrety v chodbě. V duchu se znovu viděla, jak vybíhá po schodech nahoru na palubu, kde čekali ostatní Mwellreti a dva členové federální posádky. Pod nohama znovu cítila nejistou palubu neovladatelné lodi, která se pomalu, ale jistě blížila k ledovým pilířům. Vzpomínala na boj s věznitelí. V duchu viděla, jak se Furl Hawken vzdává vlastního života, aby ji zachránil. Vzpomínala na jízdu po šikmé palubě a pád do

hlubin, který málem skončil její smrtí. Vzpomínala na dlouhou cestu zpět.

„Když jsi nás osvobodila, vyběhli jsme na palubu. Viděli jsme, co se stalo s lodí a jak jsme blízko svěráku.“ Zavrtěl rusovlasou hlavou a sevřel rty. „Byli jsme skoro u něj. Pilotní kajuta napadrť, kormidlo nefungovalo, světelné plachty byly na cáry, ráhna polámaná a rozbily se dokonce i dvě turbíny. Ale měla jsi vidět Spannera a ostatní. Během pár vteřin se pustili do oprav a na poslední chvíli se nám podařilo získat nad lodí alespoň částečnou kontrolu. Určitě si umíš představit, jaké to bylo.“

Přikývla a pohlédla mu do očí. „Ano.“

„Pár mužů začalo šplhat na stěžně navzdory bouři, jako by jim nezáleželo na tom, jak je to nebezpečné. Kelson Riat málem přišel o hlavu díky uvolněnému ráhnu a Jahnon Pakabbon má rozříznutou paži od ramene až po loket. Ale nikdo se nevzdal. Během pár minut jsme provedli ty nejnutnější opravy. Ovládací prvky v pilotní kabině byly poničené, takže jsme všechno museli provádět ručně. Využili jsme energii, která zbyla v turbínách, abychom loď vyrovnali, obrátili ji čelem vzad, a vydali se pryč. Celou dobu jsme měli co dělat, aby nás vítr nevrhnul na útesy, ale tohle je skvělá loď, Malá Zrzko. *Jerle Shannara* je nejlepší ze všech vzdušných lodí. Celila neohroženě větru a vydržela i jeho nejsilnější nárazy, dokud jsme se nedostali do závětří.“

Najednou se zasmál jako malý kluk. „Dokonce i Spanner Frew nadával věrni a držel kormidlo tak, že se ani nepohnulo. Starý Černovous je pravý vzduchoplavec. Tahle loď je jeho dítě a on ji nehodlá ztratit.“

Rue Meridian se také lehce usmála, nakažená jeho radostí. Úleva, kterou cítila, jí pomáhala překonat bolest. Rozhlédla se, a usoudila, že je v nemocniční kajutě. Okénkem dovnitř proudilo jasné světlo. Pokusila se pohnout rukama a nohama, ale její tělo nereagovalo.

„Jsem vůbec celá?“ zeptala se s náhlým strachem.

„Ano, až na pár řezných ran, modřin a škrábanců.“ Pozvedl obočí. „Ta bitva na palubě musela být strašná, Malá Zrzko.“

Neodpověděla, jen se stále snažila pohnout rukama a nohama. Nakonec se jí do nich vrátil cit. Uvolnila se a pohlédla na bratra. „Hawk pro mě zemřel. To sis nejspíš domyslel. Bez něj bych to nezvládla, bez něj bychom se z toho nedostali. Nemůžu uvěřit, že je mrtvý.“

Její bratr přikývl. „Ani já. Připadal mi nesmrtelný. Nenapadlo mě, že ho někdy ztratíme.“ Povzdechl si. „Nechceš mi říct, co se stalo? Třeba nám to oběma pomůže.“

Mluvila pomalu a odmlčela se jen jednou, když jí bratr přinesl pohár s vodou. Vyprávěla mu o událostech, které vedly až k tomu, že osvobodila zbytek posádky z podpalubí. Nic nevynechala, nutila se vzpomínat na všechno, zvláště na to, co se týkalo Furla Hawkena. Jen samotné vyprávění jí působilo velikou bolest, a když skončila, byla úplně vyčerpaná.

Redden Alt Mer nejprve mlčel, jen přikyvoval, nakonec vstal, došel k oknu a vyhlédl ven. Rue Meridian pozorovala jeho záda a vší silou bojovala s nutkáním se rozplakat.

Když se k ní bratr obrátil, už se vzpamatovala. „Byl přesně takový, jaký by měl být každý Tulák,“ řekl její bratr tiše. „Vím, že zrovna teď to moc nepomůže, ale časem myslím zjistíme, že kousek Furla Hawkena zůstal v každém z nás. Bude nám dodávat sílu a říkat nám co dělat, abychom byli takoví, jako on.“

Pak Rue Meridian znovu usnula, ještě dřív, než se stihla s bratrem rozloučit. Spala hlubokým bezesným spánkem. Když se probudila, v kajutě byla tma se kterou zápasilo světlo jediné svíčky stojící na skříňce u postele. Teď už se cítila silnější, i když bolest, kterou cítila v celém těla ani zdaleka nezmizela. Podařilo se jí zvednout na loktech a napít se z

poháru vody, který stál vedle svíčky. *Jerle Shannara* letěla s klidným větrem v zádech, takže její pohyb byl zevnitř jen stěží postřehnutelný.

Na palubě lodi bylo ticho. Je noc, takže většina posádky bude spát. Kde se loď nachází? Jak velký kus cesty urazili, zatímco Rue spala? Jediný způsob, jak to zjistit, bylo vstát z postele.

Přinutila se spustit nohy na zem a pokusila se vstát. Její pokus žalostně selhal a přitom navíc převrhla pohár s vodou. Kovový pohár při dopadu hlasitě zacinkal a za pár okamžiků se v kajutě objevil Velký Zrzek. Měl na sobě jen kalhoty a zjevně až dosud spal.

„Někteří z nás se pokoušejí spát, sestřičko," zamumlal, když jí pomáhal zpátky do postele. „O co se to vlastně pokoušíš? Chodit budeš tak zajeden, dva dny, a možná ještě později."

Přikývla. „Jsem slabší, než jsem si myslela."

„Ztratila jsi spoustu krve a utrpěla těžké rány. Nějakou dobu bude trvat, než tělo ztrátu nahradí. Neuzdravíš se přes noc. Snaž se být rozumná a odpočívej."

„Musím se vykoupat. Příšerně páchnu."

Usmál se a posadil na stoličku vedle postele. „S tím ti mohu pomoci. Ale musím ti říct, že se nikdo neodvážil tě umýt, když jsi byla v bezvědomí. Dokonce ani Spanner Frew. Vědí, jak se ti nelíbí, když se tě někdo dotýká."

Rue sevřela rty. „Nevědí o mně ani to nejmenší. Jenom si myslí, že ano." Její slova byla ostrá a plná hořkosti. Vší silou potlačila svůj hněv. „Vrať se zpátky do postele. Promiň, že jsem tě vzbudila."

Pokrčil rameny a jeho rusé vlasy, které mu volně visely podél tváře se silnými a smělými rysy, se ve světle svíčky zaleskly. „No, teď už jsem vzhůru, takže tu chvilku zůstanu a popovídám si s tebou. Může ta koupel počkat do rána? Nechce se mi sem teď ve tmě vléct vanu s vodou."

Pousmála se. „Koupel počká.“ Litovala svého vzteku. Byl namířený špatným směrem a nespravedlivý. Její bratr se jí jen snažil pomoci. „Už se cítím lépe.“

„Taky lip vypadáš. Všichni o tebe měli starost.“

„Jak dlouho jsem spala?“

„Dva dny.“

Byla velice překvapená. „Tak dlouho? Nepřipadá mi to tak.“ Ostře vydechla. „Kde teď jsme? Blížíme se k místu, kde jsme nechali ostatní? Vracíme se pro ně, že ano? Musíme je varovat před Zpívající čarodějkou.“

Usmál se. „Opravdu už je ti lépe. Jsi připravená vstát a pustit se do boje, že ano?“ Zavrtěl hlavou, a pak náhle zvážněl. „Poslouchej mě pozorně, Malá Zrzko. Není to tak jednoduché. Nemíříme do vnitrozemí za druidem a jeho skupinou. Míříme k pobřeží, kde čekají letci. Děláme přesně to, co nám bylo řečeno.“

Nemohl si nevšimnout, jak jí v očích vzplanul hněv. „Neříkej nic, čeho budeš později litovat. Neučinil jsem tu volbu bez úvahy a protože by se mi líbila. Ale tohle je jediné rozhodnutí, které dává smysl. Nemyslíš, že i já si chci vyrovnat účty s tou čarodějnicí? Nemyslíš, že bych nejraději zamkl Mwellrety do podpalubí jejich lodi, stejně jako zamkli oni nás? Nelíbí se mi nechat je volně pobíhat kolem o nic víc než tobě. A už vůbec se mi nelíbí, že opouštíme Poutníka a ostatní. Ale *Jerle Shannara* je těžce poškozená. Můžeme nahradit světelné plachty a lana, opravit turbíny a světelné krystaly. Po opravách bychom dokázali letět na tři čtvrtiny výkonu. Ale ztratili jsme ráhna a dva stěžně jsou poškozené. Momentálně máme co dělat, abychom loď udrželi ve vzduchu. Nemůžeme bojovat, obzvláště ne proti *Černému Havranovi*. Nedokázali bychom mu ani uletět. Vydat se do vnitrozemí by byla hloupost. Jestli se necháme srazit z oblohy, nebo se necháme chytit, nikomu tím moc nepomůžeme, nemyslíš?“

Hněv ji neopustil. „Takže je prostě opustíme?“ odsekla.

„Opouštěli jsme je už tehdy, když nám druid přikázal, ať odletíme z té zátoky. Poutník znal všechna rizika, když nás posílal pryč. Předem s tím počítal. Věděl, že se to může stát.“

Zatvrzele zavrtěla hlavou. „Jsme jejich záchranný pás! Bez nás nepřežijí! Vždyť ani nevíme, co se s nimi stalo!“

„Nemysli si, že jsou bez nás úplně bezmocní. Nezapomeň, že v té výpravě je Poutník a mnozí další. Něco už se pokazilo, ale stalo se to nám. A přece jsme se z toho dostali. Nepochybuj, že i oni si dokáží poradit v jakékoliv situaci.“

Mlčky hleděli jeden na druhého, jako by zápasili pohledy. Rue sklopila zrak jako první. „Nejsou to Tuláci,“ namítla tiše.

Její bratr se téměř proti své vůli usmál. „To je pravda. Ale i tak mají své přednosti a mají slušnou šanci přežít, dokud je nenajdeme. Což je přesně to, co mám v úmyslu, Malá Zrzko. Jen mi trošku věř.“ Naklonil se k ní. Míříme k pobřeží, abychom opravili loď a nechali zahojit rány. Pokud máme přechytračit Zpívající čarodějku a porazit její Mwellrety na palubě *Černého Havrana* ve vzdušném boji, musíme být ve vrcholné formě. Pokud budeme mít štěstí, nedojde na to, ale na štěstí se v této situaci nemůžeme spoléhat. Měli bychom zmapovat cestu tam a zpátky, jak si přál druid. Měli bychom kontaktovat letce. A zatímco se bude opravovat loď a ty se budeš uzdravovat, já poletím s Hunterem Preddem do vnitrozemí, abychom zjistili, co se stalo s našimi přáteli a abychom jim pomohli.“

Rue Meridian se usmála. „To zní jako ten Velký Zrzek, kterého znám. Žádné posedávání a nečinné čekání. Ale ještě uvidíme, kdo poletí a kdo zůstane někde v závětří, aby se uzdravoval.“

Zavrtěl hlavou. „Občas mám pocit, že nemáš ani špetku zdravého rozumu. Jsi snad nezničitelná? Myslíš, že když jsi v jednu chvíli napůl mrtvá, že budeš hned zase zdravá? Že hned

vyrazíš zachraňovat ostatní, kteří tě tak zoufale potřebují? Zatraceně! Je to zázrak, že jsi se dožila dnešního dne. Ale ještě si o tom promluvíme.“

Vstal. „Dnes už jsme toho namluvili dost. Jdu do postele, abych se ještě před úsvitem trochu prospal. Měla bys udělat to samé. Nech minulost minulostí a zatím nemysli na budoucnost. Žij přítomností, jako my ostatní.“ Pak se na ni něžně usmál. „Dobře se vyspi, Malá Zrzko.“

Bez ohlédnutí opustil kajutu a tiše za sebou zavřel dveře. Dlouho za ním hleděla, napadlo ji, že navzdory všem jeho chybám, nezná nikoho lepšího, než je on. Ať už je čekalo cokoliv, byla ráda, že bude mít po boku právě jeho. Říkalo se, že Redden Alt Mer je muž, na kterého se usmívá štěstěna. To byla pravda, ale bylo v tom i mnohem víc. Tulácký kapitán měl odvážné srdce, neselhávající instinkt, předvídavost, a schopnost bleskurychle se rozhodovat. Vždycky dokázal najít způsob, jak se dostat i z té nejhorší polízanice. Proto byl také nejslavnějším vzduchoplavcem v celém známém světě.

Pak přemýšlela nad členy pozemní výpravy a znovu ji začaly sužovat starosti. Nevěděla, jak si Poutník a ostatní povedou bez pomoci Tuláků. Velký Zrzek si mohl říkat, co chtěl, ale jí se nelíbila představa, že pozemní výpravu opustí. Sice jen na krátkou dobu, kterou jim zabere cesta k pobřeží, ale pokud pozemní výprava potřebuje pomoc okamžitě, může pro ni být toto zdržení osudné. Cleny pozemní výpravy byli převážně zkušení veteráni, zocelení v mnoha taženích a bitvách, ale bez podpory vzdušné lodi mohou selhat dokonce i proslulí elfí lovci. Obzvláště pokud budou čelit Zpívající čarodějce a jejím Mwellretům.

Pak si naposledy vzpomněla na Hawka. V duchu si slíbila, že za jeho smrt někdo zaplatí. Jednoho dne bude účet vyrovnán.

Téměř dřív, než si to uvědomila se znovu rozplakala.

„Sbohem, Hawku,“ zašeptala do tmy.

Potom usnula.

Kapitola 6.

Když mu Panax varovně sevřel rameno, Quentin Leah se přikrčil a na místě ztuhl.

Očima pátral v šeru před sebou. Za zády cítil trpaslíkův přerývaný dech. „Támhle.“ Trpaslík ta slova neslyšně vydechl. „Na kraji budovy, mezi sutí.“

Quentinova ruka sevřela meč Leahů a stejně rychle se uvolnila. *Nesmíš přivolat magii meče! Jestli to uděláš, jen upoutáš jejich pozornost!* Srdce se mu divoce rozbušilo. Všude kolem vládlo naprosté ticho, nikde nebyl sebemenší náznak pohybu, jako by město a jeho smrtící obyvatelé vyčkávali. Quentin měl tvář i šaty potřísněné prachem, potem a krví. Tělo ho bolelo únavou. Byl pořezaný a poškrábaný, řezné rány na levém boku projely masem až po žebra. Kousek stranou, přikrčení za křovím, které rostlo v hromadě sutin, číhali Kian a Wye. Cekali na jeho signál. Quentin se stal vůdcem malé skupinky. Byl jejich poslední nadějí. Bez něho by byli všichni mrtví. Mrtví, jako tolik ostatních.

Quentin prozkoumal místo, kde Panax uviděl pohyb, ale nevšiml si ničeho podezřelého. Přesto však zůstal na místě a pokračoval v pátrání. Když trpaslík řekl, že tam něco je, tak je to jistě pravda. Nedostali by se tak daleko, kdyby pochybovali jeden o druhém.

Od chvíle, kdy vstoupili na hladkou kovovou podlahu ocelového bludiště, se všechno zvrtlo. Celé místo vypadalo podezřele. Ale Quentin zaujal své postavení na levém křídle průzkumné skupiny spolu s Panaxem a elfími lovci Kianem, Wyem a Rustenem. Všichni pozorovali Poutníka, který opatrně postupoval kupředu. Ve středu se pohybovali Ard Patrinell, Ahren Elessedil a léčitel Joad Rish, spolu s dalšími

třemi elfími lovci. Byli skrčeni za zdí, a jen stěží viditelní. Zadní voj tvořili tři další elfí lovci, kteří kryli záda Poutníkovi, Bekovi a věštkyni Ryer Ord Star. Quentinovi trochu připomínali figurky na podivné šachovnici.

Quentin pozorně naslouchal, pátraje po nějakém nepřirozeném zvuku. Hledal jakýkoliv náznak toho, že město je past. Skutečně to past byla. Quentin měl meč připravený v ruce a krčil se za stěnou, která ho částečně kryla zepředu i z boku. Cítil, jak v něm narůstá pocit neznámého ohrožení.

Pak směrem k druidovi vyšlehli první ohnivé paprsky. Quentin bleskově vyskočil, a vrhl se vpřed. Spolu s ním vyskočil i Rusten a oba vyrazili druidovi na pomoc. Bylo to od nich velice hloupé, i když odvážné, a oba zcela ignorovali Panaxovy varovné výkřiky. Mohli zemřít. Ale Quentin zakopl, upadl na zem, a to mu zachránilo život. Rusten, který byl před ním, tolik štěstí neměl. Zachytila ho křížová palba smrtících paprsků, které ho roztrhaly na kusy.

Poutník, zahalený v temném plášti, se téměř zázračně vyhýbal všem nástrahám i ohnivým paprskům, křičel na ostatní ať se drží zpátky a opustí ruiny. Quentin uposlechl druidova příkazu a začal se plazit zpátky. Ohnivé střely ho občas míjely tak těsně, až cítil, jak se na něm škvaří šaty. Jen tu a tam, koutkem oka zachytil ostatní, Beka uprostřed, elfy na pravém křídle, jak se rozptylují po celém prostoru a snaží se krýt. Uviděl Ryer Ord Star, jak vyskakuje a proplétá se bludištěm za Poutníkem. Kovové stěny se náhle začaly přesouvat z místa na místo a mezi nimi křižovaly ohnivé paprsky. Jeden z nich zasáhl věštkyni a Quentin uviděl, jak se zapotácela a upadla. Vzápětí ji ztratil z dohledu.

„Pozor!“ vykřikl Panax.

Quentin vyskočil na nohy a na poslední chvíli odvrátil útok kovového monstra, které se vynořilo zdánlivě odnikud. Zahlédl i další podivné kovové stroje, které vyrazily do útoku proti lidem. Dosud nikdy nic takového nespatřil. Stroje měly

různou velikost i tvar a byly sestrojené ze zvláštního, Quentinovi neznámého kovu. Na koncích kovových paží měly připevněné čepele a zařízení vystřelující ohnivé paprsky. Quentinovi připomínaly obří obrněný hmyz.

První kovový stroj zničil překvapivě rychle. Dlouhé hodiny tréninku s elfími lovci se mu nyní vyplatily a pravděpodobně mu i zachránily život. Reagoval bez přemýšlení a udeřil mečem do nejbližšího stroje. Magická čepel se okamžitě probudila k životu a meč zaplál modrým vnitřním ohněm. Quentin bez zpomaleni vyrazil vstříc dalšímu stroji a jediným rozmachem jej rozťal vpůli. Bojoval, aby se dostal ke svým společníkům, kteří byli nuceni ustoupit zády ke stěně a svými obyčejnými zbraněmi bojovali s dvojicí strojů. Quentin se zbavil dalšího stroje, ale pak ho z boku cosi zasáhlo a srazilo ho to na zem. Rudé paprsky se míhaly kolem něj a na místech, která zasáhly, zůstávaly kouřící krátery. Quentin se překulil a rychle vstal. Pak se se zuřivým výkřikem vrhl zpátky do boje.

Zdálo se mu, že boj trvá celou věčnost, i když nejspíš celá srážka trvala jen pár minut. Měl pocit, jako by se čas zastavil a svět kolem něj zamrznul. Ocelové stroje se vynořovaly odevšad a vrhaly se na něj. Zdálo se, že je k sobě přitahuje jako magnet. Přestaly si všímat Panaxe a elfích lovců, soustředily se jen na Quentina. Uvědomil si, že stroje se ho nepokouší zabít, ale srazit na zem, jako by ho chtěly zajmout. Tehdy si poprvé uvědomil, že stroje přitahuje jeho magie.

V tu dobu již proudila celým jeho tělem. Probudila se při prvním úderu meče jako modrý oheň, který se rozběhl po jeho čepeli. Pronikla však i do Quentinova nitra. Způsobila, že splynul se svou zbraní, dodávala mu energii, sílu a zuřivost. Hořela v něm a pomalu se ho snažila ovládnout a svést. Naplňovala ho sílou a žízní po moci. Během kratičké doby toužil po magii jako po ničem jiném na světě. Díky magii věřil, že dokáže cokoliv. Necítil strach ani nejistotu.

Připadal si nezničitelný a nesmrtelný.

Nad bojištěm se vznášel kouř, který mu zakrýval výhled. Slyšel výkřiky svých společníků, ale neviděl je. Poutník úplně zmizel, jako by ho pohltila země. Tu a tam slyšel z mlhy křičet hlasy ostatních. Byli od sebe navzájem odříznuti, obklopeni ohnivými paprsky a vražednými stroji, uvězněni v pasti, ze které nikdo nedokázal uniknout. Quentinovi na tom nezáleželo. V žilách mu spolu s krví kolovala i magie. Obklopovala ho jako ochranný štít a rozněcovala jeho touhu po boji.

Nakonec na něj Panax vykřikl, že musí ustoupit. Musel na něj křičet několikrát, než ho Quentin vůbec zaslechl a ani pak se mu příliš nechtělo opustit bojiště. Podvolil se však, a celá skupina na levém křídle začala pomalu couvat. Stroje je pronásledovaly a snažily se jim odříznout ústupové cesty. Quentinovi připomínaly smečky hladových vlků. Kvůli jejich útokům museli každou chvíli měnit směr ústupu. Ustupovali od jedné budovy ke druhé, od stěny ke stěně, až Quentin úplně ztratil představu o tom, kam se dostali. Začínal cítit únavu v pažích, které bez ustání zběsile máchaly mečem a ani magie mu už nedokázala dodat potřebnou sílu. Elfové a Panax bojovali se zachmuřenými tvářemi, a také na nich byly vidět stopy únavy.

Bojovali proti značné přesile a s postupujícím časem začali podléhat.

Potom, bez varování, se stroje stáhly a ohnivé paprsky zmizely. Horal a jeho tři společníci zůstali opuštěni mezi závoji kouře. Po předchozím hluku boje se nyní rozhostilo ticho, které jim připadalo velice nepřirozené. Drželi před sebou zbraně jako talismany a proplétali si cestu mezi sutinami, aby mezi sebe a stroje položili co největší vzdálenost. Ostražitě se rozhlíželi a čekali, že útok každou chvíli začne znovu. Ale ruiny města byly i nadále naprosto tiché a bez života. Připomínaly obrovskou hrobku, do které

nezvaně vnikli živí vetřelci.

A tak to šlo od té chvíle stále. Quentin a ti tři pomalu postupovali neznámým terénem. Nevěděli přesně kde jsou, ani kam jdou. Jednou nebo dvakrát spatřili ve stínech rychlý pohyb, příliš rychlý, než aby dokázali zjistit, kdo nebo co se tam vlastně pohybuje. Noc pomalu ustupovala a blížil se úsvit. Kouřovým oparem, který halil město začaly pronikat sluneční paprsky. Quentin s ostatními pátrali po svých přátelích a po čemkoliv, co by jim prozradilo, kde se vlastně nacházejí. Ale celé město bylo pusté a prázdné, všechno vypadalo úplně stejně.

Teď se ukrývali v jiné části zničeného města a Quentin si uvědomil, že touží po něčem, s čím by mohl znovu bojovat. Potřeboval něco, na čem by si vylil svůj vztek. Neustálé napětí, způsobené skrýváním a čekáním na neviditelné stroje, ho unavovalo víc, než boj. Pořád v něm zůstaly zbytky magie, ale Quentin po ní již netoužil, neboť touhu nahradila směsice strachu a pochyb. Nelíbilo se mu, co s ním magie dělá, měl pocit, že se zněj stává vraždící stroj, stejný jako ty, které je napadly. Nelíbilo se mu, jak ho magie ovládá a jak ho zbavuje nezávislého myšlení. Jediné pocity, které mu v tu chvíli zůstaly, byly touha a hněv. Ztrácel se v magickém víru a stával se někým úplně jiným.

„Již nemohu důvěřovat svým smyslům. Jsem vyčerpaný," řekl Panaxovi, aniž by na něj pohlédl.

Koutkem oka zahlédl, jak trpaslík přikývl. „Musíme si trochu odpočinout. Ale ne tady. Pojďme."

Quentin se nepohnul. Myslel na Beka, který je ztracený někde v mlze a sutinách a možná že už je mrtvý. Téměř nedokázal snést pomyšlení na to, jak moc svého bratrance zklamal, že ho nechal někde za sebou a opustil ho stejně jako Poutník opustil je. Zamrkal, aby zahnal z očí slzy a potřásl hlavou. Neměl Beka opouštět, i když je Poutník rozdělil. Nikdy se neměl nechat přesvědčit, že je to tak v pořádku.

„Pojďme, Horale,“ zavrčel Panax.

Vstali a znovu vyrazili na cestu. Oklikou obešli místo, kde trpaslík zahlédl pohyb a vybrali si širokou cestu, která je vedla podél řady nízkých budov připomínajících skladiště s částečně zhroucenými stěnami a stropy. Quentina napadaly černé myšlenky. Kdo bude Beka chránit, když ne on? Určitě ne Ryer Ord Star, a možná ho nechrání ani elfí lovci. Jistě ho neochrání proti takovým věcem, jako jsou ohnivé paprsky a kovové stroje. Chránit Beka byl Quentinův úkol. Slíbili si, že se budou chránit navzájem. Ale k čemu je takový slib, když o sobě ani nevědí?

Během chůze hleděl do šera, a před očima se mu míhaly vzpomínky na jiná místa a lepší časy. Urazil dlouhou cestu z Výšin až sem a takhle to skončilo. Tehdy, na počátku, mu to tak připadalo správné. Těšil se, že on a Bek prožijí dobrodružství, na které budou do konce života vzpomínat. Proto tehdy, po rozhovoru s Poutníkem přesvědčoval Beka, že musí vyrazit. Teď si připadal jako hlupák.

„Počkej,“ zasyčel náhle Panax, a přinutil ho okamžitě zastavit.

Pohlédl na trpaslíka, který pozorně naslouchal. Kian a Wye ztuhli jako sochy a hleděli do šera. Quentin si pomyslel, že je nejspíš příliš unavený a že už mu neslouží ani sluch. Pak to ale také uslyšel. Nepřicházelo to však zepředu, ale zezadu.

Rychle se obrátil a překvapeně sledoval štíhlou postavu, která se vynořila z mlhy.

„Kam jdete?“ zeptala se jich Tamis s upřímným zmatkem, když se k nim přiblížila. Sňala si z hlavy koženou pásku, která ji přidržovala nakrátko ostříhané hnědé vlasy, a unaveně potřásla hlavou. „To jste všichni, kdo zůstal?“

Přivítali stopařku s úlevou, sklonili zbraně a shromáždili se kolem ní. Kian a Wye se po elfím způsobu dotkli na pozdrav jejího ramene. Pokývla Panaxovi a pak její šedé oči utkvěly na Quentinovi.

„Přicházím od Beka. Nachází se asi dvě míle zpátky.“

„Bek?“ zopakoval Quentin a cítil, jak ho zalévá vlna úlevy. „Je v pořádku?“

Tamis měla na šatech krev a hladkou tvář plnou škrábanců. Uvědomil si, že vypadá stejně jako ona. „Bek je v pořádku,“ řekla elfka Quentinovi. „Rozhodně vypadá lépe než ty a já. Zanechala jsem ho na mýtině na kraji města. Dává pozor na věštkyni. Já jsem se po vás šla poohlédnout. Z naší skupiny jsme zbyli jen my tři.“

„Ztratili jsme Rustena,“ oznámil jí Kian tiše.

Přikývla. „A co ostatní? Co Art Patrinell?“

Elfí lovec zavrtěl hlavou. „Bohužel nevím. Byla tam spousta kouře a zmatku. Když začal boj, naprosto jsme ztratili přehled o ostatních.“ Pokývl hlavou směrem ke Quentinovi. „Horal a jeho meč nás zachránili. Bez něj bychom byli ztraceni.“

Tamis vrhla na Quentina ironický pohled. „Tak to musí být v rodině. Podívejte, jdete špatným směrem. Míříte do vnitrozemí a ne zpátky k zátoce.“

„Prostě jsme jenom utíkali,“ přiznal Quentin. Pak na stopařku vrhl překvapený pohled. „Co myslíš tím, že to musí být v rodině? O čem to mluvíš?“

„O tom, že nás pro změnu zachránil mladý Bek. Nebýt jeho, nikdy bychom se odtamtud nedostali. Rozdrtil ty stroje na prach, jakoby byly z papíru. V životě jsem nic takového neviděla.“

Quentin na ni zíral. „Bek? Bek že udělal něco takového?“

Pozorně na něj pohlédla. „Cožpak ti to neřekl? Zajímalo by mě, zda to vůbec sám věděl. Nezdálo se mi, že by si byl zrovna jistý tím, co dělá. Ale mít takový druh moci a nic o ní nevědět… No nic. Každopádně, stalo se to takhle.“

Popsala jim jejich útěk, vyprávěla jak tři elfí lovci včetně ní, mladý Bek a Ryer Ord Star prchali ruinami dokud je stroje neobklíčily. Ostatní dva elfové rychle zemřeli, ale Tamis a

věštkyni zachránila moc Bekova hlasu.

„Bylo to děsivé," přiznala. Svůj pohled upírala Quentinovi do očí. „Bek zpíval, byl to takový zvláštní nápěv, který však drtil stroje na kusy jako neviditelná zbraň. V jednu chvíli byly všude kolem a zabíjely nás, v další z nich zbyly jen hromady šrotu." Pokývala hlavou. „Bek nás zachránil. A ty vůbec netušíš, o čem mluvím, viď?"

Quentin uvažoval. *Bek vládne kouzly? Jak je to možné?* Zavrtěl hlavou. „Bohužel, neměl jsem o tom ani tušení."

Náhle ho napadlo, že o Bekově původu toho vlastně moc neví. Bek byl synem bratrance, ale kterého bratrance? Byli vůbec příbuzní? Coran Leah o Bekově původu vždycky mlčel a Quentin na něj nikdy nenaléhal. Ale jestli Bek doopravdy vládne magií…

Ale že zrovna Bek?

Z ničeho nic si Quentin uvědomil, proč chtěl Poutník Beka s sebou na této výpravě. Nebylo to proto, že je Quentinův bratranec. Bylo to proto, že vládne magií stejně mocnou, jakou představuje meč Leahů. Bek byl pro úspěch výpravy přinejmenším stejně důležitý jako Quentin. Quentinovi bylo naprosto jasné, že Poutník musel o Bekově nadání od začátku vědět. Napadlo ho, kolik toho druid ještě ví a co všechno si zatím nechává pro sebe.

„Měli bychom se pohnout," prohlásila Tamis, a přerušila tak tok jeho myšlenek. „Nelíbí se mi, že jsem nechala Beka a věštkyni samotné. I když Beka chrání magie, je nezkušený a neví, co všechno mu může hrozit."

Začali si razit cestu zpátky ruinami. Tamis šla v čele. Panax ji zpovídal, jaké obtíže musela překonávat cestou k nim. Odvětila, že očekávala ruiny zamořené kovovými stroji, ale stroje se zřejmě vynořují a útočí jen v odpověď na určité podněty. Buď na nějaký druh signálu, nebo když vstoupí do zakázaných oblastí vetřelci. Možná je někdo nebo něco řídí. Tamis však žádný cestou sem nezahlédla.

Trpaslík jen něco zavrčel, a prohlásil, že stroje už stejně napáchaly soustu škod. Poutník zmizel a expedice se rozpadla. Byl to zázrak, že ještě zůstali naživu.

Quentin však neposlouchal. Pořád přemýšlel o Bekovi. Jeho bratranec najednou představoval záhadu, byl někým úplně jiným než se zdál být. Quentin neměl důvod pochybovat o pravdivosti elfčiných slov. Co to ale znamená? Pakliže Bek vládne magií, obzvláště takovým druhem, který je součástí jeho hlasu, odkud ta moc pochází? Musí být jeho pokrevním dědictvím a tudíž se její tajemství zřejmě skrývá v Bekově původu. Jsou tedy Bek a Quentin skutečně příbuzní? Teď už bylo jasné, že Bek není žádný vzdálený bratranec z rodu Leahů. Leahové nikdy nevládli tímto druhem magie. Bek tedy musel být potomek někoho jiného. Někoho, koho druid znal. Někoho, koho znal také Quentinův otec, protože jinak by Beka nepředali k výchově právě Coranovi.

Musel to být někdo…

Náhle si vzpomněl na příběhy, které Bek tak rád vyprávěl – o druidech a historii ras. Leahové byli součástí té historie, ale byla tady ještě další legendární rodina. Jmenovali se Ohmsfordové a kdysi byli příbuzní Leahů. Říkalo se, že dokonce i proslulá elfí královna Wren byla příbuzná Ohmsfordů. Ale v části světa, kde vyrůstal Quentin, se žádní Ohmsfordové nikdy nevyskytovali. V kronikách Leahů a údolí Stínů o nich nebyla ani zmínka.

Ohmsfordové však měli v krvi magii. Tato magie se projevila u dvou bratrů, kteří pomáhali Poutníkovi zhruba před sto lety. Teď si Quentin na ten příběh postupně vzpomínal. Ti dva bratři měli údajně vládnout magií obsaženou v hlasech. Co když ta rodina nevymřela? Co když je Bek jeden z nich? Pokud kdekoliv na světě žili Ohmsfordové, Poutník by o tom jistě věděl. Tím by se vysvětlilo, proč věnoval druid Bekovi takovou pozornost. Bylo by jasné, proč tolik trval na tom, aby se Bek připojil k

výpravě.

Quentin cítil, jak v něm narůstá zvláštní podezření. Možná že Poutníkovi šlo hlavně o Beka a Quentin mu pomohl jen jako páka, která mu měla posloužit, aby se připojil k výpravě.

Je jeho bratranec skutečně Bek Ohmsford? Je něco takového vůbec možné?

Horal potřásl hlavou, aby zahnal únavu a zmatek. Nedůvěřoval svému myšlení. Možná že je na úplně špatné stopě. Koneckonců, to všechno jsou jen dohady. Bylo to, jako pokoušet se dát dohromady skládačku složenou z mnoha dílků, aniž by věděl, jak vypadá výsledný obraz. Může věřit svým úvahám?

Truls Rohk je při prvním setkání varoval, aby druidovi nevěřili. Tvrdil o něm, že je to hráč, který ostatní využívá jako figurky na šachovnicí. Tohle byla první věc, kterou jim řekl. Jasně jim naznačil, k čemu je druid asi využil. Quentin si musel přiznat, že na tom něco je.

Vraceli se městem a slunce pomalu stoupalo na obloze. Vzduch byl těžký a nehybný, a kamenné i kovové ruiny brzy začaly sálat žárem. V naprostém tichu se nic nepohnulo. Záhadné kovové stroje někam zmizely, až to vypadalo, že byly jen výplodem lidské představivosti. Tamis širokým obloukem obešla místo, kde výprava padla do pasti, a ještě během dopoledne je dovedla k okraji lesa, který obklopoval město.

Tam se zastavila a naslouchala.

„Měla jsem pocit, že něco slyším," řekla po chvíli a pronikavýma šedýma očima přitom propátrávala okolí. Pak pokrčila rameny. „Ale nevím, odkud to zaznělo. Připadalo mi to jako hlas."

Vstoupili do lesa a mířili hluboko mezi stromy. Nad hlavami jim poletovali různobarevní práci neznámých druhů. Mlha, která zakrývala ruiny se zvedla, a unaveným členům

výpravy nad hlavami zazářilo modré nebe. V lese rostly stromy a keře poskytující cestovatelům dostatečný úkryt. Důvěrně známá vůně posílila Quentinova ducha a pomohla mu zahnat únavu. Hlavně, že je Bek v pořádku. Ať už se za jeho původem skrývá jakýkoliv příběh, mnohem důležitější je, že budou zase spolu.

Urazili pořádný kus cesty od ruin, když se Tamis obrátila k ostatním. „Mýtina je přímo před námi. Snažte se zůstat potichu."

Opatrně se k ní blížili a byli téměř na jejím okraji, když se stopařka náhle prudce rozběhla a zastavila teprve na otevřeném prostoru.

Mýtina byla prázdná. „Jsou pryč," zašeptala nevěřícně.

Přikázala ostatním, aby zůstali na místě, a sama se plížila podél celé mýtiny a snažila se ze stop vyčíst, co se tu odehrálo. Quentin cítil zklamání a hněv. Kde je Bek? Za tohle může Tamis. Neměla nechávat Beka samotného, bez ohledu na to, jak vysoké mínění o jeho schopnostech měla. Silou vůle však svůj hněv potlačil, protože byl nespravedlivý. Tamis se zachovala naprosto správně a nemělo smysl ji z něčeho obviňovat.

Když se Tamis nakonec vrátila, měla zachmuřenou tvář, ale její šedé oči byly klidné. „Nejsem si jistá, co se tu vlastně stalo," oznámila. „Celá mýtina je poseta stopami a nejvíc jich patří Mwellretům. Došlo tu k nějaké šarvátce, ale zdá se, že nikdo nebyl zraněn, protože jsem nenašla stopy krve.

Quentin ostře vydechl. Ale kam se poděli Bek s Ryer Ord Star? Co se s nimi stalo?"

Tamis zavrtěla hlavou. „Řekla jsem Bekovi, že pokud kdokoliv přijde, má se ukrýt. Nechala jsem na něm, aby posoudil situaci, ale věděl, že se má mít na pozoru. Myslím, že se nejspíš zachoval podle mých instrukcí, a když uviděl Mwellrety, on i věštkyně odsud zmizeli. Ty ho znáš lépe než já. Připadá ti to pravděpodobné?"

Horal přikývl. „Strávil roky na Výšinách a zná dobře lesní moudrost. Ví, jak se ukrýt, když je to nezbytné. Pochybuji, že se nechal překvapit.“

„Výborně,“ opáčila. „Tady je zbytek. Mwellreti tu strávili nějaký čas a potom pokračovali směrem k městu. Kdyby Beka a věštkyni zajali, nejspíš by je poslali s ozbrojeným doprovodem zpátky k vzdušné lodi. Ale tím směrem nevedou žádné stopy. Možná že někteří se vydali směrem do vnitrozemí, ale tím si nejsem jistá. Stopy jsou špatně čitelné. Ale stopy Mwellretů jsou naprosto jasné. Jsem si jistá, že změnili směr pochodu. Pokud bych měla tipovat, řekla bych, že někoho stopovali.“

„Beka,“ prohlásil Quentin okamžitě.

„Nebo dívku,“ poznamenal tiše Panax.

„Bek by ji nikdy neopustil,“ prohlásil Quentin s naprostou jistotou. „Vzal by ji s sebou. Tím by se vysvětlovalo, proč ho Mwellreti stopují. Kdyby s ním nebyla dívka, nedokázali by to, protože Bek dokáže své stopy skvěle maskovat.“

Tamis zamyšleně přikývla. „V tom případě navrhuji vydat se za nimi. Co ty na to, Horale?“

„Souhlasím,“ odvětil Quentin okamžitě.

Tamis tázavě pohlédla na Panaxe. Trpaslík pokrčil rameny. „Jít kamkoliv jinam nedává smysl. *Jede Shannara* odplula k pobřeží. Všichni ostatní jsou někde kolem ruin. Nenechám je napospas Mwellretům a té čarodějnici.“

Quentin úplně zapomněl na Zpívající čarodějku. Pokud jsou na pobřeží Mwellreti, znamená to, že *Černý Havran* nalezl cestu mezi ledovými pilíři a dostal se do zátoky. Takže Zpívající čarodějka je někde poblíž. Okamžitě si uvědomil, jak nebezpečné bude vrátit se zpátky k ruinám. Všichni jsou unavení, neboť za sebou mají hodiny boje a útěku. Jestli se dopustí chyby, může je to stát život.

Ale Quentin nehodlal opustit Beka. V tom měl naprosto jasno.

Kian a Wye rozmlouvali s Tamis. Také se hodlali vrátit zpátky k ruinám. Doufali, že se jim podaří najít Arda Patrinella a další. Věděli, že to bude nebezpečné, ale všichni se shodovali v tom, že pokud zůstal někdo naživu, nemohou ho nechat bez pomoci.

Zatímco se elfové radili, Panax přistoupil ke Quentinovi. „Doufám, že jsi schopen nás ještě jednou zachránit," řekl. „Možná to bude nutné."

Když to říkal, usmíval se, ale v jeho hlase žádné veselí nebylo.

Kapitola 7.

Ahren Elessedil se krčil v nejtmavším koutě opuštěného skladiště, daleko od místa, kde byla na výpravu nastražena smrtící léčka. Snažil se vymyslet, co dál. Skladiště představovalo pochybné útočiště. Jeho stěny byly proděravělé, a i když střecha byla neporušená, byla tak prorezlá, až hrozilo, že se každou chvíli propadne. Ahren se tu ukrýval již dlouhou dobu, tiskl se ke stěně tak pevně, že měl pocit, jakoby se stal součástí budovy. Zatímco se tu schovával, měl čas vymýšlet různé plány útěku, zase je zavrhovat, a vzpomínat na události, které jej dovedly až sem. Slunce mezitím stoupalo na obloze a jeho paprsky ozařovaly poničené město. Noční stíny před nimi prchaly do okolních lesů. Zvuky boje, řinčení zbraní a zoufalé výkřiky umírajících již dávno utichly. Ahren Elessedil pozorně naslouchal a v rámci možností vyhlížel ven, ale slyšel jen ticho.

Byl čas odsud zmizet, dokud je ještě příležitost. Věděl, že to musí udělat, že se tu nesmí zbaběle schovávat a nechat svou mysl, aby mu znovu a znovu přehrávala hrůzostrašné obrazy nedávných událostí.

Nedokázal se však přimět, aby se pohnul. Byl schopen jenom se tu krčit a snažit se splynout se stěnami. Říci, že byl vyděšený, by bylo veliké podcenění jeho skutečného stavu. Byl vystrašený způsobem, o jakém se mu nikdy ani nesnilo. Byl vyděšený téměř do bezvědomí. Bál se tak strašlivě, až se sám za sebe styděl. Věděl, že tento stud ze sebe již nikdy nesmyje. Bál se tolik, až si přestával sám sebe vážit.

Zavřel oči a v duchu si znovu přehrával to, co se stalo. Pátral po čemkoliv, co by mu pomohlo lépe nešťastným událostem porozumět. V duchu viděl své přátele a společníky, jak se opatrně přesouvají mezi stěnami bludištěm a jak se rozhlížejí po zdánlivě prázdném prostoru. Jeho skupina byla napravo, Quentin Leah nalevo, a Bek uprostřed. Všechny je strážili elfí lovci a nebyl důvod pochybovat o tom, že si poradí s jakýmkoliv nepřítelem. Poutník byl daleko vepředu, opatrně postupoval do nitra bludiště. Slunce se klonilo k západu a stíny se dloužily. Nic nenaznačovalo, že hrozí nějaké nebezpečí. Nikdo netušil, co se stane vzápětí.

Pak se objevily ohnivé paprsky, které se nejprve snažily zasáhnout druida, potom zaútočily na všechny, kteří běželi druidovi na pomoc a nakonec i na ty, kteří zůstali na svých místech. Ahren, Ard Patrinell, Joad Rish a tři elfí lovci, kteří je doprovázeli, se v poslední chvíli schovali za stěnu. Jen těsně unikli upálení. Celý prostor se naplnil kouřem, který zastíral výhled. Ahren slyšel výkřiky Quentinovy skupiny, náhlé řinčení kovu o kov a zvuky boje. Zůstal skrčený za stěnou, zcela ho ovládl děs a panika. Rychle si začal uvědomovat, jak strašlivě se všechno zvrtlo.

Když se za ním objevily pohyblivé kovové stroje, byl již na prahu toho, podlehnout panice, vyskočit a rozběhnout se pryč. Nemohl vysvětlit, co se stalo. Odvaha a rozhodnost, kterými až doposud oplýval v takové hojnosti, ho v jediném okamžiku opustily. Děsivé kovové stroje se vynořovaly zdánlivě odnikud. Na kovových pažích měly připevněné

vražedné zbraně a Ahren poznal, jaký osud ho čeká, pokud tu zůstane. Přesto však zůstal na místě, ne proto, že by sebral odvahu, ale protože se nedokázal pohnout. Ustoupil před stroji až do rohu a stroje ho k jeho údivu nevšímavě minuly. Místo toho zaútočily na jeho společníky. Jeden z elfích lovců - Ahren nevěděl který - se vzápětí zhroutil mrtev na zem. Ard Patrinell se neohroženě vrhl kupředu a díky své nesmírné odvaze, zkušenostem a válečnickým schopnostem dokázal postupující stroje na několik okamžiků zadržet. Potom se však stroje převalily přes něj a on zmizel.

V tu chvíli Ahren opustil svůj úkryt v zoufalém pokusu pomoci svému příteli a učiteli. V tu chvíli zapomněl na svůj strach a dokázal ovládnout svou paniku. Vzápětí však jeden z ohnivých paprsků zasáhl Joada Rishe, který klečel u prvního padlého elfa a snažil se ho odtáhnout do bezpečí. Když se to stalo, Joad zrovna vzhlédl a díval se přímo na Ahrena, jakoby ho prosil o pomoc. Ohnivý paprsek ho zasáhl do tváře a jeho hlava vybuchla v krvavé sprše. Trup na chvíli zůstal strnule na místě vedle padlého elfího lovce a pak se pomalu zhroutil na kovovou podlahu.

To stačilo. Ahren nad sebou ztratil vládu. Vykřikl, ustoupil, odhodil meč, který předtím mimoděk vytáhl, a rozběhl se pryč. Ani se nezastavil, aby se zamyslel, co dělá nebo kam běží. Věděl jen to, že se chce dostat co nejdál z tohoto strašlivého místa. Před očima neustále viděl umírajícího Joada Rishe. Ten obraz se mu vypálil do mysli a Ahren se ho nemohl nijak zbavit. Dokázal jen utíkat. Utíkal bez cíle a bez rozmyslu. Zapomněl na ostatní, zajímala ho jen záchrana vlastního života. Zapomněl, co ho sem vlastně přivedlo. Zapomněl na svůj výcvik a na slib, který dal sám sobě, že bude stát při ostatních. Zapomněl na všechno, co pro něj kdy bylo důležité.

Neměl představu, jak dlouho utíkal, ani jak se dostal až do prázdného skladiště. Ještě dlouho slyšel výkřiky ostatních,

dokonce i když doběhl sem. Slyšel zvuky boje a pak skřípění kovových nohou, jak se stroje přesouvaly někam pryč. Cítil pach tavícího se kovu a spáleného masa. Zkroutil se do klubíčka, tvář si zakryl rukama a plakal.

Teprve po nějaké době se mu vrátil zdravý úsudek natolik, aby začal přemýšlet, zda ho stroje nepronásledují. Přinutil se zvednout hlavu, otřít si slzy z tváře a rozhlédnout se. Byl sám. Od té chvíle pozorně sledoval své okolí. Pořád však zůstal skrčený ve stejném rohu, pořád ho trápily vzpomínky na Joada Rishe a jeho strašlivou smrt.

Ať se mi nestane to samé, opakoval si, jako by si přeříkával nějakou modlitbu.

Teď už ale pochopil, že musí udělat víc, než se tu jen krčit a doufat, že ho tady nikdo nenajde. Musí se odsud nějak dostat. Cekal už dlouho, takže má možná šanci. Útok již dávno skončil. Za celou tu dobu neslyšel jediný zvuk. Kouř se rozptýlil a na oblohu stoupalo slunce. Venku bylo jasno, takže mohl včas zpozorovat jakoukoliv hrozbu. Bude mu trvat několik hodin, než si propracuje cestu městem, a než se vrátí po stopách výpravy do zátoky, kde počká na návrat *Jerle Shannary*. Myslel si, že to může zvládnout.

Věděl, že musí.

Trvalo to dlouho, ale nakonec dokázal překonat svůj strach a vstát. Stál nehybně v přítmí starého skladiště. Zkoumal prostor z jednoho konce na druhý. Pátral po jakémkoliv náznaku pohybu. Když došel k závěru, že je to bezpečné, vydal se k nejbližšímu vchodu, přesněji řečeno široké trhlině v západní stěně, kudy se mohl vydat přímou cestou zpět přes město. Cítil se vyschlý na troud, hlava se mu točila a ruce se mu třásly. Aby se uklidnil, nahmatal kámen Fénixe a náhle si uvědomil, že mu kámen pořád ještě visí kolem krku. Nevěděl, jestli ho talisman ochrání, ale poskytoval mu určitou jistotu. Věděl, že má něco, k čemu se může obrátit v případě nouze, i když nebylo jisté, zda to bude

fungovat.

Náhle si s děsem uvědomil, že neví, co se stalo Bekovi. Kdo ví, jaký osud potkal jeho přítele, který mu po celou cestu z Arborlonu až sem tolik pomáhal a dodával odvahu. Je Bek mrtvý stejně jako všichni ostatní? Přežil vůbec někdo? Věděl, že by se měl vrátit a zjistit to. Okamžitě však také pochopil, že to nedokáže.

Statečný elfí princi, řekl si v duchu jízlivě a pocítil nad sebou vztek i lítost. *Tvůj bratr se v tobě nemýlil!*

Došel k průrvě a vstoupil do denního světla. Ruiny se táhly všemi směry, vypadaly všude úplně stejně, byly tiché a prázdné. Chvíli čekal, jestli se někdo neobjeví, nebo jestli něco nezaslechne. Ale město bylo prázdné, bez života, pouhé hromady kamení a kovu, jen místy porostlé křovisky a popínavým rostlinstvem. Dokonce ani ptáci nelétali na bezmračném modrém nebi.

Vyrazil nejprve pomalu, přičemž se snažil dělat co nejmenší hluk. Pořád ještě kolísal na pokraji paniky a musel vší silou bojovat, aby se ovládl. Až na dlouhý nůž, který mu visel za pasem a kámen Fénixe, neměl žádnou zbraň. V případě ohrožení mu nezbude nic jiného než útěk. Toto vědomí mu na klidu příliš nepřidávalo, ale nemohl s tím nic dělat. Vyčítal si, že při útěku zahodil meč. Ale vyčítal si i spoustu dalších věcí, které se již nedaly napravit. Jeho podvědomí ho nutilo k chůzi a vědomí mu našeptávalo, že si nezaslouží zůstat naživu.

Udělal jen několik kroků, když se mu oči znovu naplnily slzami. Jak byl hrdý sám na sebe, když ho brali na tuhle výpravu. Jakou jistotu tehdy cítil, že cestou získá šanci vybojovat si ostruhy. Říšský princ, jehož osudem možná je stát se králem – to vše se časem mělo ukázat. Dokonce i Ard Patrinell o tom byl přesvědčen, učil prince, aby tomu věřil i on a cvičil ho, aby se dokázal vypořádat s těmi, kteří tomu věřit nebudou. A jak se

Ahren svému učiteli odvděčil? Když ho Ard Patrinell potřeboval, utekl jako zbabělec, opustil své přátele, ideály, kterým věřil i všechny naděje do budoucnosti.

Jsi ubožák!

Pokračoval v chůzi, otíral si z očí slzy a dusil se vzlyky. Přemýšlel, že teď se musí chovat statečně, že se musí pokusit získat zpět alespoň špetku ztracené sebeúcty. Zůstal naživu, když ostatní zemřeli a musí se pokusit tuhle možnost využít. Nevěděl, jak to udělat a k čemu to bude, ale chtěl se o to alespoň pokusit.

Slunce pálilo a Ahren se brzy začal potit. Sluneční jas ho nutil mhouřit oči a držet se ve stínu. Měl pocit, že jde správným směrem, ale jistý si nebyl. Nespatřil nic, co by mu připadalo povědomé – přesněji řečeno, všechno vypadalo úplně stejně. Alespoň, že tu nebyly žádné vražedné stroje. Kolem něj se nic nepohnulo.

Potom náhle a neočekávaně přece jen zachytil záblesk života. Bylo to skutečně jen rychlé mihnutí, které vzápětí zmizelo. Přitiskl se zády ke stěně vrhající stín a znehybněl. Cekal, jestli ten pohyb uvidí znovu. A skutečně, o pár vteřin později ho spatřil. Tentokrát dokázal rozeznat štíhlou lidskou postavu v róbě. Plížila se podél stěn, stejně jako on. Přemýšlel, co dělat. V prvním popudu chtěl utéct nebo se schovat, zkrátka udělat cokoliv, jen aby se vyhnul setkání. Pak si ale uvědomil, že může jít o člena výpravy, někoho stejně ztraceného jako je on, hledajícího cestu ven z této noční můry. Cekal, až se druhá osoba přiblíží, snažil se poznat o koho jde, téměř ani nedýchal. Doufal, že nedělá chybu.

Pak postava vystoupila na sluneční světlo a Ahren okamžitě poznal, kdo to je.

„Ryer Ord Star!“ zavolal na ni tiše, vědom si toho, že kolem může číhat nebezpečí.

Okamžitě se obrátila směrem ke zvuku jeho hlasu,

zaváhala, uviděla ho stát ve stínu a vydala se k němu. Překvapilo ho, jak je její tvář klidná. V očích neměla žádné znepokojení. Vždycky vypadala poněkud étericky a nepřítomně, jako by se dívala do jiných míst a jiných časů. I teď měl Ahren pocit, že se věštkyně dívá někam za něj do minulosti, nebo možná do budoucnosti.

Překvapila ho, protože když k němu došla, natáhla se a uchopila ho za ruku. „Elfí princi, ty jsi naživu," zašeptala. V hlase jí zazněla upřímná úleva a Ahren se zastyděl, protože věděl, že si takovou pozornost nezaslouží. „Neměl by ses tu pohybovat sám," pokračovala naléhavě a její stisk zesílil. „Je to velmi nebezpečné. Kde jsou ostatní?"

Ahren se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Myslím, že ostatní jsou mrtví. Ale jistý si nejsem."

Věštkyně se rychle rozhlédla kolem sebe a její dlouhé stříbřité vlasy se zavlnily. „Tímto směrem se nachází velká skupina Mwellretů." Ukázala směrem, ze kterého přišla. „Myslím, že mě nejspíš sledují."

„Mwellreti?" zopakoval Ahren zmateně.

„Z *Černého Havrana.* Vylodili se na pobřeží, aby pronásledovali ty, kteří přežili. Je s nimi také Zpívající čarodějka, ale ta se teď zabývá jinými záležitostmi. Našla nás na mýtině, kde nás zanechala elfí stopařka…"

„To myslíš Tamis?" přerušil ji Ahren vzrušeně. „Tamis je s tebou?"

„Byla, ale vydala se hledat pomoc. Byl se mnou také Bek, ale když nás našla Zpívající čarodějka, došlo mezi nimi ke konfrontaci. Nejsem si jistá, co se stalo, ale Bek zmizel a ona se vydala za ním. Mně se ve zmatku podařilo vyklouznout. Ale Mwellreti po mně jistě pátrají. Zpívající čarodějka jim nařídila, aby našli všechny přeživší členy výpravy, zajali je a odvedli na *Černého Havrana*, kde nás mají držet, dokud se nevrátí."

Ahren na ni zíral. Jen stěží se dokázal přimět, aby uvěřil,

že se Zpívající čarodějka bez úhony dostala přes ledové pilíře svěráku a nalezla zátoku. A k jaké konfrontaci došlo mezi ní a Bekem? Proč ho pronásleduje?

„Psst!“ zasyčela věštkyně a pevně mu sevřela ruku. „Musíme jít! Rychle! Přicházejí!“

Táhla ho zpátky cestou, kterou přišel. „Ne, počkej, tam s tebou nepůjdu!“

„Musíš! Jsou všude kolem nás! Jinak tě najdou!“

„Ale já nemohu!“ zašeptal zoufale. „Nemohu!“

Zastavila se a pustila jeho ruku. „Jak si přeješ, elfí princi. Ale pokud tu zůstaneš, oni tě najdou. Skrývání ti nepomůže. Mwellreti mají lepší čich než většina zvířat, před nimi se neschováš.“ Přistoupila k němu. Její fialkové oči si ho pátravě prohlížely. „Pojď se mnou.“

Nebyl si jistý, co ho přimělo ji následovat, ale učinil tak. Několikrát se ohlédl, aniž cokoliv spatřil, ale instinkty mu napovídaly, že věštkyně mluví pravdu.

„Co je s Bekem?“ zeptal se po chvíli ztišeným hlasem, zatímco se plížili mezi ruinami. „Je v pořádku? Předtím jsi říkala, že ho Zpívající čarodějka pronásleduje. Jde za ním sama?“

Věštkyně přikývla. „Bek je v pořádku. Chrání ho jeho magie a jeho odvaha. Možná že Zpívající čarodějka zjistí, jak těžké je obojí překonat.“

„Jeho magie? Jaká magie?“ Elfí princ spěchal, aby s ní udržel krok. „Počkej chvilku. Chceš říct, že Beka pronásleduje, protože je obdařený nějakým druhem magie?“

Ryer Ord Star sevřela jeho paži a přitáhla ho k sobě. „Ona je jeho sestra, elfí princi.“ Zaregistrovala překvapení v jeho očích a zesílila svůj stisk. „Poutník mu to řekl těsně před tím, než jsme přistáli, ale Bek si to nechal pro sebe. Když se Zpívající čarodějka objevila na mýtině, řekl jí, kdo je. Nevěřila mu. Nemohla. To byla příčina jejich střetu. Teď ho pronásleduje, protože se nedokáže zbavit myšlenek na tu

pravdu, i když ji nedokáže přijmout. Myslí si, že pokud se mu znovu postaví tváří v tvář, dokáže Beka přinutit, aby se přiznal, že jí lhal. Nebo si možná uvědomuje, že v jeho slovech se skrývá pravda. Ale teď přidejme do kroku.“

Zrychlili tempo a prodírali se mezi ruinami zpátky k místu, kde se za výpravou sevřela smrtící past a odkud Ahren Elessedil s takovým štěstím unikl. Hlavu měl plnou toho, co se dozvěděl o Bekovi, ale myšlenky měl zastřené strachem. Věděl, že právě pokouší osud způsobem, jehož bude možná litovat. Pochyboval, že přežije další střet s kovovými stroji. Nemohl však věštkyni nechat, aby se vracela sama, nemohl ji opustit, tak jako opustil Arda Patrinella a jeho elfí lovce. Přemýšlel, jestli najde způsob, jak ji přimět, aby změnila názor a zvolila jinou cestu. Ryer Ord Star však měla pevnou vůli a byla rozhodnutá. Prozatím mu nezbylo než dělat, co chce.

Dostat se na místo, ze kterého před hodinami upíchl, jim zabralo méně času, než předpokládal. Kovové stěny bludiště byly zpátky na svým místech a na jejich lesklém kovu se odrážely sluneční paprsky. Ahren se rozhlížel, pátraje po ostatních členech expedice. Nikoho však nespatřil. Nebyly tu znát žádné známky toho, že se odehrála bitva, žádná těla, ani stopy krve, ani jediný kousek kovu z rozbitých strojů. Jakoby se vůbec nic nestalo.

„Jak je to možné?“ zeptal se jí šeptem překvapeně.

Ryer Ord Star pomalu zavrtěla hlavou a také zmateně hleděla na prázdný prostor před sebou. „Nemám nejmenší tušení.“

Ahren se ohlédl přes rameno. Po Mwellretech nebylo zatím ani vidu ani slechu. „Co budeme dělat teď?“ zeptal se.

Věštkyně se pátravě rozhlédla a pak ho znovu uchopila za raku. „Následuj mě. Nemluv, dělej jen to, co já. Ať se stane cokoliv, neutíkej.“

Aniž by pustila jeho ruku, vstoupila do bludiště.

Ahren byl natolik zaskočený, že se bez protestů nechal vést. Vší silou přemáhal vlny strachu, které ho zalévaly, očima se úzkostlivě rozhlížel na všechny stony, protože každou chvíli čekal, že se vynoří kovové stroje a objeví ohnivé paprsky. Věštkyně ho vedla několik metrů směrem do středu bludiště, a pak se stočila stranou a kráčela podél jeho okraje. Na kovové podlaze opatrně našlapovala, vyhýbala se stínům, držela se na jasném slunci. Ona i Ahren kráčeli tiše, bez zbytečných pohybů a bez mluvení. Oba jen stěží dýchali. Ahren se již rozloučil se životem a nechápal, co ho přimělo vložit do věštkyně takovou víru.

Ještě víc ho však překvapilo, že se vůbec nic nestalo. Kráčeli po obvodu bludiště, dokud neurazili zhruba čtvrtinu vzdálenosti a neocitli se na úrovni severní stěny temné věže, která stála v jeho středu. Jakmile tam dorazili, věštkyně vyvedla Ahrena ven, zpátky mezi hromady sutin a pobořené budovy.

Skrčili se za stěnou, ve které zela řada velikých trhlin.

„Proč na nás tentokrát nezaútočili?“ zeptal se jí šeptem.

„Protože strážci věže útočí jen v případě, že dojde k narušení její bezpečnosti.“ Obrátila se, aby na něj pohlédla a její fialkové oči se zaleskly. „Poutník představoval hrozbu, proto došlo k útoku nejprve na něj a potom i na nás. Kdybychom náměstí a věž minuli, nic by nám nehrozilo.“

Zíral na ni. „Jak tohle všechno víš?“

Odvrátila svou bledou mladou tvář. „Zdálo se mi o tom,“ odpověděla tiše. „Když jsem v duchu pátrala po Poutníkovi, měla jsem vidění.“

Ahren dlouhou dobu mlčel, přemýšlel nad jejími slovy a pátral v minách po známkách pohybu. Kde jsou Mwellreti? Proč se dosud neobjevili?

„Myslíš, že Tamis našla někoho z ostatních?“ zeptal se nakonec. „Víš o tom, co se s nimi stalo? Co Quentin Leah a jeho skupina?“

Mlčky zavrtěla hlavou. Její oči se upíraly kamsi do dáli.

Ahren na ni pozorně hleděl. „Všichni jsou mrtví, že ano? O tom se ti také zdálo?“

„Poutník není mrtvý,“ odvětila téměř neslyšně.

Než se Ahren mohl dozvědět něco dalšího, zahlédl Mwellrety pohybující se mezi ruinami. Jejich temné postavy nehlučně klouzaly mezi zdmi a po prázdných prostranstvích. Mwellreti se drželi ve stínech tak mistrně, že byli téměř neviditelní. Ryer Ord Star znovu sevřela jeho paži a přitiskla se k němu. Zdálo se, že potřebuje útěchu. Ahren se mezitím trochu sebral a pozoroval blížící se vetřelce. Ani v nejmenším se necítil neporazitelný, ale už si ani nepřipadal tak strašně zranitelný. Odvaha, kterou ztratil, se mu částečně vrátila během riskantní chůze bludištěm. Předtím si myslel, že si nezaslouží zůstat naživu. Teď věřil, že stále ještě může něco dokázat.

Ryer Ord Star se k němu naklonila, až téměř přitiskla svou tvář k jeho. „Neměj strach,“ zašeptala, jako by se bála, že Ahren vyskočí a začne utíkat. „Nenajdou nás.“

Mwellreti se plížili městem a na dohled jich přicházelo čím dál víc. Ahren jich zahlédl asi dvacet. Připomínali mu duchy, kteří se objevují v trhlinách mezi zdmi a zase mizí. Když dorazili k hranici bludiště, téměř nezpomalili. Neznali nebezpečí, které jim hrozí. Kryli se za stěnami úplně stejně jako členové Poutníkovy skupiny. Vstupovali na náměstí po jednom, či ve dvojicích, zachumlaní do dlouhých plášťů s kápěmi, které halily jejich plazí těla. Postupovali stále hlouběji do nitra bludiště a nic se nedělo.

Ahren rychle pohlédl na Ryer Ord Star a ustaraně se zamračil. Jak se jim podařilo dostat se tak daleko? Věštkyně hleděla klidným vyrovnaným pohledem na bludiště a Mwellrety. Její prsty svíraly princovu paži.

Bludiště náhle zasvítilo zlověstnou září ohnivých paprsků, jejich rudé čáry začaly křižovat celým prostorem a zachytily

Mwellrety do pavučiny zkázy. Mwellreti ze sebe vydávali směsici syčení a podivných výkřiků. Bez úspěchu se pokoušeli uhýbat ohnivým čárám. Několik jich padlo během prvních vteřin roztrháno na kusy a jejich róby vzplály jasným ohněm. Muži a ženy *z Jerle Shannary* se snažili jít Poutníkovi na pomoc, ale Mwellreti jednoduše opustili své zasažené kumpány a rychle prchali z bludiště ven. Byli pryč tak náhle, že to vypadalo, jako by je město spolklo.

Ahren a Ryer Ord Star zůstali ve svém úkrytu, nehýbali se a očima zkoumali prostor kolem sebe. V bludišti leželo šest mrtvých Mwellretů, jejichž zhroucená těla nehybně spočívala na kovové podlaze bludiště. Po těch, kteří uprchlí, nebylo ani památky. Ohnivé nitě zmizely a zanechaly po sobě jen kouřové stopy zvedající se v místech, kde paprsek zasáhl kovovou stěnu. Stroje se neobjevily.

Ryer Ord Star přestala svírat Ahrenovu ruku. „Ti se hned tak nevrátí," řekla tiše.

Přikývl na souhlas. Po téhle zkušenosti určitě ne. Budou čekat až se vrátí Zpívající čarodějka. „Co budeme dělat teď?" zeptal se.

Vstala, aniž by na něj pohlédla a upřela oči na temnou věž ve středu bludiště. „Začneme hledat Poutníka."

Kapitola 8.

Ahren Elessedil zíral na Ryer Ord Star se značnou nevírou. O čem to ve jménu početnosti mluví? Hledat Poutníka? Řekla to, jako by se jednalo o ten nejlogičtější a nejvíc samozřejmý návrh na světě. Ale Ahrenovi nepřipadal ani jako jedno, ani jako druhé. Nevěděl, zda se úplně nezbláznila.

„Co jsi to řekla?" Bylo jediné, co ze sebe dokázal vypravit. Jeho hlas zněl chraplavě a třásl se. Věštkyně na něj

okamžitě pohlédla. „Musím ho najít, elfí princi," odvětila a její hlas byl k zešílení klidný a plný sebejistoty. „Vždyť jsem po něm pátrala už když jsme se setkali."

„Ale vždyť ani nevíš, kde hledat!" prohlásil Ahren rozčarovaně. „Nemáš tušení, kde začít!"

Věštkyně na něj hleděla fialkovýma očima a ve tváři se jí zračil výraz rozhodnosti a jistoty. Vypadala mladě, tak neuvěřitelně zranitelně, a představa, že se chystá pustit do tak nebezpečného úkolu, připadala Ahrenovi směšná a hloupá.

„Ty jsi asi neviděl, co se mu přihodilo během útoku," začala tiše, „ale já ano. Běžela jsem za ním, věděla jsem, že mu hrozí větší nebezpečí než jaké představují pohyblivé stroje a ohnivé paprsky. Mé vize mně před tímto místem varovaly. Chápala jsem, jaké nebezpečí Poutníkovi hrozí lépe, než kdokoliv z vás. Zasáhl mě však jeden z paprsků a zabránil mi dostat se k němu včas, ale viděla jsem, co se stalo. Poutník pokračoval v cestě sám, probil se přes ohnivé paprsky a stroje, nevšímal si kouře a zmatku. Dostal se až k věži uprostřed bludiště, našel dveře vedoucí dovnitř a vstoupil. Ven však nevyšel. Ještě pořád tam někde je."

Ahren cítil, jak jeho zoufalství narůstá. „Možná ano. Možná jsi viděla to, co říkáš. Možná je Poutník uvnitř věže. Ale jak si myslíš, že se k němu dostaneme? Ohnivé paprsky a pohyblivé stroje zaútočí na každého, kdo se pokusí přiblížit. Neexistuje způsob, jak je obejít! Viděla jsi, co se stalo nám, a před chvílí Mwellretům! Kromě toho, i kdyby se ti nějak podařilo dostat se až k věži, jak chceš proniknout dovnitř? Nemáš druidskou moc. Netvrď mi, že se dveře jen tak pro nic za nic otevřou. A pokud ano, rozhodně to nebude věstit nic dobrého. Jak tě vůbec může napadnout, že bys udělala něco tak… tak směšného?"

Ani si neuvědomil, že skoro křičí a přitom přerývaně dýchá. Zarazil se a zavrtěl hlavou. „To nemůžeš udělat!" Už jen při samotném pomyšlení na něco takového cítil děs. „Já ti

nepomůžu," dokončil rychle.

Vrhla na něj pohled tak trpělivý a plný porozumění, že měl sto chutí s ní zatřást. Neslyšela jediné slovo z toho, co říkal, a pokud ano, nevěnovala mu ani ždibec pozorností.

Pak ho ale překvapila její odpověď. „Všechno, co říkáš, je pravda, Ahrene Elessedile."

Zíral na ni a nevěděl, co říci. „Takže uznáváš, že je to šílený nápad? Pojď, vrátíme se zpátky na pobřeží. Počkáme tam na *Jerle Shannaru.* Než se vrátí, najdeme si nějaký úkryt. Třeba se znovu shledáme s Tamis, a možná najdeme i jednoho nebo dva další živé členy výpravy. Všichni přece nemohou být mrtví. A co Bek? Nepokusí se najít cestu zpátky na mýtinu, kde jste se viděli naposled?"

Odhodila si z tváře dlouhé vlasy a jako malá holčička si složila ruce do klína. Její fialkové oči byly hluboké a plné bolesti, upíraly se přímo na něj. Pocítil náhlou jistotu, že i když dívka není o nic starší než on, její zkušenost s ranami osudu je nesrovnatelně větší.

„Něco ti o Poutníkovi a mně povím," řekla tiše. „Něco, co jsem nikomu neřekla. Když jsme opustili ostrov, na kterém se otrávil, seděla jsem s ním v jeho kajutě. Byl tam také Bek. Joad Rish zkoušel všechno, co znal, aby Poutníkovi pomohl, ale nic nefungovalo. Uplynulo několik dní, a nám začalo být jasné, že Poutník umírá. Jed v něm byl příliš hluboko a byl posílen magií a silou ducha, který ostrov strážil. Poutníkova vlastní magie ho nedokázala dostatečně ochránit. Nedokázal se uzdravit bez něčí pomoci."

Usmála se. „A tak jsem ho vyléčila svými schopnostmi. Jsem nejen věštkyně, ale také empatka. Mé empatické schopnosti mi umožňují hojit rány druhých. Je to pro mě nesmíme vyčerpávající, ale věděla jsem, že nemáme jinou možnost. Věz toto, elfí princi: s radostí bych pro něj zemřela. Je mi drahý způsobem, který ani nedokážeš pochopit, a o kterém nechci mluvit. Podstatné však je, že když jsem ho

uzdravila, vytvořilo se mezi mým a jeho podvědomím duchovní spojení. Myslím, že z jeho strany se jednalo o záměr, ale nejsem si jistá. Díky mé ochotě vzdát se části svého života, abych zachránila život jeho se mezi námi vytvořilo pouto. To se občas empatům stává, i když toto pouto zpravidla mizí brzy poté, co je léčení u konce. Mezi námi to tak není. Naše pouto pořád trvá."

V tichu, které následovalo, na ni Ahren pozorně hleděl. „Chceš mi říct, že Poutník s tebou hovoří? Že v duchu slyšíš jeho hlas?"

„Svým způsobem ano. Ale nejedná se přímo o slova. Spíš mám pocit jeho přítomnosti, který sílí nebo slábne, a občas mi něco našeptává. Je v mé mysli a prozrazuje mi, že je naživu. Cítím ho. Cítím, jak se ke mně natahuje. Taková je povaha pouta, které sdílíme, které propojilo naše životy a naši magii. Pochází z naší společné zkušenosti, když umíral a já jsem ho zachránila."

Odmlčela se. „Vzpomínáš, jak měl problémy na ostrově a Bek nás varoval, že potřebuje pomoc? Poutník ho zavolal, protože Bek sdílí jeho magii. Proto k němu druid v případě potřeby může dosáhnout. Použil Beka jako nástroj. Ale já jsem jeho volání slyšela také. Poutník nevolal mě, ale já jsem přesto ve své mysli slyšela jeho hlas. Jsme spojeni, elfí princi. I teď slyším jeho hlas, tentokrát je určen jen pro mě, a nikoho jiného. Promlouvá ke mě pomocí obrazů a útržků toho, co prožívá. Je až po krk v problémech, je uvězněný pod zemí, pod těmito ruinami, pod věží. Nachází se hluboko v bludišti katakomb, jež se rozkládají pod městem. Podzemní hrad není tady nahoře, elfí princi. Hlavní část města je dole pod námi."

„Takže poklad a jeho strážce…"

„Je tam dole také. Poklad je dobře ukrytý a strážce ho hlídá, ovládá vše, co se děje na povrchu i pod zemí. Poutník se mi to pokouší sdělit ve svých obrazech, v mých vizích a snech a také v mém podvědomí. Neříká mi všechno, protože

mu to nepřipadá bezpečné. Ale říká mi vše, co může a co musí. Má veliké potíže a drží se mě jako trosečník zlomeného ráhna. Vznáší se ve vlnách a já jsem jeho záchranné lano.“

Čekala na jeho odpověď. Ahren ji však nemohl žádnou nabídnout. Ani si nebyl jistý, jestli všemu věří. Dívka mohla být zmatená a vzhledem k událostem včerejšího odpoledne by se nedivil, kdyby trpěla halucinacemi. Vypadala vyrovnaně a sebejistě, ale stav mysli druhého člověka se nemusí nutně odrážet v tom, jak vypadá a jak se chová.

„Žádá tě, abys šla za ním?“ zeptal se nakonec.

Teď vypadala opravdu zmateně, jako by pro ni otázka představovala dilema. „Ne,“ odpověděla po chvíli. „Mluví ke mně, aniž by něco žádal.“ V očích se jí zaleskly slzy, které jí začaly stékat po tvářích. „Ale já za ním stejně půjdu. Půjdu, protože musím. Nezbyl nikdo jiný, než já. A ty, pokud půjdeš se mnou.“

Ahren si pomyslel, že nic takového rozhodně neudělá. Byl si jistý, že vrátit se zpátky do bludiště, znamená stoprocentní sebevraždu. Představa, že by se znovu ocitl na místě osudného útoku, ho plnila děsem. Vzpomínky na všechno, co se tam stalo, ho ochromovaly. Nemohl si pomoci. Ani zdaleka se ještě nevyrovnal se svým selháním, s vědomím, že opustil přátele, a že na sebe i na svůj rod uvalil věčnou hanbu. A ani jeho rostoucí touha dosáhnout vykoupení nestačila na to, aby se přiměl k návratu do bludiště. V nejlepším případě byl schopen pokoušet se přesvědčit Ryer Ord Star, že dělá chybu.

„Jak se dostaneš k věži?“ zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou. „To nevím.“

„Pokud se dostaneš dovnitř, jak chceš najít Poutníka? Jestli tě nevolá, nežádá tě, abys přišla, jak ho najdeš?“

„Nevím.“

„Celé tohle město je postavené z kamene a kovu. Nikde tu nenajdeš žádné stopy. Podívej se, jak veliké je na povrchu?

Jestli je jeho podzemní část jen poloviční, zabere ti celé týdny, možná i měsíce, než ho celé prozkoumáš. A přitom vůbec nevíš, co hledáš.“

Vypadala zaskočeně, ale rty měla rozhodně sevřené. „Ve všem máš pravdu, elfí princi. Ale já vím, že to musím zkusit. Musím jít za ním.“

Tváří v tvář jejímu nezvratnému rozhodnutí se cítil bezmocný. Pochopil, že dívka udělá přesně to, k čemu se rozhodla, bez ohledu na překážky a komplikace. Měl pocit, jako by zničil její naděje a přitom ji nepřesvědčil, aby se vzdala svého cíle. Ona půjde tak jako tak, ale bude zbavena víry v úspěch.

Posadil se na veliký kámen a rozhlédl se po městě. Táhlo se do dáli ozářené slunečními paprsky a jeho historie byla ztracená v mlhách dávnověku. Zmizela spolu s lidmi, kteří město kdysi postavili. Město bylo reliktem Starého Světa, pocházelo z časů před Velikými Válkami, kdy světu vládla věda a na zemi existovala jen jediná rasa; lidé. Přemýšlel, jestli někdo z dávných obyvatel předvídal, jaká bude budoucnost. Uvažoval, zda se dávní lidé pokoušeli zabránit katastrofě, která je potkala.

„Možná bychom měli najít někoho dalšího, aby nám pomohl,“ řekl nakonec. Připadal si jako v pasti a cítil, že se blíží smrt, ale nedokázal se přimět, aby dívku opustil.

Zavrtěla hlavou. „Ne, Ahrene. Jsme tu jen my dva.“

Bylo to poprvé, co vyslovila jeho jméno. Překvapila ho hloubka citů, které to v něm vzbudilo. Bylo to, jako by přesně věděla, jak jeho jméno vyslovit – jako kdyby tím, že je vyslovila, vytvořila mezi nimi stejné pouto, jaké spojovalo ji a Poutníka.

Přitahovalo ho to k ní a současně to v něm budilo strach.

„Já s tebou jít nemohu,“ řekl rychle a nebyl si jistý, zda se mu podařilo ovládnout hlas, aby se mu netřásl.

Neodpověděla, jen seděla naproti němu a dívala se na něj.

Nedokázal se přimět, aby jí pohlédl do očí, místo toho se díval na město, na míle sutin a pobořených budov. Cítil, že podobná pustina se rozkládá v jeho nitru.

„Můj bratr věděl, co dělá, když mě posílal na tuhle cestu," oznámil městu. „Věděl, že jsem příliš slabý, že nemám dost síly, abych přežil…"

„Tvůj bratr se mýlil," přerušila ho rychle.

Obrátil se a hleděl na ni, překvapen její přesvědčivostí. „Můj bratr…"

„Tvůj bratr se velice mýlil," zopakovala. „Mýlil se ve smyslu této cesty. Mýlil se v Poutníkovi. A zejména se v tobě mýlil."

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Cítil, jak u něj dochází ke změně. Nedokázal to přesně vyjádřit, ale nepochyboval o tom. Byl by schopen toho, co od něj dívka žádá? Dokáže také najít rozhodnost, kterou dívka vrchovatou měrou oplývá? Připadalo mu to šílené. Ale něco hluboko v něm za něj odpovědělo na její prosby a nutilo ho zapomenout na rozumné argumenty.

Tak či tak, jeho přítomnost, či nepřítomnost nebude znamenat žádný rozdíl. „Nemyslím, že bych tě dokázal ochránit, Ryer Ord Star," zašeptal.

Pak jeho pozornost upoutal vzdálený zvuk, tak tichý a nenápadný, že jej málem přeslechl. Na okamžik ztuhl, protože nevěděl, co by to mohlo být. Věštkyně ho pozorovala a čekala. Nakonec vstal, aby vyhlédl z úkrytu do ruin. Dívka také okamžitě vstala a přitiskla se k němu.

Zvuk přicházel z bludiště. Labyrintem mezi pohyblivými stěnami popojížděly tucty drobných kovových strojů. Tyhle stroje byly necelé dvě stopy vysoké. Ahren zpozoroval, že jich je několik různých druhů, a že každý je zřejmě sestrojený k jinému účelu. Některé stroje vybavené dlouhými klepety táhly po podlaze mrtvé Mwellrety až k propadlům, která se rychle otevřela a zase zavřela. Jiné stroje vybavené pažemi,

na jejichž konci se rozsvěcel a zhasínal podivný oheň, opravovaly místa spálená zásahy ohnivých paprsků. Další stroje utíraly a leštily celý prostor, odstraňovaly všechny stopy po předchozím boji. Bludiště začínalo vypadat tak, jako by se v něm nikdy nic nestalo.

Dokončit práci jim trvalo necelou hodinu. Pohybovaly se docela rychle. Slunce zářilo na jejich kovových skořápkách a jejich práci doprovázelo bzučení, cinkání a vrčení. Když byla práce dokončena, stroje se seřadily do řady a po jednom odjely po dlouhé rampě kamsi do hlubin. Rampa se otevřela jen pro jejich průjezd, a když projel poslední stroj, zase se neprodyšně uzavřela.

Ahren pohlédl na Ryer Ord Star. Cítil úlevu a měl chuť se rozesmát. „Úklidová četa," řekl zlehka a mimoděk se usmál.

Věštkyně úsměv neopětovala. Místo toho ukázala na něco hned za Ahrenem. Elf se otočil a srdce mu poskočilo úlekem. Zjistil totiž, že jeden z úklidových strojů stojí necelé tři stopy za ním.

Stroj nic nedělal, jen stál na místě. Měl nízké válcovité tělo a pohyboval se na sadě válečků. Jeho hlavu tvořila polokoule připevněná ke zbytku trupu těžkými kovovými pružinami. Z hlavy mu v různých směrech vyrůstala tenká krátká tykadla, tělo měl posázené knoflíky různých velikostí.

Ahren netušil, jak se stroj dostal tak blízko, aniž by si ho všiml. Ale na tom nezáleželo. Důležitější bylo, co se stroj chystá udělat. Nezdálo se, že by byl vybaven zbraněmi, ale ani taková možnost se nedala vyloučit.

Ahren ani Ryer Ord Star ze sebe nebyli schopni vypravit jediné slovo. Zírali na stroj a čekali až něco udělá. Stroj, v míře, v jaké toho byl schopen, jim pohled oplácel.

Pak se z ničeho nic odsunul pokop na jeho hlavě a ven vystřelil paprsek světla, který necelé dvě stopy od nich vytvořil ve vzduchu obraz. Podoba nebyla příliš velká, ale byla docela zřetelná. Spatřili Poutníka.

Ryer Ord Star zalapala po dechu a Ahren ji rychle podepřel, aby se nezhroutila.

O chvíli později obraz zmizel. Vzápětí se objevil druhý obraz. Ukazoval druida, jak rychle běží sérií tunelů osvětlených podivnými lampami bez ohně. Přebíhal z jednoho osvětleného úseku do druhého, a jeho tvář byla napjatá a ustaraná. Každou chvíli se zastavil, aby se ohlédl přes rameno, nebo aby propátral stíny před sebou. Černou róbu měl špinavou a potrhanou, jeho temná tvář se leskla potem. Byly na ní vidět stružky špíny a možná krve. Zdálo se, že před něčím utíká.

Obraz zmizel. Ryer tiše vzlykala, jako by ji tyto obrazy připravily o veškerou sílu, kterou až dosud měla.

Ahren ji pevně sevřel. „Přestaň!“ zasyčel hněvivě. „Nevíme, jestli se to doopravdy děje! Kdo ví, co je to za mámení!“

Objevil se další obraz, a pak další a další. Všechny následující obrazy ukazovaly kovové stroje ženoucí se stejnými tunely a pátrající ve všech směrech. Když stroje projížděly osvětlenými úseky, jejich pařáty a čepele se hrozivě blýskaly. Některé stroje byly opravdu obrovské, některé jakoby se dychtivě kolébaly. Všechny se skládaly z těch nejpodivnějších součástí a vypadaly napůl nedokončeně.

Obrazy zmizely. Ahren usoudil, že už toho má dost. „Co chceš?“ vykřikl na stroj a vůbec se nenamáhal uvažovat nad tím, zda mu rozumí, nebo ne.

Stroj zjevně rozuměl. Objevil se další obraz. Ukazoval, jak elfa věštkyně následují stroj stejnou sérií tunelů. Na dalším obraze byl Poutník ohlížející se přes rameno. Vzápětí se zastavil, zvedl ruku a zamával. Třetí obraz je ukazoval všechny tři s úlevou ve tvářích a rukama napřaženýma na pozdrav. Ryer Ord Star se na obraze vrhla Poutníkovi do náručí.

Věštkyně byla téměř hysterická. „Chce, abychom ho

následovali!“ vykřikla. „Chce nás odvést za Poutníkem. Ahrene, musíme jít! Viděl jsi ho! Potřebuje nás!“ Třásla se a nedala se nijak uklidnit.

Ahren její přesvědčení zdaleka nesdílel. „Pomalu, Ryer.“ Použil její první jméno, aby ji přiměl poslouchat a kupodivu to fungovalo. Uklidnila se a upřela na něj oči. „Nevíme, jestli je to pravda. Nevíme, jestli jsou ty obrazy skutečné. Co když je to nějaký trik? Odkud tenhle stroj vlastně pochází?“

„Není to trik, je to skutečné; cítím to. Na těch obrazech byl skutečný Poutník. Je v podzemí a potřebuje naši pomoc!“

Ahrena napadlo, jakou pomoc mohou druidovi asi poskytnout. Nebylo mu jasné, jak by dlouhá cesta podzemními tunely pod vedením úklidového stroje mohla vyústit ve šťastný konec, který viděli. Když se Poutník se vší svou mocí nedokázal zbavit pronásledovatelů, jaký přínos mohou znamenat oni dva?

Pohlédl na malý stroj. „Jak jsi nás našel?“

Objevil se nový obraz. Stroj uklízel na kraji bludiště těsně pod jejich úkrytem. Zaznamenával okolí pomocí nějakého druhu čoček. Něco upoutalo jeho pozornost. Opustil bludiště, vjel do min a pomalu šplhal sutinami nahoru, dokud se neocitl hned za nimi.

Obraz vybledl. „Musel nás slyšet,“ zašeptala věštkyně a vrhla na Ahrena rychlý pohled plný naděje.

Ahrenovi to však tak jasné nebylo. Byli přece opatrní a nedělali žádný hluk. Možná že stroj nějak vycítil jejich přítomnost. Ale proč si jich v tom případě nevšimly i ostatní stroje?

„Nelíbí se mi to,“ řekl.

„Ahrene!“ zaprosila třesoucím se hlasem.

Unaveně si povzdechl. Cítil se zahnaný do kouta. Dívka tak zoufale toužila najít Poutníka a udělat cokoliv, aby mu pomohla, že nemělo smysl přesvědčovat ji nějakými argumenty. Na druhou stranu, on sám se tak zoufale toužil

dostat pryč z tohoto místa, až odmítal zvážit možnost, že stroj mluví pravdu.

„Proč nám chceš pomáhat?“ zeptal se uklízecího stroje. „Proč se staráš o náš osud?“

Uklízeči stroj musel otázku očekávat; na místě předchozích obrazů se okamžitě objevil další jev. Ukazoval uklízeči stroj, jak provádí rozličné úkoly v bludišti podzemních tunelů. Následovala další sada obrazů, ve kterých do stroje kopalo, bouchalo a mlátilo snad všemi představitelnými způsoby cosi velikého, temného a děsivého, co se neustále ukrývalo ve stínech nebo mimo dohled. Uklízeči stroj mnohokrát narazil do stěn. Znovu a znovu byl převracen na bok a teprve ostatní uklízecí stroje ho znovu postavily. Vypadalo to, jako by pro tyto útoky neexistoval žádný důvod. Zdály se být náhodné a bezúčelné, výsledek špatně namířeného či zbytečného hněvu a frustrace. Malý uklízeči stroj musel být po každém útoku dán do opravy, aby se mohl vrátit ke svým povinnostem.

Obrazy zmizely. Uklízeči stroj nehybně vyčkával. Ahrenovy pochybnosti se nijak nezmenšily. Utlačovaný uklízeči stroj? Kopaný z jednoho konce města na druhý tak důkladně a tolikrát, že touží učinit svému trápení přítrž? To by pochopitelně znamenalo, že stroj je schopen cítit emoce a reagovat na špatné zacházeni. Ale stroje přece nic necítí, dokonce ani stroje uklízeči. Nejsou to lidé.

Zdejší stroje byly však stejně staré jako samotné město. Nebylo těžké představit si, že před tím než Velké Války zničily starou civilizaci, vyrobili lidé stroje, které uměly myslet a cítit.

„Žádá nás o pomoc,“ pochopila Ryer Ord Star a porušila tak ticho. Odhodila si z čela dlouhé stříbřité vlasy. „Na oplátku nám pomůže najít Poutníka. Copak to není jasné?“

Ne tak docela, pomyslel si Ahren. „Jakou pomoc od nás očekává?“

Nad hlavou stroje se rozsvítil další obraz. Poutník, Ahren a Ryer Ord Star v něm opouštěli miny s uklízecím strojem v závěsu.

„Ty chceš, abychom tě vzali s sebou, až budeme odcházet?“ zeptal se Ahren nevěřícně.

Stejný obraz se objevil ještě dvakrát. Teprve potom se objevil další obraz. Na něm byla *Jerle Shannara* stoupající k obloze s napnutými světelnými plachtami a turbínami pracujícími na plný výkon. Na přídi vzdušné lodi stál malý uklizeči stroj, který se ohlížel na zemi, již opouštěl.

„Tohle je směšné,“ zamumlal si Ahren sám pro sebe. „Je to jen stroj!“

„Pokročilý stroj z dávných časů schopný vnímání a pocitů. Ahrene, chce to, co my všichni. Chce být svobodný.“

Mladý elf se pomalu posadil na hromadu sutě a podepřel si rukama bradu. „Pořád se mi to nelíbí,“ řekl s očima upřenýma na uklízeči stroj. „Pokud uděláme to, co po nás chce a vydáme se do podzemí, budeme odříznutí. Jestli se ukáže, že je to past, nebudeme mít naději na útěk. Nevím nevím, pořád si myslím, že nejdříve bychom měli najít ostatní.“

Dívka před něj poklekla a položila své ruce na jeho. Konečky prstů ho hladila po tváři. „Elfí princi, poslouchej. Proč by to měla být past? Kdyby po nás strážce podzemního hradu zatoužil, už by nás dávno dostal. Kdyby nás tenhle malý uklizeči stroj hodlal zradit, nebyli bychom už dávno obklíčeni jeho většími ozbrojenými kolegy? Proč by podstupoval takové komplikace, aby nás přesvědčil ať se s ním vydáme do podzemí?“

Ahren si v duchu musel připustit, že na její otázky nezná odpověď. Měla pravdu; nedávalo to moc smysl. Ale to samé se dalo říci i o mnoha dalších událostech, které se staly během cesty a Ahren nehodlal přehlížet své instinkty, které na něj varovně křičely. Možná že z něj mluví jen jeho strach,

že skončí stejně jako Joad Rish a ostatní. Možná že je příliš ovlivněný vzpomínkami na jatka. Ty události byly ještě velmi čerstvé, než aby mu dovolily objektivně uvažovat.

„Není čas hledat někoho dalšího," přesvědčovala ho. „Třeba už nikdo nežije!"

Právě toho se Ahren bál nejvíc. Bál se, že nikdo další už nezůstal naživu, že zbyli jen oni dva.

Dívka tiskla své ruce na jeho. Ahren zvedl hlavu, ale věštkyně ho nepustila. „Ahrene," zašeptala. „Pojď se mnou. Prosím."

I ona se bála. Cítil to v jejím dotyku, slyšel to v jejím hlase. Byla stejně zranitelná jako on. Viděla do budoucnosti a možná tam zahlédla věci, které ji vyděsily. Přesto byla odhodlána najít

Poutníka, protože ji k němu poutaly tak silné city, že ho nehodlala opustit za žádnou cenu. Ahren jí tu sílu záviděl. Zdůrazňovala jeho vlastní slabost a díky tomu pocítil nový příval pocitu hanby. Dívka půjde s ním nebo bez něj. A když ji opustí, co bude dělat? Má se vrátit zpátky do zátoky, ukrýt se před Mwellrety a čekat na návrat *Jerle Shannary?* Má se vydat na cestu domů a po zbytek svých dní žít s tím, jak se zachoval?

To už je lepší být mrtvý.

„Dobrá," řekl tiše a stiskl její ruce. Pak ji zlehka políbil na čelo a pevným hlasem oznámil: zkusíme to."

Kapitola 9.

Quentin Leah se krčil ve stínu pobořené zdi jedné z budov. Nacházel se těsně pod bludištěm, do kterého tak odvážně nakráčeli Mwellreti, a které nyní v takovém spěchu opouštěli. Panax a Tamis mu kryli záda. Prasklinami ve stěnách vyhlíželi ven. Elfí lovci Kian a Wye se krčili kousek

stranou. Mwellreti kolem nich nevšímavě proběhli. Starali se jen o to, zda je někdo nebo něco nepronásleduje. Někteří z Mwellretů byli pokryti krví, pláště měli roztrhané a špinavé a jejich pohyby měly daleko do ladnosti. Bylo jisté, že se jim v bludišti nedařilo o nic lépe než Quentinovi a ostatním.

„Kolik jsi jich napočítal?“ otázala se ho šeptem Tamis. Pokrčil rameny. „Asi tak patnáct.“

„To znamená, že pět nebo šest jich tam zůstalo.“ Konstatovala to nevzrušeně s očima upřenýma na prchající Mwellrety. „Vypadá to, že věštkyni nechytili.“

Pokud ovšem věštkyně nebyla mrtvá. Quentin si však myšlenku nechal pro sebe. Tamis neřekla nic o Bekovi, ale to mohlo být tím, že si pořád nebyla jistá, kterým směrem se vydal.

Stopy Ryer Ord Star našla snadno navzdory otiskům těžkých bot Mwellretů, kteří dupali všude kolem. Bekovy stopy však nenašla. Quentin se cítil stále zoufalejší. Nedostávalo se jim času a přitom neučinili žádný významný pokrok. Doufal, že Beka nebo věštkyni potkají, když budou sledovat Mwellrety. Tato naděje se však nesplnila.

Poslední Mwellret proběhl kolem a zmizel v ruinách. Tamis vyčkávala stejně jako Quentin i ostatní. Všichni zůstali ztuhlí na svých místech, dívali se a naslouchali. Uplynula velmi dlouhá doba, než k nim Tamis obrátila svou hladkou tvář.

„Trochu se tu porozhlédnu a pokusím se zjistit, co se stalo. Počkejte tu na mě.“

Chystala se odejít, ale Quentin ji zdržel. „Půjdu s tebou.“

Okamžitě na to odvětila. „Bez urážky, horale, ale poradím si lépe sama. Nech to na mně.“

Vyklouzla ven dírou ve stěně a zmizela. Hledali ji mezi minami, ale ani ji nezahlédli. Quentin pohlédl na Panaxe a ostatní elfy a na tváři mu bylo jasně vidět rozčarování.

Kian pokrčil rameny. „Neber to osobně, horale. Ona

takhle jedná s každým. Bez výjimky.“

Quentin myslel na to, že Tamis převzala vedení jejich malé skupinky. Až do jejího příchodu tu pozici zastával on. Quentin nepatřil k těm, kteří by se trápili svým egem, ale trošku mu vadily její neotesané způsoby. Koneckonců, i on sám byl zkušený stopař. Nebyl žádný nováček, který by ji ohrozil.

Wye si protáhl nohy. Než se vydal na tuhle cestu, sloužil v královské gardě Allardona Elessedila. „Chtěla být v královské gardě, ale Ard Patrinell to považoval za plýtvání jejím talentem. Chtěl, aby se z ní stala stopařka. Měla pro to dar, je lepší, než kdokoliv jiný.“

„Nenáviděla ho za jeho rozhodnutí,“ dodal Kian a zívnul. „Trvalo jí dlouho, než mu odpustila.“

Wye přikývl. „Místa v královské gardě jsou považována za nesmírně prestižní. Na každý prázdný post se hlásí mnoho schopných uchazečů. Ženy však při výběru nikdy nebyly považovány za rovné mužům. Královskými ochránci se stávají přednostně muži. To platilo dokonce i za časů královny Wren. Nejde ani tak o předsudky, jako spíš o tradici. Ženy zkrátka v královské gardě neslouží. Na druhou stranu, místa stopařů v jednotkách elfích lovců obsazují převážně ženy.“

Wye přikývl. „Jejich instinkty jsou lepší než naše. To nelze popřít. Zdá se, že ženy jsou schopné při stopování činit dobrá rozhodnutí a vyvozovat správné závěry rychleji. Možná tahle schopnost vyrovnává nedostatek jejich fyzické síly.“

Quentin nevěděl, zda je to pravda, a ani ho to příliš nezajímalo. Obdivoval Tamis pro její přímý přístup a neviděl jediný důvod proč by se nemohla stát královskou gardistkou. Ale potěšilo by ho, kdyby mu trochu víc důvěřovala. Svým chováním dávala jasně najevo, že nebude potřebovat pomoc nikoho z ostatních členů skupiny. V jejích šedých očích a

klidném hlase jako by zvonila ocel. Tamis nebude potřebovat, aby ji někdo zachraňoval. Dokáže si pomoci sama.

Panax se posadil se zkříženýma nohama do rohu místnosti. V jedné ruce držel kus dřeva, ve druhé nůž na vyřezávání. Pomalu a mlčky se pustil do své oblíbené činnosti. Ze dřeva odpadávaly štěpinky a odřezky, trpaslík měl hlavu skloněnou nad svou prací.

„Lituješ, že jsi se sem vydal, horale? zeptal se, aniž by vzhlédl.

Quentin, který nechal elfí lovce držet hlídku, se posadil vedle něj. „Ne.“ Na okamžik se zamyslel. „Ale přál bych si, abych tolik nepřemlouval Beka, ať jde také. Jestli se mu něco stane, nikdy si to neodpustím.“

Panax si něco zabručel. „Na tvém místě bych se o Beka nestrachoval. Slyšel jsi Tamis. Řekl bych, že si vede lépe, než my. Na tom chlapci něco je. A je to víc, než jen magie. Poutník si ho musel velice cenit. Proto za Trusem Rohkem poslal vás dva. Proto se Truls rozhodl jít s námi. I on to v Bekovi viděl. Poznal to. A nezapomněl. Ani ty nezapomínej. Měnivec je někde venku, horale – dej na má slova. Nebudu ti říkat, že to cítím, to by byla hloupost. Ale dobře ho znám. Možná je s Bekem.“

Quentin se nad tím zamyslel. Skutečnost, že Trulse Rohka nikdo neviděl, neznamenala, že měnivec se nepohybuje někde v okolí. Možná že celou dobu dával potají pozor na Beka. Dávalo by smysl, kdyby ho Poutník vzal s sebou, aby Beka střežil. Znovu se zamyslel nad tajemnou minulostí svého bratrance a jeho čerstvě nalezeným darem magie. Třeba si teď skutečně vede lépe než všichni ostatní.

„A co ty, Pajaci“?“ zeptal se trpaslíka.

Nůž se bez ustání ladně pohyboval sem a tam. „Co já?“

„Lituješ, že jsi se vydal na tuhle výpravu?“

Trpaslík se zasmál. „Kdyby ano, musel bych litovat

většiny svého života!“ Pobaveně zavrtěl hlavou. „Tohle je můj život, horale. Vede mě od jedné události ke druhé, z výpravy na výpravu, a to tak dlouho, že už si ani nepamatuju, jaké to bylo dříve. Žiju sám, a byl jsem na tolika místech a tolikrát jsem riskoval svůj život, že už to ani nepočítám.“ Pokrčil rameny. „To máš tak. Když trávíš život poblíž Vlčích hřbetů, neustále se pohybuješ na hranici mezi životem a smrtí.“

„Takže Poutník věděl, co dělá, když nás poslal, abychom tě našli? Musel vědět, že se připojíš.“

„Řekl bych, že ano.“ Trpaslíkovy temné oči se na okamžik zdvihly a pak se znovu vrátily k práci. „Chtěl Trulse i mě. Stejně tak chtěl tebe a Beka. Má rád společníky, přátele a lidi, kteří dobře znají jeden druhého a věří si navzájem. Ví, jaká nebezpečí hrozí na výpravách podobných té naší. I mezi lidmi, kteří jsou si cizí, se vytvoří pouta, ale nemusí se to stát dostatečně rychle. Přátelé a rodina jsou z dlouhodobého hlediska lepší.

A navíc, když může získat dva kouzelníky za cenu jednoho, proč to neudělat?“

Quentin si upravil koženou pásku, která mu přidržovala dlouhé vlasy. „Pořád myslí hodně dopředu, jako všichni druidi.“

Trpaslík pokývl hlavou. „Vidí mnohem dál, než my všichni ostatní dohromady. Myslím, že nejspíš proto je pořád ještě naživu.“ Přestal vyřezávat a vzhlédl. „Proto si myslím, že se s ním dříve nebo později shledáme.“

Quentin si tak jistý nebyl, ale nechal si to pro sebe. Přišel o značnou část svého optimismu, se kterým výpravu začínal. Bek bude překvapený, až uvidí, jaká se s jeho přítelem stala změna.

O necelých deset minut později se vrátila Tamis. Neviděli ji, dokud nebyla téměř u nich, protože se přestala skrývat. Vstoupila do budovy, tvář měla vlhkou potem, krátké tmavé

vlasy rozcuchané a oblečení špinavé. Z výrazu její tváře Quentin poznal, že ne všechno šlo hladce.

„Sledovala jsem Mwellrety skoro celou cestu minami.“ Hovořila rychle a přitom si rukávem tuniky otírala tvář. Ztěžka dýchala. „Jednoho z nich jsem chytila. Byl zraněný a zůstal pozadu za ostatními a tak jsem využila příležitost. Srazila jsem ho na zem, dala jsem mu nůž na krk a zeptala jsem se ho, co se stalo. Určitě to uhodnete, přihodilo se jim to samé, co nám. Řekl mi, že stopovali věštkyni, ale nenašli ji.“

„A co Bek? zeptal se Quentin okamžitě.

Zavrtěla hlavou. „Mwellreti o něm nic nevědí. Když dorazili na mýtinu, byla tam jen věštkyně a Zpívající čarodějka. Ta jim přikázala, ať nás pochytají a sama se vydala na lov někoho jiného.“ Odmlčela se. „Možná že šla po Bekovi.“

Horal se zamračil. „Proč by plýtvala časem na pronásledování Beka? To nedává smysl.“

„Dává, jestli ví o jeho magii,“ poukázal Panax.

Quentin zatvrzele zavrtěl hlavou. „Zpívající čarodějka chce poklad ukrytý v podzemním hradu. Možná že ti ten Mwellret lhal.“

„Pochybuji,“ opáčila Tamis. „Bek byl na té mýtině, když jsem odcházela, abych vás našla. Ale když se objevili Mwellreti, zmizel. Mezitím se něco muselo stát a možná v tom hraje roli Zpívající čarodějka. Jestli najdeme věštkyni, možná se dozvíme pravdu. Něco musela vidět.“

Panax schoval vyřezávané dřevo i nůž. „Také mohla zemřít v bludišti.“

Tamis odmítavě mávla rukou. „Proč by se vracela do bludiště, když věděla o jeho nebezpečí? Kromě toho Mwellret, kterého jsem vyslechla, tvrdil, že ji nenašli mrtvou ani živou.“ Protáhla se. „To prozatím stačí. Musíme se odsud dostat. Půjdou po nás.“

„Ty jsi toho Mwellreta nezabila?“ zeptal se Kian ostře.

Tamis na něho rozhněvaně pohlédla. „Byl neozbrojený a bezmocný," odsekla. „Abych někoho zabila, potřebuji k tomu dobrý důvod. Omráčila jsem ho a nechala ho být. Až se probere, budeme už daleko. Teď pojďme!"

„Pojďme kam?" dožadoval se Quentin, který vstal a otíral si z kalhot špínu. „Co chceš dělat?"

Pokrčila rameny. „To vymyslíme později. Teď se musíme dostat tak daleko, abychom se nemuseli neustále ohlížet přes rameno. Ale zůstaneme v ruinách. Jsou dost velké na to, abychom se v nich ukryli a nebylo nás snadné vystopovat. Budeme pátrat po Patrinellovi a ostatních."

Vyrazila pryč a ostatní ji následovali. Věděli, že má pravdu, že si musejí najít nový úkryt dál od bludiště, hlouběji ve městě. Mwellreti je určitě budou pronásledovat. A jsou to skvělí stopaři. Spoléhají se na své vysoce vyvinuté smysly, na schopnost měnit tvar a na své plazí dědictví. Bylo zcela jasné, že zde zůstat nemohou. Elfí lovci postupovali v závěsu za Tamis, horalem a trpaslíkem, a pečlivě zakrývali všechny stopy. Tamis se několikrát zdržela a ještě dokonaleji maskovala stopy jejich průchodu. Využívala své zvláštní schopnosti maskovat stopy.

Slunce pokračovalo po své dráze na obloze a jeho poloha prozrazovala, že už je odpoledne. Ruiny byly pod slunečními paprsky rozžhavené, vzduch nad nimi se chvěl. Quentin si rozepnul knoflíky tuniky a vyhrnul si rukávy. Meč na zádech mu připadal těžký a neohrabaný. Magie, která mu dodávala sílu, nyní zmizela a zanechala Quentina bez pomoci, ale zato svobodného. Napadlo ho, zda to příště zvládne lépe, bude-li potřeba. A potřeba to určitě bude, uvědomil si vzápětí. Stěží lze očekávat něco jiného.

Když urazili slušnou vzdálenost od místa, kde se původně ukrývali, Quentin oslovil Tamis. „Proč jdeme tímhle směrem a nevrátíme se k zátoce, kde jsme přistáli? A co Bek?"

Se rty pevně sevřenými na něj pohlédla. „Ze dvou

důvodů. Než začneme hledat Beka, musíme zjistit, kam se vydal a nechceme, aby Mwellreti zjistili, co zamýšlíme.“

Přikývl. „Potřebujeme, aby uvěřili, že děláme něco úplně jiného. Třeba, že prcháme do vnitrozemí,“ odmlčel se. „Ale nebudou očekávat, že se pokusíme vrátit zpátky k *Jerle Shannaře.*

„Myslím, že doufají, že uděláme přesně tohle.“

Způsob, jakým to řekla, upoutal Quentinovu pozornost. „Jak to myslíš?“

Tamis se k němu obrátila a čekala, až přijdou i ostatní. „Mwellret mi prozradil ještě něco jiného, něco, co jsem vám zatím neřekla,“ oznámila jim. „Myslela jsem, že to může počkat, protože s tím stejně nemůžeme nic dělat. Ale asi to nepočká. Ztratili jsme loď. Zpívající čarodějka nalezla cestu mezi ledovými pilíři a překvapila *Jerle Shannaru.* Pomocí magie dostala Tuláky na její palubě a všechny je zajala. Loď pak obsadila Mwellrety a vojáky Federace.“ Zavrtěla hlavou. „Musíme pokračovat na vlastní pěst bez lodi.“

Omráčeně na ni hleděli. Všichni mysleli na to samé. Jsou uvězněni v neznámé zemi a veškerá naděje na to, že je Redden Alt Mer a jeho Tuláci zachrání, nebo že se jim podaří vrátit se k *Jerle Shannaře,* je pryč.

Quentin začal něco říkat, ale Tamis ho přerušila. „Ne, horale, ten Mwellret nelhal. Ujistila jsem se o tom. Mluvil pravdu. *Jerle Shannara* je pod kontrolou Zpívající čarodějky. Nikdo pro nás nepřiletí.“

„Musíme loď získat zpět!“ prohlásil Quentin okamžitě, dřív než se stačil ovládnout.

„To by nemělo být příliš těžké,“ poznamenal Panax s pozdviženým obočím. „Stačí, když nám narostou křídla, abychom k ní doletěli. Nebo nám možná Mwellreti prokáží tu laskavost, že přistanou, abychom se k ní mohli dostat.“

„Prozatím musíme pokračovat v chůzi,“ přerušila Tamis planou diskusi a otočila se. „Pojďme.“

Větší část odpoledne pokračovali v cestě a pozorovali, jak slunce klesá na západ, až z něj zbyl je úzký zářiči proužek nad horizontem. V té době se dostali na druhou stranu města a mezerami mezi budovami zahlédli stromy. Stíny se prodlužovaly. Polední žár již pominul a vzduch se ochladil. Po celé odpoledne nezahlédli jedinou známku přítomnosti Mwellretů. Nenašli však ani žádné další živé členy Poutníkovy výpravy. Město bylo prázdné a bez života. Stromy v dálce tvořily temnou stěnu, nad kterou zářily poslední paprsky mizejícího slunce.

Tamis dala pokyn zastavit a pečlivě se rozhlédla kolem sebe. „Nemyslím, že bychom se měli pokoušet obcházet město v noci," řekla. „Určitě tu budou i další pasti. Také tu mohou být stráže. Bude lepší počkat do rána, až zase něco uvidíme."

Quentin, stejně jako ostatní už přivykl myšlence, že jsou sami a mají odříznutou ústupovou cestu. Stejně jako jeho společníci si uvědomoval, že veškerá rozhodnutí musí činit s ohledem na tuto skutečnost. Každá chyba bude draze zaplacená a možná se stane osudnou. Jestli je Mwellreti chtějí stopovat ve tmě, ať se o to klidně pokoušejí. S trochou štěstí je město a jeho skryté hrůzy spolknou.

„Utáboříme se v lese?" zeptal se Panax.

Tamis přikývla. „Pokud se tomu tak dá říkat. Žádný oheň, studené jídlo a v noci se budeme střídat na hlídce. Co se skrývá ve městě, už tušíme, ale nemáme ani ponětí, co nás může čekat v lesích."

To je opravdu uklidňující, pomyslel si Quentin, když kráčel za Tamis do lesa, kde stopařka brzy nalezla vhodnou mýtinu. Slunce již dávno zapadlo a na nebi se objevily první hvězdy. Stejné hvězdy budou zářit i na obloze doma. Domov byl pro Quentina tak daleko, že si jej jen stěží dokázal představit. Jeho rodiče už budou v posteli a možná že už dokonce spí. Napadlo ho, zda na něj Coran a Liria

vzpomínají, tak jako on vzpomíná na ně. Nevěděl, zda je ještě někdy uvidí.

Měli trochu vody a jídla, ale nic na spaní. Téměř všechno ztratili během útěku z bludiště nebo nechali na okraji ruin. Snědli tu hochu jídla, kterou měli, napili se z měchu, který nesl Panax. Za polštáře jim posloužilo listí. Tamis si vzala první hlídku. Quentin usnul ještě dřív, než si lehl.

Snil, ale jeho sny byly jen zmatené útržky. Naplňovaly ho nezřetelnou úzkostí, ale postrádaly význam a Quentin je okamžitě zapomínal. Pokaždé, když se s trhnutím probudil, zase znovu rychle usnul. Černá nehybná noc ho kolébala ve svém náručí.

Nakonec ho probudil Kian. Pevně ho uchopil za rameno. „Celou noc se probouzíš, horale," zašeptal elfí lovec. „Můžeš si vzít hlídku."

Quentinova hlídka byla poslední a on si všiml, že obloha už je světlejší. Posadil se a hleděl přes mýtinu na východ, kde se objeví první sluneční paprsky. Kolem něj spali ostatní. Jejich temné postavy byly nehybné, dýchali pomalu a klidně.

Jednou mezi větvemi něco rychle proletělo a zmizelo stejně rychle, jako se to objevilo. Quentin usoudil, že to byl nějaký noční pták a počkal, až mu srdce přestane divoce bušit v hrudi. O chvíli později pocítil nepokoj. Vstal, zahleděl se na ruiny města, pátral zrakem v temnotě. Nic neviděl ani neslyšel. Asi ani nebylo co. Snad jsou tu jen oni sami. Možná že ve světě ohnivých paprsků a strojů, Mwellretů a Zpívající čarodějky, jsou oni poslední lidé, kteří zůstali.

Ale když nastal úsvit a stříbrné světlo sílící nad východním horizontem zahnalo lesní stíny, Quentin poznal, že se mýlil. Přímo proti němu, na druhé straně mýtiny, stál muž. Slabé ranní světlo ho ozařovalo jen nejasně. Neznámý se nehýbal. Quentin si nejprve myslel, že se mu to zdá, že jeho oči podlehly světelnému klamu. Proč by někdo stál takhle v temnotě? Ale když světlo zesílilo a dalo všem

tvarům v lese jasnější podobu, zjistil, že se přece jen nemýlil. Muž byl vysoký a štíhlý, byl oděn do tuniky bez rukávů, kalhot, které končily těsně pod koleny, sandálů obepínajících jeho kotníky a měl kožené chrániče zápěstí. Nesl cosi, co připomínalo oštěp, ale oštěp to nebyl. Jednalo se o tenký kus dřeva dlouhý šest stop s druhým mnohem kratším dřevem připevněným uprostřed.

Quentin čekal, dokud si nezačal být naprosto jistý tím, co vidí, pak se natáhl k Tamis, která spala vedle něj a dotkl se její paže.

Okamžitě se probudila, posadila se a pohlédla na něho. Quentin ukázal na postavu. O vteřinu později již Tamis stála, se smysly v plné pohotovosti.

„Jak dlouho už tam stojí?“

„Já nevím. Stál tam ještě dřív, něž bylo dost světla, abych si ho všiml.“

„Udělal něco?“

Quentin zavrtěl hlavou. „Prostě tam jenom stojí a pozoruje nás.“

Tamis zmlkla. Posadila se vedle Quentina, hleděla na neznámého a čekala, co se bude dít. Úsvit ukázal horalovi její tvář v novém světle. Vypadala mladě a pohledně a její elfí rysy byly velice exotické. Quentin zjistil, že na ni hledí jako na cizince. Líbil se mu její klidný, jednoduchý způsob, jakým se se vším vypořádávala. Líbilo se mu, že se nikdy nevztekala a nikdy nereagovala přehnaně. Za jiných okolností, jindy a jinde, by se mu jevila velice přitažlivá; tady však mají oba úplně jiné starosti.

Nad horizontem se objevilo slunce a vyslalo myriády zářících paprsků do útoku proti ustupující noci. Tamis i Quentin konečně pořádně spatřili rysy cizincovy tváře. Jeho kůže měla narudlý odstín připomínající barvu mědi. Leskla se, jako by byla naolejovaná. Jeho ještě červenější vlasy byly husté a ostříhané na krátko. Dokonce i jeho oči, odhalené

ranním světlem, měly barvu skořice.

Nehybně si je měřil jako socha vytesaná z kamene. Quentin si všiml krátkého oštěpu, který měl cizinec zastrčený za opaskem na zádech a jehož hrot mu vykukoval nad ramenem.

„Co to má v ruce?“ zeptal se šeptem Tamis.

Elfka zavrtěla hlavou. „Myslím, že foukačku, ale takhle velikou jsem nikdy neviděla. Vidíš ten kus, který má připevněný uprostřed? To bude toulec na šipky.“ Znovu na chvíli zmlkla, ale pak promluvila. „Nemůžeme déle čekat. Musíme zjistit, co chce. Zůstaň tady, já vzbudím ostatní.“

Vstala a přešla k Panaxovi a elfím lovcům. Po jednom je dotykem budila a upozorňovala je, ať se chovají opatrně a vyvarují se zbytečně prudkých gest. Jeden po druhém se posadili a hleděli na cizince.

Tamis se vrátila ke Quentinovi a naklonila se k němu. „Musíme být opatrní. Nebude sám. Mezi stromy budou další.

Neodhalil by se, kdyby mu někdo nechránil záda. Nabízí se jako návnada, aby zjistil, co uděláme. Nesmíme mu dát důvod myslet si, že mu chceme ublížit.“

Vstala a pomalu se k němu vydala. Ruce měla svěšené podél těla, zbraně zasunuté v pochvách. Quentin slyšel, jak cizince vítá elfím jazykem, a když neodpověděl, zkusila několik dalších nářečí. Nic nefungovalo. Zkusila několik jazyků jižních národů. Pořád nic. Zkusila pár vět, které znala z trolího dialektu, ale bez výsledku.

Pak najednou promluvil cizinec. Když otevřel ústa, ukázalo se, že dokonce i jeho zuby mají barvu mědi. Jeho řeč byla hrubá a hrdelní, Quentin jí vůbec nerozuměl. Tamis vypadala stejně udiveně jako on.

„Počkejte chvilku.“ Panax náhle vstal a došel k nim. „Myslím, že mluví trpasličím jazykem, přesněji řečeno nějakým podivným, pokrouceným dialektem. Zkusím se s ním domluvit.“

Obrátil se na cizince, nespěchal, vyzkoušel pár slov, počkal na odpověď, pak řekl něco dalšího. Cizinec pozorně naslouchal a odpovídal. Trvalo to několik minut až se nakonec Panax obrátil na své společníky. „Něčemu rozumím, ale zdaleka ne všemu. Klidně pojďte sem ke mně. Myslím, že to nebude vadit.“

Pokračoval v hovoru s cizincem. Tamis stála vedle něj, Quentin, Kian a Wye se k nim připojili.

„Říká, že je rindge. Jeho lidé žijí ve vesnici na úpatí támhletěch hor. Jsou to zdejší domorodci a žijí zde již staletí. Živí se lovem a on je součástí lovecké skupiny, která na nás v noci náhodou narazila.“ Pohlédl na Tamis. „Měla jsi pravdu. Není sám. Jsou tu další ríndgové. Nevím kolik, ale řekl bych, že nás obklíčili.“

„Zeptej se ho, jestli tu kromě nás viděl i někoho dalšího,“ navrhla Tamis.

Panax řekl několik slov a naslouchal cizincově odpovědi. „Říká, že nikoho neviděl. Chce vědět, co tu děláme.“

Odehrála se další slovní výměna. Panax domorodci vysvětlil, že sem přišli pátrat po pokladu ukrytém v ruinách města. Domorodec na to zareagoval velice vzrušeně, začal svá slova doprovázet gesty a mimikou. Řekl, že tu žádný poklad není, že město je velmi nebezpečné, plné kovových stvůr a pekelného ohně. Město má oči všude a nic se před ním neukryje, kromě rindgů, kteří vědí, jak zůstat neviděni.

Quentin a Tamis si vyměnili pohledy. „Jak se domorodci ukrývají před pohyblivými stoji?“ zeptala se Tamis Panaxe.

Trpaslík zopakoval otázku a pozorně naslouchal odpovědi. Zmátla ho, protože domorodce požádal, aby ji zopakoval. Zatímco hovořili, mezi stromy se objevili další rindgové. Vynořili se z lesa jako duchové a obklopili malou společnost. Quentin se neklidně rozhlížel. Domorodců byla drtivá přesila a Quentin i ostatní byli odříznuti od možnosti útěku. Odolal nutkání položit ruku na jílec meče; spoléhat se

na zbraně by bylo hloupé.

Panax si odkašlal. „Říká, že rindgové jsou součástí této země, a vědí jak v ní zmizet. Nic je nemůže najít, pokud si dávají pozor mohou se neviděni pohybovat dokonce i na okraji města. Říká, že do nitra samotných ruin však nikdy nechodí. Chce vědět, proč my ano."

Tamis se tiše zasmála. „Dobrá otázka. Zeptej se ho, co loví."

Zatímco Panax překládal, vysoký kostnatý rindge naslouchal a pomalu přikyvoval. Pak dlouze odpověděl. Trpaslík čekal, dokud nedomluvil a pak se ohlédl přes rameno. „Nejsem si jistý, jestli jsem to správně pochopil. Skoro doufám, že ne. Říká, že loví pohyblivé stroje, že na ně straží pasti. Tyto pasti mají zřejmě stroje odradit od lovu domorodců. Říká, že stroje domorodce loví kvůli částem jejich těl, že používají části rindgů k výrobě něčeho, co nazývá wronk. Wronkové vypadají stejně jako oni nebo my, ale jsou vyrobeni z částí kovů a lidských těl. Není mi to moc jasné. Domorodci z nich mají pořádný strach.

Tenhle říká, že když vám wronkové useknou kus těla, ukradnou vám duši, takže nemůžete doopravdy zemřít."

Tamis se zamračila. „Co to znamená?"

Panax zavrtěl hlavou. Znovu promluvil s domorodcem, pak pohlédl na stopařku a pokrčil rameny. „Vůbec mu nerozumím."

„Zeptej se, kdo ovládá wronky, pohyblivé stroje a oheň," řekla. Zeptej se ho, kdo žije pod městem," dodal Quentin.

Panax se obrátil zpátky k domorodci a zopakoval otázky zvláštním hrdelním, trpasličím nářečím. Rindge pozorně naslouchal. Ostatní domorodci stojící kolem nich si vyměňovali pohledy. Vzduch byl nabitý strachem a nenávistí, horal cítil jak jsou všichni napjatí.

Když trpaslík domluvil, rindge, se kterým hovořil, se narovnal, pohlédl směrem k ruinám za nimi a vyřkl jediné

slovo.

„Antrax.“

Kapitola 10.

Hluboko v útrobách podzemního hradu pod ruinami města na povrchu se hnal dráty a kabely Antrax. Takto procházel svou říší. Cestoval někde mezi rychlostí světla a zvuku, rychleji než mohlo oko postřehnout. Hnal se chodbami a tunely, z komnaty do komnaty, cestami z kovových vláken, které jej poutaly k jeho království. Bytost, entita postrádající hmotu i tvar, přítomna zdánlivě všude najednou nebo vůbec nikde. Byl vrcholem úsilí tvůrců žijících v dávných časech a v dávno mrtvém světě. Do dnešních časů již mnohokrát překonal to, čím byl na počátku.

Dokonalá zbraň.

Nejmocnější ochránce.

Byl vytvořen před třemi tisíci let, v časech, kdy umělá inteligence byla běžná a myslící stroje žádnou vzácností. I tehdy však byl nejdokonalejším ze všech výtvorů. Byl prototypem vyrobeným ve víru událostí, které vyvrcholily za Velikých válek. V té době již docházelo k prvním šarvátkám a jeho tvůrci tušili, jak všechno skončí. Byli to archiváři a vizionáři, lidé, jejichž hlavní snahou bylo zachránit pro budoucnost to, co by bylo jinak navždy ztraceno. Tehdy nevládli v lidské společnosti ani ti nejmoudřejší ani nejchytřejší. Vládli ti, kteří nejlépe využili zákonitosti moci, a politici, kteří dokázali ovládnout dav pomocí směsice nenávisti a frustrace. To nakonec vedlo ke zkáze světa. Navzdory narůstajícímu válečnému běsnění se tvůrci pokusili uchránit poznatky a výdobytky civilizace. Antrax to věděl, protože, když byl postaven, tuto vědomost do něj naprogramovali. Bylo nezbytné, aby znal důvod své

existence, protože jak jinak by mohl pochopit důležitost úkolu, pro který byl vytvořen.

Postavit Antrax trvalo roky a jeho stavba si vyžádala mnoho lidských životů i prostředků. Jen málokdo z těch, kteří celý projekt začali, se dožil i jeho dokončení. Antrax měl pojem o čase a věděl, že získával vědomí po malých dávkách. Trocha vědomostí tady, kousek rozumu támhle, rostl a rostl až nakonec obsadil celé podzemí a mohl cestovat jeho katakombami a chodbami jako přízrak. Na povrchu vyrostlo město, jehož jediným smyslem bylo maskovat přítomnost Antraxe. Jen velice málo lidí vědělo o jeho existenci a jejím smyslu. Veliké války strávili svět jeho stvořitelů. Ničivá vlna vše staré spláchla a lidstvo se navždy změnilo. Následkem toho bylo nadobro mnohé ztraceno. Neztratilo se však to, co bylo uchováváno v podzemních komnatách, neztratilo se to, co obsáhl Antrax. To vše mělo být chráněno a mělo přetrvat do budoucna.

Jeho stvořitelé nakonec jednoduše zmizeli. Antrax se nikdy nedozvěděl, co se s nimi stalo. Dali mu vědomí, místo, kde měl přebývat, říši, nad kterou měl vládnout a příkaz, který musel plnit. Stvořili ho, nastavili jeho parametry a pak zmizeli.

Všichni až na jednoho.

Ten jeden se ještě naposledy vrátil. Byl sám a jeho příchod byl neočekávaný. Když bylo všechno dokončeno a Antrax pracoval tak jak měl, jeho vstupní receptory byly uzavřeny. Žádné další instrukce již nebyly nutné. Pak se objevil poslední stvořitel a receptory znovu otevřel. Pozdravil se s Antraxem. Mohli se spolu domlouvat pomocí klávesnic a dotykových obrazovek. Mohli spolu komunikovat jako rovný s rovným. Stvořitel řekl Antraxu, že došlo na nejhorší. Vše bylo ztraceno. Svět byl zničen a civilizace padla. Staletí pokroku zmizela v nenávratnu. Umění, kultura a poznání, to vše bylo pryč. Všichni stvořitelé, kromě tohoto posledního

byli zničeni. Možná že na celém světě ani nikdo jiný nepřežil. Možná byli všichni mrtví.

Antrax neodpověděl. Nebyl stvořen, aby chápal lidské emoce; ve slovech stvořitele, který k němu hovořil, je nedokázal vycítit. Následoval však nový příkaz, Antrax byl vytvořen, aby příkazy poslouchal. Zadaný příkaz vstoupil do jeho paměťových bank a stal se součástí jeho vědomí. Příkaz byl jasný. Tyto komnaty, celý komplex a vše, co obsahuje, musí hlídat a bránit. Bezvýhradně. Nic z toho, co je zde uloženo, nesmí být ztraceno. Nestačí, aby je Antrax hlídal a udržoval, než se stvořitelé vrátí. Musí je také aktivně bránit; musí zničit vše, co by je ohrožovalo. Prostředky na obranu již byly připravené. Byly tu zbraně a obranná zařízení, které sem poslední stvořitel tajně nainstaloval. Věděl lépe, než jeho druzi, co je potřeba udělat. Antrax má ve svých paměťových bankách uložena data, jak tato obranná zařízení a zbraně fungují. Musí se umět přizpůsobit možným hrozbám a splnit své zadání. Musí se učit a musí umět předvídat, co potřebuje k přežití. Bude-li nutné použít zbraně, Antrax tak učiní. Nebudou-li tyto zbraně stačit, musí Antrax vytvořit nové. Jestli se kdokoliv pokusí vstoupit do těchto prostor aniž by zadal správný kód, musí být zastaveni za cenu lidských životů.

Tento poslední dodatek byl v přímém rozporu s původním programem, ale nový příkaz byl zadán s nejvyšší prioritou a přemazal všechny předchozí příkazy. Ublížit lidem bylo nadále přípustné. Zabíjení bylo dovoleno. Antrax dostal kontrolu nad svým vlastním osudem. Nikdo nesmí ohrozit jeho existenci nebo zasáhnout do jeho funkcí. Nikdo, kdo nezná kód, nesmí vstoupit do jeho panství. Takový byl nový příkaz. Takto byl Antrax přeprogramován v závěrečných záchvěvech světové apokalypsy a poslední stvořitel zmizel.

Potom byl dlouhou dobu sám. Nikdo nepřišel, aby se ho pokusil najít. Nikdo se ani nepřiblížil. V ruinách města se nic

nehýbalo. Nikde nebyli žádní lidé, zvířata, hmyz nebo ptáci. Vzduch byl těžký a plný kouře, popela a spadu. V soumračném světě vůbec nic nežilo. V souladu s příkazem držel Antrax stráž nad katakombami. Pečlivě všechno střežil, kontroloval svou říši pomocí komunikačních kabelů, procházel se myriádami chodeb a komnat, podle potřeby sahal do svých paměťových bank a energii získával z baterií. Neustále hlídal. Po velmi dlouhou dobu toho nebylo zapotřebí; venku nebyl nikdo, před kým by ‘se bylo potřeba chránit. Svět na povrchu byl vyprahlou pustinou.

Občas přemýšlel, proč vlastně stráží podzemní prostory. Věděl, co je tu ukryto, ale nevěděl, proč to bylo pro stvořitele tak důležité. Něco z toho ano. Něco bylo zřejmé. Ale zbytek, přesněji řečeno většina, představovala hádanku. Antrax byl naprogramován, aby řešil hádanky, na které narazil, a tak se pokusil najít řešení. Konzultoval data uložená ve svých paměťových bankách, ale bez výsledku. Jeho paměťové banky byly obrovské, ale informace v nich uložené nebyly vždy k užitku. Slova mohou být nejasná a matoucí, zvláště když postrádají správný kontext. Matematika a inženýrství představovaly nejdůvěrněji známé a nejvíce užitečné obory, protože na jejich základě byl Antrax postaven a naprogramován. Ale ostatní slova byly jen řetězce symbolů, které postrádaly jakýkoliv význam. Obrazy a kresby jej mátly. Obrovské množství informací, které obdržel, mu připadalo zbytečné, protože nevěděl k čemu tyto informace slouží. A s tím, jak rostlo jeho poznám a pocit soběstačnosti, začal dokonce zpochybňovat kvalitu programu, který do něj stvořitelé vložili.

Ale příkaz byl nesmlouvavý. Vše, co je uloženo v těchto prostorách, je nesmírně vzácné. Žádná část z toho nesmí být poškozena. Nesmí se ztratit jediný kousek. Vseje nutné chránit až do doby, kdy se pro to stvořitelé vrátí.

Ale kdy ten čas nastane? Antrax si pamatoval, že o tom

něco stálo v původním programu, ale příkaz posledního stvořitele zamlžil, a postupně i vymazal konkrétní údaje. Zdálo se, že neexistují žádná pravidla pro to, kdy se má podzemí znovu otevřít. Nebo komu. Katakomby, které Antrax stráží, musí zůstat neporušené, musí zůstat ukryté a v bezpečí.

Navždy.

Když do ruin vstoupila první čtyřnohá stvoření, Antrax byl připraven. Od chvíle, kdy zmizel poslední stvořitel, uplynula již celá léta. Antrax načetl z paměťových bank podrobnosti o obranných zařízeních a zbraních, které měl k dispozici a použil je. Lasery lehce rozřezaly na kusy mnoho vetřelců. Robotí hlídky a bojové stroje zlikvidovaly zbytek. Čtyřnohá stvoření nepředstavovala žádnou výzvu, ale Antrax měl alespoň příležitost vyzkoušet svou schopnost plnit příkazy.

Později do ruin vstoupili i lidé. Chtěli prozkoumat zhroucené komnaty a bortící se chodby, snažili se dokonce najít cestu do podzemí. Nikdo z nich neměl kód. Antrax je všechny zlikvidoval. Čas od času však přicházeli další, jako mravenci, kteří kutali a hloubili. Byli nepříjemně dotěrní a odmítali nechat se odstrašit na delší dobu. Ani lasery a bojoví roboti je neodradily. Antrax začal hledat jiná řešení. Ve svých paměťových bankách narazil na zajímavé možnosti a začal s nimi experimentovat. Jako nejúspěšnější se ukázal projekt wronků. Na oživování mrtvých bylo něco, co lidi děsilo.

Noví lidé mu dali jméno. Antrax. Pocházelo z jejich vlastního jazyka. Antrax neměl představu, co znamená, a ani ho to nezajímalo. Důležité bylo, že teď o něm lidé věděli. *Zadmi* splnil. Lidé se začali ruinám vyhýbat. Již se nepokoušeli pátrat po vstupech do podzemních katakomb.

Ale Antrax nalezl zalíbení ve wroncích, které uzpůsobil, aby sloužili všem jeho potřebám. Proto i nadále lovil lidi kvůli jejich tělům. Pokračoval v experimentech. Lidé již

nebyli vetřelci; stali se kořistí.

Bylo to selhání první baterie, co Antrax přimělo prozkoumávat svět. Byl vybaven třemi zdroji, obrovskými zásobníky, které získávaly energii ze slunce. Zajišťovaly jeho existenci. Za předpokladu, že na zem bude dopadat sluneční světlo, měly baterie vydržet navěky. Ale žádné, ani ty sebedokonalejší součástky nevydrží věčně, zvláště když jsou neustále přetěžovány. Antrax se za dobu své existence vyvinul a zdokonalil. Jeho oddanost zadanému příkazu se zmnohonásobila, a narůstal také jeho hlad po informacích. Potřeboval více energie, než jeho tvůrci předpokládali. Jeho baterie se vybíjely rychleji, než je slunce stačilo znovu doplňovat. Možná to bylo kvůli laserům, bojovým strojům a wronkům. Možná že stvořitelé přecenili účinnost baterií. Ať už bylo příčinou cokoliv, Antrax ztrácel energii.

Rozhodl se, že musí najít jiný zdroj energie.

Jednal rychle. Vyslal elektronické sondy s úkolem pátrat po takovém zdroji. Vyslal je daleko do světa, za hranice země, kterou znal. Sondy se neměly vrátit, jejich úkolem bylo poslat zpátky získané informace. Sondy vyplnily zadané příkazy a přestože se ukázalo, že většina míst na světě je mrtvá, bez života a tedy i bez potřebných zdrojů energie, našlo se jedno slibné místo. Nacházelo se za mořem na východě. V této zemi lidé přežili Veliké války. Jejich civilizace byla hrubá a nepříliš pokročilá, ale nabízely se tu některé slibné možnosti. Starý svět se změnil a lidstvo se vyvinulo. Věda, která v minulosti vládla, byla nyní téměř neznámá. Vznikl však nový druh vědy. Podstata této vědy dokázala vytvořit sílu mnohem větší, než jaká živila Antrax. Tato síla byla uryta ve zbraních a talismanech, které nosili potomci jeho stvořitelů. Ale genetické změny a výcvik vedly k tomu, že někteří z těchto nových lidí byli také nadáni touto mocí. Energie pocházela z jejich nitra a pokaždé, když nějakou vydali, vytvořila se nová.

Před třiceti lety se jednomu z těchto lidí zdál sen, o který se postaral Antrax. V důsledku toho sem dorazila první výprava potomků stvořitelů. Z této výpravy byl Antraxu užitečný jen jediný člověk. Když ho Antrax vyčerpal, vybavil ho mapou odhalující existenci katakomb a jejich obsahu a pohodil ho v moři jako trosečníka, aby přilákal další. Věděl, že i když nerozumí povaze toho, co stráží, bylo-li to cenné pro stvořitele, zatouží po tom i jejich potomci. Antrax nalezl pomocí sond několik ostrovů, kde žily nebezpečné bytosti a duchové, které obyčejný člověk nemohl porazit. Cesta sem vedla přes tyto ostrovy, protože právě na nich Antrax testoval, kteří členové výpravy jsou nadáni požadovanou mocí. Do ruin na povrchu přišli přinejmenším tři takoví a další možná čekají někde mimo. Antrax se je chystal využít tak, jak využil toho člověka před třiceti lety. Jako komponenty zajišťující jeho existenci, oběti, které je nutno přinést, aby mohl i nadále plnit své posláni. Příkaz stvořitele byl naprosto jednoznačný. Lidé jsou postradatelní. Antrax musí přežít za každou cenu.

Hluboko v podzemních prostorách Antrax zpomalil a znovu si prošel seznam těch, které může využít jako zdroj energie.

Jeden byl momentálně mimo jeho dosah, ale už vyráběl speciální wronk, který ho uloví.

Druhý přicházel.

Byl to však ten třetí, který Antrax zaujal nejvíc. Tento třetí člověk dokázal projít až do nitra katakomb. Překonal kód na dveřích věže. Nebyl to stvořitel, kterého Antrax očekával, ale oplýval mnohými prostředky a neuvěřitelnou vnitřní mocí. Antrax nedokázal určit zdroj této moci, jen její velikost. Důležité bylo, že tento jedinec měl tolik moci, aby Antrax udržela v chodu na nadcházející desetiletí, možná dokonce staletí. Byl omezen pouze kapacitou jednotek skladujících energii.

Již teď Antrax sílu shromažďoval a přeměňoval ji na energii. Vysával ji z vetřelce kousek po kousku, aniž si to ten uvědomil. Zdálo se, že síla se ve vetřelci sama doplňuje, takže její odčerpávání zatím nepoškodilo jeho zdraví. Ale to se může změnit, Antrax ho bude muset pečlivě monitorovat. Trvalo mu jen nepatrný okamžik, aby zjistil, jak to s vetřelcem momentálně vypadá a zjistil, že se neustále pokouší uniknout, aniž by tušil, že jeho snaha je marná.

Druid, známý jako Poutník, který byl kdysi dávno, než ztratil paži a nalezl svůj osud, známý také pod jmény Walker Boh a Temný švagr, znovu hledal svou cestu. Stál v jedné z četných chodeb podzemního hradu a snažil se pochopit, co dělá špatně. Žaludek se mu bouřil a hlava ho bolela. Něco nebylo v pořádku. Nevěděl sice co, ale cítil to stejně jistě jako cítil bolest. Veškeré jeho úsilí uniknout pronásledovatelům selhalo. Všechny jeho pokusy o únik byly bezvýsledné.

Pronásledovaly ho bojové stroje. Pohybovaly se někde za ním v temnotě, pro tuto chvíli neviditelné, ale to neznamenalo, že se nepřibližují. Prchal před nimi od chvíle, kdy propadl podlahou černé věže a po jakési skluzavce se zřítil až do hlubin. Stroje ho okamžitě našly a od té chvíle s nimi musel bojovat a utíkat před nimi. Kamkoliv se obrátil, kdekoliv se ocitl, všude na něj čekaly. Podzemní hrad jich byl plný. V jeho hlubinách jich bylo tolik, že Poutník došel k závěru, že by je nedokázala porazit celá armáda, natož jediný muž. Byl schopen se bránit, ničit je a unikat, dokud ho neopustí síla.

Během zoufalého útěku ho mátla ještě jedna věc. Celé podzemí bylo neuvěřitelně stejné. Chodby a komnaty bez číselného označení byly úplně prázdné, až na strojní zařízení vestavěná do stěn a kabely s proudící silou, která tyto stroje krmila. Chodby i komnaty byly jedna jako druhá. Nic nenaznačovalo, že se tu někde ukrývá hledaný poklad. Nebyly tu žádné skryté dveře ani tajné průchody, žádné

panely, za kterými by se mohlo cokoliv ukrývat. Byl si jistý, že tu něco takového bude a zmýlil se. Věděl přesně co hledá. Na rozdíl od ostatních, kteří tento poklad hledali, snad s výjimkou Zpívající čarodějky, přesně věděl, co musí najít.

Pokud to všechno nebyla jen chytrá lež vymyšlená tvůrcem mapy, jejímž účelem bylo vlákat ho do pasti.

Poutník však tuto možnost již dávno vyloučil. Poznání, obsažené v symbolech a značkách na mapě mu odhalilo mnohem víc, než tvůrce mapy zamýšlel. Neznámý, nejspíš nevědomky prozradil pravdu, které možná sám plně nerozuměl.

To, že podzemní hrad je past, bylo zřejmé od samého počátku. A po tom, co zažili na jednotlivých ostrovech, začal být zřejmý i její důvod. To, co přebývalo v hlubinách podzemního hradu, toužilo po jejich magii. K čemu však magii potřebuje a co s ní hodlá provádět, zůstávalo tajemstvím. Poutníkovi zatím nebylo jasné ani to, zda jeho protivník hledá nějakou konkrétní formu magie. Možná že hledá dalšího vhodného nositele ztečených elfích kamenů, někoho, kdo by zaujal místo Kaela Elessedila. Ale možná že šlo o něco jiného.

Ať už to bylo jakkoliv, neznámý použil trosečníka a mapu jako návnadu, a ostrovy, na kterých byly ukryté klíče, měly vyzkoušet schopnosti a vytrvalost jeho kořisti. Klíče, jejichž získání stálo výpravu tolik úsilí, byly pochopitelně bezcenné. Poutník je měl pořád u sebe, ale již dávno vyloučil možnost, že by mu mohly být užitečné. Byly to jen vábničky, nic víc. Ale samotná mapa, navzdory přesvědčení jejího tvůrce, že je to jen další návnada, byla neocenitelná.

Nic z toho však teď Poutníkovi nepomohlo. Kráčel chodbami, pátral ve všech směrech a snažil se najít buď únikovou cestu nebo ukrytý poklad. Obojí by mu dalo to, co potřeboval, cestu ven a zbraň proti tajemnému nepříteli. Napadlo ‘ho, jaký osud asi potkal jeho společníky, kteří

zůstali na povrchu. Věděl, že ho nikdy nenajdou. Nejspíš se o to ani nepokusí. Zkáza, která je potkala v bludišti, je mohla úplně odradit. Budou přesvědčeni, že bez Poutníka nemají žádnou šanci. Nezbývalo mu, než doufat, že jeden či dva z nich udrží pohromadě zbytek. Snad to zvládnou ti, na které se spoléhal nejvíc.

Každopádně se k nim musí rychle vrátit. Čas pracoval proti němu. Musí se dostat z tohoto bludiště.

Přímo před ním se objevily pohyblivé stroje. Z prstů Poutníkovy zdravé paže vyšlehly jasné záblesky druidského ohně. Kousky a úlomky útočníků se rozletěly kolem. Druid proběhl kolem nich a zjistil, že na něj čekají další. Zničil je také a pokračoval v postupu. Věděl, že ho nepřítel dokáže stopovat díky jeho magii, že při každém použití kouzla dokáže zjistit jeho polohu. Čím větší zásoby magie si uchová, tím lépe. Bez ohledu na to, co udělal, se však nedokázal skrýt.

Zahnul za roh a před sebou uviděl další chodby. Omámený a rozbolavělý se zády opřel o chladivou kovovou stěnu a rukou si sevřel protestující žaludek. Bludiště komnat a chodeb bylo matoucí. Rozhlédl se. Měl pocit, že tady už byl. Nebo na jiném místě, které se tomuto podobalo jako vejce vejci. Chodil v kruzích, nedokázal se vymotat ze spleti chodeb. Napadaly ho různé možnosti, co se to s ním děje, ale tok jeho myšlenek přerušila nová vlna útočících strojů, kterým se musel postavit.

Rozběhl se jim vstříc, srážel je stranou pomocí magie, drtil je údery neviditelného beranidla a měnil je v kouřící pokroucené hromady kovu. Opět zvítězil.

O chvíli později byl znovu sám, osamělý uprchlík v neznámém světě. Vůbec se necítil v pořádku. Vnímal to v kostech a v srdci. Byl o půl kroku pomalejší, uvažoval o nepatrný zlomek později a jeho rovnováha nebyla taková, jaká by měla být. Jak je to možné? Kráčel stíny a jezírky

světla, kolem lamp, jež nevydávaly kouř a snažil se najít odpověď.

Té se mu však nedostávalo. Utíkal a čekal na pomoc, která nepřicházela.

Antrax ještě chvíli člověka monitoroval a sbíral potřebné údaje. Odčerpávám energie probíhalo bez problémů. Síla, uvolněná ve chvílích, kdy vetřelec vypouštěl oheň proti bojovým strojům, proudila do konvertorů a z meh do kondenzátorů, ve kterých se ukládalo palivo pro Antrax. Antrax by nechal toho člověka ještě nějakou chvíli utíkat před bojovými stroji a pak by změnil scénář, aby ho zaujal něčím jiným. Možností bylo nespočet. Musel však zachovávat opatrnost. Ten člověk byl velice inteligentní; rychle si dokázal ledacos domyslet. Nebude-li Antrax opatrný a dostatečně nenápadný, ten člověk celou léčku prohlédne. To se nesmí stát.

Antrax mu prozatím přestal věnovat pozornost a vydal se mílemi kabelů, které se vinuly chodbami a byly připojené na senzory, na obhlídku hranic své říše. Nikde nedošlo k narušení bezpečnostního pásma. Žádní další vetřelci se nepokusili vstoupit. Spokojeně se přepnul zpátky do místnosti, kde se tvořil speciální wronk.

Vše pokračovalo podle plánu. Příslušné sondy sestavovaly wronka se svou obvyklou zručností a přesností. Na chirurgickém lůžku ležely jeho části. Kovové kousky byly pečlivě sterilizované, části z masa a kostí byly připojeny na podpůrné systémy, které do žil pumpovaly umělé tělesné tekutiny. Sondy již začaly pracovat na spojení masa, kovu a umělých materiálů do jediného celku. Tato technika byla vyvinuta na sklonku existence Starého světa a Antrax ji díky pečlivému studiu a nesčetným experimentům dovedl k dokonalosti. Z počátku se dopustil řady chyb. První wronky často postihlo šílenství, takže začali být brzy nepoužitelní. Antrax však nakonec nalezl způsob, jak ovládnout mysl

wronka natolik, aby ji šílenství už neohrožovalo. Samozřejmě docházelo k poruchám, z nichž některé byly fatální, ale to se nestávalo příliš často. Většina poruch se dala opravit. Chirurgické sondy pracovaly s vysokou účinností.

Pomocí obrazů přijímaných skrze své senzory studoval Antrax tvář svého nejnovějšího poddaného. Jeho hlava plavala v konzervační tekutině. Jeho oči zíraly do všech směrů a hledaly únikovou cestu. Nepochopily, že útěk již není možný. Trubicemi proudily do krku medikamenty udržující hlavu v klidu. Její ústa byla otevřená, takže připomínala krmící se rybu. Subjekt byl v dokonalém stavu.

Antrax rychle zkontroloval dosud nepřipojené části. Až bude práce hotová, vznikne nejnebezpečnější a nejvýkonnější wronk. Bude tomu tak také proto, že člověk, ze kterého tento wronk pochází, byl výjimečný jedinec s mimořádnými schopnostmi. Bude muset být, aby dokázal přemoci ostatní lidi vládnoucí mocí. Technologie Starého světa však mohla dokázat všechno. Antrax mohl mít své zdroje energie již dávno.

Jen ať lidé utíkají tak rychle a tak daleko, jak jen dokážou, pomyslel si. Nakonec na tom nebude záležet. Jeho úkolem bylo chránit podzemní hrad a jeho katakomby, ale navíc mohl dosáhnout i do světa za jeho hranicemi. Stvořitelé zadali Antraxu příkaz, ale nedali mu žádná omezení ohledně způsobu, kterým příkaz vyplní. Jestliže se energie, kterou Antrax potřebuje ke svému provozu nachází někde daleko, najde způsob, jak ji přivést sem. A pokud lze potřebnou energii získat jen za cenu lidských životů, co se dá dělat.

Antrax byl naprogramován tak, aby věřil, že nic není důležitější, než jeho přežití. Toto přesvědčení nemohlo nic zvrátit.

Kapitola 11.

Ruka, která Beka vzala za rameno a zatřásla s ním, aby ho probudila ze spánku, byla silná a hrubá. „Probuď se!“ zasyčel mu Truls Rohk do ucha. „Našla nás!“ Bek se nemusel ptát, o kom to měnivec mluví. Zpívající čarodějka. Jeho sestra. Jeho nepřítel. Napůl omámený spánkem se zvedl na nohy. Potřásl hlavou, aby si ji pročistil. To se mu však podařilo jen částečně. Měnivcova ruka stále ještě spočívala na jeho rameni. „Jak je blízko?“ podařilo se mu vypravit.

„Dost blízko, aby slyšela tvoje chrápání,“ zašeptal Truls a ukázal někam za něj do temnoty.

Byla ještě noc a nebe poseté zářícími hvězdami vypadalo jako modrý koberec prokládaný pásy potrhaných mraků. Měsíc, který se nacházel v první čtvrti svítil nad severním horizontem. Okolní lesy zahalovala neproniknutelná čerň. Bek si uvědomil, že jeho sestra je musela stopovat i ve tmě. Jak to dokázala? Může snad najít stopy jejich tělesného tepla dokonce i v noci? Nejspíš ano. S magií Písně přání nebylo skoro nic nemožné. Bek usnul při západu slunce s jistotou, že je sestra ztratila na louce. Byl si jistý, že ji za sebou nechali tak daleko, aby si mohli dovolit pořádný odpočinek. Takže tolik, co se týká jistoty.

„Jak nás mohla najít tak rychle?“ zašeptal. Několikrát se zhluboka nadechl a otřásl jím náhlý závan mrazivého větru vanoucího z hor.

Výraz Trulsovy tváře byl ve stínu kápě naprosto nečitelný. „Řekl bych, že díky štěstí. Cekal bych, že po tom, co jsme jí provedli na louce, ji štěstí opustí, ale ona je chytrá a nápaditá, a takoví mají štěstí pořád. Jdeme dál.“

Posbírali své věci a opustili tábořiště. Znovu zamířili do vnitrozemí. Pohybovali se podél úpatí hor. Nesnažili se zamaskovat svůj průchod. Pokud je Zpívající čarodějka vystopovala až sem, bez problémů objeví, kde strávili noc.

Bek přemýšlel, zda je zachránily Trulsovy instinkty nebo předvídavost. V každém případě si znovu uvědomil, jak moc je na měnivci závislý. On sám koneckonců v noci spal. Kdyby před svou sestrou prchal sám, už by ho dostihla.

Zavrtěl hlavou. Co by pro něj znamenalo ocitnout se v jejích rukou? K čemu by došlo až by ho nakonec dostihla?

Sestoupili po příkrém srázu na skalnatou planinu a spěšně přes ni zamířili k řece, která jim přehrazovala cestu. Vstoupili do vody, přešli na druhou stranu pod vzdálenější břeh a nějakou dobu se brodili proti proudu. Říční voda byla ledově chladná a proud poměrně rychlý. Bek se musel soustředit na to, aby neupadl.

„Buď náhodou narazila na naši skutečnou stopu a pořád nás sleduje pomocí své magie, nebo si našla nějakého spojence, který umí stopovat klasickým způsobem.“ Měnivcův hlas byl hluboký a výhružný, zlověstně se nesl nad bubláním vody. Muž zlehka klouzal nad mělčinou a jeho krok byl pevný a jistý. „Budeme muset zjistit, která z těch možností je správná.“

Zhruba míli kráčeli podél proudu a poté vystoupili na břeh.

Kamenitou rovinou mířili stále do vnitrozemí. Nebe na východě začalo jasnět. Stříbřitá záře znamenala příslib vycházejícího slunce. Bek si uvědomil, že vzpomíná na východy slunce nad vysočinou. Vzpomínal na to, jak s Quentinem prožili nejedno časné ráno při lovu. Tehdy zakoušel podobné pocity jako teď, ale přesto bylo všechno úplně jiné. Už se docela probral a jeho mysl se zatoulala kamsi daleko. Nebál se. Strach, který cítil v ruinách města, když na výpravu zaútočily ohnivé paprsky a vražedné stroje, ho již opustil. Ale cítil se ztracený; cítil se odříznutý od své minulosti – od svého domova, rodiny a země, kde žil. Nic z toho nezůstalo a čím dál kráčel, tím méně pravděpodobné mu připadalo, že se kdy vrátí.

Občas měl pocit, jako by se pozoroval odněkud svrchu, jako by v jeho kůži byl někdo jiný. Pokusil se najít útěchu ve váze Shannarova meče, který mu visel přes záda, ale mamě.

Truls Rohk ho znovu zavedl do ledové říční vody. Slunce již vyšlo, stříbrné světlo zezlátlo a doposud černé nebe začalo modrat. Oba uprchlíky obklopilo šumění tekoucí vody. Bek se soustředil jen na to, aby se udržel ve vertikální poloze a v pohybu. Již podruhé překročili řeku, vrátili se zpátky pod břeh, na který původně přišli, ale zůstali ve vodě a pokračovali proti proudu. V chladné vodě Bek pomalu ztrácel cit v nohou. Pokračoval v chůzi, nutil se klást jednu nohu před druhou a přitom vzpomínal na lepší časy, protože nic jiného dělat nemohl.

Když cestou proti proudu urazili několik mil, Truls se zastavil. Nacházeli se v říčním ohybu, kde nad hladinou vody visely větve vysokých cedrů a hikor. Truls Rohk sáhl do pláště, vytáhl dlouhé tenké lano a zvláštní kotvičku, jejíž hroty byly připevněny drátem ke středu a teprve, když drát rozmotal, vyskočily a s cvaknutím se rozevřely. Očkem na konci kotvičky protáhl lano a pečlivě šije omotal kolem levého předloktí. Pohybem Bekovi naznačil, aby zůstal na místě. Poté přebrodil řeku, vystoupil na břeh, udělal několik kroků mezi stromy a pak se pozpátku opatrně vrátil ve vlastních stopách. Znovu vstoupil do vody a vydal se padesát yardů proti proudu k vyvýšenině v říčním korytu, jejíž vrchol se skrýval těsně pod vodní hladinou. Obrátil se, aby se ujistil, že chlapec čeká na místě, kde ho zanechal. Poté elegantně roztočil lano s kotvičkou a vypustil je. Kotvička se zachytila vysoko ve větvích stromu, jehož korunu měl Truls téměř nad hlavou. Potom s lanem několikrát zkusmo trhnul a pokynul Bekovi ať se k němu připojí.

„Vylez mi na záda, chyť se mě rukama kolem krku a drž se.“

Bek učinil, co se po něm chtělo. Pod rukama cítil tvrdé

měnivcovy svaly. Objal ho rukama kolem krku a chytil se pravou rukou za levé zápěstí.

Truls začal šplhat po laně vzhůru do koruny stromu. Když byl dostatečně vysoko, začal se rozhoupávat. Když se oba houpali tak, až je každý oblouk vynesl těsně na břeh, Truls sklouzl a zůstal stát na zemi. V ruce stále svíral konec lana a čekal, až mu Bek sleze ze zad. Potom zdvojené lano snadno vyvlékl z očka kotvičky, smotal je a schoval pod plášť.

„Tohle by jí mělo poskytnout látku k přemýšlení," zavrčel spokojeně. „Když budeme mít štěstí, bude si tvá sestra myslet, že jsme vystoupili na břeh na druhé straně."

Znovu se vydali směrem do vnitrozemí. Kráčeli pryč od řeky zpátky k horám. Snažili se postupovat po kamenitých úsecích a vyhýbali se měkké zemi, kde by mohli zanechat otisky. Slunce již bylo na obloze, zahřívalo jejich zmrzlá těla a sušilo mokré šaty. Truls Rohk kráčel jako první a připomínal obrovské zvíře. Ve svém plášti s kápí byl záhadný a nepřístupný. Bek kráčející za ním začal přemýšlet, zda měnivec někdy vystavil své tělo slunečním paprskům. Od chvíle, kdy se setkali, tak neučinil ani jednou. Mladík se tím neznepokojoval, ale napadlo ho, jaké to asi je, muset se neustále zakrývat látkou a nikdy nikomu neukázat, jak doopravdy vypadá. Znovu se podivil nad poutem, které se mezi nimi vytvořilo a které bylo natolik silné, že měnivce přimělo přijmout roli Bekova ochránce. Vydal se na tuhle dlouhou cestu, i když mohl snadno odmítnout.

Pochodovali celý den. S tím, jak se blížili k horám, se terén zvedal. Vyšplhali do nízkých kopců a ocitli se na zalesněné vyvýšenině, odkud bylo vidět celé území až k řece. Tam se Truls Rohk zastavil a pečlivě rozhlížel. Pak odvedl Beka mezi stromy.

„Je skvělé vybrat si místo, odkud máš rozhled na všechny strany," poukázal. „Ale pokud někoho vidíš, může i on nejspíš vidět tebe. Nejlepší je nepokoušet osud. Jsou lepší

způsoby. Jakmile se setmí, zkusím jeden z nich.“

Našli suché travnaté místo mezi cedry a borovicemi a posadili se, aby se najedli a napili. Vodu měli ještě na několik dní a v horách nebude těžké najít další. Zato jim docházelo jídlo. Zítra se budou muset pokusit sehnat něco k snědku. A den na to také. A tak dále, což Beka přimělo, aby se zamyslel, jak hluboko do vnitrozemí půjdou.

„V horách můžeme nalézt pomoc,“ řekl mu Truls Rohk po chvíli, jakoby četl chlapcovy myšlenky. Bek na něj pohlédl. „V kopcích žijí měnivci. Cítím jejich přítomnost. Neznají mě a nevědí, kdo jsem. Možná mají na křížence jako jsem já jiný názor než ti, kteří žijí v okolí Vlčích hřbetů. Mohli by nám být ochotní pomoci.“

Jeho slova byla tichá a rozjímavá. Téměř připomínala modlitbu. Beka to překvapilo. „Jak se s nimi chceš spojit?“

Truls pokrčil rameny. „Nebudu muset. Budeme-li pokračovat v cestě, najdou si nás. Jsme na jejich území. Poznají, co jsem zač a budou chtít zjistit, co chci.“ Zavrtěl hlavou. „Problém je v tom, že měnivci zásadně nezasahují do životů ostatních, i kdyby pocházeli ze stejného druhu jako oni. Zasáhnou jedině, když k tomu mají pádný důvod. Jestli chceme jejich pomoc, musíme jim nějaký důvod poskytnout.“

Bek nad tím chvíli přemýšlel. „Můžu se tě na něco zeptat?“

Obličej ukrytý ve stínu kápě se k němu zlehka natočil. „Nač se mě chceš zeptat, Beku Ohmsforde, na co jsi se až dosud nezeptal?“

Znělo to téměř vyzývavě. Bek shodil ze zad Shannarův meč a odložil jej do trávy. Pak si rukou prohrábl rozcuchané tmavé vlasy. „Řekl jsi, že měnivci bezdůvodně nezasahují do životů ostatních. Jestli je to tak, proč ty zasahuješ do mého?“

Rozhostilo se dlouhé ticho, během kterého na něj Truls hleděl ze stínu své kápě. Bek si neklidně poposedl. „Vím, že jsi říkal, že cítíš pouto mezi námi stvořené naší magií…“

„Ty a já jsme stejní, hochu," přerušil ho Truls Rohk a ignoroval zbytek toho, co se Bek snažil říct. „Vidím v tobě sám sebe jako chlapce, který se snaží pochopit a smířit se s vědomím, kým je. Také jsem se musel vyrovnat se zjištěním, že jsem jiný než ostatní."

„Ale v tom to není, že ne? To není ten důvod."

Zdálo se mu, že se Truls Rohk zamihotal a jako by trochu zprůhledněl. Z ničeho nic dostal strach, že měnivec jednoduše bez odpovědi zmizí a už se nevrátí. Ale Truls Rohk vzápětí znovu zhmotnil a chvíli nehybně seděl.

„Zachránil jsem ti život," řekl po chvíli. „Když někomu zachráníš život, staneš se za něj zodpovědným. To jsem se již dávno naučil. Věřím tomu."

Učinil rychlé odmítavé gesto. „Ale je to mnohem složitější. Svým způsobem je to také hra. Nemám ve svém životě nikoho – žádný domov, rodinu, žádné místo, které by mi patřilo. Nemám žádný skutečný smysl. Má budoucnost je prázdná. K druidovi mne táhne potřeba mít nějaký jasný směr. On mi ho načas dokáže dát. Každá zpráva, kterou mi posílá, je pozváním, abych se stal součástí něčeho. Každá zpráva mi přináší možnost zjistit něco o sobě samém. V horách, kde přebývám k tomu nemám mnoho příležitostí. Tamisem již o sobě zjistil všechno.

Ty, chlapče – ty mne zajímáš, protože nabízíš odpovědi na otázky, které si pokládám. Učím se od tebe. A na oplátku mohu učit tebe – jak žít se svou odlišností, jak se vyrovnat s vědomím, kým jsem, jak se sžít s magií, která bude navždy tvou součástí. Jsem zvědavý, jak dobře se budeš učit. Zvědavost je to jediné, co máma snažím se ji uspokojit, kdykoliv to jen jde."

„Naučil jsi mne víc než kdy já mohu naučit tebe," opáčil Bek. „Nemyslím, že bych ti někdy mohl oplatit to, co jsi pro mne udělal."

Měnivec na krátkou chvíli úplně znehybněl. Pak pomalu

zavrtěl hlavou. „Nebuď si tím tak jistý. Ještě je brzy. Budeš-li žít dost dlouho, můžeš sám sebe překvapit.“

Bek to nechal být. Truls Rohk mu řekl jen tolik, aby Beka uspokojil, ale jistě mu mnohé zamlčel. Bek si byl naprosto jistý, že mu neřekl něco důležitého, něco, co si z nějakého důvodu chtěl nechat pro sebe. Nejspíš je pravda, že cítí k Bekovi pouto a že toto pouto se vytvořilo částečně díky magii a částečně díky tomu, že chlapci zachránil život. Také je nejspíš pravda, že se na tuto cestu vydal, aby získal nějaký cíl a aby uspokojil svou touhu být něčeho součástí. Osamělý život ve Vlčích hřbetech je jistě velice nudný. Ale tohle všechno je jen zlomek důvodu, který sem Trulse přivedl a tu větší důležitější část si měnivec nechal pro sebe.

„Proč si někdy nesundáš plášť?“ zeptal se Bek z náhlého popudu.

Učinil tak bez přemýšlení a bylo mu jasné, že to vyvolá silnou reakci. Nemýlil se. Cítil z Trulse výraznou změnu, cítil, jak se měnivec odtáhl, cítil z něj hněv, frustraci a smutek. Bek však neustoupil.

„Proč mi neukážeš svou tvář?“ tlačil na něj.

Truls Rohk mlčel. Bek slyšel jeho drsný zrychlený dech. „Věř mi, že nechceš vidět, co jsem doopravdy zač, Beku. Nechceš mne vidět bez tohoto pláště.“

Bek zavrtěl hlavou. „Možná že chci. Co je špatného na tom vidět, kdo jsi doopravdy. Jsme-li spojeni, jak říkáš, pak se přede mnou nemusíš schovávat.“

„Mlč! Co o mně vlastně víš? Sotva jsme se potkali. Myslíš, že jsi připravený na to, co se ukrývá pod pláštěm, ale nejsi. Nemáš tušení, co jsem zač. Neexistuje nikdo takový jako já, půlčík – napůl měnivec a napůl člověk. Snad ani já sám nevím, kdo vlastně jsem. Napadlo tě to vůbec? My měnivci se přetváříme kdykoliv se nám zachce, umíme se stát čímkoliv potřebujeme. Ale víš vůbec, co to znamená, když jedna tvá polovina je lidská? Co se stane, když je jedna tvoje

část neměnná a druhá část je řídká jako vzduch? Přemýšlej nad tím než mne znovu požádáš, abych ti ukázal, jak vypadám!“

Potom vstal. „Dost už. Uvažoval jsem nad naší situací. Ta čarodějnice, tvoje sestra, je nám na stopě. I kdybychom ji zmátli lstí v řece, znovu nás najde. Chci vědět, jestli už se jí to povedlo a jakou pomoc si přivádí. Pokud je blízko, musím najít způsob, jak ji zpomalit. Vrátím se po našich stopách a uvidím, jak to vypadá.“

Odmlčel se. „Zatím, co budu pryč, se prospi, hochu. Hledej mě ve svých snech. Nebo spíš v nočních můrách. Možná že tam doopravdy uvidíš, kdo jsem.“

Obrátil se a zmizel v temnotě. Bek za ním dlouho mlčky hleděl.

Zpívající čarodějka dožvýkala jedlý kořen, který vyhrabala ze země a zahleděla se do narůstající tmy. Chtěla se brzy znovu vydat na cestu po stopách chlapce a měnivce. Prchají před ní do hor. Jsou chytří a důvtipní – přinejmenším měnivec – a ona si nemůže dovolit nechat je utéct příliš daleko. Musí se jim držet na dosah. Možná že je chytí už dnes v noci, pokud se zastaví k odpočinku. A zastavit se budou muset. Chlapec neměl takovou výdrž, aby mohl běžet dnem i nocí, i když měnivec možná ano. Bude potřebovat spát. Bude-li jednat dostatečně rychle, může je chytit nepřipravené.

Už by je dávno měla, kdyby se tak zoufale nesnažili svést ji ze stopy. Vytvořit na jednom břehu falešnou stopu a přeplavat na druhý bylo chytré. Vlčí monstrum, které ji provázelo, to zmátlo. Přeměněný vlk měl skvělé stopařské schopnosti a výjimečné instinkty, ale postrádal schopnost uvažovat jako protivník. Byla to ona, kdo spatřil hák zachycený v horních větvích stromu. Poslala vlka na druhý břeh, aby našel správnou stopu. V té době však pronásledovaní znovu získali náskok, který ztratili během

noci. Dnešní noc musí vzdálenost mezi nimi znovu zkrátit. Bude-li chlapec spát, dokáže to.

Křoví se rozestoupilo a z něj se vynořilo vlčí monstrum. Poslala je ulovit si něco k jídlu a podle krve na čenichu se dalo soudit, že bylo úspěšné. Obrovitý vlk došel na tucet yardů od ní, sedl si a pozoroval ji. Byla to nebezpečná stvůra. Čarodějka si nemohla dovolit obrátit se k ni zády. Stvůra ji nenáviděla za to, co jí udělala, a kdyby měla příležitost, zabila by ji. Nestvůrný vlk ji poslouchal, protože neměl na výběr; poutala ho magie Zpívající čarodějky, ale stačí, aby pouto trochu povolilo…

Čarodějka vlka chvíli pozorovala a pak se nevšímavě odvrátila. Bylo důležité ukázat mu, že se ho nebojí a že ji ani nezajímá, kromě toho, že je užitečný. Stvořila ho za jistým účelem. On mu měl sloužit, nic víc. Neměla tušení, jestli vlk přemýšlí, co s ním udělá, až najde chlapce. Možná že stvůra nedokáže myslet tak dopředu, což je jedině dobře.

Místo toho začala uvažovat, co udělá s chlapcem. Bylo snadné rozhodnout se, co s vlkem a měnivcem, ale chlapec, to byla jiná záležitost. Nesledovala ho celou dlouhou cestu až sem, jen aby ho zabila; byl důležitým pojítkem s druidem, mohl být oknem do druidovy mysli. Před tím než druid zemře, bude o něm vědět úplně všechno. Ten hoch je nástroj, který ji má vyvést z rovnováhy a zmást, ale nakonec se ukáže, že ho dokáže otočit proti druidovi. Kolem něj bylo mnoho věcí, které potřebovala pochopit – jak je možné, že vládne stejnou magií jako ona, jak je možné, že toho o ní tolik ví, jak je možné, že vypadá tak skutečně? Věděla, že pro všechno existuje vysvětlení. Než s hochem skoncuje, bude znát celou pravdu. Odhalí i to nejmenší tajemství.

Představila si jeho tvář, vzpomněla si na jeho hlas. Stále v duchu slyšela, jak se nazval jejím bratrem Bekem, který nějakým zázrakem přežil požár a povraždění její rodiny. To pochopitelně nemohla přijmout. Druid chtěl jen ji, a když

Morgawrovi vyprávěla, jak svého bratra ukryla, černokněžník si byl jistý, že v troskách domu nikdo nepřežil.

V mysli jí tiše zacinkal varovný zvoneček. Pokud ovšem nelhal. Pokud jí Morgawr nezamlčel pravdu o Bekovi. Ale k tomu neměl žádný důvod. Bek mu mohl být stejně užitečný jako ona. Ne, to druid a jeho přisluhovači oklamali a zavraždili její rodiče. A to všechno kvůli ní, kvůli tomu kým a čím je. Druid je zodpovědný za to, co se stalo. Bude se z toho zodpovídat. Chlapec je jen další pěšák na šachovnici, další zbraň, kterou na ni druid v jejich nekonečné válce vytáhl. Chlapec je velice chytrý, ale je součástí druidovy lsti. Nakonec se ukáže, že je to jen chlapec, který vypadá tak, jak by asi dnes vypadal Bek. Pouhý chlapec, kterého druid oklamal, takže si teď chudák myslí, že je její bratr.

Vstala a nestvůrný vlk vstal také. Oči mu zářily nedočkavostí. Byl připravený k lovu a čarodějka jej gestem poslala vpřed. Jeho úkolem bylo vyčenichat stopu a přitom se jí držet. Nechtěla, aby jednal bez ní. Nechtěla, aby chytil chlapce a roztrhal ho na kusy dřív, než se k němu dostane. Měnivec byl něco docela jiného, ale čarodějka upřímně pochybovala, že ho vlčí monstrum zastihne nepřipraveného. S měnivcem se nejspíš budou muset vypořádat dřív, než najdou chlapce. Znovu se podivila, proč se měnivec plete do záležitostí lidí. Možná je druidovým služebníkem, i když by to bylo velice neobvyklé. Možná je nějakým způsobem spojený s vraždou jejích rodičů a zničením jejího domova, a kvůli tomu se teď cítí ohrožen. Druid často využíval měnivce k uskutečnění svých temných záměrů. Tohle může být jeden z nich.

Cestou zvažovala různé možnosti, ale přitom zůstávala ve střehu. Temný les mohl ukrývat mnoho věcí, třeba i jejího úhlavního nepřítele. Pohybovala se tiše, klouzala porostem jako stín. Noční nebe bylo jasné a mezi větvemi stromů dopadalo na zem světlo měsíce a hvězd. Bylo až příliš mnoho

světla, takže cítila mírný neklid. Tu a tam před sebou zahlédla vlka přebíhajícího po stříbřitě osvětlených prostranstvích. S čenichem skloněným k zemi běžel kupředu a pak se v kruzích vracel zpátky. Spolehlivě našel stopu pronásledovaných a ujišťoval se, že se nejedná o nějakou léčku nebo další pokus o to, svést čarodějku ze stopy.

Když dorazila k otevřenému prostranství před kopci tvořícími předhůří hor, blížila se půlnoc. Byla to skalnatá rovná planina, kde rostlo jen nízké křoví a tu a tam vyčníval ze země kmen mrtvého stromu. Zůstala ukryta mezi stromy a sledovala vlčí monstrum, které vešlo na planinu, čenichalo, kroužilo a pak pokračovalo dál v cestě. Čarodějka zůstala na svém místě. Byl tu příliš otevřený terén. Z nějakého důvodu jí nepřipadalo správné vydat se dál, i když stopa pronásledovaných tudy jasně vedla.

Sevřela neviditelná pouta, kterými ovládala vlka a přivolala ho nazpět. Instinkty ji napovídaly, že něco není v pořádku. Než bude pokračovat dál, chtěla zjistit, co to je.

Rozhlížela se a přemýšlela. Obří vlk se jí krčil u boku.

Když Truls Rohk odešel, Bek neusnul. Seděl a přemýšlel, kam všechno tohle utíkání a skrývání povede. Pravda, utíkal, aby si zachránil život, aby unikl Zpívající čarodějce, která ho chtěla zabít. Ale útěk není řešení, je to jen oddálení celého problému. Čím více utíkal, tím silnější měl pocit, že ničeho nedosáhne. Jestli chce vyřešit problém Grianne Ohmsfordové, musí ji přesvědčit o své totožnosti. Věděl, že to nejspíš jen slovy nedokáže. Bude to vyžadovat něco víc, možná magii Shannarova meče, možná něco úplně jiného. Ale střetnutí mezi ním a jeho šestou je neodvratné a proto musel přemýšlet nad svou strategií až k tomu dojde.

Jak ji má přesvědčit, aniž by při tom přišel o život? Jak ji má přimět, aby mu uvěřila?

Odpověď ho nenapadala a brzy pocítil únavu. Lehl si a pokusil se usnout. Neustále se však probouzel znepokojený

něčím, co nedokázal popsat. Nedokázal usnout na víc, než na pár minut. Myslel si, že podvědomě čeká na to, až se vrátí Truls Rohk, ale možná ho pořád znepokojovala jeho role ve výpravě. Přál si, aby věděl všechno, co ví Poutník. Toužil odhalit všechna tajemství o sobě, o tom, proč byl pozván na tuto výpravu, o důvodech, které druida vedly k tomu, aby jej vzal s sebou. Neskončilo to tím, že použil Shannarův meč, když se vzdušná loď přiblížila k ledovému svěráku. Neskončilo to poznáním, že zdědil mocnou magii a že je bratr Grianne. Pokračuje to dál. Ale jak daleko?

Když se probudil naposledy, stále mu hlavou vířily myšlenky na jeho sestru, měl pocit, jako by vůbec nespal. Kolem sebe uslyšel tiché šeptání hlasů a prudce se posadil. Zmateně se rozhlížel v temnotě kolem sebe.

Všude kolem něj byly tváře. Žádná z nich nepatřila Trulsi Rohkovi, žádná z nich neměla tělo.

Pluly ve vzduchu jako tváře přízraků z onoho světa a v jejich prázdných očích spatřil Bek Ohmsford odraz své duše.

Kapitola 12.

Bek bojoval se strachem, který ho hrozil přemoci. Před tvářemi, které ho pozorovaly, se cítil jako nahý. Rysy měly strohé a bez života, zbavené jakéhokoliv výrazu, jako by je do vzduchu někdo načrtl křídou a ony čekaly až je někdo vybarví. Bek věřil, že jsou to stíny mrtvých, které ho přišly sužovat. Jejich široké prázdné oči se upíraly přímo na něj. Bek cítil jak jejich pohledy pronikají přímo až k jeho podstatě. Věděl, že vidí i to, co ukrýval v hlubinách své duše.

Kdo jsi?

Hlas byl tenký a šeptavý. Nevěděl, který ze stínů promluvil. Neviděl pohyb úst ani rtů. Zdálo se mu, že hlas zazněl odevšad a rezonuje mu přímo v hlavě.

„Jsem Bek Ohmsford,“ odpověděl. Byl ztuhlý strachem a vší silou ovládal nutkám začít křičet.

Odkud jsi přišel?

Hlas se mu třásl. „Z vysočiny Leah na druhé straně moře. Přicházím z jiné země.“

Zdaleka?

„Ano.“

Přišel jsi sám?

Zaváhal. „Ne. Přišel jsem s dalšími.“

Kde jsou?

Zavrtěl hlavou a pohledem přejížděl z jedné mrtvé tváře na druhou. „To nevím.“

Odvážil by ses nám lhát?

Ostře vydechl. „Silně pochybuji.“

Tváře se mírně pohnuly, jako by je rozvířil závan větru. Oči a ústa se rozevřely dokořán. Nezdálo se, že by ho nějak ohrožovaly, ale byly všude kolem a Bek se neubránil pocitu, že se tu odehrává víc, než co mu říkají jeho oči. Zůstal tak klidný a nehybný jak jen dokázal, poslední stopy únavy z něj zmizely. Měl co dělat, aby jeho mysl a tělo zcela neovládla hrůza.

Stíny znovu znehybněly.

Proč jsi sem přišel?

Jak má odpovědět na tohle? Jeho mysl pracovala jako o závod. „Utíkal jsem před někým, kdo mi chce ublížit.

Kam utíkáš?

„Já nevím. Prostě utíkám.“

Kde je tvůj společník?

Takže vědí také o Trulsi Rohkovi. Co mu chtějí? „Vrátil se zpátky, aby se přesvědčil, zda je nám náš pronásledovatel stále v patách.“

Kdo je váš pronásledovatel? Nelži nám.

Beka by ani nenapadlo lhát. Neviděl důvod cokoliv zamlčovat, atak stínům vyprávěl o Grianne a jejich

příbuzenském svazku. Nic nezamlčel ani nezamlžil. Jednak mu to v tuto chvíli připadalo zbytečné a také byl moc unavený, aby se dokázal rozhodnout co říci a co zamlčet. Když vyprávěl, nikdo ho nepřerušoval. Tváře mrtvých visely před ním a noc byla prázdná a tichá.

Dovyprávěl, ale neozvala se žádná odpověď. Napadlo ho, že stíny usoudily, že jim přece jen nakonec lže, nebo se je snaží nějak přelstít. Netušil však, jak to zjistit a ani nevěděl, co by měl ještě říci, aby je přesvědčil. Řekl všechno, co mohl.

Použiješ svou magii proti sestře, až tě najde?

Ta *otázka* byla neočekávaná a Bek zaváhal. „Já nevím," řekl nakonec.

Použije ona svou magii proti tobě?

„Ani to nevím. Nevím, co se stane, až se znovu setkáme."

Chceš jí ublížit?

Bek zůstal na okamžik jako oněmělý. „Ne!" vykřikl po chvíli. „Chci jen, aby pochopila pravdu."

Ve vzduchu zazněl šepot připomínající vítr v koninách stromu nebo ve vysoké trávě. V tom zvuku byla pohřbena slova a věty, jako by spolu mrtví hovořili svým vlastním jazykem. Bek měl pocit, jako by jedna nepatrná část jeho mysli význam těch slov chápala. Ten pocit však rychle odezněl a kolem se znovu rozhostilo ticho.

Pověz nám o svém společníkovi. Nelži nám.

Bek znovu učinil žádané. Získal už jistotu, že lhaní by byla velká chyba, které by se neměl dopustit. Jeho strach se zmenšil a teď vyprávěl s větším sebevědomím, skoro jako by stíny byly jeho společníci u táborového ohně a on vypravěč příběhů. Už si nemyslel, že mu chtějí ublížit. Napadlo ho, že zřejmě vstoupil do oblasti, kde přebývají stíny mrtvých, a ty se rozhodly zjistit proč sem přišel. Pokud jim vše vysvětlí, bude to v pořádku.

A tak jim řekl vše, co věděl o Trulsi Rohkovi a o událostech, které ho přivedly až k podzemnímu hradu.

Vyprávění trvalo poměrně dlouho, ale cítil, že je to důležité. Prozradil jim, jak na něj měnivec dával celou cestu pozor a jak mu dvakrát zachránil život. Nebyl si jistý, proč to tak zdůrazňoval. Možná chtěl, aby stíny poznaly, že Truls je jeho přítel. Možná si myslel, že díky tomu stíny neublíží ani Trulsovi.

Když domluvil, tváře se znovu pohnuly a uklidnily.

Křížení mezi měnivá a lidmi je zakázáno.

Bylo to řečeno bez hněvu nebo přesvědčení. Ale i tak to byl zvláštní a nepochopitelný komentář. Proč mrtvým záleží na tom, co dělají živí?

Zavrtěl hlavou. „Není to jeho chyba; tuhle volbu za něj učinili jeho rodiče."

Půlčíci nemají na světě místo.

„Ne, pokud jim takové místo nevytvoříme."

Vytvořil bys pro něj místo?

„Ano, pokud by ho potřeboval."

Vzdal by ses svého vlastního místa na světě a dal bys ho jemu?

Konverzace se nyní přesunula do oblasti metafyziky, Bek neměl tušení, kam to celé směřuje. Trval však na svém. „Ano."

Vzdal by ses pro něj svého života?

Bek se zarazil. Co na to má říct? Vzdal by se pro Trulse Rohka svého života? „Ano," řekl nakonec. „Protože myslím, že on by pro mě udělal to samé."

Tentokrát byla odmlka mnohem delší. Tváře se znovu začaly pohybovat a vzduchem se rozeznělo podivné šumění větru plné slov a frází, kterým chlapec nerozuměl. Pozorně naslouchal, ale i když tu a tam zaslechl kousky vět, které si mrtví vyměňovali, ničemu nerozuměl. Najednou ho napadlo, jestli to všechno neodhadl špatně. Třeba mu stíny přece jen chtějí ublížit.

Pak hlas znovu promluvil.

Podívej se na nás.

Učinil tak. Náhle se ochladilo a Bek se zachvěl. Jakoby sem z hor zavál chladný vítr přinášející předzvěst chladné zimy. Otřásl se a vzduch kolem něj se náhle zamihotal pohybem. Tváře se začaly měnit. Zmizely prázdné bezvýrazně rysy. Zmizely hlavy bez těl. Na jejich místě se objevily obrovité temné tvary porostlé hustými šedavými chlupy. Ze stínů se vynořila mohutná těla. Děsivé stvůry jej obklopily a upřely na něj své pronikavé oči. Bek měl pocit, že se mu zastaví srdce a krev se mu přeměnila v led. Strach, který předtím zahnal, se teď vrátil jako čistá krystalická hrůza. Nebylo nic, co mohl udělat, aby se zachránil. Nebylo kam utéct. Byl v pasti.

Víš, kdo jsme?

Nemohl mluvit. Téměř se nemohl ani pohnout. Jen pomalu zavrtěl hlavou.

Jsme čímkoliv si přejeme být. Jsme život a smrt. Jsme maso a krev a vítr a voda. Jsme měnivá. Toto je naše země a lidé sem nepatří. Překročil jsi její hranice a musíš odejit. Vrať se zpátky do nížiny a nevracej se.

Bek rychle přikývl na souhlas. Chopil by se jakékoliv příležitosti zmizet odsud, kterou by mu nabídli. Slyšel jejich těžké oddychování a cítil pach jejich zvířecích těl. Cítil, jak jej tíží váha jejich stínů. V tu chvíli pochopil, jaké to je být kořistí zahnanou do kouta.

Znovu k němu zašeptal hlas a tentokrát byl hluboký a hrozivý.

Až pro tebe tvá sestra přijde, běž s ní. Až tě požádá, abys ji řekl pravdu, učiň tak. Až bude hledat způsob, jak ji pochopit, pomoz jí. Už neutíkej. Věř sám sobě.

Jeho sestra přichází? Jak je blízko? Zpanikařil, pokusil se vstát a zjistil, že nemůže. Síla ho zcela opustila. Omámený a bezmocný seděl na zemi obklopený měnivci, stěnou zvířecího pachu, těžkého přerývaného dechu, temných stínů a

zářících očí. Kde je Truls Rohk? Kde je někdo, kdo mu pomůže? Nenáviděl svůj snach, své zoufalství, ale nedokázal je rozptýlit. Toužil jen po tom odsud zmizet, získat šanci zůstat naživu, i kdyby jen na jeden další den.

Zalapal po dechu, protože ho znovu udeřil chlad tak silný, až pod jeho náporem zavřel oči. Slyšel, jak se měnivci pohybují, ale nedokázal se přinutit otevřít oči. Jen to, aby nepřestal dýchat, vyžadovalo veškeré jeho soustředění. Vší silou se ovládal, aby nezačal řvát hrůzou. Cítil však, jak se jeho vůle hroutí. Pak ucítil ještě něco jiného. Někde hluboko ve svém nitru, tam, kde hořely jeho základní emoce, ucítil probouzející se magii. Zajiskřila, vzplála a pozvedla se na jeho obranu. Cítil jak její síla narůstá, jak vytéká ven jako láva z ústí sopky připravené vybuchnout. Posílil svou rozhodnost, zoufale se snažil udržet magii v sobě. Nemohl si dovolit, aby vytryskla na povrch. Nechtěl zkoušet svou sílu proti měnivcům. Věděl, že by to byla chyba.

Chlad, který ho obklopoval, náhle zmizel a stejně tak i zvířecí pach. Ucítil čerstvý vzduch, teplý a jemný, pocit přítomnosti měnivců zmizel.

Když otevřel oči, byl sám.

Truls Rohk visel v koruně mohutného starého javoru, tiskl se k jeho větvím nějakých dvacet stop nad zemí. Cekal již více než hodinu a pozorně sledoval své okolí. Odsud jasně viděl skalnatou planinu, která oddělovala dva pásy lesa na úpatí hor. Právě tudy s chlapcem prošli. Pokud je Zpívající čarodějka sleduje a znovu nalezla jejich stopu, přijde právě tudy.

Když se objevil obrovský nestvůrný vlk, Trulse to nijak nepřekvapilo. Věděl, že čarodějka je stopuje i jinak, než jen s pomocí magie. Samotná její magická moc byla sice úctyhodná, ale nestačila by na to, aby je neztratila. Obrovitý vlk byl nějakým zrůdným způsobem zmutovaný a stopoval je pomocí čichu. Truls se s tak odporně vyhlížející a

nebezpečnou stvůrou dosud nesetkal. Usoudil, že to musí být stvůra ze staré říše kouzel. Ta čarodějnice se o ní zřejmě dočetla v knihách temné magie. Přivolala ji, aby je vystopovala a zahubila. Přinejmenším Trulse. Věděl, že čarodějka jej považuje jen za nepříjemnou překážku. Šlo jí hlavně o chlapce, a pokud ho najde, nějakou dobu ho nechá naživu.

Truls Rohk přihlížel, jak stvůra došla do prázdného prostoru, chvíli tam čenichala a pak zmizela zpátky mezi stromy. Věděl, že čarodějka stojí někde v lese, pozoruje a čeká, stejně jako on. Rozhodovala se, co dál. Mohl se teď vrátit zpátky k chlapci; mohl odsud zmizet zatímco čarodějka přemýšlí. Ale už ho unavovalo utíkat a cítil, že chlapce to unavuje také. Možná bude lepší, když se pokusí čarodějku trochu zpomalit nebo úplně zastavit. Pokud se ten nestvůrný vlk vydá přes kamenitou pláň sám, třeba bude mít příležitost ho zabít. Čarodějce zabere nějakou dobu vytvořit si dalšího. A třeba se rozhodne, že od dalšího pronásledování upustí.

Možná bude mít šanci i proti ní, i když věděl, že chlapec si nepřeje, aby se jí něco stalo, a pokud jí Truls ublíží, neponese to příliš dobře. Ale možná nebude mít na výběr.

Truls čekal a zvažoval své možnosti. Minuty pomalu ubíhaly. Ani vlčí monstrum, ani čarodějka se neobjevovaly. Napadlo ho, zda jej čarodějka nedokáže vycítit, stejně jako on ji. Pochyboval o tom. Učinil předběžné přípravy, aby zamaskoval stopy své přítomnosti, aby splynul se stromy, s kůrou, dřevem a listím. V tomto přestrojení nezůstala žádná část jeho lidského já. Nebylo možné jej vystopovat.

Pak se náhle objevila, vyšla zpoza stromů na okraj pláně a zastavila se. Vedle ní se objevil nestvůrný vlk. Dlouhou dobu hleděla do noci a po chvíli znovu zmizela mezi stromy. O chvíli později se objevila o kousek dál podél okraje stromů a rozhlížela se po pláni. Co to dělá? Pozorně ji sledoval. Čarodějka se několikrát zjevila, aby vzápětí zmizela a

popošla kus podél okraje planiny. Zdálo se, že něco hledá, možná cestu přes pláň. Ale proč se s tím tak namáhá? Jakmile se jednou ukázala, mohla už klidně přejít na druhou stranu.

Čas se pomalu vlekl. Nad tím, co viděl, pociťoval Truls Rohk stále větší znepokojení. Čarodějka byla před ním, ale nedělala vůbec nic. Ani se nenamáhala poslat vlka na průzkum.

Plýtvala časem, kterého neměla nazbyt. Objevovala se a mizela jako přízrak…

Trhnul sebou a zvedl se z větve, na které ležel. S mrazením v zádech všechno pochopil. Dívá se na přízrak. Přízrak vytvořený magií. Čarodějka tu vůbec není. I když nedokázala vycítit jeho přítomnost, odhadla, že se tu někde ukrývá. Vycítila, že na ni nastražil léčku a rozhodla se obrátit ji proti němu. Vytvořila vlastní obraz, aby jej oklamala a mezitím ho obešla. Už dávno byla pryč a směřovala k chlapci.

Věděl to stejně jistě jako to, že už je příliš pozdě, aby ji zastavil.

Hlupáku! Ty hlupáku!

Ve zlomku vteřiny se ocitl na zemi a rozběhl se nocí zpátky po cestě, kterou sem přišel.

Když jeho sestra vyšla na mýtinu, Bek stále seděl na místě, kde ho zanechali měnivci. Když se objevila, nezpanikařil a nesnažil se utéci. Věděl, že přijde. Měnivci mu to řekli a on jim věřil. Původně uvažoval o tom, že začne prchat, pokusí se utéct hlouběji do hor, ale nakonec se rozhodl jinak. *Již před ní neutíkej*, řekli mu. Nevěděl sice proč, ale věřil, že mají pravdu. Útěk nic nevyřeší. Musí tu zůstat a čelit jí.

Když se objevila, vstal. Zůstal úplně klidný a cítil podivnou vyrovnanost. Na zádech mu visel Shannarův meč, ale on po něm nesáhl. Zbraně mu teď neposlouží; bojem nic nezíská. Jeho sestra, Zpívající čarodějka, by se jistě bránila a

Bek potřeboval, aby uvěřila, že jí poslouží víc živý. Možná díky setkáni s měnivci uvěřil, že se mu v horách nemůže nic stát. Pokud mu sestra bude chtít ublížit, učiní tak někde jinde. To mu poskytne čas, aby našel způsob, jak jí ukázat pravdu.

„Zdá se, že nejsi překvapený, že mě vidíš," řekla tiše, když zvolna kráčela po mýtině, tvář ukrytou pod kápí. Oči pátravě upírala přímo na něj. „Věděl jsi, že přijdu, že ano?"

„Ano, věděl. Kde je Truls Rohk?"

„Ten měnivec?" pokrčila rameny. „Pořád mě hledá na místě, kde mě nemůže najít. Tentokrát dorazí příliš pozdě, než aby ti pomohl."

„Nechci jeho pomoc. Tohle je mezi mnou a tebou."

Zastavila se několik kroků od něj a Bek cítil její napětí.

„Jsi připraven přiznat, že jsi mi lhal o tom, kdo jsi? Jsi ochoten mi říci proč jsi to udělal?"

Zavrtěl hlavou. „V ničem jsem nelhal. Jsem Bek. Tvůj bratr. To, co jsem předtím říkal, je pravda. Proč mi nevěříš?"

Chvíli mlčela. „Myslím, že tomu věříš," řekla po chvíli. „Ale to ještě neznamená, že je to pravda. Vím o tom víc, než ty. Vím o tom, jak druid pracuje. Vím, že tě chce využít proti mně, i když ty to nevidíš."

„Dejme tomu, že je to pravda. Proč by to dělal? Co by tím získal?"

Založila si nice na prsou. „Půjdeš se mnou zpátky ke vzdušné lodi a počkáš tam na mě, dokud ho nenajdu, abych se ho mohla zeptat. Půjdeš dobrovolně. Nebudeš se pokoušet utéct. Nebudeš se pokoušet mě zabít. Nepoužiješ svou magii. S tím vším budeš souhlasit. Dáš mi na to své slovo. Jen v tom případě máš totiž šanci zachránit si život. Řekni, jestli uděláš, co požaduji. Ale dávej si pozor, jestli budeš lhát nebo něco zastírat, poznám to."

Zamyslel se nad tím. Mlčky stál a díval se na její postavu ozářenou měsíčním světlem. Pak lehce přikývl. „Udělám, oč žádáš."

Víc cítil než slyšel, jak si tiše brouká. Vnímal její magii, jejíž úponky do něj pronikaly a zkoumaly jeho nitro. Nebránil se, jen čekal až s tím skončí.

Přistoupila k němu, natáhla noku a stáhla si z hlavy kápi. Bek uviděl její smělou, bledou, překrásnou tvář. Grianne, jeho sestra. V jejích očích nebyl hněv ani tvrdost. Jedině zvědavost.

Natáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Přitom na okamžik zavřela oči. Znovu ucítil magii Písně přání a znovu se nebránil.

Když znovu otevřela oči, přikývla. „Výborně. Teď můžeme jít.“

„Chceš mé zbraně?“ zeptal se jí rychle.

„Tvé zbraně?“ Zdálo se, že ji ta otázka překvapila. Zběžně pohlédla na jeho meč a dlouhý nůž. „Zbraně mi k ničemu nejsou. Nech je tady.“

Odhodil dlouhý nůž, ale Shannarův meč si ponechal. „Meče se nemohu vzdát. Není totiž můj. Byl mi svěřen do opatrování a já jsem slíbil, že na něj budu dávat pozor. Patří Poutníkovi.“

Vrhla na něj ostrý pohled. „Druidovi?“

Tím, že jí řekl pravdu, riskoval, ale důkladně si to rozvážil. „Je to artefakt. Možná jsi o něm už slyšela. Říká se mu Shannarův meč.“

Dokořán otevřela své nebesky modré oči a pátravě na něj hleděla. „Co to říkáš? Dej mi ho!“

Učinil tak a meč jí poslušně podal. Vytrhla mu ho z rukou, ustoupila zpátky a pochybovačně si zbraň prohlédla. „Tohle je Shannarův meč? Jsi si jistý? Proč by ti ho dával?“

„To je dlouhý příběh. Chceš si ho poslechnout?“

„Povíš mi ho cestou.“ Podala mu meč zpátky. „S tím mečem se potáhneš ty. Ale už ho nechci vidět v tvých rukou.“

„Můžeš si ho nechat, jestli chceš.“

Na bledé tváři se jí mihl pobavený výraz. „To mi nemusíš

říkat. Mohu ti ho vzít, kdykoliv si zamanu. Hlavně na to nezapomeň.“

Vyrazila na cestu a ani se nenamáhala ohlédnout, aby se ujistila, že jde za ní. Na okamžik zaváhal a pak se k ní připojil. „A co Truls Rohk?“

Vrhla rychlý pohled přes rameno a na tváři se jí znovu objevil výraz tvrdého odhodlání, který Bek spatřil už při jejich prvním setkání. „Až se vrátí, zjistí, že jsi pryč, ale nemyslím, že s tím cokoliv udělá.“

Dál už mu nic nevysvětlovala. Bek věděl, že nemá smysl se ptát. Vrhl poslední pohled na prázdnou mýtinu a pak ji následoval do noci.

Truls Rohk se hnal temnotou jako tichý stín. Vyhýbal se stromům, přeskakoval strže. Hnal ho strach o chlapce a vztek, který na sebe měl. Byl neodpustitelně neopatrný a Bek Ohmsford za to zaplatí, pokud se k němu nedostane včas.

Všude kolem něho se rozkládal tichý les, ze kterého jej číhavě pozorovaly nesčetné oči.

Běžel vzhůru po svahu kopce a dával pozor, zda nevycítí přítomnost čarodějky nebo jejího vlka. Zatím neobjevil žádné stopy jejich přítomnosti, ale věděl, že musí být blízko. Snažil se odhadnout, jak daleko se před něj mohli dostat, ale bylo to téměř nemožné. Mohl se jen dohadovat. Když ze svého místa na stromě pozoroval planinu, úplně ztratil pojem o čase. Dopustil se hloupých, začátečnických chyb. Věděl, že musí předvídat to nejhorší, že čarodějka se k chlapci již dostala a že jej zajala. Nezbude mu, než ho znovu osvobodit.

Když doběhl na mýtinu mezi stromy, kde chlapce zanechal, našel jen prázdné tábořiště. Všude cítil pach čarodějky. Na mýtinu vstoupil velice opatrně a snažil se najít pasti, které tu čarodějka mohla zanechat. Začalo pršet, kapky dopadaly do vyschlé půdy a zanechávaly po sobě maličké krátery.

Chlapcův dlouhý nůž ležel na zemi. Truls pro něj došel,

klekl si a zvedl ho. V tu chvíli se z lesních stínů za jeho zády vynořil nestvůrný vlk. S děsivou tlamou plnou ostrých zubů otevřenou dokořán se odrazil ke skoku.

Kapitola 13.

Domorodci odvedli Quentina Leaha a jeho společníky do své vesnice. Někteří zůstali u ruin města, aby připravili pasti na tajemné wronky. Ten, který hovořil s Panaxem a několik dalších se však oddělilo od hlavní skupiny a sloužili jako eskorta. Domorodci se o tom sice nezmínili, ale na první pohled bylo zřejmé, že zkrvavení, potrhaní a unavení cizinci potřebují jídlo, odpočinek a lékařské ošetření. Quentin se svými druhy sice nechtěli přerušit své pátrání po ostatních, ale uvědomili si, že ve stavu, ve kterém se nacházejí, toho nejsou schopni. Mají-li účinně pomoci svým přátelům, musí se nejprve najíst, ošetřit si rány a vyspat se na bezpečném místě. Domorodci jim navíc mohou být užiteční, neboť znají místní krajinu a její nástrahy.

Proto se vydali na tříhodinovou cestu k jejich vesnici, kam dorazili v poledne. Během cesty se toho dozvěděli víc o této zemi. Domorodec, který obstarával mluvení, se jmenoval Obatedequist Parsenon, nebo nějak podobně. Protože trpaslík si výslovností jména nebyl úplně jistý, ostatní předlouhé jméno rychle zkrátili na Obat. Obat byl zástupce náčelníka a syn předchozího náčelníka. Podle toho, jak se k němu chovali ostatní domorodci bylo zřejmé, že je uznávaným členem jejich komunity. Obat jim řekl, že země jeho lidu se nazývá Parkasie, a že tu jeho kmen žije již dva tisíce let od počátku času. O Velkých válkách nemluvil, ale zdálo se, že všechno datuje od nich, jako by před tím, než se jeho lidé objevili v Parkasii, nic neexistovalo. Panax si nebyl úplně jistý, ale získal dojem, že Parkasie je poloostrov vybíhající z veliké

země táhnoucí se na sever a na západ, ve které žijí další kmeny.

V Parkasii údajně žily různé kmeny rindgů. Obat říkal, že někteří jsou lovci, jiní farmáři. Všechny kmeny byly soběstačné a navzájem spolu obchodovaly. Tu a tam mezi nimi propukaly drobné šarvátky, ale jejich největším společným nepřítelem byla věc, která žila v ruinách podzemního hradu. Obat ji nazýval Antrax, ale nedokázal vysvětlit, co je zač. Říkal, že je to duch, ale tento duch ovládal pohyblivé stroje, ohnivé paprsky a další podivné věci, které s duchy nemají nic společného. Antrax strážil podzemní hrad před vetřelci a činil tak déle, než si kdokoliv pamatoval. Tu a tam však podnikal nájezdy na vesnice domorodců a unášel lidi. Unesené již nikdo znovu nespatřil. Stali se oběťmi, které měly utišit Antraxův hlad, jejich těla byla zmrzačena a jejich duše zotročeny, takže nemohly zemřít ani dojít odpočinku.

Tohle již Obat vyprávěl při prvním setkání, ale ani teď to nedávalo o nic větší smysl. Mrtvý je zkrátka mrtvý a duši nelze zotročit jakmile tělo zemře. Obat na tom však trval, i když nemohl nabídnout žádné vysvětlení, proč Antrax unáší domorodce, k čemu je potřebuje, ani proč se vůbec zaobírá lidmi, když vládne tak mocnou technologií. Pokaždé, když bylo vysloveno jméno Antrax, rindgové se začali nepokojně rozhlížet kolem sebe a rukama črtali do vzduchu ochranná znamení. A přitom se nacházeli již několik hodin chůze od ruin.

Quentin Leah, který pociťoval veliký nepokoj, že opustil

Beka, poslouchal jen na půl ucha. Byl k smrti unavený a věděl, že se drží na nohou jen silou vůle. Vědomí, že opustil svého bratrance, ho však bodalo u srdce a nedokázal na to přestat myslet. On a Bek si slíbili, že na sebe budou dávat pozor. Bek by ten slib nikdy neporušil. Nebylo důležité, že Quentin nemá představu, kde svého bratrance hledat, a že

pokračovat v pátrání v ruinách by byla sebevražda. Nebylo podstatné, že je unavený. Věděl jen to, že Beka opustil ve chvíli, kdy ho bratranec potřeboval ze všeho nejvíc.

Obat znovu hovořil o Antraxu. Říkal, že mezi domorodci panuje víra, že Antrax na počátku času stvořil lidi a teď si některé bere zpátky, protože ho rozzlobilo jejich chovám. Podle této víry je Antrax bůh a musí být uctívám a respektován. Některé kmeny proto několikrát do roka vykonávají náboženskou pouť do ruin města a občas s sebou přináší lidské oběti wronkům, kteří byli kdysi také lidmi. V Obatově vesnici nikdo nic takového nedělá, protože místní rindgové věří starým příběhům, podle kterých byli lidé stvořeni z kostí země a probudili se k životu dávno předtím, než je objevil Antrax. V Obatově vesnici panovala víra, že Antrax je démon.

Quentin poslouchal a uklidňoval se myšlenkou, že Bek se svou nově objevenou magií je nejspíš schopen vypořádat se s démony nebo čímkoliv jiným lépe než ostatní. Pořád ještě nedokázal úplně přijmout fakt, že jeho bratranec je mág. Ale dávalo to smysl. Vysvětlovalo se tím, proč byli oba vybráni na tuto výpravu, když druid s sebou mohl vzít v podstatě kohokoliv. Horal začal znovu přemýšlet o Bekově původu a důvodech, proč se o tom nikdy nehovořilo. Přemýšlel, kolik toho věděli Coran a Liria a proč to před ním tajili.

Do domorodé vesnice dorazili v poledne. Vesnice stála na několika propojených mýtinách v zalesněné oblasti. Z jednoho směru byla krytá kopci, které na západě přecházely v hory. Většinu domů tvořily lehké vzdušné stavby postavené ze dřeva a kůry, jejichž stěny tvořily plátěné zástěny. Všichni místní obyvatelé vybíhali podívat se na cizince, muži, ženy i děti. Všichni měli rudé vlasy. Mladší lidé měli tmavší pleť než starci.

Vesnici nechránila palisáda ani příkop, a když se na to Panax zeptal, Obat odpověděl, že taková obranná opatření

nemají smysl. Wronkové a pohyblivé stroje se těmito překážkami v žádném případě nedají zastavit. V případě ohrožení rindgové jednoduše prchli do kopců a zůstali tam, dokud nebylo bezpečné se vrátit. Měli propracovaný systém hlídek, díky kterému byli víceméně v bezpečí. A hlavní obranou domorodců byly nesčetné pasti nastražené v lesích, jejichž podstatnou část tvořily zamaskované jámy s ostrými kameny a zašpičatělými kůly na dně. Pohyblivé stroje a wronkové do nich často padali a pokud byli poškozeni nebo měli nevhodnou konstrukci, nedokázali se vyšplhat nahoru. Pak stačilo jámu jen rychle zasypat a kovoví predátoři pod hlínou neslyšeli příkazy Antraxu. Proto zůstali v jámě, kde rezivěli. Kolem vesnice byly do země napíchané tyče s pověšenými talismany. Tyto talismany měly domorodce chránit před nebezpečím. Quentin pohlédl do očí dětí, které si ho prohlížely a přemýšlel, kolik talismanů je potřeba k odvrácení jediného nájezdu.

Pětice hostů byla odvedena k místu, kde byly mezi tyčemi pověšeny látkové závěsy a za nimi se nacházely velké vany s horkou vodou. Tam se vykoupali, a pak jim místní léčitelé ovázali rány. Poté je odvedli do pavilónu, kde je usadili na rohože a přinesli jim jídlo. Rindgové byli primitivní, ale vedli uspořádaný život a byli dobře organizováni. Quentin si byl jistý, že jsou velice inteligentní. Měli bystré oči a přestože všechno kolem bylo jednoduché, nezdálo se, že by trpěli nouzí nebo nedostatkem vynalézavosti.

Domorodci, kteří se nejprve seběhli, aby si prohlédli cizince, se zase vrátili ke své práci. Zdálo se, že každý tady má nějaký úkol, dokonce i děti, i když ty nejmladší si jen hrály nebo se držely svých matek. *Život tady není tak odlišný od života na vysočině,* pomyslel si Quentin.

Pak se spolu s ostatními uložil ke spánku a přestože si slíbil, že nebude spát víc, než pár hodin, probudil se až za úsvitu. Panax byl již vzhůru a tiše rozmlouval s Obatem.

Quentina vzbudily právě jejích tiché hlasy, které zaznívaly odněkud zvenčí. Ke svému rozčarování zjistil, že také elfové jsou dávno vzhůru a někam odešli. Ve vědru s vodou si opláchl ruce a obličej, přes záda si přehodil meč a vyšel ven, aby zjistil, co se děje.

Panaxe a elfy našel venku, jak spolu s Obatem a několika dalšími domorodci sedí v kruhu na rohožích a rozmlouvají. Když k nim Quentin došel, viděl náčrtky naškrábané do hlíny. Panax, zabraný do hovoru s Obatem, na horala ani nepohlédl, ale Tamis si ho povšimla a pokynula mu, aby přistoupil.

„Vítám tě zpátky mezi živými," přivítala ho suše. Tvář měla pomalovanou hnědozelenými maskovacími pruhy. „Chrápeš jako buvol v říji."

Quentin pozdvihl obočí. „Ty asi trávíš hodně času s buvoly v říji, že ano?"

„Čas od času." Přihladila si nakrátko ostříhané vlasy. „Jak by se ti líbilo, kdybych ti řekla, že Obat zná ještě jednu cestu do podzemního hradu?"

Quentin překvapeně zamrkal. „Zeptal bych se, kdy odcházíme."

Nikdo z celé pětice neváhal. Byli odpočatí, naježení, jejich morálka se dostala na patřičnou výši a vzpomínky na nedávné hrůzné události se jim. milosrdně zamlžily. Strach nahradila ostražitost a všichni dychtili po návratu. Chtěli zjistit, co se stalo s jejich přáteli. Všichni věřili, že výprava ještě není odsouzena k neúspěchu.

Významně je posilovalo vědomí, že domorodci se rozhodli dělat jim průvodce. Pokud existovala jiná cesta do tajuplného podzemí, stálo za to ji vyzkoušet, bez ohledu na stroje a ohnivé paprsky. Ard Patrinell, Ahren Elessedil a ostatní elfové byli nezvěstní. Poutníka viděli naposledy u černé věže. Bek zmizel spolu s Ryer Ord Star. Někteří z nich jsou možná stále naživu a potřebují pomoc. Quentin ani

ostatní je nechtěli nechat dlouho čekat.

Rychle se najedli, opásali se zbraněmi a vyrazili. Doprovázely je dva tucty domorodců, které vedl Obat. Většina z nich byla vyzbrojena šest stop dlouhými foukačkami, noži a oštěpy a mnozí navíc třímali v rukou silná krátká kopí s ostrými břity na špici. Tato kopí údajně dokázala probodnout i kovové stroje. Když se na to Panax zeptal, Obat mu vysvětlil, že kopí používají jako páčidla. Zarazí hlavici do spojů a mezer v kovové zbroji strojů a páčí tak dlouho, dokud se něco neulomí. Početní převaha obvykle dávala domorodcům při takových střetnutích výhodu. Obat suše prohlásil, že stroje nejsou neporazitelné.

Bylo velmi poučné pozorovat domorodce při práci. Žili v kmenové kultuře, ale jejich válečníci byli dobře cvičení a disciplinovaní. Bojovali v jednotkách, ve kterých byli zastoupeni muži vyzbrojení rozličnými zbraněmi. Přední řady používaly těžká kopí, zadní řady používaly foukačky a oštěpy. Tento pořádek udržovali dokonce i během cesty. Rozdělili se do menších skupin, vepředu a vzadu byli průzkumníci, a kopiníci byli na okrajích. Cizinci nevyzkoušení v boji byli uprostřed, střeženi takzvanými ochránci.

Quentin si povšiml způsobu, jakým se domorodá formace během cesty mění v odpověď na Obatovy rozkazy. Těla domorodců se leskla olejem a potem. Nikdo z členů posádky *Jede Shannary* nezpochybňoval domorodou taktiku. Rindgové žili v této zemi stovky let a po celou tu dobu museli vzdorovat Antraxovým sluhům. Věděli, co dělají.

Po nějaké době Panax zpomalil a srovnal krok s Quentinem. Nechal elfy pár kroků před sebou. Učinil tak záměrně a Horal s ním srovnal krok.

„Rindgové věří, že Antrax ovládá počasí," řekl mu trpaslík tiše.

Quentin na něj překvapeně pohlédl. „To není možné.

Nikdo neumí ovládat počasí.“

„Říkají, že Antrax ano. Říkají, že to je důvod, proč se počasí v této oblasti Parkasie nikdy nemění tak, jako všude jinde. Domorodci vědí o ledovcích a ledových polích na pobřeží. Říkají, že ve vnitrozemí dál na sever a západ často sněží. Na druhé straně hor se střídají roční období, ale tady ne.“

Quentin si nadhodil meč, který mu visel na zádech. „Poutník říkal Bekovi něco o tom, že počasí je tu zvláštní. Myslel jsem, že to musí být způsobeno nějakou anomálií ve větrných proudech a že se tu vytvořilo jakési mikroklima.“ Zavrtěl hlavou. „Možná je Antrax přeci jen bůh.“

Trpaslík jen něco zavrčel. „Podle domorodců je to přinejlepším krutý bůh. Loví je bez jakéhokoliv zjevného důvodu. Krmí se jimi a pak je zmrzačené odhazuje. Pořád se sám sebe ptám, do čeho jsme se to namočili.“

„Zajímalo by mě, kolik toho věděl Poutník a kolik si toho nechal pro sebe,“ odvětil Quentin tiše.

Panax přikývl. „Truls by ti řekl, že Poutník věděl všechno. Druidové mají ve zvyku odhalit všechna tajemství a pak o nich mlčet. Já si nejsem tak jistý. Před třemi dny jsme nakráčeli přímo do pasti a druid vypadal stejně překvapeně jako ostatní.“

Pokračovali mlčky dál. Nastalo horké poledne. Skupina kráčela po často užívané stezce, která vedla hustým pralesem. Větve a popínavé rostliny nad jejich hlavami byly tak husté, že zeleným příkrovem pronikaly jen tu a tam úzké paprsky světla. Nad hlavami jim poletovali ptáci, kteří vesele zpívali a tu a tam zahlédli veverku a hraboše. Slunce pomalu cestovalo po bezmračném nebi na západ a vzduch voněl zeleným listím a prstí.

Pak se ke Quentinovi a trpaslíkovi připojila Tamis. „Přemýšlela jsem,“ řekla tiše. „Něco není v pořádku.“

Oba na ni překvapeně pohlédli. „Jak to myslíš?“ zeptal se

Panax a rozhlížel se, jako by odpověď mohl najít v lesní zeleni.

Tamis pohlédla z jednoho na druhého. „Zkuste se sami sebe zeptat: Proč jsou nám rindgové tak nápomocní? Z dobroty srdce? Mají snad nutkání pomáhat cizincům? Ze soucitu nad naší zoufalou situací?“

„Může to tak být,“ odvětil Quentin, a v jeho hlase zaznělo skryté ostří.

Vrhla na něj pronikavý pohled. „Nebuď hlupák. Tím, že nám pomáhají, domorodci riskují životy a možnou odvetu ze strany Antraxu, ať už je to cokoliv. Nedělali by to, kdyby z toho nemohli nic získat.“

Panax se zamračil. Že musel vyslechnout takové obvinění, nebyl o nic šťastnější než Quentin. „Co by to mělo být, Tamis?“

„Přemýšlela jsem o tom“ oznámila jim tichým hlasem a oči přitom upírala na domorodce. „Řekl jsi jim že jsme sem přišli hledat poklad. Oni vědí, že jsme se záměrně vydali do min, abychom ho našli. Museli dojít k závěru, že jsme předem věděli, do čeho se chystáme namočit – což sice není pravda, ale to jsme jim neřekli. Mohli dospět k závěru, že známe způsob, jak se s Antraxem vypořádat. A zamyslete se nad tímhle. Sice nám to neřekli, ale co když nás sledovali, když jsme s Poutníkem vstoupili do ruin města a dozvěděli se o moci Quentinova meče a druidských kouzlech? Stovky let se snaží nalézt způsob, jak se zbavit Antraxu a teď se jim takový způsob naskytl. My. Co když nás chtějí použít jako zbraň?“

„Zbraň ke zničení Antraxu,“ dokončil Quentin. „Takže nás dovedou přímo k němu a vypustí. Budou doufat v to nejlepší. Pokud na to dojde, nezůstanou s námi a nebudou bojovat po našem boku. Utečou.“

Pokrčila rameny. „Nevím, co udělají. Ale myslím, že bychom si měli krýt záda. Musí o nás hodně přemýšlet –

odkud jsme přišli a co hodláme dělat, až tohle všechno skončí. Třeba si myslí, že nejlepší by bylo, kdybychom se s Antraxem zničili navzájem. Určitě je to muselo napadnout. Nechtějí vyměnit jednu formu tyranie za jinou. Vědí, že taková možnost existuje a nic, co řekneme, je nepřesvědčí.“

„Obat mi takový nepřipadá,“ namítl Quentin po chvíli.

Tamis si tiše odfrkla. „Nejsi na světě tak dlouho, jako já, Quentine Leahu. Zatím jsi toho viděl jen málo. Co myslíš ty, Panaxi?“

Trpaslík pohlédl na Quentina a ve tváři měl rozhodný výraz. „Má pravdu. Bude lepší, když se připravíme na všechno.“

„Kian a Wye už o všem vědí,“ řekla jim a vyrazila kupředu. Ještě jednou se ohlédla na Quentina. „Doufám, že se mýlím, horale. Opravdu v to doufám.“

Po zbytek cesty kráčeli beze slova. Quentina hryzala představa, že by měli být znovu zrazeni. Věděl, že Tamis může mít pravdu, ale nedokázal se přimět uvažovat o tom, co by to znamenalo. Přál si, aby tu byl Bek a řekl mu svůj názor. Bek dokázal vidět věci mnohem jasněji. Rychleji by odhalil pravdu. Domorodci se nechovali nepřátelsky, ale mezi nimi a Antraxem zuřila válka po celou dobu jejich existence. Proto vědí, jak přežít. Nepokusili se návštěvníkům ublížit, ale Tamis možná měla pravdu v tom, že celou výpravu od začátku pozorovali a viděli, jak si její členové probojovávají cestu z bludiště. Možná že zkrátka čekali, aby zjistili, co se stane až se Antrax a cizinci střetnou tváří v tvář.

Čím víc nad tím Quentin přemýšlel, tím byl neklidnější. Jediná skutečná zbraň, kterou měli, byl jeho meč. To mohlo, ale nemuselo stačit. Jestli Antrax přemohl Poutníka, jakou šanci mají oni? Napadlo ho, zda se také Bek pustil do křížku s Antraxem a položil na misky vah svou nově objevenou magii. Pokud ano, uspěl? Tamis říkala, že jeho magie je tak mocná, že dokázala roztříštit na kusy pohyblivé stroje.

Dokáže však srazit na kolena Antrax? Quentinovi se nelíbila představa, že Bek čelí Antraxu samotný. Nad takovou možností raději ani nepřemýšlel. Něco takového by se nemělo stát. Ani Bekovi, ani Quentinovi. Měli by bojovat bok po boku, dávat na sebe pozor tak, jak si to slíbili.

Napadlo ho, že se to ještě muže stát. Hranice podzemního města dosáhli časně odpoledne a udělali si přestávku, během které domorodci vyslali zvědy. Zatímco čekali, Quentin se posadil vedle Panaxe a společně pozorovali mihotání rozžhaveného vzduchu nad městem. V pustině se nic nehýbalo. Ani ve směru, kterým leželo bludiště, nebylo nic vidět. Panax se napil vody z koženého měchu a nabídl Quentinovi.

„Máš starosti o Beka," zeptal se a otřel si ústa.

Quentin přikývl. „Pořád si o něj dělám starosti. Nelíbí se mi představa, že je sám."

Trpaslík přikývl a zahleděl se do dáli. „Možná je na tom lépe než my."

Domorodí průzkumníci se vrátili. Oznámili, že kovové stroje nikde nespatřili. Obat všem pokynul, že je na čase vyrazit. Zůstali mezi stromy a zamířili jihovýchodně podél okraje ruin. Kráčeli mlčky, opatrně a neustále si prohlíželi město. Budovy jim pohled oplácely a prázdné díry místo oken a dveří připomínaly otevřené oči a ústa. Podzemní hrad byl jako hrobka mrtvých lidí a strojů. Quentin vytasil meč Leahů a nesl ho v ruce. Cítil jemné mravenčení magie uvězněné v čepeli, která čekala, až ji povolá. Ve spáncích mu bušilo a ztěžka dýchal.

Obat je dovedl k zamřížovanému vchodu do jedné z budov, která byla několik set yardů dlouhá. Většina rindgů se rozestavila kolem a pozorně sledovala okolí. Obat a několik dalších domorodců mezitím opatrně vysadili mříž, což však bylo provázeno skřípěním kovu o kov.

Obat ukázal do černého ústí a tiše něco řekl Panaxovi.

„Obat říká, že tudy se lze dostat k místu, kde Antrax žije," překládal trpaslík. „Říká, že tudy dýchá z podzemí."

„Ventilační šachta," řekl Quentin.

„Zeptej se ho, jak ví, že Antrax je tam dole," dožadovala se Tamis.

Panax učinil žádané, vyslechl Obatovu odpověď a potřásl hlavou. „Říká, že to ví, protože odsud viděl vycházet na lov pohyblivé stroje."

Tamis pohlédla na Quentina. „Co myslíš, horale? Ty jsi ten, kdo má meč."

Quentin hleděl do černého komína a napadlo ho, že tohle je poslední místo, kam by chtěl jít. Hluboko dole viděl mrkající světélka. Alespoň něco uvidí. Netoužil však ocitnout se v pasti pod zemí, pod vším tím kamenem a kovem, bez mapy, která by je vedla a aniž by věděli, co hledají.

„Může to být plýtvání časem," poznamenal Panax tiše.

Quentin přikývl. „Na druhou stranu, co jiného nám zbývá? Kde jinde máme hledat ostatní, když ne tady?" Zesílil stisk na jílci meče. „Došli jsme až sem. Měli bychom se tam alespoň podívat."

Tamis postoupila kupředu a pohlédla do tmy. „To by mělo bohatě stačit. Jdou domorodci s námi?"

Panax zavrtěl hlavou. „Už předtím říkali, že s námi do ruin nepůjdou. Bojí se Antraxu. Počkají na nás tady."

„Na tom nesejde. Stejně je nepotřebujeme." Přes rameno pohlédl na Quentina. „Připraven, horale?"

Quentin přikývl. „Připraven."

Šli těsně vedle sebe, Tamis jako první opatrně vybírala cestu. Jejich oči si rychle zvykly na tmu. Stěny, podlaha a strop ventilačního komínu byly hladké a neporušené. Kráčeli několik set metrů, aniž by změnili směr. Kolem panovalo ticho a ve vzduchu byl cítit jemný pach kovu. Otvor, kterým sem vstoupili, se smrskl na pouhou špendlíkovou hlavičku světla. Potom začal komín klesat a zanedlouho se rozdělil na

dvě odbočky. Malá skupina se zarazila a pak se vydala větší chodbou. Sestupovali stále hlouběji a míjeli nesčetné menší otvory, kterými byly stěny a strop posety. Zdáli slyšeli tichý zvuk strojů připomínající kočičí předení. Bylo to jako připomínka prastarého života, který tepe kdesi v hlubinách.

V pravidelných intervalech byly ve stěnách zasazeny lampy bez ohně, které zářily studeným svitem. Ve stropě byla v delších odstupech zasazena červená mrkající světélka. Quentin měl pocit, že se na něj dívají. Bylo směšné myslet si něco takového, ale nemohl se zbavit pocitu, že to tak je. Pohlédl na Panaxe a Tamis, aby zjistil, zda jim to také tak připadá, ale oba dva upírali oči před sebe, nahoru se nedívali.

Quentin se v úžasu rozhlížel kolem. Nikdy nic takového neviděl. Tolik kovových plátů spojených dohromady, nekonečné kilometry kovových desek chránících vnitřek proti počasí, zvířatům a rostlinám. Kovové jeskyně vytvořené lidskýma rukama, vyhloubené v srdci země. Jak to dávní stavitelé dokázali? Pokusil si představit kulturu, stroje a schopnosti, které bylo k něčemu takovému zapotřebí, ale nedokázal to. Věděl, že starý svět bylo velmi odlišné místo, ale nikdy to nebylo tak zjevné, jako v této ventilační šachtě.

Kolem stěn se začaly objevovat dlouhé trubky. Quentin nechápal jejich účel. Všechno mu tu připadalo zvláštní a cizí, všechen ten kov, nekonečný prostor a prázdnota. Jestli tam dole žije Antrax, má tady spoustu místa – to už bylo naprosto jasné. Ale jaká bytost by se rozhodla žít na tomto místě plném strojů? Jen jiný stroj, pomyslel si Quentin. Možná že Antrax je ve skutečnosti stroj, podobný, ale mocnější, než pohyblivé stroje, kterým vládl.

Tamis náhle ztuhla a varovně zvedla ruku. Čtyři muži okamžitě zastavili. Všichni naslouchali. Chodba před nimi ústila na jakési miniaturní náměstíčko, ze kterého se jako paprsky kola táhly další chodby. Z jedné z těchto chodeb byly slyšet kroky. Kroky byly těžké a pomalé, jako by se k nim

blížilo něco velkého.

Quentin takové kroky nikdy neslyšel. To, co se k nim blížilo, mělo určitě dvě nohy, ale neznělo to jako nic, s čím se dosud setkal. Pohlédl na ostatní. Tamis byla přikrčená jako kočka. Panax byl uvolněný, ale v obličeji měl nečitelný výraz. Na tvářích ostatních dvou elfích lovců se perlil pot. Quentin měl pocit, jako by ho dusila jakási nesmírná tíže. Nikdo se ani nepohnul.

Potom Tamis vyrazila kupředu, plížila se k rozcestí před nimi. Ohlédla se na Quentina a její výraz říkal *Nenech mě padnout.* Aniž by pohlédl na ostatní, vyrazil a srovnal s ní krok. Trpaslík a elfí lovci je následovali. Zvuk kroků byl stále hlasitější. Ať už se blížilo cokoliv, nesnažilo se to nijak maskovat svůj příchod. Bylo to velké a sebevědomé. Quentin však tušil, že to není Antrax.

Zastavili se několik metrů od rozcestí. Odtud dobře viděli na ústí všech chodeb. Ukryli se ve stínech a čekali. Pak z jedné chodby vyšla vysoká, hrozivá postava, a když vystoupila ze stínu, ozářila ji světla lamp nad rozcestím.

Quentin zalapal po dechu. Viděl, že i ostatní sebou vyděšeně trhli. Dokonce i Tamis, která se nebála ničeho a nikoho, překvapením o krok ustoupila.

Jako stín, nebo démon, nebo možná obojí, ale nejspíš jako monstrum, které překročilo hranice světa nočních můr a vstoupilo do světa skutečnosti, se ta věc – neboť jiné slovo pro to nebylo – obrátila tváří k nim.

Byl to Ard Patrinell.

Nebo spíš to, co z něj zbylo.

Kapitola 14.

Ve strachu nad tím, jaké neštěstí může postihnout jeho zmizelé přátele, zvažoval Quentin Leah mnoho děsivých

možností, ale to, s čím se teď setkal, bylo mnohem strašnější, než si dokázal představit. To, co teď stálo před ním, ta věc, která kdysi byla Ardem Patrinellem, se vymykala jeho představivosti. Byla pospojovaná z masa, kostí a kovu. Uvnitř té věci musel být stroj; horal ho slyšel tiše hučet odněkud z nitra kovového torza, ke kterému byly připojeny ostatní části. Nohy a levá paže byly z kovu. Sestávaly z kovových podpěr, na kterých byly připevněny klouby, chodidla a ruce. Kolem podpěr vedly kabely připomínající parodii na tepny a žíly lidského těla.

To, co zbývalo ze starého Arda Patrinella, byla pravá paže a tvář. Obojí bylo neporušené, všichni okamžitě poznali výrazné rysy kapitána královské gardy. Jeho hlava pokrytá kovem byla zasazená do vysokého kovového nákrčníku. Nedalo se říci, zda je hlava stále spojená s nějakou další částí jeho těla, i když i na tuto vzdálenost a ve špatném světle Quentin rozeznal barvu jeho tváře a pohyb tmavých očí. Jeho pravá paže byla u ramenního kloubu napojena na kovové torzo stejným způsobem, jako zbývající umělé končetiny.

Kovové torzo bylo pokryto zelenými a červenými blikajícími světélky a skleněnými okénky s čísly, o jejichž funkci se Quentin mohl jen dohadovat. Ocelová chodidla byla pokrytá tlustou měkkou látkou, takže věc při chůzi neřinčela. Lidská pravá paže svírala široký meč připravený k útoku. Kovová levá ruka držela dlouhý nůž a na předloktí měla připevněn oválný štít.

Když je věc uviděla – a tím si byli jisti podle pohybu očí a těla – bleskově k nim vyrazila se zbraněmi připravenými k útoku.

Malá družina na okamžik zůstala stát na místě, ani ne tak díky odvaze, jako spíš proto, že byli ztuhlí hrůzou. Pak Tamis vykřikla: „Ne! Zmizte odsud!“

Začali ustupovat. Nejprve pomalu, pak čím dál rychleji, neboť postupující monstrum nabíralo rychlost. Bylo těžké,

ale jeho pohyby byly plynulé a rychlé, jako by vládlo částí obratnosti živého Arda Patrinella. Elfové, trpaslík i horal nakonec začali utíkat poháněni strachem a hrůzou, ale ještě něčím jiným. Nechtěli čelit věci vyrobené z těla někoho, koho znali a obdivovali. Ard Patrinell byl jejich přítel a oni nechtěli bojovat s jeho stínem.

Ale to, co chtěli, nehrálo žádnou roli. Ustupovali chodbou, kterou přišli a navzájem se hlasitě povzbuzovali. Tamis křičela, že se musejí dostat ven, kde budou mít víc prostoru k pohybu. Quentin si pomyslel, že venku jim také pomohou rindgové, i když nahlas to neřekl. Kian a Wye, zocelení a v dobré kondici, rychle získali před ostatními náskok. Tamis se záměrně držela trochu pozadu a chránila Panaxe, který měl největší potíže udržet tempo. Quentin by mohl utíkat stejně rychle jako oba elfové, ale nechtěl opustit trpaslíka, který byl podsaditý, svalnatý a rozhodně nebyl stavěný pro rychlost. Za pár minut začal být Panax udýchaný a neúnavné kovové monstrum je dohánělo.

Na první odbočce se Quentin otočil vstříc pronásledovateli a na ostatní vykřikl ať pokračují v útěku. Zůstal stát uprostřed chodby, pozvedl meč Leahů. Střetl se s tou věcí, která bývala Ardem Patrinellem. Obrovité, těžké kovové monstrum se na něj vrhlo a jeho části zářily ve světle lamp. Na okamžik si Quentin pomyslel, že tady zemře, že špatně odhadl své síly a nebude mít šanci. Ale pak se k životu probudila magie meče a po jeho čepeli se rozběhly modré plameny.

V oslepivém záblesku kovových zbraní se střetl s útočníkem a síla nárazu jej málem srazila na zem. Quentin byl nucen ustoupit, protože monstrum bylo větší a těžší. Neustále držel meč před sebou a snažil se neuklouznout na hladké kovové podlaze. Podařilo se mu zachytit umělou paži monstra, ale rychle zjistil, že jeho protivník je mnohem silnější a proto mu nezbylo, než paži rychle pustit a ustoupit.

Všechny myšlenky na cokoliv jiného, než záchranu vlastního života, ho opustily v okamžiku, kdy vedl silný úder na hlavu Arda Patrinella, který mu ji měl srazit z ramen. Ke Quentinovu úžasu úder selhal. Ránu částečně odrazil Patrinellův meč a Quentinova čepel se vzápětí zastavila o jakýsi neviditelný štít, který chránil hlavu zapuštěnou v kovu.

Quentin byl nucen podruhé ustoupit. Pak se vedle něj objevila Tamis a vykřikla na Panaxe ať utíká. Společně bojovali, aby kovovou stvůru zadrželi. Utočili ze dvou stran, snažili se zasáhnout všechno, co jim připadalo zranitelné, co by se mohlo zlomit nebo roztříštit a kovové monstrum zpomalit. Quentin neustále doufal, že to je všechno, co potřebují – zpomalit kovovou stvůru natolik, aby mohli utéct.

Kovové monstrum vzápětí uhnulo před Quentinovou ranou, postoupilo kupředu a dostalo se mezi něj a elfku. Natáhlo ruce ježící se čepelemi a pokusilo se Quentina přibodnout ke stěně. Quentin se ubránil a zaútočil na tvář zakrytou průzračným materiálem. Neočekávaně se přitom pohledem střetl s důvěrně známýma očima. To, co v nich uviděl ho přimělo vykřiknout hrůzou. Vzápětí se mu podařilo ustoupit.

„Utíkej!“ vykřikl na Tamis a společně se rozběhli za Panaxem a elfími lovci.

Quentinovi zůstával v mysli jediný obraz. To, co uviděl v těch očích, v očích mrtvého, mu zmrazilo duši. Věděl, že se nemýlí, To, co viděl, bylo skutečné. Pochopil, proč rindgové říkají, že jejich lidé chycení a zmrzačení Antraxem neumírají, ale jsou pořád naživu a jejich duše jsou uvězněné.

Začal se bát tak, jako dosud nikdy. Toužil jen uprchnout z tohoto místa a nechat jeho hrůzy navždy za sebou.

„Viděla jsi to?“ vykřikl na Tamis, když utíkali. „Jeho oči! Viděla jsi jeho oči?“

„Cože?“ vykřikla v odpověď. Ztěžka dýchala námahou. „Jeho oči?“

Nedokázal se přimět říct nic dalšího, nedokázal dokončit, co začal. Zavrtěl hlavou a zrychlil. V hrdle i v očích ho pálilo.

Trvalo to pouze minuty, i když jim to připadalo mnohem déle. Pak byli u vchodu do ventilační šachty a vzápětí vyrazili ven. Ostatní už tam čekali – Kian, Wye, Panax a dokonce i rindgové, kteří neuprchli, jak se Tamis obávala. Obat zformoval své válečníky do řad, dvanáct metrů od vstupu do ventilace. Domorodci stáli připravení s napřaženými kopími a připravenými foukačkami. Quentinova malá skupina zaujala postavení na jednom konci formace. Ztěžka dýchali a hleděli do černého ústí ventilační šachty, ze kterého právě uprchlí.

Monstrum vyrazilo ven a vrhlo se přímo na ně. Nezpomalilo, nezaváhalo, ale zaútočilo přímo doprostřed řad domorodců. Vyhýbalo se kopím, odrazilo šipky z foukaček. Domorodci, kteří se je pokusili zastavit, se rozlétli všemi směry. Stěží byl čas na to, aby někteří z nich vyděšeně vykřikli „wronk“ a vzápětí už leželi mrtví nebo umírající na zemí a další byli rozprášeni. Zůstali jen Obat a dva domorodci, ke kterým se připojili elfové, Panax a Quentin Leah. Útočili na monstrum ze všech stran, snažili se proniknout jeho obranou, zasáhnout slabé místo, udělat cokoliv, aby ho zastavili. Sténání a výkřiky se mísily s řinčením ocelových zbraní. Čepele se blyštěly na slunci a těla, lesklá potem a potřísněná špínou, se snažila uhýbat před údery kovové stvůry.

„Leah!“ vykřikl Quentin hněvivě a zasypával wronka, který byl kdysi Ardem Patrinellem řadou úderů. V hrůze sledoval, jak kovové monstrum odpovídá s bezchybnými instinkty a zkušenostmi kapitána královské gardy, který více než dvacet let strávil cvičením a bojem. Bylo to děsivé. Jako by tu Patrinell stále byl, jako by jeho duch bojoval uvězněn v kovovém těle a řídil jeho pohyby. Jako by věděl, co Quentin udělá, jako by dokázal předpokládat každý horalův pohyb.

Quentina napadlo, že to tak možná doopravdy je. Ard Patrinell horala naučil téměř všechno, co o boji věděl. Na palubě *Jerle Shannary* Patrinell Quentina školil a cvičil, ukazoval mu triky a manévry, které mu mohou zachránit život. Quentin byl dobrý žák, ale Patrinell toho znal mnohem víc a byl daleko zručnější.

Stejně jako wronk, kterým se stal, stejně jako toto děsivé spojení kovu a masa.

Zhroutil se další z domorodců rozseknutý od krku až k rozkroku. Jeho krev zalévala zemi. Obat a zbývající domorodec se obrátili a uprchlí. Quentinova malá skupinka spěšně ustoupila. V jejich tvářích se zračilo zoufalství a únava. Ale měli štěstí. Wronk se zapletl do těla mrtvého domorodce, ztratil rovnováhu a spadl na zem. Téměř okamžitě vstal, ale zlomená noha mrtvého mu uvízla mezi spoji a chvíli mu trvalo, než se osvobodil. To Quentinovi a jeho druhům stačilo, aby se odpoutali z beznadějného boje a rozběhli se za prchajícími domorodci. Mají-li tuto bitvu vyhrát, budou nejprve potřebovat plán. Do té doby bude nejlepší utéct co nejdál.

Během útěku schovali zbraně a rozběhli se mezi stromy. Obat zpomalil, aby ho mohli dostihnout a vykřikl něco na Panaxe, který odpověděl; pak se dostali mezi stromy. Během vteřin jim zmizel výhled na rumy. Utíkali dlouho. Připojili se k nim další rindgové. Všichni ztěžka dýchali, koupali se v potu a snažili se přemoci strach. Quentin cítil, jak v něm hoří magie meče, která mu zahalovala zrak rudým závojem. Měl pocit, jakoby ho současně spalovala i mrazila a jedna jeho část toužila vrhnout se zpátky do boje, zatímco ta druhá toužila jen po útěku.

Nevěděl, jak dlouho utíkají, ani jak daleko. Ocitli se již hodně vzdáleni od ruin, než konečně zastavili. Všichni byli zubožení a jejich morálka klesla na bod mrazu. V paprscích odpoledního slunce se zhroutili na zem, vyčerpaně

oddechovali a pozorně naslouchali, zda neuslyší zvuky pronásledování. Quentin pohlédl na Tamis a zalil ho pocit nesmírné hanby. Jejich úsilí naprosto selhalo. Nebyli na tom o nic lépe než předtím – teď jsou na tom možná hůř, neboť znají osud přinejmenším jednoho ze zmizelých společníků. A dokonce to samé potkalo i ostatní.

Tamis mu pohled oplatila. Quentina překvapilo, že v jejích očích vidí slzy. „Nedívej se na mě!“ odsekla.

Obat promluvil s jedním z domorodců, a ten vstal a vyrazil zpátky k ruinám. Zřejmě šel zjistit, zda je ta věc, před kterou uprchlí, stále ještě pronásleduje.

S tváří zrudlou hněvem se Panax obrátil na Quentina. „Jaká zrůda může provést s člověkem něco takového?“ zavrčel. „Udělat z něj stroj z kusů kovu a částí jeho samotného?“

„Možná jiný stroj,“ odpověděl Quentin unaveně. „Lepší otázka je proč?“

Panax zavrtěl hlavou. „Nedává to žádný smysl.“

„Všechno má smysl, i když my třeba nevíme jaký.“ Quentin vzpomínal na wronkovy oči, na oči Arda Patrinella. „Existuje důvod, proč Antrax používá wronky. Existuje důvod, proč vznikl tenhle konkrétní wronk. Viděl jsi, jak s námi bojoval? Viděl jsi, jak reaguje na naše útoky? Má znalosti Arda Patrinella, Panaxi. Využívá jeho schopnosti a taktiku. Bojuje stejně jako Aid Patrinell.“

Domorodec, kterého Obat vyslal na průzkum, se spěšně vrátil, a o překot na svého náčelníka něco chrlil. Obat vzápětí promluvil s Panaxem a trpaslík okamžitě vyskočil.

„Musíme dál! Je přímo za námi!“

Všichni vyskočili a pokračovali v útěku. Obat je vedl a vybíral takovou cestu, která jim umožňovala pohybovat se co nejrychleji. Jejich největší šance spočívala v tom že svému pronásledovateli utečou. Quentin se jednou nebo dvakrát ohlédl přes rameno, ale nic neviděl. Ani na chvíli

nepochyboval, že je wronk pronásleduje. Neúnavný a nezastavitelný, rozhodnutý pronásledovat je tak dlouho, dokud nepadnou vyčerpáním. Horal ucítil záchvěvy pochyb, zda mu vůbec dokážou muknout. Ale zůstat a bojovat by byla chyba. Wronk byl větší a silnější. Jeho zbroj mu poskytovala lepší ochranu. Vládl bojovými instinkty a schopnostmi Arda Patrinella. Možná že kdyby jim přišli na pomoc další rindgové, měli by šanci. Snad se dostanou k vesnici včas. Pokud ne, nejspíš jim nepomůže ani magie meče Leahů.

Uvízli v husté části lesa, které se nemohli vyhnout, když je wronk dostihl. Vyrazil zpoza stromů stranou od prchajících a jeho zjevení bylo tak neočekávané, že na něj nikdo nebyl připraven. Dva rindgové a elfí lovec Wye se ocitli v pasti a byli rozsekáni na kusy. Ostatní se ve směsici výkřiků rozprchli na všechny strany. Snažili se uniknout wronkovi i stromům které je zpomalovaly. Quentin s Tamis prchali jedním směrem zatímco Panax a Kian druhým. Rindgové se rozutekli do všech směrů. Zavládl naprostý chaos. Wronk se hnal za prchajícími a nemilosrdně stínal každého, koho dostihl.

Pak se horal a stopařka dostali na volnější prostranství. Quentin riskoval rychlý pohled přes rameno. Záblesk kovu ve slunečním světle a zvuky něčeho těžkého, co se prodírá lesem, mu napověděly, že wronk se stále blíží a že jde po nich.

„Tudy!“ zasyčela Tamis. Kličkovala mezi pahýly uschlých stromů a křovisky jako králík. Vběhla do strže.

Dlouhou dobu běželi mlčky, ani jeden z nich nemluvil, snažili se mezi sebe a svého pronásledovatele položit co největší vzdálenost. Začalo se stmívat, nad Parkasií rozestřel svá křídla soumrak a stíny se dloužily. Začalo být těžké vyhýbat se všem překážkám, které jim stály v cestě, zvláště proto, že udržovali vysoké tempo a Quentin několikrát málem ztratil rovnováhu. Po celou tu dobu za sebou slyšeli zvuky

pronásledování, praskot lámaných větví a vytrvalý těžký dusot kroků.

Během útěku horala napadlo něco neočekávaného a děsivého. Nejprve tuto možnost vztekle odsunul stranou, ale posléze nad ní začal uvažovat. Pokaždé, když bojovali s wronkem, měl pocit, že kovová stvůra jde po *něm.* Všiml si toho při wronkově útoku na obrannou formaci domorodců v ruinách. Tehdy rozrušil nepřátelské řady a pak se obrátil přímo proti Quentinovi. A v lese se stalo to samé. Wronk nejprve srazil ty, kteří k němu byli nejblíže a pak se rozhodl pronásledovat Quentina. Takové uvažování mu připadalo paranoidní. Proč by wronk pronásledoval zrovna jeho? Vyprovokovalo to snad jejich střetnutí ve ventilačním tunelu? Nebo je snad na Quentinovi něco, co přitahuje wronkovu pozornost?

Pak si vzpomněl na něco, co říkal Poutník během jejich posledního setkání na palubě lodi, než se vydali na cestu do ruin. V tu chvíli pochopil odpověď.

Když zastavili, byla už úplná tma. Nacházeli se hluboko v lesích, míle daleko od min města. Jediné světlo vydávali měsíc a hvězdy, les kolem nich byl tichý a černý. Krčili se na hřebeni ukryti v křoví, hleděli směrem, odkud přišli a naslouchali. Aniž si to uvědomili, zvuky pronásledování umlkli, jakoby stvůra také zastavila. Quentin i Tamis se dlouhou dobu nehýbali, mlčeli a čekali.

„Vím, po čem jde," zašeptal Quentin nakonec a hleděl do tmy. „Jde po mně."

Stopařka na něj mlčky pohlédla.

„Chce meč. Chce magii. Vzpomínáš, co nám říkal Poutník na palubě lodi? Prozradil nám, proč jsme sem byli nalákáni. Říkal, že je to kvůli naší magii. Myslím, že Antrax ví o všech, kteří vládnou magií, možná dokonce i o Bekovi. Chce všechno, co máme."

Zamyslela se nad tím. „Možná."

„Proto vyslal wronka vytvořeného z těla Arda Patrinella. Aby od nás získal, co chce, využívá jeho mozek, jeho instinkty a jeho bojové schopnosti. Ode mě. Nejdřív jsem si myslel, že si vybral právě Patrinella, protože ten nás zná nejlépe a může nás snadno zabít. Ale proč by za námi posílal wronka? Proč by se namáhal, když nás přece rozprášil v bludišti a my jsme přestali představovat hrozbu?“

„Takže ty myslíš, že toho wronka stvořil s určitým záměrem,“ řekla, „použil Patrinellovu hlavu a pravou paži, aby splnil určitý úkol.“

„Použil tyto části jeho těla, aby wronk fungoval co nejvíc jako skutečný Ard Patrinell. Nic není náhoda. Vytvořil ho a vyslal za námi z určitého důvodu. Jde po mně. Stále mě bude pronásledovat. V tom ventilačním tunelu mě to ještě nenapadlo. Ale později jsem si uvědomil, že jde pokaždé po mně. Chce meč, Tamis. Chce jeho magii.“

Stopařka chvíli mlčela. Quentin hleděl do neproniknutelné tmy a naslouchal. „Nepromýšlel jsi to dostatečně do hloubky,“ zašeptala náhle. Cekala, dokud se k ní neobrátil a nepohlédl na ni. „Přemýšlej nad tím. Tvůj meč nefunguje v ruce každého, že ne?“

Její upřený pohled ho znervózňoval. „Ne. Funguje jen v mé. Takže to znamená, že chce nejen meč, ale i mne.“

„Nebo tvoje části, jako v případě Patrinella.“

Se sevřeným hrdlem sklopil Quentin zrak. „To raději zemřu.“

Tamis mlčela a položila mu ruku na paži. „Co jsi mi to v tunelu říkal o jeho očích? Když jsme utíkali, začal jsi něco říkat. Ptal jsi se mě, jestli jsem viděla jeho oči?“

Quentin dlouhou dobu mlčel a vzpomínal na to, co viděl. Snažil se překonat odpor, který se v něm vzmáhal. Tamis ponechala ruku na jeho paži a hleděla mu do očí. „Pověz mi to, horale.“

Když jí odpovídal, musel přemáhat novou vlnu zoufalství

a strachu. „Když jsme bojovali v podzemí, měl jsem příležitost pořádně mu pohlédnout do očí. Během zápasu jsem se k němu dostal dost blízko, abych je viděl. Nebyly to oči mrtvého. Nebyly prázdné. Nebyly naplněné hněvem, šílenstvím, ani ničím jiným, co bych čekal. Byly vyděšené, uvězněné a bezmocné. Vím, že to vypadá nemožně, ale on stále žije. Alespoň jeho hlava a mozek. Pořád vidí, vnímá a cítí. Je uvězněný v té kovové věci. Viděl jsem to. Jsem si tím jistý. Prosil o pomoc. Žebral o ni."

Tamis zuřivě vrtěla hlavou a její rysy byly zkřivené strachem. Sevřela mu paži až se mu její nehty zaryly do masa.

„Neútočí na nás proto, že chce!" zasyčel Quentin. „Dělá to proto, že nemá na výběr, protože byl přeměněn tak, aby plnil přání Antraxu! Jeho mysl byla násilím změněna, stejně jako v případě elfů, kteří zavraždili Allardona Elessedila! Až na to, že Patrinellovi nezůstalo tělo, alespoň ne celé. Už to není…" odmlčel se. „Už to není Ard Patrinell, ale Antrax ukradl část z toho, čím byl a uvěznil to v nitru wronka."

Něco se ve tmě pohnulo, ale bylo to jen něco malého a rychlého. Quentin sebou trhnul a pak pohlédl zpátky na Tamis.

Můžeš se mýlit," řekla mu hněvivě.

„Já vím. Ale rozhodně se nemýlím. Viděl jsem ho. Viděl jsem *ho.*"

V očích se jí zaleskly slzy. Zahlédl jejich odlesk v měsíčním světle. Její sevření povolilo. Zamrkala a pohlédla stanou. „Nemohu tomu uvěřit. To není možné."

„Rindgové to vědí. Už to viděli u svých vlastních lidí. Snažili se nám to říct."

Zavrtěla hlavou a prsty si prohrábla nakrátko ostříhané vlasy. „Dělá se mi z toho zle. Chce se mi křičet. Nikdo nemá právo…"

Nedokázala to dokončit. Quentin se jí ani nedivil. Žádná

slova nedokázala vyjádřit její pocity. To, co se stalo Aidu Patrinellovi bylo tak odporné, tak opovrženíhodné, že se to ani nedalo popsat. Sám horal se cítil nečistý.

A cítil také strach, protože bylo nanejvýš pravděpodobné, že Antrax chystá stejný osud i pro něj.

„Musíme ho zabít," řekla náhle a pohlédla na něj s takovou intenzitou, že ho to vyvedlo z rovnováhy. Chvíli si dokonce nebyl jistý, o kom mluví. „Nemůžeme ho tam nechat uvězněného. Musíme ho osvobodit."

Vzala jeho ruce do svých a pevně je sevřela. „Pomoz mi, horale. Slib mi, že mi pomůžeš."

Tehdy pochopil, proč mluví s takovou vášní. Tamis Arda Patrinella milovala. Předtím mu to uniklo, nevšiml si ničeho, ani náznaku. Jak mohl být tak slepý? Možná to skrývala tak dobře, že to nikdo nepoznal. Ale teď pochopil, bylo to tak jasné, jako paprsky poledního slunce.

„Ano," souhlasil tiše. „Slibuji."

Neměl představu, jak slib dodrží, ale jeho pocity byly v této záležitosti stejně silné, jako její. Pohlédl Ardu Patrinellovi do očí a viděl ho tam uvnitř stále živého. Nemohl předstírat, že se to nikdy nestalo, nemohl zapomenout a utéct. Stejně jako Tamis, ani on nemohl opustit kapitána gardy, nechat ho zotročeného uvnitř stroje. Wronk musí být zničen.

„Zkus se trochu prospat," řekla a odtáhla se od něj. V jejím hlase zaznívala únava a smutek. Veškerá její síla jakoby zmizela. Takovou ji dosud nikdy nespatřil a nelíbilo se mu, co vidí. Jakoby náhle zestárla.

„Vzbuď mě za pár hodin," řekl.

Neodpověděla. Upírala pohled do noci. Chvíli čekal, pak se natáhl na zem a podložil si hlavu pažemi. Nějakou dobu ji pozoroval, ale Tamis se ani nepohnula. Nakonec zavřel oči a usnul.

Zdálo se mu o tom, jak utíká před wronkem. Prchal lesem a nemohl najít způsob, jak uniknout. Nakonec se ocitl zády u

zdi a byl nucen se obrátit a bojovat. Ale wronk nebyl stvořený z pevné hmoty, byl jako přízrak, jako cosi stvořené ze vzduchu. Quentin cítil, jak ho dusí, ale nemohl se bránit. Bojoval, aby se osvobodil, aby se dokázal nadechnout. V tu chvíli se wronk zhmotnil přímo před ním a on spatřil jeho tvář. Patřila Bekovi.

Když se probudil, bylo těsně před úsvitem. Korunami stromů prosvítaly první paprsky denního světla a nebe na východě slibovalo brzký příchod slunce. Tamis během hlídky usnula, opírala se zády o strom a brada jí klesla na prsa. Když se Quentin posadil, uslyšela ho, probudila se a vzhlédla.

Odněkud zdálky slyšeli zatím slabý, ale rozeznatelný zvuk, jak se něco těžkého prodírá mezi stromy.

Oba vstali a pohlédli tím směrem.

„Znovu jde po nás," zašeptal Quentin sklíčeně. „Co chceš dělat? Budeme bojovat tady nebo si vybereme příhodnější místo?"

Její výraz byl nečitelný, ale únava a smutek z předchozí noci zmizely. „Pojďme najít jednu z těch jam, které domorodci kopají jako pasti na wronky," odpověděla tiše. „Přesvědčíme se, jak dobře taková past funguje."

Kapitola 15.

I když ho Ryer Ord Star přesvědčila, aby jí pomohl v pátrání po Poutníkovi, Ahren Elessedil trval na tom, aby s návratem do smrtících min počkali do setmění. Souhlasil s tím, že je nepravděpodobné, že na ně zaútočí bojové stroje nebo ohnivé paprsky, když je povede mechanický uklízeč a že pravděpodobně nezáleží na tom, jestli je světlo nebo tma, ale bylo mu to jedno. Stále v něm přetrvávaly vzpomínky na poslední útok, který zničil všechny jeho společníky a ten se odehrál za denního světla. Věděl, že jen za tmy se dokáže

přimět k návratu. To byla jediná podmínka, na které trval.

Ryer Ord Star nezbylo než souhlasit, protože chtěla, aby ji doprovázel. Uklízeči stroj jim nemohl nijak poradit. Seděl na podstavci s kolečky, uvnitř to bzučelo a žádný nový obraz se neobjevil. Bylo vedro a den pomalu míjel. Ahren a Ryer střídavě spali. Pod jejich úkrytem mlčky čekaly ruiny města.

Vyrazili s příchodem tmy. Uklízeči stroj je vedl ven z jejich úkrytu, pohyboval se přitom překvapivě tiše. Věštkyně a elfí princ ho následovali. Dívka bez zaváhání, elf s předstíranou odvahou. Ocitli se nějakých dvacet metrů od bludiště, když stroj přijel k jakési stěně, vydal ze sebe sérií klapavých zvuků a aktivoval ukrytý vchod. Stěna se odsunula a odhalila matně osvětlenou rampu vedoucí do nitra. Tři podivní společníci vstoupili dovnitř.

Když se za nimi dveře zavřely, pocítil Ahren takový nápor paniky, že měl co dělat, aby se nahlas nerozkřičel. Měl pocit, že je v pasti, nahý a bezbranný. Každou chvíli čekal, že se objeví bojové stroje a ohnivé paprsky, které ho rozsekají na kusy. Žádný útok však nepřišel a všichni tři sestoupili bez překážek po rampě dolů na plošinu, ze které vybíhala síť chodeb. Lampy bez ohně se skleněnými stínidly vytvářely na podlaze světelné tůně. Strop byl posetý změtí trubek. Tu a tam narazili na uzavřené oválné dveře na jinak hladkých kovových stěnách. Nad hlavou jim blikala rudá světélka rozmístěná v pravidelných vzdálenostech.

Ahren se neustále nervózně rozhlížel na všechny strany a opět začal litovat svého rozhodnutí; znovu ho začaly svírat pochyby týkající se důvěryhodnosti jejich nového spojence. Připadalo mu směšné, že by jim pomáhal jeden ze strojů. V duchu si přehrával obrazy, které jim uklízeči stroj ukázal a snažil se odhalit pravdu, která se za nimi možná skrývala. Celá ta záležitost mu byla podezřelá. Doufal, že by Ryer Ord Star poznala případný uskok, ale věštkyně byla tak zaslepená touhou najít Poutníka, že si tím náhle nebyl jistý. A i kdyby

druida našli, jak mu pomohou? Vzpomněl si na ztracené elfí kameny. Kdyby se mohl spolehnout na jejích magii, ledacos by možná dokázal. Ani to však nebylo jisté, protože kameny nikdy nepoužíval a vlastně ani nevěděl, zda by se jejich magie pod jeho dotekem probudila.

Urazili dlouhou cestu a Ahrenovi se zdálo, že vůbec nikam nepostoupili. Míjeli nesčetné chodby, místnosti a schodiště, které vypadaly jedny jako druhé. Čas od času odněkud zaslechli zvuk pracujících strojů. Ahren čekal, že každou chvíli narazí na něco nového, místnost, ve které objeví něco důležitého, ale nic takového se nestalo. Na druhou stranu ani nepotkali nic, co by je ohrožovalo. Čas pomalu plynul a jejich podivná cesta pokračovala.

Nakonec Ahren vydal pokyn zastavit. Ušli už celé míle a nic nenaznačovalo, že se jejich cesta chýlí ke konci. Potřebovali si odpočinout. Ahren měl pocit, že Ryer by pokračovala v cestě, dokud by nepadla vyčerpáním. Posadil se zády ke kovové stěně a vytáhl měch s vodou. Věštkyně usedla vedle něj. Ahren jí podal měch, kousek chleba a sýr. Jejich zásoby jídla byly velice skromné. Všude kolem nich vládlo ticho, které jim připomínalo, jak jsou izolovaní a ztracení.

Uklízeči stroj zůstal stát uprostřed chodby přímo před nimi a jeho světélka ospale blikala. Zdálo se, že nikam nespěchá.

Ahren se pootočil, aby viděl mladé věštkyni do tváře. „Máš nějakou představu, jak jsme od Poutníka daleko?“

Zavrtěla hlavou. „Cítím ho, ale ten pocit je stále stejný.“

„Jdeme už celou věčnost. Neříkej mi, že nepoznáš, jestli se k němu blížíme nebo se od něj vzdalujeme.“

„Takhle to nefunguje, Ahrene. Vzdálenost nehraje žádnou roli. Cítím to samé, ať už jsme těsně vedle sebe nebo nás dělí velká vzdálenost. Vzdálenost je důležitá pouze během léčení. Tehdy se musím dotýkat člověka, kterého chci uzdravit.“

Pokusila se o konejšivý úsměv, ale příliš se jí to nepovedlo. „Neboj se.“

Ahren se bál. Měl pocit, jako by ho váha země nad hlavou měla každou chvíli rozdrtit. Cítil nesmírné ponížení a stud, stále v sobě cítil vinu za to, že zbaběle utekl, opustil své společníky, že byl tak ochromený strachem, že ostatním nedokázal pomoci. Možná právě proto se teď bál. Možná se bude bát už navždy.

Ryer se natáhla a dotkla se jeho paže. Překvapilo ho to.

„Na strachu není nic špatného,“ řekla. „Já se také bojím. Přála bych si být kdekoliv jinde, jen ne tady. Možná jsme jediní, kdo může Poutníkovi pomoci. Musíme to zkusit.“

Nejistě přikývl. Měla pravdu, ale Ahren se kvůli tomu necítil o nic lépe. Nepřipadal si statečnější. Vstali a znovu vyrazili za malým uklízecím strojem. Vedl je stále hlouběji po dalších a dalších schodištích, po kovových podlahách nesčetných chodeb. Nořili se stále níž do katakomb podzemního hradu. Cesta byla velice únavná a ubíjející. Podzemní svět byl všude stejný. Začali být vyčerpaní nejen fyzicky, ale i psychicky. Ahren mimoděk přemýšlel, zda je venku ještě tma. Nevěděl, kolik uplynulo času. Nevěděl, zda jsou v minách další lidé nebo jen stroje. Jaká je šance, že do hlubin podzemí našel cestu ještě někdo z rozprášené výpravy?

Několikrát se pokusil uklízecího stroje zeptat, jak daleko ještě musí jít, ale nikdy nedostal odpověď. Stroj jednoduše pokračoval v cestě, nesnažil se komunikovat, ani neukazoval nové obrazy. Byli na něm zcela závislí; Ahren a Ryer by nedokázali najít cestu. Pokud je mechanický uklízeč nedovede k Poutníkovi, budou ztraceni.

Když se zastavili k dalšímu odpočinku, byl Ahren natolik sužován obavami z nejisté situace, ve které se nacházejí, že už to nedokázal déle vydržet Oba seděli zády opřeni o zeď, pili a pojídali skromné jídlo. Ahren chvíli čekal a důkladně si

ze všech stran promýšlel návrh, který se chystal vyslovit. Pozoroval mechanického uklízeče, který stál uprostřed chodby asi deset stop daleko, přímo proti nim.

„Chci, aby jsi se o něco pokusila," řekl tiše věštkyni. Ryer na něj pohlédla. Ahren se odmlčel a naklonil se k ní. „Chci, aby ses pokusila na ten stroj uplatnit své empatické schopnosti. Pokus se o něm zjistit vše, co můžeš."

Zamračila se. „Chceš, abych se pokusila o vyvolání věštecké vize?"

„Cokoliv z jeho minulosti, přítomnosti či budoucnosti by nám mohlo pomoci."

„Aleje to jen stroj, Ahrene."

„Stejně to zkus. Říkala jsi, že dokáže vnímat. Pokud je to tak, třeba dokážeš přečíst jeho myšlenky. Snad zjistíš, jak daleko ještě musíme jít nebo kde máme hledat Poutníka." Bezmocně zavrtěl hlavou. „Přál bych si, abychom měli jistotu, že má tahle cesta smysl."

Dlouhou dobu na něj nerozhodně hleděla, pak pomalu přikývla. „Dobrá, zkusím to."

Dojedla svůj příděl chleba, odložila měch s vodou a vstala. Mechanický uklízeč vyrazil na cestu. Ale když zjistil, že ho lidé nenásledují, zastavil se a obrátil k nim. Ryer k němu mlčky přistoupila, poklekla vedle něj a se zavřenýma očima přiložila nice na jeho kovové tělo. Na jejích jemných bledých rysech se objevil výraz soustředění.

V následující chvíli sebou prudce škubla a tělo se jí roztřáslo hrůzou, ale ruce neodtáhla. Ahren k ní přiskočil. Stroj se nehýbal. Ryer Ord Star ho křečovitě svírala, hlavu měla zvrácenou dozadu, oči zavřené a paže natažené. Na tváři měla zrůzněný výraz, který musel být důsledkem věštecké vize.

Potom zasténala a její sevření povolilo. Pak, aniž by otevřela oči, začala mluvit.

„Byl sem přivlečen mladý elf spoutaný v řetězech. Byl

zraněný, měl za sebou boj, ve kterém zemřeli jeho společníci. Měl vypíchnuté oči a vyrvaný jazyk. Držel elfí kameny, svíral je tak pevně, že nemohl uvolnit ruku. Tyto kameny v sobě nesly magii tak mocnou, že by ho dokázala osvobodit. On však neměl vůli k tomu, aby je použil. Jeho mysl byla spoutaná stejně jako tělo. Vládu nad ním převzal někdo jiný. Stroje ho přivlekly na místo hluboko v podzemí, do místnosti plné podivných zařízení a blikajících světel. Posadily ho do křesla. Připoutaly ho kovovými pouty a stroje mu opatrně pod kůži zastrkaly dráty.“

Prudce otevřela oči a pohlédla na Ahrena. V obličeji měla výraz děsu. Vypadala jako dítě, které se probudilo z noční můry.

„Celé to pozorovala jakási neviditelná bytost, vědomí postrádající hmotu a tvar. Tato bytost se nazývá Antrax. Ukrývá se ve stěnách, v podlaze i ve stropě, může být všude zároveň. Vidí, i když nemá oči. Cítí, i když nemá hmat. Tato bytost ovládla mysl zmrzačeného elfa. Když byl elf připoután ke křeslu, připevnili mu na ruku, ve které svíral elfí kameny, krabičku s mnoha dráty. Skrze tyto dráty začaly do jeho mysli proudit obrazy, které způsobily, že začal vidět věci, které ve skutečnosti neexistují. Tyto obrazy ho nutily používat magii kamenů. Krabička magii nasávala a dráty ji odnášely kamsi pryč.“

Zírala na Ahrena, jako by nedokázala odvrátit zrak, spoutaná věšteckou vizí. „Tohle jsem viděla. Do nejmenších podrobností.“

„Viděla jsi Kaela Elessedila,“ řekl tiše.

Zhluboka nabrala dech. „Kael Elessedil,“ řekla smutně a otřásla se. „Ahrene, on tu takhle strávil třicet let!“

Ahren se pokusil představit si něco takového, ale nedokázal to. Cožpak je možné někoho tak strašně zneužít? Jaká bytost by spáchala tak strašný čin? V žaludku se mu usadil svíravý strach. Uvědomil si, že čelí něčemu, co ani

vzdáleně nepřipomíná lidskou bytost. Antrax musí být něco docela jiného.

Chtěl dívku obejmout, pomoci ji vstát, ale ona rychle učinila odmítavé gesto. „Nedotýkej se mě, Ahrene. Je tu ještě něco víc. Mohu zahlédnout cosi mnohem děsivějšího. Nedokázala jsem se dívat na všechno najednou, ale teď se o to musím pokusit. Vzpomínky v paměti stroje mohou vyvolat věštecká vidění. Pokud se mě dotkneš, přerušíš pouto mezi mnou a strojem.“

Aniž by čekala na odpověď, naklonila se a znovu přitiskla ruce na kovový trup stroje. Její tvář okamžitě ztuhla a ze rtů jí uniklo zasténání. Naklonila se na stranu a vypadalo to, že kdyby se nedržela stroje, upadla by. Tiše a zoufale se rozplakala.

Spustila ruce a zůstala sedět na patách. Vydržela tak dlouhou dobu. Dýchala mělce a přerývaně, byla bledá a její tělo se otřásalo. Ahren k ní toužil přiskočit, ale uposlechl jejích příkazů a zůstal, kde byl. Chodba, ve které stálí mu připomínala hrobku. Cekal a cítil narůstající děs. Připadal si hloupý a zranitelný, vydaný na milost a nemilost nepřátelskému okolí.

Ryer Ord Star se pozpátku odplazila od mechanického uklízeče. Hlavu měla skloněnou a stříbřité vlasy jí zakrývaly obličej. „Ahrene?“ zašeptala zlomeně.

Vztáhl k ní ruce a vzal ji do náručí. Přitiskla se k němu. Držel ji a snažil se jí dát tolik síly, kolik mohl. Cítil, jak se otřásá tichými vzlyky. Dotkl se její tváře a na prstech ucítil vlhko. Plakala. „Už je to v pořádku,“ uklidňoval ji, protože nevěděl, co jiného říct.

Prudce zavrtěla hlavou. „Ahrene,“ řekla tak tiše, že jí jen stěží rozuměl. Zvedla tvář a přitiskla mu rty k uchu. „Měl jsi pravdu,“ zašeptala. „Byli jsme oklamáni. Je to past.“

Ztuhl, přemožený hrůzou. Otevřel ústa, aby něco odpověděl, ale ovládl se. Byl natolik duchapřítomný, aby si

uvědomoval, že mechanický uklízeč může slyšet a překládat, co si říkají.

„Antrax tě chce využít jako náhradu za tvého strýce," zamumlala a pevně ho sevřela. „Zůstal jsi naživu, aby si sem mohl být přiveden a donucen ke službě, kterou vykonával on." Její slova byla jako ledové střepiny, které se mu zarývaly do srdce. „Ten mechanický uklízeč je jen nástroj. Byl vyslán, aby tě přilákal do stejné místnosti, ve které stroje třicet let věznily Kaela Elessedila. Využil mě, abych tě přesvědčila. A já…"

Nedokončila. Nepřestal ji objímat, ale nevěděl, co říci. Toužil se jí zeptat, zda si je jistá tím, co říká. Věděl však, že taková otázka by byla zbytečná. Již několikrát se potvrdilo, že její věštecký dar je bezchybný, takže nebyl důvod o jejích slovech pochybovat. Zvláště proto, že sám Ahren od začátku pochyboval, že je moudré vydat se do podzemí. Rozhlédl se po chodbě. Pořád ještě byla prázdná a opuštěná. Ať už je čekal jakýkoliv osud, zatím mu ještě nezkřížili cestu. Ale nebudou-li jednat rychle, osud je dostihne.

Co mohou udělat, aby tomu zabránili? Nacházejí se hluboko pod zemí, jsou beznadějně ztraceni a jejich takzvaný průvodce je ve službách nepřítele. Antrax je jistě celou cestu sledoval a čekal. Nejspíš je sleduje i teď. Ať udělají cokoliv, ať se vydají kamkoliv, uvidí je. Antrax jim nedovolí odejít, nenechá je uniknout osudu který pro ně přichystal. Nepřipustí, aby někdo zmařil jeho plán nahradit Kaela Elessedila. Elfí princ cítil, jak mu buší srdce.

V paměti se mu znovu vynořila slova věštkyně a elf přivřel oči pod náporem bolesti, který pocítil. Antrax ho nechal naživu, řekla mu. Jeho útěk, zatímco ostatní kolem něj bojovali a umírali, byl zaranžován. Neunikl šťastnou náhodou. Možná ho Antrax prohlédl a viděl jeho zbabělost a slabost. Možná poznal, jak snadno lze Ahrenem manipulovat i bez použití síly. Možná nechtěl, aby došel úhony, protože

zdravý elf jeho záměrům poslouží mnohem lépe.

Všechno to dávalo smysl. Poutník jim řekl, že to, co je přilákalo do podzemního hradu, chce jejich magii. Ahrena až dosud nenapadlo, že s magií to potřebuje i někoho, kdo ji vyvolá. Proto potkal Kaela Elessedila takový osud. A stejný osud čeká i na Ahrena.

Oči se mu naplnily slzami, které mu začaly stékat po lících. Nenáviděl se. Nenáviděl, co se s ním stalo. Nenáviděl podzemní hrad. Ale ze všeho nejvíc nenáviděl Antrax. Toužil vykřičet svou nenávist do ticha, toužil rozbít malý stroj, který poklidně vyčkával a zničit tak alespoň jedno monstrum obývající tohle hrozné místo. Pohladil Ryer Ord Star po vlasech a uklidnil se. Veškerá jeho nenávist odplula. Věděl, že tu oba zemřou. Zašli příliš daleko, než aby se z toho dokázali dostat se zdravou kůží. Kdyby měl elfí kameny, snad by měli šanci. Ale Kaelu Elessedilovi elfí kameny nepomohly. Potřeboval by jinou, silnější magii. Ale nic takového neměl.

Pak si vzpomněl na kámen Fénixe. Ve víru událostí na něj úplně zapomněl. Stále mu visel na krku na řetízku, zastrčený pod tunikou. Tento kámen daroval Bekovi král Stříbrné řeky a Bek jej zase dal Ahrenovi. Pokusil se vzpomenout si na to, co mu Bek o kameni říkal, snažil se vybavit si slova krále Stříbrné řeky.

Až budeš ztracený, pomůže ti najít cestu. Tvůj duch se pozvedne a tvé oči prohlédnou. Vyvede tě z temných míst, do kterých zabloudíš, provede tě hrůzami, které budeš muset překonat.

Zavřel oči. Více ztracený než teď už být nemůže. A toto je nejtemnější místo, na jakém se mohl ocitnout. Zoufal si, byl bezbranný a v pasti. Právě nastala chvíle, kdy zoufale potřebuje magii kamene. Nevěděl, zda kámen skutečně funguje, ale musel to zkusit. Nikdy ho nenapadlo, že se kámen někdy pokusí využít. Předpokládal, že jej vrátí

Bekovi, až se znovu setkají. Teď však pochopil, že pokud kámen nepoužije, už Beka nikdy neuvidí.

Přes ramena Ryer Ord Star pohlédl na mechanického uklízeče, který stále čekal uprostřed chodby. Pokud půjdou za ním, vše bude pokračovat jako dosud. Pokud půjdou jinam, Antrax použije jiné prostředky, aby si zajistil jejich poslušnost. S tím, co musí Ahren udělat, není důvod vyčkávat.

Jemně se odtáhl od mladé věštkyně a položil jí ruce na ramena. „Ryer," řekl tiše. Pohlédl do dívčiných očí naplněných slzami. „Poslouchej mě." Šeptal, aby jeho slova nezaslechl nikdo další. „Dál už nepůjdeme. Ne s tímhle strojem. Nepoženeme se vstříc záhubě. Mám něco, co nám snad pomůže uniknout. Dal mi to Bek, když jsme opouštěli loď. Je to magie, kterou získal od krále Stříbrné řeky. Bude-li fungovat, možná nám pomůže najít cestu k Poutníkovi, nebo ven z podzemí. Jsi ochotna to zkusit?"

Okamžitě přikývla. Měla sevřené rty a rozhodný pohled. Chvíli čekal a hleděl jí do tváře. Pak se otočil zády k uklízecímu stroji, sáhl pod tuniku a vytáhl kámen Fénixe. Pohlédl na jeho stříbřitý povrch, na kterém jako by se přelévaly vlnky. Sundal amulet z řetízku.

Můžeš jej použít jen jednou, řekl mu Bek. *Chceš-li uvolnit jeho magii, hoď jej na zem, aby se roztříštil.* Ahren znovu pohlédl na Ryer Ord Star a poprvé po dlouhé době měl pocit, že něco dělá správně.

„Vezmi mě za ruku," řekl.

Učinila tak, aniž by z něj spustila zrak. Ahren se zhluboka nadechl a mrštil kámen Fénixe na kovovou podlahu.

Kapitola 16.

Ve chvíli, kdy kámen Fénixe narazil do podlahy a roztříštil se, Ahren Elessedil a Ryer Ord Star byli obklopeni oblakem barvy starého popela. Vířil kolem nich jako mrak droboučkých částeček a šedého světla, jako by jím míchala neviditelná ruka. Mrak se jich držel a nikdy se příliš nevzdálil od místa, kde se nacházeli.

Elfí princ a věštkyně zůstali chvíli nejistě stát a čekali, co se bude dít. Mechanický uklízeč stál před nimi a zíral přímo na ně, jako by se nic nezměnilo. Jeho vnitřnosti tiše bzučely a světélka na povrchu stroje poblikávala. Pak se najednou začal otáčet ze strany na stranu a jeho pohyby se zrychlovaly. Zdálo se, že je hledá a neuvědomuje si, že stále stojí před ním. Ahren odvedl Ryer několik kroků doleva, aby zjistil zda je uklízeč uvidí. Stroj se k nim neobrátil, jejich pohyb nezaregistroval. Jen se pořád bezcílně točil sem a tam a snažil se rozhodnout, co má dělat.

Pak se Ahrenovi přihodila zvláštní věc. Stál uprostřed mlhy, vytvořené kamenem Fénixe a pocítil podivnou potřebu pokračovat neustále v pohybu. Byla to jakási těžko vyjádřitelná jistota, zkrátka věděl, co musí udělat. Nic takového ještě nikdy necítil. Pohlédl na Ryer a zjistil, že dívka pohled oplácí. Mlčky ukázal směrem dopředu a naznačil tak, že by měli vyrazit. Rychle přikývla. Když se dotkl své hrudi, učinila to samé. Cítila to také. Tak se projevovala magie kamene Fénixe. Aby člověk, který je ztracený, mohl nalézt cestu zpátky, musí vědět, kam chce jít. Ahren Elessedil to kupodivu věděl.

Vydal se chodbou pryč od zmateného uklízecího stroje, který se stále snažil přijít na to, co se s nimi stalo. Držel Ryer za ruku. Bál se, že když ji pustí, dívka ztratí ochranu magie. Kouřový opar se pohyboval s nimi, zahaloval je a nikdy neměnil tvar ani velikost. Jakoby se Ahren a Ryer pohybovali

v neviditelné bublině, která je oddělovala od zbytku světa.

Ahren zrovna přemýšlel, jestli Antrax ví, co se stalo s jeho pečlivě připravenými plány, když se chodba před nimi náhle naplnila bojovými stroji.

Prudce se zastavil a objal Ryer Ord Star. Pozoroval bojové stroje, které jako duchové vyjížděly z otvorů ve stěnách. Jejich kovové údy svíraly nože, řezáky a podivné nástroje, jejichž účel Ahren neznal. Roztáhly se po celé délce chodby. Ahrenovi se sevřelo hrdlo. Nedalo se kolem nich projít. Bylo jich příliš mnoho, než aby bylo možné se jím vyhnout.

Když spěšně pohlédl na opačnou stranu, zjistil, že i druhý konec chodby je zablokován.

Na chvíli zpanikařil. Nebylo kam utéct. Čelisti pasti se zavíraly a on i dívka byli přímo uprostřed. Zůstal stát na místě, protože nic jiného se nedalo dělat. Jednou rukou objímal věštkyni a druhou vytáhl dlouhý nůž, jedinou zbraň, kterou měl u sebe. *Tentokrát neuteču,* řekl si. Byl připraven bojovat, i když to bylo beznadějné. Snad se alespoň Ryer dostane pryč. Snad se alespoň jeden z nich…

Nestihl myšlenku dokončit. Když se k nim dostal největší stroj, mlha, která je obklopovala, úplně zneprůhledněla a její pomalé víření se změnilo v prudký vir. Úlekem zavřel oči a přitiskl Ryer k sobě. Po chvíli oči zase otevřel a snažil se zjistit, co se děje. Ale všechno za hranicí mlhy zmizelo.

Pak se mlha znovu projasnila, takže byly vidět okolní chodby. Ocitli se za zády bojových strojů a měli volnou cestu.

Ahren již nepochyboval o magii kamene Fénixe. Pochopil, jak úžasný dar dostal. Věřil, že dokud bude magie působit, ochrání je před čímkoliv. Vyrazili rychlou chůzí a nechali bojové stroje za sebou. Antrax jistě zkusí i jiné způsoby, jak je znovu chytit.

A také to během jejich útěku zkoušel.

Nejprve vyslal víc bojových strojů. Byly jich celé zástupy, jako by jich Antrax měl nekonečnou zásobu. Zaplavily chodby vepředu a vzadu, někteří po uprchlících pátraly, jiní zůstaly stát na křižovatkách a držely hlídky. Začaly teď používat podivné zbraně kónického tvaru, které vrhaly záblesky smrtícího ohně. Střílely náhodně sem a tam ve snaze zasáhnout uprchlíky. Několikrát se stroje přiblížily k Ahrenovi a Ryer natolik, že to vypadalo, že nemají šanci uniknout. Ale mlha, která je obklopovala, začala pokaždé prudce vířit, potemněla a když se znovu projasnila, oba uprchlíci byli bezpečně za zády lovců.

Když začalo být jasné, že bojové stroje a jejich zbraně nemohou uprchlíky nalézt, vyrazily ze stěn ohnivé paprsky, které křižovaly chodby, chvěly se jako smrtící pavučiny zmítané větrem. Ale magie kamene Fénixe si s paprsky poradila stejně snadno jako s bojovými stroji. Obklopovala elfího prince a dívku jako plášť a nedovolila, aby jim cokoliv ublížilo.

Pak se začaly zavírat kovové dveře, které uzavíraly jednotlivé chodby. Byla to přinejmenším pochybná snaha, protože zpomalovala jak lovce, tak lovené. Nejprve to Ahrena a Ryer nijak neomezilo, protože se zavíraly buď chodby, kterými už prošli, nebo ty, kterými neměli v úmyslu jít. Nakonec se však zavřely dveře, které jim stály přímo v cestě. Ahren okamžitě intuitivně věděl, že má změnit směr a vydat se jinou cestou. Poslechl to nutkání, aniž by věděl proč.

Jednou byli přinuceni čekat před zavřenými dveřmi, dokud se znovu neotevřou. Ahren neměl představu, jak dlouho to trvalo. Uprostřed mlhy ztratil pojem o čase, jako by čas neměl žádný význam. Magie kamene Fénixe vytvořila vlastní svět, na který nepůsobilo nic zvenčí.

Bojové stroje začaly nakonec mizet, ohnivé paprsky uhasly a dveře se zavíraly stále sporadičtěji. Známky pronásledování nakonec úplně zmizely. Ahren a dívka

osaměli v chodbě daleko od místa, kde vše začalo. Ahren se skrze vířící mlhu rozhlédl na obě strany. Cítil se prázdný a vyčerpaný.

„Fungovalo to," řekl tiše.

Ryer mu sevřela ruku. „Ty jsi způsobil, aby to fungovalo," zašeptala.

Zavrtěl hlavou. „Jen jsem využil příležitost. Ta magie mi dokonce ani nepatřila. Dostal ji Bek."

„Ale Bek ji přece dal tobě!" Její hlas byl hněvivý. „Přestaň se pořád podceňovat, Ahrene! Předtím, když jsem tě požádala, aby jsi mě doprovodil do podzemního hradu najít Poutníka, jsi řekl, že mě nejspíš nedokážeš ochránit. Ale ty jsi to dokázal. Není důležité jak, prostě jsi to dokázal."

Odmlčela se a pozorně na něj pohlédla. „To, co jsi udělal na začátku, chtělo pořádnou dávku odvahy. Použít kámen Fénixe, aniž jsi věděl, co se stane, vést nás mezi bojovými stroji a ohnivými paprsky. Už to, že jsi se se mnou vydal do podzemí vyžadovalo obrovskou dávku odvahy. Proč tak rychle zapomínáš?"

Zavrtěl hlavou. „Nejsem statečný. Jsem všechno jiné, jen ne statečný. Udělal jsem prostě jedinou věc, o které jsem doufal, že nám pomůže uniknout." Hleděla na něj, jako by byl průhledný. Pod jejím pohledem se cítil nahý a zranitelný. Nelíbila se mu představa, že ho považuje za odvážného hrdinu, kterým rozhodně není.

Opřela hlavu o jeho hruď a pevně mu sevřela obě ruce. „Pověz mi, co tě trápí," řekla tiše. Pak zvedla hlavu a upřela fialkové oči do jeho tváře. „Všechno je v pořádku."

Kupodivu to tak skutečně cítil. Cítil, že se touží svěřit, co v sobě skrývá, přiznat jí pravdu o své zbabělosti. Toužil se otevřít a zbavit se té strašlivé bolesti, kterou nosil v nitru jako břemeno. Tady, hluboko v podzemí, pod ochranou magie kamene Fénixe cítil, že to musí udělat.

Přinutil se dívat se jí přímo do očí a začal mluvit. „Když

jsme vstoupili do bludiště a začal boj, zpanikařil jsem," řekl. „Zatím co ostatní bojovali, já jsem utekl. Odhodil jsem meč a utekl jsem." Polkl, aby z hrdla smyl hořkost svých slov. „Nechtěl jsem, ale nemohl jsem si pomoci. Dokázal jsem myslet jen na to, abych si zachránil život. Joad Rish se skláněl, aby pomohl jednomu z elfích lovců a ohnivé paprsky ho rozsekaly na kusy."

Musel se odmlčet. Ryer ho pohladila po tváři. „Nemyslíš, že všichni se cítili stejně jako ty, Ahrene?" zeptala se ho. „Nemyslíš, že i ostatní dělali vše proto, aby zůstali naživu? Elfí lovci bojovali, protože to umí ze všeho nejlépe a protože jsou tak cvičení, ne pro čest, nebo kvůli nějaké mimořádné odvaze. Joad Rish se pokoušel pomoci raněnému, protože to je jeho práce. Ty jsi utekl, Ahrene, protože kdyby jsi zůstal s ostatními, přineslo by ti to smrt, a to jsi nechtěl. Dělal jsi, co jsi mohl."

„Až na to, že tvá vize odhalila, že mě naživu nechal Antrax, aby mě mohl později využít!" opáčil hořce.

Její úsměv byl vřelý a mírně nesouhlasný. „Ale to jsi přece nevěděl. To, jak se zachováme v nějaké situaci, záleží na tom, co víme a známe. Já jsem se rozběhla do nitra bludiště na pomoc Poutníkovi. Nepřemýšlela jsem o tom, nesnažila jsem se to rozumově zdůvodnit. Neuvažovala jsem nad tím, co dělám.

Reagovala jsem jediným způsobem, který znám. A to děláme všichni."

„Alespoň jsi běžela správným směrem."

„Opravdu?" otázala se tiše.

V hlase jí zazníval takový smutek a taková bolest, až se Ahren zarazil. Zmateně na ni hleděl. Říkala mu něco důležitého, ale on nevěděl, co to je.

„Pusť mé ruce," řekla mu.

„Ale jestli magie…"

„Já vím." Přitiskla mu ukazováček na rty. „Musíme vědět,

co se stane, když se pustíme. Může se stát, že to bude nutné, když například budeme muset bojovat. Vyzkoušejme to teď, když jsme sami a v bezpečí.“

Na okamžik zaváhal, ale pak se rozhodl a pustil ji. Nic se nezměnilo. Magie je stále obklopovala jako lesní mlha za soumraku, vířila kolem jako šedý plášť.

Ryer Ord Star si sedla zády ke stěně a Ahren se posadil vedle ní. „Prozradil jsi mi své tajemství, Ahrene. Udělám pro tebe to samé. Řeknu ti své tajemství, pokud ho opravdu chceš slyšet.“

V jejích slovech se skrývala temnota, která ho děsila. „Pokud nechceš, nemusíš mi nic říkat.“

„Já vím.“

Chvíli čekal, pak přikývl. „Dobrá.“

Mírně pozvedla bradu, jako by čelila něčemu, co se jí nelíbí, jako by se vyznání pravdy nejraději vyhnula. Ahren k ní náhle pocítil cosi nového. Možná respekt, možná obdiv.

„Nejsem, za co mě považuješ,“ začala a pohlédla mu do očí. Ahrenovi se zdálo, že se Ryer nutí k tomu, aby na něj dokázala hledět. „Nejsem taková, za jakou mne považují všichni ostatní. Vydala jsem se na výpravu z více než jednoho důvodu. Když se mne Poutník vydal hledat, věděla jsem, že přichází. Měla jsem instrukce připojit se k němu, až mne o to požádá.

Měla jsem pomáhat výpravě jako věštkyně, ale to nebylo to hlavní. Mým skutečným úkolem bylo pracovat jako vyzvědačka pro Zpívající čarodějku.“

Cekala na Ahrenovu reakci, ale ten byl příliš překvapen, než aby odpověděl.

Hořce se usmála. „Vypadáš překvapeně. Nevěříš mi? Je to pravda. Byla jsem vyzvědačkou Zpívající čarodějky mnoho let předtím, než za mnou přišel Poutník. Prodala jsem se jí před dlouhou dobou. Nebylo to těžké, opravdu ne. Stalo se to takhle. Narodila jsem se s darem vnitřního zraku a věděla

jsem to již od mládí. Dokázala jsem číst budoucnost lidí kolem mě, někdy podrobně, někdy jen v útržcích. Byla jsem sirotek, kterého vychovávali opatrovníci. Byli na mne hodní, ale považovali mne za velmi zvláštní dívku a měli pravdu. O svém daru jsem nikomu neřekla, neboť mi bylo od začátku jasné, že bych se vystavila nebezpečí, kdybych přiznala, jak se od ostatních liším. Držela jsem svůj dar v tajnosti a snažila se na něj zapomenout. To pochopitelně nešlo. Začalo to být ještě horší, když jsem náhodou zjistila, že jsem navíc i empatka. Poznala jsem, že dotekem dokážu uzdravit fyzické i psychické rány. Tento dar jsem objevila až později, ale když se tak stalo, musela jsem své opatrovníky opustit a vydat se na místo, kde mne nikdo neznal.

Bylo mi dvanáct let, když jsem se skupinou Tuláků dorazila do Ztracené varty. Tuláci mne přijali mezi sebe, protože už jsou takoví a neviděli nic špatného na tom, když mě bezpečně dopraví na místo, kam jsem chtěla. I oni mě považovali za zvláštní, ale nechali mě na pokoji. Ve Ztracené vartě jsem vyhledala Addershag. Tam jsem přišla právě kvůli ní. Každý věděl, že ona je tou nejmocnější věštkyní ve Čtyřzemí a já jsem doufala, že se mne ujme a začne mne cvičit. Nevěděla jsem, že učedníky nikdy nepřijímá. Nedocházelo mi, o jak nemožnou věc se hodlám pokusit.

Ona mi to ovšem rychle vysvětlila. Vyhnala mě, aniž by se alespoň na okamžik nad mou prosbou zamyslela. Byla jsem zklamaná a zničená, ale odmítla jsem se vzdát. Zůstala jsem před jejími dveřmi a čekala až změní názor. Zůstala jsem tam dva měsíce. Nakonec mě pozvala ať vstoupím dovnitř a posadím se vedle ní. Zkoušela mě, ptala se na rozličné věci. Zkouška dopadla k její spokojenosti a ona nakonec přikývla a řekla, že mohu zůstat. A to bylo vše. Zůstala jsem.

Celé týdny jsem jen vařila, uklízela a pečovala o ni. Zacházela se mnou jako se služebnou a já jsem tolik dychtila

být s ní, že mi to vůbec nevadilo. Postupně mí začala kousek po kousku odhalovat tajemství, jak využívat věštecký dar. Začala mě učit. Po čase jsem se stala její pomocnicí a důvěrnicí. Byla stará, tvrdá a nebezpečná. Byla také velice nepředvídatelná. Ale já jsem konala své úkoly natolik dobře, že jsem s ní nikdy neměla problémy.“

Ryer Ord Star se zhluboka nadechla a pomalu vydechla, jako by se zbavovala úzkosti, kterou v sobě dlouho zadržovala. „Udělala jsem však chybu. Když jsem k ní přišla a řekla jsem jí o svém daru vnitřního zraku, požádala jsem ji, aby mě učila, ale neprozradila jsem jí, že jsem taky empatka. Bála jsem se, že když jí to řeknu, ovlivní to její rozhodnutí. Myslela jsem, že pokud si to tajemství nechám pro sebe, nic se nestane. Ale během třetího roku mého učednictví jsem měla viděni, ve kterém zemřelo nešťastnou náhodou ve vesnici malé děvčátko. Jak bylo naším zvykem, daly jsme to vědět rodičům za dobrovolný poplatek. Dělaly jsme to tak vždycky, ne proto, abychom vydělaly peníze, ale abychom mohly pohodlně žít. Nikdo si nikdy nestěžoval. Ale naše varování na záchranu děvčátka nestačilo a přestože při té nehodě nezemřelo, bylo zraněné tak těžce, že nikdo nepochyboval, že zemře.

Požádala jsem Addershag, aby mi ji dovolila navštívit. Odmítla. Nebylo nic, co bychom ještě mohly udělat, nic, co bychom už neudělaly. Přesto jsem tam šla. S pomocí empatických schopností jsem děvčátko uzdravila. Udělala jsem to tak, aby to vypadalo, že se uzdravila sama od sebe, že já jsem jí jen ukázala cestu zpátky. Ale Addershag to prohlédla. Řekla mi, že můj empatický dar mne jednoho dne zabije. Prohlásila, že každý empat, který se snaží změnit osud, dříve či později ztratí svůj vlastní život. Řekla, že plýtvám svým vzácným darem i jejím časem, že bude lepší, když se začnu živit na vlastní pěst. Přestala být mou učitelkou a vyhnala mě.“

Přitáhla si kolena blíž k hrudi a obdařila Ahrena smutným úsměvem. „Měla pravdu. Uživila jsem se bez problémů. Byla jsem známá a oblíbená. Někteří mému talentu nedůvěřovali a zpochybňovali ho, ale takových bylo jen málo. Měla jsem hodně klientů a spoustu práce. Své empatické schopnosti jsem využívala opatrně. Jednou nebo dvakrát jsem se pokoušela navštívit Addershag, ale ta se mnou nechtěla mít nic společného. Její zájem spočíval ve čtení budoucnosti; na minulosti, a tedy i na mně, jí záleželo pramálo. Začala jsem vůči ní cítit hořkost a hněvalo mě, že se mnou jedná s takovým pohrdáním. Ale také jsem se jí bála. Byla velmi stará a všichni její nepřátelé bylí mrtví a pohřbení. Nechtěla jsem se k nim připojit. Proto jsem se jí držela z cesty.

Tehdy mne navštívila Zpívající čarodějka a všechno se změnilo.“

Na okamžik pohlédla stranou někam do prázdné chodby, do matně osvětlených stínů za magickou svatyní a možná až kamsi do minulosti.

Pak mu pohlédla zpátky do očí. „Ukázala mi svou tvář. Říkalo se, že nikomu jinému se dosud neodhalila. Byla mladá, jako já. Byla sirotek, jako já. Podobala se mi tak, že jsem se v ní viděla od první chvíle, kdy jsme se potkaly. Byla mocná čarodějka a já toužila po jejím přátelství a ochraně. Proto, když mi nabídla dohodu, přijala jsem ji. Měla jsem být jejíma očima a ušima ve Ztracené vartě, měla jsem jí podávat zprávy o věcech, o kterých chtěla vědět. Ona měla na oplátku zajistit, že až Addershag zemře, nastoupím na její místo.“

Její bledé rysy se sevřely. „Trvala jsem na tom, že nechci, aby se Addershag stalo něco zlého. Byla jsem ujištěna, že k tomu nedojde. Koneckonců, věštkyně byla velmi stará a bylo jisté, že stejně brzy zemře. Pochybovala jsem o tom a chtěla jsem se přesvědčit, že mluví pravdu. Zpívající čarodějka mi podala šátek. Řekla mi, abych pomocí toho kousku látky, který ukradla staré ženě, vyvolala svůj vnitřní zrak. Učinila

jsem tak a uviděla ji ležet mrtvou na podlaze chalupy s očima upřenýma vzhůru. Zpívající čarodějka si vzala šátek zpátky. Teď jsem to viděla na vlastní oči. Stačilo, abych postoupila na její místo. Proč ne? byla jsem její bývalá učednice a kromě ní jsem byla nejmocnější věštkyní. Bylo logické, abych se stala její nástupkyní.

Bezvýhradně jsem tomu věřila a navíc mne ještě stále bolelo, jak mne vyhnala. Proto jsem souhlasila s dohodou a nechala jsem události nabrat nový směr. Zpívající čarodějka se stala mou další učitelkou a přítelkyní. Po poštovním holubovi jsem jí začala posílat zprávy ovšem, co se ve vesnici a jejím okolí odehrávalo. A čekala jsem až Addershag zemře. Trvalo to rok, ale pak skutečně zemřela. Kousnul jí malý, smrtelně jedovatý had, který se schoval ve váčku zlata. Addershag ho dostala od neznámého mecenáše. Když se její služebná ráno vrátila, našla jí ležet na podlaze mrtvou. Nechala jí vystrojit pohřeb a zůstala bydlet v jejím domě.“

Povzdechla si. „A já jsem se stala tím, čím jsem chtěla být, novou Addershag, její nástupkyní. Klienti i mecenášové staré věštkyně teď přicházeli za mnou a nikdo nezpochybňoval mé postavení. Sama sebe jsem přesvědčila, že její smrt se mírou nemá nic společného, že se jen naplnil její osud a já se zachovala přesně tak, jak mě ona sama učila, protože jsem nezasáhla. Věděla jsem, že by mě stejně neposlouchala. Nemohla jsem udělat nic, abych její osud změnila.“

Otřásla se a kolena si přitiskla ještě blíž k hrudi, jako by jí byla zima. „Ale za všechno je potřeba zaplatit, a já jsem nakonec zjistila, jaká je cena za to, stát se novou Addershag. Zpívající čarodějka mě navštívila osobně, protože jsem jí poslala zprávu o vidění, které se týkalo Poutníka. Měla jsem jí do nejmenšího detailu všechno vyprávět. Mé vidění odhalilo jeho noční příchod. Vnitřním zrakem jsem ho vnímala jako temnou postavu, sílu, která změní celý můj

život, a které nelze odolat. Navštívil mne, aby se dozvěděl, co čeká výpravu do vzdálené země. Chtěl vědět, jaké zvraty osudu mohou nastat. Viděla jsem, že přijde. Aby vyvolal můj věštecký dar, dal mi do ruky mapu.

Když jsem o tom řekla Zpívající čarodějce, zdála se být velmi rozrušená. Chtěla tu mapu a řekla mi, že ji mám nějak ukrást. Pak ale změnila názor. Místo toho, abych ukradla mapu, měla jsem trvat na tom, že se k Poutníkovi připojím. Měla jsem ho přesvědčit, že jsem pro něj nepostradatelná. Měla jsem mu odhalit to, co jsem viděla ve své vizi a měla jsem mu navíc prozradit pár dalších věcí, které mi Zpívající čarodějka řekla. Měla jsem být jeho stín a Zpívající čarodějka měla být mým stínem. Kamkoliv jsem šla, kamkoliv šel Poutník, všude byla s námi. Vládla magií, která jí umožňovala vidět mýma očima. Přesvědčila mne, že musím jít s Poutníkem. Namluvila mi, že Poutník je náš společný nepřítel, že ohrožuje všechny, kteří vládnou magií.“

Nevesele se zasmála. „V té době jsem věděla už dost na to, abych se před podobnými prohlášeními měla na pozoru. Poutník nebyl můj nepřítel. Pokud jsem věděla, ani mě, ani nikomu jinému nikdy nic neudělal. Ale nemohla jsem si dovolit odmítnout. Když jsem naznačila, že ten úkol přesahuje mé schopnosti, Zpívající čarodějka smetla mé námitky ze stolu a varovala mě, že stačí jen tu a tam utrousit pár slov a všichni uvěří, že jsem to byla já, kdo dal Addershag váček zlata s jedovatým hadem. Kromě toho Zpívající čarodějka byla moje učitelka a ochránkyně. Bála jsem se jí, ale také jsem s ní cítila spřízněnost. Souhlasila jsem s tím, že udělám, oč žádá. Stala jsem se jejím zvědem na palubě *Jerle Shannary.*“

Náhle se jí oči naplnily slzami a vzápětí se hystericky rozesmála. „Ale stala se zvláštní věc, Ahrene. Něco, co jsme ani ona, ani já neplánovaly. Ještě než za mnou Poutník skutečně přišel, dřív, než jsem se dotkla mapy a uviděla, co

ho na cestě čeká, začala jsem mít další vize.“ Naklonila se k němu a po tvářích se jí koulely slzy. „Byly o Poutníkovi a o mně. Byly tak silné, že jsem je nemohla ignorovat. Viděla jsem modrý oceán, ostrovy, létající loď, vybojované bitvy a umírající muže. Ty vize se týkaly cesty, kterou chtěl Poutník podniknout, já jsem viděla jen malé útržky. Většina toho, co jsem spatřila, byla zamlžená, ale jedna část byla naprosto jasná. Z těch, kteří budou s Poutníkem cestovat, mu jeden život zachrání a jiný se mu pokusí život vzít; jeden ho bude bezpodmínečně milovat a druhý ho bude nenávidět. Jeden ho svede z cesty a druhý ho přivede zpátky.“

Odmlčela se. „Neviděla jsem tváře. Byla jsem sama, dívala jsem se na Poutníka a čekala. Nevěděla jsem však, na co čekám. Ale pokaždé jsem tam byla jako jeho stín.“

„Ale teď víš, kdo ti lidé jsou,“ přerušil ji. Poprvé po dlouhé době promluvil a chtěl jí tak pomoci. „Teď můžeš každého z nich poznat.“

Znovu se zasmála a tentokrát byl její smích tak hořký, že se od ní Ahren odtáhl. S divokým výrazem v očích si odhodila vlasy z tváře. „Ach ano! Ano, Ahrene, vím, kdo jsou ti lidé! Je to tak ironické a tak dokonale to do sebe zapadá! Znala jsem je od začátku, ale nedokázala jsem své vidění správně pochopit! Byla jsem zaslepená svými potřebami, touhami a obavami! Kdo jsou ti lidé, kteří Poutníkovi vezmou život. Kteří mu ho zachrání? Kdo ho svede na scestí a kdo přivede zpátky? Kdo ho bude milovat a kdo nenávidět? Co jsou ti lidé zač, Ahrene? Povím ti to. Všichni ti lidé jsou jen jedna a ta samá osoba. Jsem to Já!“

Uchopila ho za ruce a sevřela ho tak pevně, až cítil, jak se mu její nehty zarývají do masa. „To všechno jsem mu udělala já, já k němu cítím lásku i nenávist! Na ostrově jsem téměř způsobila jeho smrt, protože jsem mu zatajila část vize, ve které jsem viděla jedovaté tmy. Potom jsem ho zachránila díky svým empatickým schopnostem, protože jsem se

nedokázala dívat na to, jak umírá! Milovala jsem ho, nenáviděla a občas jsem od sebe ty city nedokázala rozlišit! Vzal mě s sebou, i když to byla chyba. Díky němu jsem se ocitla v tomhle strašlivém postavení. Protože mi věří. A dokonce i teď si myslí, že ho zachráním před tím, co ho tady dole uvěznilo. A já ho zachráním, Ahrene! Svedla jsem ho na scestí tolikrát, že to už ani nedokážu spočítat. A on pokaždé nalezl cestu zpátky. Ale tentokrát, tentokrát to budu já, kdo ho přivede nazpět, nebo při tom pokusu zemřu!“

Plakala a otřásala se vzlyky. Na tvářích zakrytých stříbřitými vlasy se ji leskly slzy. Její sevření povolilo, ale Ahren s ní nechtěl přerušit kontakt a tak uchopil její dlaně do svých.

„Teď znáš mé tajemství,“ zašeptala. „Je mnohem horší a odpornější, než to tvoje. Stravuje mne to. Za to, co jsem udělala, nikdy nedojdu vykoupení. Nikdy nenaleznu odpuštění.“

Ahren zavrtěl hlavou a naklonil se k ní. „Každý může dojít odpuštění, Ryer Ord Star. Ať už udělal cokoliv. Není to vždycky snadné, aleje to možné.“

Místo odpovědi se otřásla. „Chceš něco vědět, Ahrene?“ Její hlas byl tak tichý, že ji jen stěží slyšel. „Když jsem uzdravila Poutníka, vytvořilo se mezi námi takové pouto, jaké jsem dosud nikdy nepoznala. Jakoby se spojila naše magie a já jsem viděla do jeho duše. Viděla jsem tam takovou bolest! I předtím jsem o té bolesti věděla - viděla jsem ji v jeho očích, když jsme se poprvé setkali, cítila jsem ji z jeho rukou - ale netušila jsem, že je tak obrovská! Ta bolest mne přemohla a já jsem se mu otevřela, stejně jako on mně. Viděl, co se ukrývá v mém nitru; viděl všechno. Poznal, co jsem zač a co jsem musela udělat. Poznal, jaké nebezpečí představuji pro něj i pro ostatní.“

V úžasu zavrtěla hlavou. „Ale on si to všechno nechal pro sebe. Nikdy o tom nemluvil. Odsunul to stranou, jako by na

tom nezáleželo a dovolil mi zůstat. Nejspíš doufal, že tímto způsobem udělá z nepřítele spojence. A tak se i stalo. Přestala jsem Zpívající čarodějce významně pomáhat. Pořád skrze mě dokázala vystopovat naši vzdušnou loď, ale myslím, že to Poutník nepovažoval za důležité. Zpívající čarodějka již věděla, kam míříme; přečetla si to z mysli trosečníka, kterého našli v Modrém předělu. Ale před Poutníkem jsem už nemohla nadále ukrývat pravdu a Poutník na to spoléhal. Neskrývala jsem již nic, co by mohlo jemu, nebo někomu z ostatních ublížit. O své vůli jsem mu začala patřit. A vždycky budu jeho, dokud mne bude potřebovat. Naše spojení překonává všechny hranice. Je tak silné, že cítím, jak mě potřebuje, neboť je někde tady na temném místě, kdesi ve změti chodeb a místností, mezi tím vším kovem. Cítím, jak se ke mně natahuje, neboť tady není nikdo jiný, koho by se mohl dotknout.“ S velkým úsilím potlačila další pláč. „Proto za nim teď jdu. Proto ho teď musím najít“

Vymanila se z Ahrenova sevření a oběma rukama si otřela oči. Vzápětí začala znovu plakat. „Není to smutné, že já jsem jediný člověk, kterého má?“ zeptala se a hlas se jí lámal. „Je to tak ubohé.“

Ahren ji vzal do náručí a držel ji, zatímco plakala. Nesnažil se její pláč zastavit nebo ji konejšit, jen ji držel. Několikrát ho napadlo, že by měl říct něco utěšujícího nebo moudrého, ale nic, co ho napadalo, mu nepřipadalo vhodné. Mlčení mu připadalo nejlepší, a tak mlčel. Kolem nich vířila magie kamene Fénixe, konejšivá a mocná, poskytující útočiště a čas na to, aby se vzpamatovali. Ahren se rozhlédl po prázdné chodbě. Vypadalo to, jako by tady byli úplně sami, jako by je všichni opustili a zapomněli na ně.

Ryer přestala plakat, odstoupila od něj a pohlédla mu do očí. „Pořád jdeš se mnou?“

Přikývl. Jiná možnost ho ani nenapadla.

„Nemusíš,“ řekla. „Nemůžu chtít, abys dodržel svůj slib,

když teď víš…“

„Přestaň,“ přerušil ji rychle a rozhodně. „Už nic neříkej.“

Chvíli na něj mlčky hleděla, pak se k němu naklonila a políbila ho na tvář. Ahren cítil, jak se mu s tím polibkem vrací část jeho sebeúcty a sebevědomí.

Vstali a vydali se na další cestu nekonečnými chodbami podzemního hradu, obklopeni a vedeni magií kamene Fénixe. Mladá věštkyně stále ještě zápasila se svými vnitřními démony, ale její bledá přízračná tvář byla klidná a plná odhodlání. Znovu vzala Ahrena za ruku, i když předtím zjistili, že to není nutné. Ahren byl rád. Jejich vzájemný dotek jim oběma dodával sílu. Cítili se jako děti ztracené v hustém tmavém lese. Blížila se noc, všude kolem byli vlci a jim nezbývalo než slepě věřit talismanu, kterému ani jeden z nich nerozuměl a neovládal jeho moc. Magie kamene Fénixe je chránila, ale jak dlouho bude ještě působit? Nechtěl, aby je její selhání zastihlo nepřipravené nebo daleko od cíle.

Přesněji spíše cílů, opravil se. Nejprve musí najít Poutníka, a pak ztracené elfí kameny. Ještě o tom s Ryer Ord Star nemluvil, ale měl v úmyslu začít pátrat po kamenech, jakmile najdou Poutníka. Možná že žádá příliš mnoho. Mohlo se stát, že jakmile najdou Poutníka, magie zmizí. Nezbývalo než doufat v to nejlepší.

Kráčeli dlouhou dobu, ale nepotkali ani bojové stroje ani ohnivé paprsky. Neobjevili žádné známky, že by je Antrax pronásledoval. Sestupovali stále hlouběji do podzemí. Ahrenovi připadalo smysluplné, že Antrax bude ukrývat magii, kterou shromažďuje, někde hluboko a v bezpečí. Doufal, že Poutník tam bude také.

Odněkud zepředu bylo slyšet tiché předení strojů. Stěny tunelu se lehce chvěly.

Pak se náhle chodba dělila doleva i doprava v sérii obloukovitých průchodů, které vedly na ochoz. Ochoz se vinul kolem obrovité místnosti plné velikých kovových

skříní, na jejichž čelních panelech blikala světélka. Za kouřovými skly oken se otáčela kola; od jejich stříbřitých disků se odráželo měkké světlo dlouhých zářících trubic, které visely na stropě i na stěnách. Hučely zde pracující stroje, ozývalo se pípání, praskání a další podivné zvuky.

Seshora z ochozu to byl neuvěřitelný pohled. Pohled na svět, který existoval před tisíciletími. Ahren i Ryer se zastavili na ochozu a hleděli dolů, pátrajíce po něčem, co by jim dávalo smysl. Nic z toho, co tu viděli, nedokázali poznat, ale o okamžik později Ryer ostře zalapala po dechu a vyslovila Poutníkovo jméno. Začala Ahrena táhnout ke kovovému schodišti, které vedlo dolů z ochozu. Následoval ji bez otázek, protože věděl, co se děje. Sestoupili po schodech dolů a vydali se bludištěm patnáct stop vysokých skříní, které byly plné otáčejících se stříbrných disků. Za panely se svítícími světélky se ozývalo hučení strojů. Ahren hleděl na hladký povrch stříbrných disků a přemýšlel, zda v meh není ukryta magie starého světa, kterou sem přišli hledat. Přemýšlel, jaký druh magie se může ukrývat v kovové skořápce otáčivého disku, jaká kouzla se asi nacházejí za blikajícími panely. Přišli sem hledat knihy, ale tady nikde žádné knihy nebyly, alespoň žádné neviděl. Možná jsou schovány hlouběji v podzemí a tyto stroje a skříně slouží jako jakási ochrana.

Pak zahlédl pohyblivé stroje. Několik jich popojíždělo mezi řadami skříní, každou chvíli se zastavovaly a manipulovaly s otáčejícími se disky a panely, na kterých blikala světla. Jestli stroje viděly Ahrena a Ryer, nedaly to najevo. Tyto stroje byly odlišné od těch, se kterými se dosud setkali. Nebyly vybaveny zbraněmi, ale mnoha kovovými pažemi, které natahovaly do všech směrů, mačkaly různá tlačítka, vkládaly do skříní podivné předměty a zadávaly na zvláštní skleněné panely neznámá čísla. Díky jejich zásahům se zvuk pracujících strojů měnil a měnilo se také blikání

světel a rychlost, s jakou se otáčely disky.

Ahren fascinovaně přihlížel a zpomalil, ale Ryer Ord Star ho táhla dál. Vypadala velice nervózně. Její cíl ležel na druhém konci místnosti. Jeden z pohyblivých strojů se pohyboval stejným směrem o kousek před nimi, jako by předpokládal jejich záměr. Věštkyně vrhla na Ahrena přes rameno rychlý pohled a pak se rozběhla a táhla ho za sebou. Chráněni magickým mrakem spěchali za strojem. Mířili k několika zavřeným kovovým dveřím které vedly k matně osvětleným místnostem s vysokými okny, kterými bylo vidět dovnitř.

Stroj byl rychlejší a dostal se ke dveřím první. Dotkl se panelu po straně dveří a ty se otevřely. Místnost zaplavilo světlo. Ahren a Ryer uviděli řady panelů s blikajícími světly a tucty kabelů, které vedly doprostřed místnosti. Stroj vjel dovnitř.

Ahren a Ryer ho spěšně následovali. Vběhli do místnosti a dívka se najednou tak prudce zastavila, že do ní Ahren málem vrazil. Udiveně pohlédl stejným směrem, kterým se dívala. V tu chvíli se mu málem zastavilo srdce.

Našli Poutníka.

Ale možná by bylo lepší, kdyby ho nenašli.

Kapitola 17.

Noc pokryla zemi jako hedvábný plášť, který se halil a v jehož záhybech byla stále větší tma. Bek seděl proti své sestře a pozoroval ji, jak odřezává plátky z bochníku sýra a opéká chléb na plochých kamenech, pod kterými žhnuly uhlíky. Očistila a opláchla bobule, které nasbírala cestou a které rostly na tropických keřích, jež by se takhle daleko na severu vyskytovat neměly. Pracovala pečlivě a zručně, ani se na něj nepodívala. Vlastně se na něj nedívala skoro celou dobu.

Chovala se k němu podobně jako Quentin ke svým loveckým psům: dala mu najíst, napít, nechala ho odpočinout a očekávala, že bude dělat to, co mu řekne, a že s ní během cesty udrží tempo. Dala mu najevo, že na něj neustále dává pozor a to bylo všechno. Zeď, kterou mezi nimi vztyčila byla vysoká, tlustá a velice pevná.

„Běž k potoku a přines čerstvou vodu," řekla mu nakonec, aniž zvedla hlavu.

Vstal, zvedl měch, který byl téměř prázdný a vydal se mezi stromy. Nebála se, že se pokusí utéct. Koneckonců jí dal slovo.

Ne, že by byť jen na okamžik uvěřil, že má pro ni jeho slovo nějakou váhu. Ale nesměl odejít a odnést si s sebou Shannarův meč, navíc věděl, že kdyby se rozhodl utéct, snadno by ho vystopovala. Nelíbilo se mu pomyšlení, co by mu v takovém případě udělala. Důkaz toho, jak nemilosrdná dokáže být, mu poskytla, když mu pověděla, co udělala Trulsu Rohkovi.

Nechala si to pro sebe větší část dvou dnů během kterých cestovali zpátky mezi zalesněnými kopci směrem k ruinám. Po celou tu dobu na jeho otázky neodpovídala. Ale on se jí pořád neodbytně vyptával a tak mu to nakonec řekla. Na mýtině, kde našla Beka, zanechala vlčí monstrum s úkolem počkat, až se měnivec vrátí ze své neúspěšné výpravy. Truls nakonec pochopí, že ho přelstila a vrátí se za Bekem. Nechtěla riskovat, že za nimi vyrazí, jakmile zjistí, že chlapec je pryč. Byl neúnavný, stejně jako ona a stejně tak nebezpečný. Kvůli tomu ho respektovala, ale musela se ho zbavit. Proto na mýtině zanechala nestvůrného vlka, aby ho zahubil.

Beka to omráčilo. Cítil vztek a zoufalství, ale nemohl s tím nic dělat. Třeba měnivce špatně odhadla a on se pro Beka nakonec nevrátí. Možná vycítí, že na něj na mýtině čeká smrt a vyhne se jí. Ale jeho sestra si byla natolik jistá, že tahle

záležitost je vyřešená, že Bekovy naděje téměř pohasly. Věděl, že se musí spoléhat sám na sebe. Veškerá rozhodnutí, která učiní, budou na jeho zodpovědnost.

Útěk nepřipadal v úvahu. Poprvé to nefungovalo a nebyl důvod si myslet, že podruhé by to bylo lepší. A navíc, byla-li tu sebemenší šance, že se mu podaří Grianne přesvědčit o tom, že je její bratr, musel se o to pokusit. Nemohl si dovolit, aby se mu ještě víc odcizila. Přestože mu nevěnovala pozornost, nechala ho mluvit a on využil každou příležitost, aby se jí pokusil přesvědčit o tom, kdo je. Většinu času ho ignorovala, ale tu a tam reagovala na jeho argumenty a to mu dodávalo trochu sebedůvěry. Znamenalo to totiž, že přinejmenším poslouchá, co jí neustále opakuje. Přestože mu nevěřila, tak alespoň o jeho slovech přemýšlela.

Poklekl u potoka, naplnil měch a pohlédl do taty. Čas utíká. Byli jen den cesty od svého cíle. Jakmile se vrátí, předá ho Mwellretům a sama se znovu vydá pátrat po Poutníkovi. Mwellreti ho uvězní na palubě *Černého Havrana*, dokud se Grianne nevrátí. To by byl konec možnosti ji přesvědčit a možná konec příležitosti zachránit Poutníkovi život.

Zavřel měch a vstal. Poutník se o sebe dokáže postarat - tedy pokud je ještě naživu, což nebylo jisté. Ale Zpívající čarodějka je smrtelně nebezpečný nepřítel; to již dokázala. Bek nevěděl, zda je pro ni Poutník rovnocenným soupeřem, protože si nebyl jist, zda dokáže být stejně nemilosrdný, jako ona. A to bude muset být, pokud chce přežít.

Vrátil se k malému tábořišti a podal sestře naplněný měch. Převzala jej, aniž by na něj pohlédla. Stál a díval se na ni, pak se znovu posadil. Až se najedí, opláchnou se, on první, ona po něm. Dělali to tak každou noc, využívali vodu, která byla po ruce a myli se, jak nejlépe to šlo. Neměli žádné šaty na převlečení, ale alespoň udržovali čistá svá těla. Dokonce i v noci bylo teplo, takže se dalo koupat v řekách a potocích. A přitom v zemi, ze které přišli, teď vládla zima.

Bek se znovu zamyslel nad tím, jak je podivné, že takhle daleko na severu vládne téměř tropické klima a vzpomněl si, jak se o tom zmínil také Poutník.

Grianne mu podala krajíc chleba posypaný bobulemi. Zakousl se do něj a zamyšleně žvýkal. Oči upíral na její tvář. Pořád ještě si od něj udržovala odstup, protože se ji téhož dne znovu pokoušel přesvědčit o své pravdě. Nařídila mu, ať o tom už nemluví. Ale Bek nemohl mlčet, když bylo tolik v sázce. Ani si nemohl dovolit čekat, než bude mít jeho sestra lepší náladu.

Když udělala tu chybu, že na něj pohlédla, okamžitě promluvil.

„Neuvažuješ jasně," řekl. „Jinak bys viděla, kolik logických trhlin mají tvé argumenty. Viděla bys všechny ty nesrovnalosti v tom, co ti napovídali."

Hleděla na něj s kamennou tváří a pomalu žvýkala.

„Jestli nejsem Bek, jak to, že mám stejné jméno? Říkáš, že mi změnili mysl, abych uvěřil, že Bek je mé pravé jméno. Ale Quentin mě pod tímto jménem znal celý život. Stejně tak moji adoptivní rodiče. Změnili snad mysl i jim? Změnili snad mysl všem obyvatelům Leahu, aby věřili, že jsem někdo jiný, než ve skutečnosti?"

Neodpověděla, jen si ukousla sýr.

„Je snad Poutník tak chytrý, že tohle celé naplánoval již před patnácti lety, když mě přinesl mým adoptivním rodičům?"

Hleděla na něj jako hmyz na šťavnatý zelený list.

„Přesně tomu ty věříš, že ano? Myslíš si, že druid tuhle šarádu plánoval celé roky, jen proto, aby tě přelstil. Ale ani ty nemůžeš říct, proč by něco takového dělal, nebo ano?"

Pozvedla ke rtům měch s vodou, napila se, a pak mu ho podala. Její oči byly prázdné a bezvýrazně, jako oči hada.

„No ano, chce tě zlomit, podkopat tvou rozhodnost, proniknout tvou obranou. Touží tě ovládnout, získat na svou

stranu a využívat pro své účely, ať už jsou jakékoliv. Touží ukrást tvou magii a učinit z tebe svou loutku. Stejně jako to udělal se mnou, až na to, že ty jsi mnohem větší kořist, protože tvá magie je silnější než má. Navíc pro něj představuješ velikou hrozbu.“ Nechal ze svého hlasu ukapávat sarkasmus. „Jaké štěstí, že jsi tak bystrá a včas jsi to prohlédla.“

Vzala si od něj měch zpátky. „Myslela jsem, že jsem ti řekla, aby jsi o tom už nemluvil.“

Pokrčil rameny. „Řekla.“ Dojedl chléb a vzal si plátek sýra. „Ale nemohu si pomoci. Musím pochopit, proč nevidíš pravdu. To, čemu věříš, nedává žádný smysl.“ Odmlčel se. „Co třeba to, co ti říkal Morgawr ohledně Poutníkových motivů? Co ti řekl za důvod, proč se tě Poutník pokusil ukrást? Řekl, že Poutník chtěl, aby jsi se stala druidkou jako on, ale naši rodiče to odmítli. Nechtěli o tom ani slyšet a tak je zabil a unesl tě. Není to z jeho strany trochu těžkopádné, když tě mohl získat tolika jednoduššími způsoby? Proč by byl tak hloupý a nechal tě dívat se na smít rodičů? Nemohl snad místo toho jednoduše změnit tvou mysl? Nebylo by to mnohem snazší? Druid je přece nesmírně chytrý. Jeho magie tě dokáže přimět, abys uvěřila čemukoliv. Přesně takhle přece ošálil mě.“

Pohlédla mu přímo do očí. „Ty nejsi já. Jsi slabý a hloupý. Jsi pěšák na šachovnici a ničemu nerozumíš.“

Mluvila bez hněvu a bez vášně. Její slova byla chladná a lhostejná, stejně jako rysy její mladé tváře. Dojedla chléb a sýr a přitom mu neustále hleděla do očí. Její pohled pronikal hluboko a Bek měl pocit, že musí vidět vše, co ukrývá ve svém nitru.

Otřásl se, aby zahnal chlad, který mu způsobil její pohled. „Vím jednu věc,“ řekl tiše. „Stala jsi se přesně tím, čemu jsi se tolik chtěla vylinout.“

Okamžitě zavrtěla hlavou. „Nejsem druid,“ řekla.

„Neříkej mi tak.“

„Jako bys byla. Jsi úplně stejná.“ Vyzývavě se k ní naklonil. „Vysvětli mi, jak se lišíš od Poutníka. Řekni mi, co udělal ve svém životě a co ty jsi ve svém neudělala. Ukaž mí, kde se cesta, po které kráčíš odděluje od té jeho.“

Mlčky si ho měřila, ale teď měla v očích hněv. „Vypadá to, že mě chceš provokovat.“

„Opravdu? Povím ti tvůj životní příběh, Grianne. Když jsem byl na cestě do Arborlonu, cestoval jsem s Quentinem podél Stříbrné řeky. Jednou, když jsem spal, jsem měl vidění. Zjevila se mi mladá dívka, která se změnila v monstrum věc tak odpornou, že jsem se na ni nemohl ani podívat. Ta dívka, to jsi byla ty ve věku šesti let a pak jsi se proměnila ve zrůdu podobnou Mwellretům, kteří tě následují. Věřím v sílu vizí, v náznaky věcí, které přijdou, ve čtení budoucnosti. Tohle byla věštecká vize. Viděl jsem tvou minulost i budoucnost. Dozvěděl jsem se, že je na mně, abych změnil tvůj osud, abych zabránil tvé proměně v monstrum.“

„Bereš si toho na sebe docela hodně. Zřejmě si hodně věříš.“

Zavrtěl hlavou. „Myslíš? Nežádal jsem o to. Ani jsem nevěděl, co vlastně vidím. Ne, dokud jsem se nedozvěděl, kdo jsem. Dokud jsem tě nenašel. Ale teď si myslím, že pokud nenajdu způsob, jak tě přesvědčit o pravdě, nikdo jiný to nedokáže a ta vize se uskuteční.“

„Nemám nic společného s Mwellrety ani s druidy,“ odfrkla. „Máš příliš bujnou fantazii a vůbec nepřemýšlíš. Slepě věříš špatným lidem a chceš mi vnutit svoji pravdu. A přitom je to jen klam. Už mě unavuje tě poslouchat. Nic neříkej. Už ani slovo.“

„Budu si říkat, co chci!“ odsekl. Uvnitř se třásl. Věděl, jak je nebezpečná, ale na opatrnost teď nebyl čas. „Jsi obklopená lháři a podvodníky. Tak dlouho jsi neviděla pravdu, že bys ji nepoznala, ani kdyby tě praštila do nosu. Proč si nepřiznáš, že

si mnou nejsi jistá. Alespoň tohle připusť.“

Její obličej potemněl. „Uklidni se.“

„Až budeš hledat Poutníka, půjdu s tebou. Pomohu ti. Copak ti rozhovor s ním ublíží? Zkus poslouchat, co ti řekne. Alespoň pět minut přemýšlej…“

„Dost!“ vykřikla.

Vyskočil na nohy. „Dost čeho? Pravdy? Jsem tvůj bratr, Grianne! Jsem Bek! Přestaň to pořád popírat! Přestaň překrucovat očividná fakta!“

Teď vyskočila i ona a chvěla se vztekem. Bek věděl, že by toho měl nechat, ale nemohl. „Chceš, abych ti řekl, co se doopravdy stalo našim rodičům? Mám ti říct co se stalo tobě? Mám to říci tak nahlas, aby to uslyšely i tvé hluché uši? Jsi tak zaslepená…“

Znovu vykřikla, ale tentokrát v jejím výkřiku nezazněla slova. Byl to zvuk plný smrtících čepelí. Zvuk plný magie Písně přání, který Beka obklopil a začal ho dusit, až ztěžka zalapal po dechu. Napřáhl před sebe ruce v marné snaze bránit se před útokem, zapotácel se několik kroků dozadu a upadl. Její útok ho naprosto zaskočil. Ležel omámený na zemi, oči mu slzely a ztěžka popadal dech.

Postavila se nad něj s róbou přitaženou k tělu a její bledé rysy byly zkřivené znechucením. Pak natáhla ruku, dotkla se jeho krku a Bek ztratil vědomí.

Když usnul a začal znovu normálně dýchat, srovnala mu ruce i nohy a zakryla ho jeho potrhaným pláštěm. Je to ale hlupák. Varovala ho, aby nic dalšího neříkal, ale on na ni pořád dorážel. Zareagovala téměř bez přemýšlení, ztratila sebekontrolu a v hněvu udeřila. Trochu se za to styděla. Nezáleželo na tom, jak moc ji provokoval; měla by být schopná ovládnout sebe i svou magii. K tomu útoku vůbec nemělo dojít. Mohla ho klidně zabít. Stačilo jen málo. Moc Písně přání byla nezměrná. Kdyby se tak rozhodla, mohla by s její pomocí způsobit, aby obrovitý starý dub, jehož větve

zakrývaly jejich tábořiště, seschl, rozpadl se v prach a z jeho žaludu by vyrostl nový doubek, který by se změnil ve vzrostlý strom a to vše v jediném okamžiku. Zabít chlapce by bylo mnohem snazší.

„Varovala jsem tě," zasyčela na spící postavu a pořád se na sebe v duchu hněvala.

Narovnala se, odešla pryč a zastavila se až na kraji mýtiny. Zahleděla se do tmy. Z tváře si odhrnula dlouhé tmavé vlasy a založila si ruce na prsou. Možná bylo dobře, že reagovala právě takhle. Koneckonců něco podobného měla v úmyslu, až se vrátí k zátoce, kde kotví *Černý Havran.* Chtěla ho zbavit hlasu a tedy i zdroje moci. Nemohla si dovolit nechat ho s Mwellrety jen tak. Hodlala si také vzít jeho meč, o kterém tvrdil, že je Shannarův. Chlapce nechá v péči Mwellretů, dokud si to nevyřídí s druidem.

Ohlédla se přes rameno k místu, kde spal a pak rychle odvrátila zrak. Než by ho opustila, chtěla mu říct, co s ním chce udělat a proč, ujistit ho, že je to jen dočasné a nebude to trvat déle než pár dní. Chtěla mu říct, že mu hlas vrátí, že zlomí kouzlo, kterým ho opředla. Může mu to říct zítra až se probudí, ale účinek bude jiný, než plánovala.

Rozčilovalo ji, že cítila potřebu se mu ospravedlnit. Ne že by mu něco dlužila nebo jí na něm záleželo. Ale navzdory vší své snaze ho nemohla považovat jen za chlapce, kterého druid ovládl, aby ho využil proti ní. Věděla, že takové vysvětlení je příliš jednoduché. Byl něco víc. Jeho magie byla skutečná. Měl možná stejně silnou mysl jako ona, a v tom, co říkal bylo alespoň zrnko pravdy. Nepřiznala by mu to, ale cítila to. Její problém spočíval vtom, že nedokázala posoudit, kolik pravdy v jeho slovech ve skutečnosti je. Kde končí lži a začíná pravda? Čeho chtěl druid dosáhnout tím, že ho za ní poslal? Protože on chlapce určitě poslal, i když to vypadalo, jako by se potkali náhodou. Poslal ho stejně jistě, jako ona vyslala Ryer Ord Star.

Třeba je to opravdu Bek.

Na okamžik zatajila dech a pohrávala si s tou myšlenkou. Bylo by to skutečně možné? Skutečně to mohl být Bek, kterého druid obelhal. Mohl být loutkou v jeho rukách. Mohl žít ve lži, aniž by si to uvědomil.

Ale jak ho druid našel, když ho považovala za mrtvého? Jak se druid dozvěděl, kdo to je? Vrátil se snad ke spáleništi a prohledával ho? Rozhodl se snad využít Beka místo ní?

Sevřela rty. Každý byl nějak využíván. Vzpomněla si na Morgawra, svého dlouholetého učitele v jemných magických uměních. Znala ho dobře, věděla, jaký je, bylo jí jasné, že mu nemůže věřit, neboť černokněžník je ve všech ohledech stejně prohnaný jako druid. Věděla, že ji využívá. Věděla, že před ní řadu věcí tají, aby si nad ní udržel moc. Tak to zkrátka chodilo. I ona manipulovala s lidmi a klamala je. V tom měl chlapec pravdu. Tolik se zase od Morgawra nelišila a on byl zase podobný druidovi.

Ale lhal by jí Morgawr ohledně osudu jejích rodičů? Proč by si potom tak jasně pamatovala druida a jeho temné služebníky, kteří se za úsvitu přiblížili k jejich domu? Moc jí to nesedělo. Připadalo jí to nemožné. Druid si ji chtěl odvést do Paranoru. Vzpomněla si na to, jak navštívil jejího otce. Jeho narážky byly plné nebezpečí a hrozeb. To díky druidovi je teď sirotkem, protože Poutník zabil její rodiče a ji chtěl unést. A i když se mu to nepodařilo, stejně skončila jako on. Nemohla tvrdit, že se od Poutníka liší, že je lepší nebo horší. Nemohla ukázat na rozcestí, kde se jejich životní cesty oddělily. Tím, že mu unikla, dovolila Morgawrovi, aby ji změnil v zrcadlový odraz jejího nepřítele. Její způsob využívaní magie a její snaha byly stejné jako Poutníkovy.

Když o tom takhle přemýšlela a přiznávala si pravdu, měla na sebe stále větší vztek. Teď si však nemohla dovolit takovéhle negativní emoce, protože ji čekal obtížný úkol. Musí najít magii ubytou v podzemním hradu, získat ji pro

sebe a vrátit se na loď. Musí se rozhodnout, co udělá s chlapcem a jeho neustálým obviňováním. A musí jednou provždy urovnat své záležitosti s druidem i Morgawrem.

Ani na okamžik nepochybovala, že je dostatečně schopná své plány realizovat. Ať už se jí to však líbilo nebo ne, začala pochybovat o důvodech, které ji k tomu vedou.

Míle na jihovýchod, bezpečně daleko od ledového svěráku a útesů, které strážily Modrý předěl, kotvila *Jerle Shannara.* Vznášela se nad malým zalesněným zálivem, jakých tu byly tucty. Nacházela se teď daleko od místa, kde vyložila Poutníka a ostatní, kteří se vydali na výpravu do ruin podzemního hradu. Byla teď dobře ukrytá před vrtošivým zimním počasím a také před slídivýma očima. Posádka prováděla nezbytné opravy.

Rue Meridian seděla na lavici na zádi a hleděla na modrou vodu zálivu. V dáli na obzoru se převalovaly vody Modrého předělu. Rue na sobě měla volné kalhoty a tuniku, kolem krku a čela měla omotané dva červenooranžové šátky a na nohou měla měkké kotníkové boty. Přes ramena si přehodila teplou pokrývku, nemohla odpočívat, nudila se, a tak nervózně podupávala a již posté přemýšlela nad svou nespokojeností. Od chvíle, kdy Velký Zrzek po katastrofickém střetu se svěrákem zamířil s lodí do vnitrozemí, aby vzápětí změnil kurs a vrátil se k pobřeží, uplynul již téměř týden. Delší cesta vedoucí oklikou byla mnohem bezpečnější. Tuláci křižovali podél pobřeží a pátrali po Letcích. Našli je rychle a Letci je na oplátku dovedli k této zátočině. Od té doby byli Tuláci i Letci zaměstnáni opravami na poškozené lodi, zatímco Rue Meridian ležela v podpalubí, uzdravovala se a odpočívala.

Pomyslela si, že obojí je nekonečné. Pohlédla na svou nohu, která utrpěla nejvážnější rány. Škrábance a modřiny se hojily rychle, ale bodná rána se ještě úplně neuzavřela a Rue při chůzi cítila bolest. Bodná rána na paži se hojila rychleji a

škrábance od Mwellretích pařátů na zádech a na boku už úplně zmizely. Domnívala se, že až se uzdraví, začne ostatním trochu pomáhat, ale pořád byla odsouzená k nucenému odpočinku a to ji užíralo.

Kdyby opravy na lodi probíhaly rychleji, a kdyby už byli znovu ve vzduchu, cítila by se lépe. Alespoň by pátrali po ztracených přátelích. Ale škody, které *Jerle Shannara* utrpěla, byly větší, něž se na první pohled zdálo. Nebyla to jen zlámaná ráhna, potrhané světelné plachty a prasklý hlavní stěžeň. Dvě trysky i se světelnými krystaly se utrhly a spadly přes palubu.

Přišli o tucet přenašečů světla. Škody byly takového rozsahu, že bylo nutné přepracovat celý systém, který lodi umožňoval vzlétnout. Spanner Frew si s tím dokázal poradit, ale trvalo to dlouho.

Sledovala hřmotného stavitele, jak se nahýbá přes zábradlí na levoboku na zádi a cosi upravuje na tryskách. Nikdo nevěděl, jak bude loď po opravách fungovat a Velký Zrzek to hodlal nejprve vyzkoušet, než se vydají do vnitrozemí a budou riskovat střet s *Černým Havranem* a Zpívající čarodějkou.

Pokaždé, když si Malá Zrzka vzpomněla na čarodějku, zaplavila ji vlna vzteku. Její zlost nepoháněly škody, které utrpěla loď, ani uvěznění tulácké posádky. Její zlost nepramenila ani z toho, že ztratili kontakt s Poutníkovou výpravou. Malá Zrzka čarodějku vinila ze smrti Furla Hawkena, protože nebýt toho, že čarodějka zajala *Jerle Shannaru* a uvěznila její posádku, Furl Hawken by byl stále ještě naživu.

Zpívající čarodějka jednoho dne zaplatí za jeho smrt, slíbila si v duchu. Tento slib si dala ještě v době, když ležela bezmocně v podpalubí, příliš slabá, než aby se dokázala posadit. Pořád však myslela na to, čeho byla svědkem. Dluh za Hawka bude splacen a Malá Zrzka chtěla být tím, kdo tu

splátku vybere.

Den se přehoupl k pozdnímu odpoledni, na nebi se začala kupit hustá šedá mračna, která zakryla slunce, vzduch se ochladil. Alespoň že byli ukrytí před řezavým větrem a mrholením, které bičovaly pobřeží. Nepřestávala se divit zvláštnímu počasí, které zde panovalo. Počasí na pobřeží a ve vnitrozemí se nevysvětlitelně lišilo. Jenom rackové mohli hnízdit na útesech, o které se tříštily pobřežní vody. Pro lidi tady bylo příliš nehostinné podnebí. Napadlo ji, zda žijí ve vnitrozemí nějací lidé. Napadlo jí, zda tu vůbec nějací žijí.

„Dobré odpoledne," zavrčel jakýsi hlas, který ji vytrhl ze zasnění.

Překvapeně se obrátila a spatřila Huntera Predda stojícího kousek za ní. Hubená postava byla zahalená v těžkém plášti a rysy jeho ošlehané tváře byly zachmuřené. Lítostivě se usmála. „Omlouvám se. Toulala jsem se někde jinde. Dobré odpoledne."

Přistoupil o krok blíž a pohlédl na oceán. „Blíží se velká bouře. Viděl jsem ji, když jsem byl na hlídce nad mořem. Zdrží nás u země na několik dnů."

„Stejně jsme připoutaní k zemi, dokud nebude loď opravená. Za dva nebo tři dny loď určitě nevzlétne."

„Rozhodně to tak vypadá."

„Pořád sbíráte materiál?"

Zavrtěl hlavou a rukou si prohrábl vlasy rozcuchané větrem. „Ne, už jsme skončili. Teď je všechno na Černovousovi a ostatních."

Pokynula mu. „Posaď se. Popovídáme si. Už mě nebaví povídat si sama se sebou."

Udělala mu místo na lavici, shodila nohy na zem a opatrně postavila chodidla na dřevěnou palubu. Navzdory snaze zamrkala bolestí, kterou jí pohyb způsobil.

Letcovy ostré oči se na ni okamžitě upřely. „Pořád jsi ještě slabá, že ano?"

„To jsou všichni letci tak dobří pozorovatelé?“

Tiše se zasmál. „A city máš taky trochu zjitřené.“

Dlouhou chvíli mlčela a hleděla na zem. Čas pomalu plynul. V srdci cítila velikou propast. Téměř hmatatelně cítila ubíhající vteřiny a uvědomovala si, že zatímco ostatní možná bojují o život, Tuláci tu jen tak sedí a nic nedělají.

Zvedla zrak a pohlédla mu do očí. „Jak je to dlouho, co jsme je opustili? Už více než týden. To je příliš dlouho, letce. Příliš dlouho.“

Přikývl a zamračil se. Zdálo se, že chce něco říct, pak se ale zarazil, jako by usoudil, že cokoliv říkat je zbytečné. Opřel si dlaně o kolena a mírně se naklonil kupředu. Potřásl prošedivělou hlavou.

„Tohle zdržení ti zcela jistě vadí stejně jako mně,“ řekla. „Určitě s tím chceš něco udělat.“

Přikývl. „Přemýšlel jsem o tom.“

„Kdybychom aspoň mohli zjistit, zda jsou ostatní v pořádku, zda vydrží, než se k nim s lodí dostaneme…“

Zmlkla, čekala, že letec dokončí za ni. Ten však místo toho hleděl do dáli, jako by chtěl prohlédnout skrze mraky. Pak znovu přikývnul. „Mohl bych se po nich podívat. Vlastně bych měl odletět co nejrychleji. Za bouře, která se sem blíží, totiž nebude možné vzlétnout.“

Dychtivě se k němu naklonila a odhodila si z tváře rusé vlasy. „Mám souřadnice, podle kterých jsme letěli ze zátoky sem. Nebudeme mít žádné potíže vrátit se podle nich zpátky.“

Překvapeně na ni pohlédl. „My?“

„Poletím s tebou.“

Zavrtěl hlavou. „Tvůj bratr to nedovolí a ty to víš. Zakáže ti to ještě dřív, než mu vůbec řekneš, co chceš udělat.“

Na chvíli se zamyslela a pak se usmála. „Přemýšlej nad tím, co jsi právě řekl, Huntere Predde,“ poradila mu nevzrušeně. „Dokázal bys odhadnout, jak je to dlouho, co mi bratr naposledy řekl, co mám dělat?“

Nevesele se usmál. „No každopádně se mu to nebude líbit.“

Oplatila mu úsměv. „Nebude to poprvé, co ho takhle zklamu. A vsadím se, že ani naposled.“

„Ty a já?“ zeptal se a pozvedl obočí.

„Ty a já.“

„Ani se tě nebudu ptát, jestli to zvládneš.“

„To bude skutečně nejlepší.“

„Nebudu se ani ptát, co zamýšlíš, když někoho najdeme, i když se vsadím, že máš v úmyslu víc, než jim jen přeletět nad hlavami a zamávat.“

Mlčky přikývla.

Zhluboka si povzdechl. „Rád se vrátím zpátky do vzduchu. Obsidián a já aspoň budeme dělat to, na co jsme cvičení. Zamnul si mozolnaté ruce. „Necháme Po Kella a Niciannona dohlížet na tvého bratra. Nakonec nás určitě doženou. Možná že náš odlet je povzbudí k tomu, aby urychlili práce na opravách.“

„Možná. Můj bratr nesnáší, když mu něco unikne. Vydat se do vnitrozemí a prozkoumat to tam byl jeho nápad.“

„A ty jsi mu ho teď ukradla.“ Zavrtěl hlavou a smutně se usmál. „Kolik času ti zaberou přípravy?“

Ladně vstala a odhodila přikrývku, kterou měla kolem ramen. Byla oblečená a pod pláštěm měla na opasku připevněné vrhací nože.

Zamrkala na něj. „Jak rychle dokážeš osedlat svého Rocha?“

Kapitola 18.

Na hřbetě Obsidiána se vydali západně do vnitrozemí. Byli pohodlně usazeni v leteckých popruzích, připevněných na Rochových opeřených zádech. Hunter Predd třímal otěže a

Rue Meridian seděla hned za ním. Tulačka byla oděná v kožený letecký úbor černé barvy, se kterým téměř srůstala. Rány měla pečlivé ovázané a kožená letecká uniforma sloužila jako ochrana před nárazy, které je mohly na cestě potkat. Za opaskem měla zastrkané své vrhací nože, další schovala v botě, ke zdravému stehnu si přivázala pochvu s dlouhým nožem a přes záda měla přehozený luk a šípy. Před chladem a větrem ji chránil teplý plášť s kápí, ale i tak se zimomřivě krčila a vtahovala hlavu mezi ramena.

Prohlásit, že jejího bratra její rozhodnutí vydat se na tuhle cestu rozzuřilo, zcela nevystihovalo situaci. Velký Zrzek doslova vypěnil, byl natolik omráčený tím, co z její strany považoval za naprostou ztřeštěnost a důkaz o naprostém nedostatku zdravého rozumu, že skončil hulákáním, které samo o sobě téměř dokázalo zvednout loď do vzduchu. Zbytek posádky mlčel, včetně Spannera Frewa. Nikdo se nehodlal plést do hádky mezi oběma sourozenci. A koneckonců Velký Zrzek mluvil za ně za všechny – možná dokonce hlasitěji, než by to spojenými silami dokázali ostatní. Rue Meridian několik minut trpělivě poslouchala a pak na něj začala také křičet a nakonec rozhodila ruce a odkulhala pryč. Přitom na bratra řvala, že jestli se o ni tak bojí, možná by si měl pospíšit s opravami lodi, aby ji dostihl včas.

To od ní nebylo tak docela spravedlivé, ale Rue Meridian to nezajímalo. Záleželo jí na jediném – na šestnácti ženách a mužích uvězněných ve vnitrozemí, v cizí nepřátelské krajině, bez možnosti najít cestu zpátky. Navíc je pronásledovala ta šílená ženská se svými plazími služebníky. Rue Meridian neměla představu, co se s nimi stalo, ale znepokojovaly ji různé možnosti. Potřebovala se ujistit, že její nejhorší obavy se nenaplnily. Chtěla důkaz, že členové výpravy jsou v bezpečí. Čas byl jejich krutý nepřítel. Věděla, že tím, co dělá, značně riskuje, ale bylo to lepší, než se oddávat nečinnosti.

Hunter Predd během celé hádky mlčel, ale ona věděla, že s jejím rozhodnutím souhlasí. Letci byli díky svému výcviku a zkušenostem opatrní, ale dobře věděli, kdy nastal čas jednat.

Vzlétli pozdě odpoledne a letěli tak dlouho, dokud je nezastihla noc. Modrošedou linii oceánu a mraků nechali za sebou spolu s mrazivým pobřežním počasím. Ve vnitrozemí bylo i v noci příjemně teplo, což byla pro oba vítaná změna. Pod nimi se vlnila zalesněná kopcovitá krajina posetá rybníky, jezery a lemovaná řekami. V posledních paprscích zapadajícího slunce za sebou v dáli ještě zahlédli stříbřitě se blyštící ledové útesy.

Hunter Predd s Obsidiánem klesli o něco níž, aby našli vhodné tábořiště. Po několika minutách pátrání přistáli na mýtině na vrcholku širokého zalesněného kopce. Obsidián tady měl spoustu místa k hnízdění, dalo se snadno vzlétnout a byl odsud skvělý rozhled na okolní krajinu. Nečekali sice žádné potíže, ale chtěli na ně být připraveni. Nacházeli se v zemi, o které skoro nic nevěděli. Mohli tu žít nebezpeční dravci, se kterými se dosud nesetkali. A třeba tu číhala i jiná nebezpečí než neznámý strážce podzemního hradu a nebezpeční dravci.

Zatímco Hunter Predd odsedlal Obsidiána, vyčesal mu peří, napojil ho a nakrmil, Rue Meridian připravila jídlo. Shodli se, že nerozdělají oheň, aby nepřilákali nevítanou pozornost, takže nakrájela sýr, chléb a připravila sušené ovoce. Když se k ní Hunter Predd připojil, vytáhla měch s pivem, který si navzájem podávali. Jedli mlčky, hleděli do houstnoucí tmy a sem tam vrhli pohled na hvězdy, které pomrkávaly na obloze. Světlo měsíce, který vycházel na severu, bylo zářivé a jasné. Země se koupala v jeho světle a nabývala přízračných tvarů. Okolní lesy byly tiché. Mezi stromy se nic nehýbalo.

„Jak dlouho bude trvat, než se dostaneme na místo?“ zeptal se letec, když dojedli. Usrkl piva a podal jí měch.

„Stačí odhad. Musím vědět, jak rychle musíme letět.“

Rue se napila a odložila měch. „Myslím, že se tam dostaneme zítra navečer. Budeme ovšem muset vyrazit za úsvitu a letět celý den. Vzdušné lodi to trvalo déle, ale to jsme často měnili kurs a lízali si rány. Ztratili jsme polovinu hybné síly a většinu plachet. Tvůj Roch poletí rychleji než my.“

„Pak budeme hledat ostatní?“

Pokrčila rameny. „Když jsem byla malá a hráli jsme si na schovávanou, zjistila jsem, že nejlepší způsob, jak někoho najít, je nehledat příliš usilovně. Zjistila jsem, že je lepší spoléhat se na instinkt. Můžeme se porozhlédnout v zátoce, kde jsme Poutníka a ostatní vysadili. Poletíme do vnitrozemí na dohled od podzemního hradu. Ale nemáme jistotu, že najdeme to, co hledáme.“

„Třeba vůbec nejsou na povrchu.“

„Vrhla na něj ostrý pohled.“

„Chci říct, že nám druid říkal, že pevnost je pod zemí. To je vše.“

Přikývla. „Pokud je chceme najít, musíme se pořádně dívat, to je jisté. Určitě nebudou jen tak někde postávat a čekat na nás.“

„Máme Obsidiána, který nám s tím pomůže.“ Letec pokynul k místu, kde pták hnízdil. „K tomu byl vycvičen. Dokáže najít věci a lidi, které člověk nespatří, dokáže najít člověka, který je ztracený a potřebuje pomoc. Je v tom dobrý. Lepší, než ty a já.“

Rue přesunula zraněnou nohu do pohodlnější pozice. Bolela ji z únavného sezení na hřbetě Rocha, přestože let trval jen dvě hodiny. O kolik horší to bude zítra v noci? Unaveně si povzdechla a promnula si záda. Přitom si ale dávala pozor, aby se vyhnula zranění od nože. Zkontrolovala si obvaz a přesvědčila se, že rána nezačala znovu krvácet. Stehy zatím držely.

„Zítra si pořádně odpočineme," prohlásil Hunter Predd, který ji pozoroval. V jejích očích se nesouhlasně zablesklo. „Nejen kvůli tobě," dodal. „Také kvůli Obsidiánovi."

„Souhlasím, ale nechci dělat zastávky jenom kvůli mně."

Suše se pousmál. „Jak si přeješ."

Podala mu měch s pivem a opřela se o lokty. „Klidně se směj, jak chceš. Já jsem vyrůstala jako jediná dívka mezi samými muži. Když jsem od svých bratrů nebo bratranců žádala nějakou laskavost, vždycky se mi smáli. A co bylo ještě horší, na všechno se tvářili, že je to tak složité, až jsem litovala, že jsem vůbec otevřela pusu. Tulácké ženy tradičně oplývají vytrvalostí a odolností, protože jsou neustále na cestách, jsou zodpovědné za rodinu a mají velmi tvrdý život. Za starých časů jsme neměli města a neměli jsme kde přebývat mimo naše vozy a tábořiště. Byli jsme kočovníci, většinu času jsme se přesunovali, ať už z radosti z cestování nebo protože jsme před někým utíkali. Z vlastní vůle nám nikdo nepomáhal. Naučili jsme ostatní národy, že se bez nás neobejdou, že potřebují naše schopnosti a naše zboží. Jiní neměli na výběr, než nás tolerovat. Vždycky jsme byli soběstační a takoví jsme i teď. Jsme námořníci, vzduchoplavci, stavitelé lodí a žoldnéři a vše do čeho se pustíme, zvládneme lépe než ostatní."

„Zadrž!" přerušil ji. „Vůbec se ti nesměji. Myslíš, že nevím, o čem mluvíš? My dva nejsme zase tolik odlišní. Letci i Tuláci vždycky žili stranou od ostatních, vždycky byli soběstační, nikdy nebyli na nikom závislí. To platí odpradávna."

Naklonil se k ní. „Ale to neznamená, že nemůžeme napřáhnout pomocnou ruku, když je to potřeba. Není slabostí přijmout pomoc přítele. Přátelství znamená vzájemnou úctu a starost o ty, na kterých nám záleží. Přátelství znamená dávat něco těm, které obdivujeme. Měla bys to mít na paměti."

Nevědomky se usmála okouzlená jeho přímostí. „Příliš

dlouho jsem žila mezi vojáky," omluvila se. „Zapomněla jsem, jak být vděčná."

Zavrtěl hlavou. „Myslím, že tak moc jsi zase nezapomněla. Jen se občas příliš necháváš unést svými pocity, Malá Zrzko. Lepší, než kdyby jsi všechny city ztratila."

Uložili se ke spánku a v noci je nic nevyrušilo. Probudili se odpočatí a připraveni vyrazit dál. S východem slunce vzlétli. Zlatavé paprsky nad horizontem vyhlašovaly válku nočním stínům. Země se pomalu vynořovala z jejich nadvlády a na denním světle ukazovala svou krásu a barevnost. Oteplilo se a nad hlavami jim zářilo modré nebe. Rue Meridian pohlédla vzhůru a cítila, jak se jí vrací dobrá nálada.

Letěli celý den a jen v poledne se krátce zastavili, aby si Obsidián odpočinul a aby se najedli a napili. Nespatřili žádné známky života kromě malých ptáků a malých lesních zvířat. Uprostřed dne se ráz krajiny začal měnit. Objevilo se víc hustě zarostlých kopců, terén začal být méně otevřený. Před nimi se tyčily k nebi hory se skalnatými vrcholky. Pohoří připomínalo obrovskou páteř táhnoucí se do srdce světadílu, rozdělující jej napůl. Na úpatích kopců se zrcadlila hluboká jezera vytvořená horskými potoky a říčkami. Vrcholky hor byly korunovány mraky. Nebe na severu zešedlo a bylo vidět, že daleko odsud se spustil déšť. Na jihu, tam, kde se nacházely útesy a ledová pole, horizont zčernal bouřkovými mračny, mezi kterými se tu a tam rozžíhaly zlaté vidlice blesků.

Za soumraku doletěli na dohled zátoky, kde před deseti dny zakotvila *Jerle Shannara* a vysadila na zem Poutníkovu vypravil. Kroužili kolem, drželi se nízko, aby se vyhnuli nepovolaným zrakům. I z dálky totiž dobře viděli obrysy *Černého Havrana,* který kotvil nad vodní hladinou. Na jeho palubě, ani na stěžních nehořely signální lucerny a na palubě

nebyl vidět žádný pohyb. Hunter Predd navedl Obsidiána k otevřenému skalnatému prostranství za holým hřebenem. Když přistáli, Hunter i Rue sesedli a vyšplhali na hřeben, odkud měli dobrý výhled na zátoku a vzdušnou loď.

Na západě slunce kleslo za horizont a denní světlo předalo vládu noci.

„Co teď?“ zeptal se Hunter Predd tiše.

Rue Meridian zavrtěla hlavou a upřeně hleděla na *Černého Havrana.* „Možná bychom se měli dostat blíž.“

Nechali Obsidiána na místě a pomalu se vydali k pobřeží. Dávali si načas, pohybovali se houstnoucím šerem tak opatrně, jak jen to šlo a snažili se dělat co nejmenší hluk. V tichu, které kolem panovalo, se totiž i ten sebemenší šramot nesl velice daleko. Malá Zrzka měla sice ostrý zrak, ale Hunter Predd měl ještě lepší oči než ona. Proto šel jako první a vybíral cestu. Dostat se na břeh jim trvalo téměř hodinu, v té době již byla úplná tma a sametové nebe se třpytilo světlem hvězd a měsíce.

Stáli na pobřeží schovaní mezi stromy a hleděli přes zátoku na kotvící loď. Teď již rozeznávali pohyb na palubě, strážné na hlídce, posádku při práci. Slyšeli jejich tiché hlasy. Tu a tam zahlédli světla lucerny zakryté stínítkem. Také v kajutách byla občas vidět světla.

Nějakou dobu tam stáli a pak Hunter Predd položil zásadní otázku. „Na co myslíš?“

Rue mlčela. To, na co myslela bylo šílené a nebezpečné. Myslela na to, že jim možná osud přihrál výjimečnou příležitost. Přišli sem hledat chybějící členy posádky *Jerle Shannary* a místo toho našli nepřátelskou loď.

Zpívající čarodějka zatím netuší, že *Jerle Shannara* se zbavila Mwellretů a federálních námořníků. Nemůže vědět, že už jí zbývá jen *Černý Havran.* Zatím věří, že má obě lodi.

Rue Meridian se zamyšleně kousla do rtu. Naskýtá se příležitost na skutečně ironický zvrat a vykonání uspokojující

spravedlnosti. Stačí jen vymyslet jak na to.

Nebylo by krásné, napadlo ji, kdyby někdo tu čarodějnici uvrhl do stejně nezáviděníhodné pozice, do jaké ona dostala posádku *Jerle Shannary?*

Zpívající čarodějka se nespokojeně zamračila a těsně před tím, než *zmizela* mezi stromy, vrhla přes rameno pohled na temnou siluetu *Černého Havrana.* Soumrak halil zátoku do stínů, které zatlačovaly ustupující sluneční paprsky a obemykaly vzdušnou loď jako přízračné prsty. Čarodějka vydala Cree Begovi a jeho Mwellretům jasné příkazy. Svěřila jim do péče chlapce, aby ho hlídali, dokud se nevrátí. Měli zakázáno s ním mluvit a pokud možno omezit s ním kontakt na minimum. Dávat mu jídlo a pití, ale nic jiného. Měl být neustále zamčený. Nesměl vycházet ven. Nikdo ho neměl navštěvovat ani ho vyrušovat.

To, jestli Mwellreti budou její instrukce dodržovat, však byla jiná věc.

Cree Bega byl podezřívavý, ale čarodějka větší část jeho podezření rozptýlila malou lží. Řekla mu, že chlapec má informace, které budou užitečné, ale protože nemůže mluvit, musí z něj tyto informace získat jiný způsobem. Mwellret nemohl vědět, že chlapec nemluví, protože proti němu použila svou magii. Snad tedy Cree Bega udělá, co má přikázáno a počká na její návrat. Nezbývalo jí, než toto riziko podstoupit. Nemohla chlapce vzít s sebou; bylo příliš nebezpečné hledat druida s chlapcem v závěsu. Nemohla ho ani nechat někde jinde mimo loď. Někdo z jeho společníků by ho mohl najít a osvobodit. Vzala s sebou Shannarův meč, aby měla jistotu, že ho chlapec nějakým způsobem nepoužije. Nesla ho přehozený přes rameno v obnošené pochvě. Bez artefaktu a bez hlasu nebude chlapec moci vyvolat svou magii. Musela ho nechat tam, kde byl a doufat, že její nepřítomnost bude mít jen krátké trvání.

Měla důvod se tak domnívat. Přehodnotila své původní

plány, které byly příliš ambiciózní. Přestože toužila vyrovnat si s druidem účty, nikdy to nebyl hlavní důvod, proč se vydala na tuhle expedici. Jejím nejdůležitějším cílem bylo získat mocnou magii, která se ukrývá v hlubinách podzemního hradu. Kromě toho potřebovala víc času k tomu, aby se rozhodla, co s druidem a chlapcem udělá, zvláště ve světle toho, co chlapec prohlašoval o svém původu. Měla v úmyslu vydat se do ruin, překonat ohnivé paprsky a bojové stroje, které sice snadno zahnaly na útěk její Mwellrety, ale proti ní nebudou tak účinné, vynutit si vstup do podzemního hradu, najít a získat magické knihy, které se tam ukrývají, a uniknout. Poutníka si nechá na později, až se bezpečně vrátí zpátky domů. Bude proti němu ve výhodě, protože bude mít magii, po které druid tak touží a proto si pro ni bude muset přijít.

Pokud ji druid už sám nezískal. Napadla ji možnost, že chlapce poslal, aby odlákal její pozornost od podzemního hradu, ale po krátké úvaze tu možnost zavrhla. Druid však mohl získat magické knihy, zatímco ona pátrala po chlapci. Pokud ano, bude se s ním muset vypořádat okamžitě. Nemyslela si však, že by k tomu došlo. Jeho výprava byla zdecimována ohnivými paprsky a bojovými stroji a po samotném druidovi nebylo ani památky. To naznačovalo, že neuspěl, že je možná zraněný nebo mrtvý. Kdyby ne, už by se objevil. Přišel by si pro chlapce nebo pro ni. Chlapec s měnivcem by před ni neutíkali. Určitě by někde narazila na stopy druidovy činnosti. Její Mwellreti hlídkovali na okraji ruin, ale nevšimli si ničeho a nikoho.

A navíc, i kdyby se nějakým způsobem vyhnul jejím hlídkám, co by mohl dělat? Ať už s magickými knihami nebo bez nich, byl v pasti. Čarodějka ovládá obě vzdušné lodě. Má chlapce a Shannarův meč. Druid bude sám. Má-li mít naději na útěk, bude muset přijít za ní. Ona je na to připravená.

Pokrčila rameny. Ať už je to jakkoliv, bude vědět co s

druidem, až najde magické knihy. Její smysly jí rychle řeknou, zda tam byl před ní.

Pohybovala se soumrakem jako stín, zahalená v šedou róbu. Kolem sebe vysílala patlající magické úponky, které by jí odhalily, kdyby na ni něco číhalo. Nic nenašly. Jakoby svět byl úplně prázdný a ona jeho jedinou obyvatelkou. Líbil se jí ten pocit. Vždycky dávala přednost noci a byla nejraději, když kráčela tmou. Neměla strach z toho, co leží před ní. Věděla, co má očekávat. Věděla to podle toho, co jí řekl Cree Bega a hlavně z toho, co objevila v myslí umírajícího Kaela Elessedila. Věděla o ohnivých paprscích a bojových strojích, nepovažovala je za hrozbu. Věděla o magických knihách a o věci, která je stráží. Antrax. To bylo jméno, které strážce získal před staletími. Věděla, co to je a jak to lze překonat. Věděla o Antraxu víc, než on věděl o ní. Antrax špatně odhadl množství informací, které se ukrývaly v mozku Kaela Elessedila. Byla přesvědčená, že dokonce ví, jak Antrax zničit, bude-li to nutné.

Ale o zničení Antraxu jí nešlo. Chtěla získat magické knihy, a i když nevěděla, kolik jich tu je a kde jsou ukryté, byla přesvědčená, že je objeví a získá, ten stroj jí nebude stát v cestě.

Možná si vezme jen ty, které nejvíc potřebuje, ty, které jí dají největší moc, a zbytek tu prozatím nechá. Pomocí své magie pronikne bezpečnostním systémem podzemního hradu, neviditelná vstoupí dovnitř a stejně neviditelná zase odejde. Její krádeže si nejspíš nikdo ani nevšimne. Pokud vše půjde tak, jak si přeje, vejde dovnitř a ven, aniž by to Antrax zaregistroval.

Pak se vypořádá s chlapcem.

S chlapcem, který se prohlašuje za Beka.

I pomyšlení na něj ji rozčilovalo. Jeho slova ji neustále pronásledovala. Dokonce i když se snažila soustředit na to, co ji čeká, nedokázala zapomenout na věci, které jí říkal. A

navíc v duchu stále viděla jeho tvář a cítila, jak ji podivně přitahuje. Bylo směšné, že by na ni mohl mít tak silný vliv. Snadno ho přemohla, dvakrát ho přelstila, sebrala mu hlas i kouzelný meč, uvěznila ho a rozdrtila jeho naděje na to, že ji přesvědčí o svém původu.

A přesto…

A přesto se nemohla zbavit vzpomínky na jeho hlas, na jeho tvář, nedokázala se kvůli němu na nic soustředit! Pracoval na ní jako ocelové nářadí na ztvrdlé zemi, lámal její odpor a dostal se jí pod kůži. Jak se mu mohlo podařit to, co nikdo jiný nedokázal. I jiní se snažili překonat její obranu, přesvědčit ji o své pravdě, překroutit její uvažování tak, aby jim vyhovovalo. Nikomu se to nepodařilo, ne od té doby, kdy byla velmi malá a Morgawr…

Nedokončila tu myšlenku, nechtěla znovu kráčet po stejné cestě. Ten chlapec není žádný Morgawr, ale může se ukázat, že je stejně nebezpečný. Jeho talent pro magii byl hrubý a necvičeny, ale to se může rychle změnit. Až k tomu dojde, bude z něj hrozivý nepřítel. Dalšího takového nepřítele nepotřebuje.

Náhle se zastavila a užasle si uvědomila to, co jí až dosud unikalo. Jeho magie, přestože hrubá a necvičena, ji už ovlivnila. *Nakazila ji.* Proto nedokázala zahnat vzpomínky na jeho hlas, proto nedokázala zapomenout to, co jí říkal. Prudce se nadechla a znovu ji zaplavil hněv. Jak mohla být tak hloupá! Ona sama přece svůj hlas používala stejným způsobem. Když mluvila, jemně ovlivňovala myšleni svého posluchače. Nechala chlapce mluvit, protože hloupě věřila, že nezáleží na tom, co říká. Úplně jí uniklo, že to není podstatné. Nezáleželo na tom, co říkal, ale jak to říkal! Poskytla mu příležitost, která mu nemohla uniknout a on ji využil!

Třásla se vztekem. Ohlédla se zpátky na cestu, kterou sem přišla. Byla v pokušení vrátit se zpátky a vypořádat se s ním. Na její vkus jí byl chlapec až příliš podobný. Bylo to

zneklidňující. Dělalo jí to náhle mnohem víc starostí, než kolik jich až dosud pociťovala.

Dlouhou dobu nerozhodně stála. Potom přestala váhat. To, co leží před ní, je nejdůležitější. Chlapec je prozatím bezmocný. Než se vrátí, nezpůsobí žádné potíže. Nemůže dělat nic jiného, než sedět a čekat.

Nadhodila Shannarův meč, který měla přehozený přes záda, několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, upravila si plášť a kápi a pokračovala v cestě k minám.

Kapitola 19.

Poutník prchal chodbami podzemního hradu sevřený ve víru ohnivých záblesků a řinčící oceli. Útoky se na něj sypaly ze všech stran, ze skrytých štěrbin se po něm sápaly ohnivé paprsky, z tajných průchodů se Hnuly zástupy bojových strojů. Stroje na něj zaútočily teprve před chvílí, když se plížil chodbou, která mu připadala prázdná. Teď byly všude kolem něj. Držel je na uzdě druidským ohněm, ale kruh kolem něj se svíral. Poutník se marně snažil uniknout, běžel strohými tunely a místnostmi, rozrážel zavřené dveře a stále měnil směr. Pokaždé, když narazil na schodiště vedoucí vzhůru, vydal se po něm. Zoufale se snažil dostat na povrch, kde na něj čekala svoboda. Již se nesnažil najít magické knihy. Dávno opustil své plány na jejich získání. Únava a napětí nahlodaly jeho rozhodnost. Už si am nemohl vzpomenout, kdy naposledy spal. Měl pocit, že již celé týdny nejedl. Pokračoval v útěku jen díky svému odhodlání, zatvrzelosti a jistotě, že pokud zastaví, zemře.

Přitisknutý zády ke zdi pozoroval síť ohnivých paprsků křižujících chodbu před ním a bránících mu v postupu. Nerozuměl tomu. Ať udělal cokoliv, jeho situaci to jen zhoršilo. Bez ohledu na to, jak byl opatrný, nedokázal

uniknout svým pronásledovatelům. Bylo to, jako by dokázali předvídat každý jeho pohyb. To bylo nemožné. Byl zahalený do druidské magie, která ho chránila jako neproniknutelný plášť. Jeho pronásledovatelé by neměli být schopni vidět kde je, ani co dělá. Už dávno se jim měl ztratit. A přesto byli všude kolem něj, za každou zatáčkou, za každými dveřmi, čekali na něj, útočili a jemu nezbylo, než pokračovat v útěku.

Proběhl dveřmi a úzkým spojovacím tunelem, který se napojoval na širší chodbu. Na chvíli nechal ohnivé paprsky za sebou. Několikrát se zhluboka nadechl. V hrdle ho pálilo, hruď se mu prudce zvedala a klesala. Snažil se vymyslet co dál, ale jeho mysl nereagovala. Jeho myšleni, kdysi tak přesné a jasné, teď bylo jakoby zamlžené. Jistě k tomu přispělo vyčerpání a stres, ale muselo v tom být i něco víc. Jakoby nedokázal používat větší část svých rozumových schopností, nebyl schopen soustředěně uvažovat. Věděl, že musí utíkat a bránit se, ale kromě toho jeho mysl odmítala fungovat. Nedokázal vyvolat žádné vzpomínky, nedokázal si uvědomit, co vedlo k jeho současné situaci; všechno se to vznášelo mimo jeho dosah. Na ničem mu nezáleželo. Jedině na současnosti a na tom, že musí bojovat, aby zůstal naživu.

Věděl, že je to špatně. Nikoliv morálně, ale racionálně to bylo špatně. Uvažovat takovým způsobem totiž nedávalo smysl. Bojoval proti tomu, snažil se uchopit ten problém tak, aby se s ním dokázal vypořádat, ale nešlo to. Potřásl hlavou, aby si ji pročistil.

Na konci široké chodby bylo schodiště a Poutník se k němu rozběhl. Vedlo vzhůru ke světlu, které vypadalo jako světlo dne a zářilo mnohem jasněji, než lampy osvětlující jeho vězení. Rozběhl se po schodech k jeho záři a myslel si, že konečně - konečně! - našel cestu ven. Doběhl po schodech až nahoru a ocitl se ve velké kruhovité místnosti s vysokými okny, za kterými viděl modré nebe a zelené stromy. Zapomněl na únavu a zoufalství, vyběhl k nejbližšímu oknu a

pohlédl ven. Za oknem místnosti byl les tak blízko, až to vypadalo, že stačí natáhnout ruku, aby se ho mohl dotknout. Zřejmě se během útěku dostal až na úplný kraj města. Rozhlédl se a zapátral po dveřích. Žádné nenašel.

Za sebou slyšel řinčení a bzučení pohyblivých strojů na schodech. V zoufalství vyslal zášleh druidského ohně do oken. Oheň zasáhl jejich hladký povrch a neškodně se odrazil. Poutník na to nevěřícně zíral. To nebylo možné. Sklo nemohlo odrazit druidskou magii. Rychle se pohnul podél řady oken a zkusil to jinde. Všechna okna držela.

Na konci schodiště se objevily bojové stroje. Ve vzteku vyslal vlnu ohně, která spálila ty nejbližší a jejich kovové úlomky se rozletěly na všechny strany.

Všiml si hlubokého výklenku, který mu předtím unikl. V jeho stínu se ukrývaly malé dřevěné dveře. Rychle se k nim vydal a zjistil, že jejich zámek je zrezavělý a starý. Bez námahy ho spálil, vykopl dveře a vyběhl ven na čerstvý vzduch a ke slunečním paprskům.

Všude kolem něj se zvedala neproniknutelná džungle. Ponořil se do ní bez ohledu na to, jaká nebezpečí se v ni mohla skrývat. Věděl jen, že musí uniknout tomu, co ho pronásleduje. Hustá tráva a popínavé rostlinstvo mu bránily v průchodu mezi mohutnými stromy. Poutník si razil cestu vpřed povzbuzován vůní dřeva a listí, hřejivým sluncem a měkkou zemí, kterou cítil pod nohama. Městské ruiny za ním zmizely a zvuky pronásledování utichly. Pousmál se a zalila ho vlna úlevy. Teď už bude všechno v pořádku. Ať už ho čeká cokoliv, nemůže to být horší než to, čemu unikl.

Pak se země pod jeho nohama pohnula a otřásla, až málem ztratil rovnováhu. Vzápětí následoval další otřes. Země se náhle začala zvedat a klesat jako hruď obrovitého zvířete. Snažil se uniknout, ale zvedáni a klesání s ním pohazovalo ze strany na stranu. Stromy se začaly otřásat a tráva se vlnila. Popínavé rostliny se po něm sápaly ve snaze

ho chytit a obmotat. Poutník před nimi zoufale unikal. Ale zdálo se, že se proti němu náhle obrátila celá džungle. Znovu byl přinucen povolat druidský oheň a propálit si cestu. Útok však pokračoval, jako by se džungle rozhodla, že ho pozře. Nerozuměl tomu. Pro takový útok neexistoval žádný důvod a nedalo se vysvětlit proč a jak se to děje.

Ztracený v nekonečném moři zeleně, probojovával si cestu, neschopen čehokoliv jiného.

V místnosti z kouřového skla, jejíž stěny byly pokryté nesčetnými panely s blikajícími světélky a měnícími se rudými čísly, zírali v hrůze Ahren Elessedil a Ryer Ord Star na bezvládné a nehybné druidovo tělo. Leželo na kovovém stole, připoutané silnými řemeny, které měl druid omotané kolem čela, krku, pasu, kotníků a zápěstí zdravé paže, takže se nemohl hýbat. Do paží a trupu měl zapíchané jehly, ze kterých vedly tlusté hadice. Hadicemi proudila jakási tekutina z lahví na kovových stojanech. Ta největší hadice mu směřovala přímo do úst a byla připojena k měchům, které se pomalu rozšiřovaly a smršťovaly. Kolem něj se s bzučením pohybovaly jakési stroje plné blikajících světel a vykonávaly podivnou, nepochopitelnou činnost. Ke spánkům, očím, hrdlu, srdci, slabinám a dokonce i k prstům na ruce mu vedly dráty zakončené přísavkami, pomocí kterých byly připevněny na jeho kůži. Dráty připomínaly černé hady. Ty, které mu vedly ke konečkům prstů, byly zakončeny něčím, co vypadalo, jako ustřižené prsty od rukavice. Dráty se táhly k řadě nádob z čirého skla. V nádobách byla načervenalá kapalina, ve které se chvílemi modře zablesklo. Z nádob vedly další hadice, které končily v kovových panelech na stěnách.

Ahren nebyl schopen pohybu. Co to s Poutníkem provádějí? Naklonil se nad druidovu tvář. Má snad vypíchnuté oči a odstraněný jazyk jako Kael Elessedil? Se strachem se podíval, ale nedokázal to zjistit. Druidova víčka

byla zakrytá přísavkami drátů a v ústech měl hadici. Ahren měl sto chutí vytrhat všechny hadice, strhat dráty z Poutníkova těla a uvolnit řemeny, které ho poutaly ke stolu. Cítil však, že by to neměl dělat, že by tím druidovi mohl ublížit. Nemohl si být jistý, od pohledu se to nedalo rozeznat, ale měl pocit, že ty hadice udržují Poutníka naživu.

Pohlédl na Ryer Ord Star, která měla na ústa přitisknuté ruce sevřené v pěst a tiše vzlykala. Třásla se a Ahren ji k sobě přitáhl, aby jí dodal klid, který sám necítil. Na druhé straně místnosti popojížděl od panelu k panelu pohyblivý stroj s mnoha končetinami, který sledoval světla a číslice, zapínal různé páčky a kroutil knoflíky. Zdálo se, že něco monitoruje, možná druidův stav, nebo zaznamenává, co se děje.

Což by mladíka také velice zajímalo.

Ahrena a Ryer před Antraxem a jeho přisluhovači stále ještě ukrývala magie kamene Fénixe. Ahren využil čas, který zatím měli a pokusil se vytvořit si nějaký názor na to, co se tady odehrává. Nakonec dospěl k závěru, že to může mít jediné vysvětlení. Antrax vysával Poutníkovu magii. Právě proto přilákal do podzemního hradu muže a ženy *z Jerle Shannary*, stejně jako sem předtím přilákal Kaela Elessedila a jeho elfy. Jakmile zajal Poutníka, uvěznil ho v podzemí a připojil na své přístroje, vysávání začalo. Pokud ho Antrax najde, bude Ahrena čekat stejný osud; omámí ho drogami, připoutá a vysaje z něj život. Nevěděl, jak to celé funguje, ale na tom nezáleželo.

Kovový stroj dokončil své povinnosti a vyrazil směrem ke dveřím. Ahren odtáhl Ryer Ord Star, aby mu nestáli v cestě a díval se, jak stroj mizí venku. Zůstali sami. Ahren se rozhlédl po místnosti přeplněné stroji. Věděl, že nemá šanci porozumět všem přístrojům natolik, aby pochopil, jak druida nejsnáze osvobodit. Technologie, která se tady nacházela, patřila do jiné éry, znalosti, které k ní patřily, byly ztraceny již tisíce let. Ahren se tváří v tvář této skutečnosti cítil zcela

bezmocný.

Naklonil se k věštkyni. „Nevím, co mám dělat," přiznal tiše.

Vytřela si z očí slzy a narovnala se. Pustil ji a čekal, co udělá – protože mu bylo jasné, že má něco v úmyslu.

Vzala jeho ruku do své. „Zůstaň u mě. Nevzdaluj se."

Oba si pospíšili ke stolu, na kterém ležel Poutník. Překračovali dráty a kabely a opatrně se protahovali mezi přístroji. Zblízka Ahren viděl, že druid je naživu. Dýchal a na krku mu bylo možné nahmatat puls. Ve tváři mu cukalo, jako by se mu zdála nějaká noční můra. Kůži měl bledou a pokrytou krůpějemi potu. Samozřejmě, že byl naživu. Pro Antrax je užitečný jen živý.

Elfí princ se snažil potlačit odpor a strach. *Nenechte mě takhle skončit,* modlil se. *Nechtě mě raději zemřít.*

Ryer Ord Star na něj pohlédla. „Pokusím se k němu dostat. Pokusím se mu sdělit, že jsem tady."

Obrátila se zpátky k druidovi a několikrát mu prsty volné ruky přejela po tváři. Upřeně na něj hleděla a mezi kovovými nádobami a přístroji vypadala malá a křehká. Ahren ji pevně držel za ruku. Pamatoval si, co mu říkala, věděl, že on je její záchranné lano, které jí pomůže vrátit se z míst, kam se musela vydat, aby zachránila druida.

„Poutníku?" zašeptala.

Neozvala se žádná odpověď. Nehybný druid nedal nijak najevo, že ji slyšel. Jeho hruď se zvedala, klesala, srdce mu pracovalo a jeho rysy se tu a tam bolestně zkřivily. Do těla mu přitékaly tekutiny ze skleněných nádob a dráty, připojené k jeho tělu z něj odváděly jeho sílu. Ahren si pomyslil, že druid je ztracen. Ani Ryer Ord Star ho nedokáže přivést zpátky.

Věštkyně se narovnala a odhrnula si z tváře závoj stříbřitých vlasů. Natočila se k Ahrenovi. „Kousek ustup, Ahrene," přikázala. „Ale zůstaň blízko."

Pak vylezla na kovový stůl a opatrně, aby nepoškodila dráty ani hadice, se přitulila k druidovi, jako se dítě tulí ke spícím rodičům. Elf zůstal tak blízko, aby dokázal vnímat teplo jejího těla.

„Poutníku?“ zopakovala. Zvedla ruce k jeho tvářím a natočila jeho obličej k sobě. Čelem se opřela o jeho rameno. Levou nohu přehodila přes jeho, takže teď byli spolu navzájem propletení. „Prosím, Poutníku,“ prosila a říkala ta slova s takovou vroucností, až připomínala modlitbu.

Stále žádná odpověď. Poutník nehybně ležel na stole, jakoby mu v těle zbyla jen jiskřička života zajišťující jeho základní životní funkce.

„Prosím, Poutníku,“ zašeptala znovu věštkyně. Prsty ho hladila po tváři a oči přivírala soustředěním. Po tvářích ji znovu začaly stékat slzy.

Prosím, zopakoval Ahren v tichu své mysli. Stál nad věštkyní a druidem a bezmocně se díval. *Vrať se k nám.*

Poutník si probojovával cestu džunglí, která se po něm sápala. Zdálo se mu, že to trvá již celou věčnost. Pálil, uskakoval, utíkal a nikam to nevedlo. Džungle byla rozlehlá a neměnná, druid nedokázal najít žádný orientační bod. Někde v koutku mysli, za mlžným závojem, který mu zakrýval myšlenky si uvědomoval, že útěkem z podzemního hradu a vstupem do džungle jenom vyměnil jedno bludiště za jiné.

Neměl na výběr a tak se přinutil pokračovat. Tělo ho pálilo únavou; toužil jen po tom najít nějaké místo, kde by se mohl vyspat. Začal mít halucinace, slyšel hlasy, viděl pohyb a cítil dotyk stínů, které neexistovaly. Ze zelené džungle k němu pronikaly jakési pocity, které byly stále silnější. Kupodivu útoky postupně ustaly, popínavé rostliny se stáhly, tráva ho přestala chytat za nohy a země se přestala otřásat.

Zpomalil a rozhlédl se. Snažil se odhadnout, co se děje.

Slyšel, jak někdo vyslovuje jeho jméno.

Poutníku? Prosím, Poutníku.

Poznal ten hlas, ale patřil ke vzdáleným vzpomínkám, které si nedokázal vybavit. Přesto se po té vzpomínce natáhl a pevněji sevřel, jako by to byl záchranný kruh. Země se již neotřásala a hluboká zeleň džungle potemněla. Noční obloha se naplnila blikajícími rudými hvězdami. Mezi nimi se zjevila tvář, jejíž rysy byly zamlžené a nejasné. Byla to tvář mladé ženy, jejíž jemné rysy byly lemovány dlouhými stříbřitými vlasy. Náhle měl pocit, že ta tvář je mu tak blízko, až cítí její hebkou kůži a na krku ho šimrá její dech. Odkud přišla, aby ho našla? Jak se dostala sem, do téhle husté džungle, doprostřed ničeho? Jak se stala součástí tohoto šílenství?

Poutníku?

Teď si vzpomněl. Poznal, že ta tvář patří Ryer Ord Star. Byla to věštkyně, kterou s sebou vzal na výpravu kamsi daleko od Čtyřzemí. Ze všech těch, kteří ho mohli najít, to dokázala jen ona. Nerozuměl tomu

Náhle ho zalily podivné pocity, které mu připadaly cizí a špatné. Nejprve je nedokázal určit, nemohl vystopovat jejich zdroj, ani poznat jejich účel. Stál nehybný a zmatený v hynoucí džungli s nočním nebem posetým rudými hvězdami a obrazem tváře mladé ženy. Začal si uvědomovat, že se nachází ve světě obráceném vzhůru nohama.

Pak se vše v jediném okamžiku změnilo. Džungle byla pryč. Zelené stromy, modrá obloha, vůně dřeva a listí, měkká země pod nohama, jeho vnímám místa a času – to všechno se rozpadlo. Najednou nestál vzpřímeně, ale ležel na zádech, na něčem tvrdém a kovovém, v místnosti plné blikajících světel a tiše šumících strojů. Z přístrojů vedly do jeho těla hadice, kterými do něj vtékala tekutina. Na kůži měl připevněné dráty. Neviděl to očima, protože ty mu něco zakrývalo. Viděl to svým vnitřním zrakem, neboť jeho druidské smysly se náhle probudily z hlubokého ochromujícího spánku. Věděl, že to, co až dosud prožíval, cesta džunglí, ruiny, bojové stroje, katakomby, ohnivé paprsky, vše, co považoval za

skutečnost, byl jen sen.

Tehdy si vzpomněl. Pochopil, co se stalo, co s ním provedli. Pochopil všechno, vrátil se zpátky do skutečnosti z drogového omámení a nočních můr. Probudil se díky přítomnosti mladé ženy, která ležela vedle něj, probral ho její hlas a doteky. Ona jediná k němu dosáhla tam, kam se nikdo jiný dostat nemohl. Když ho tehdy na ostrově zachránila před účinky jedu, vytvořilo se mezi nimi pouto. Toto pouto je spojilo nečekaným způsobem, díky výměně života za smrt, uzdravení za utrpení. Proto dívka vycítila jeho potřebu, i když si to neuvědomoval, uslyšela jeho podvědomé volání o pomoc a přišla k němu.

Lehce se pohnula a její sametově hebké prsty ho pohladily po tváři. Teplo jejích doteků mu dodalo sílu. Několikrát tiše vyslovila jeho jméno a natahovala se k němu, odhodlána přivést ho zpátky z jeho vězení.

Když ucítil její ruku ve své dlani, zvedl prsty a lehce ji stiskl.

Ahrenovi ten okamžik unikl, protože upíral oči do druidovy tváře. Všiml si však, že Ryer Ord Star náhle znehybněla. Dokonce i její prsty přestaly hladit Poutníka po tváři. Cekal, až něco řekne, až se znovu pohne, až mu nějakým způsobem naznačí, co se děje. Ale věštkyně jakoby se proměnila v kámen.

„Ryer?“ zašeptal.

Neodpověděla. Ležela vedle druida a tiskla se k němu, jako by byla jeho součástí. Oči měla zavřené a dýchala tak pomalu, že se jí jen nepatrně chvěla hruď. Ahrena napadlo, že se jí dotkne, ale bál se to udělat. Něco se stalo, a ať už to bylo cokoliv, ona na to reagovala, jak nejlépe mohla. Věděl, že ji nesmí vyrušovat. Musí čekat, musí být trpělivý.

Nekonečné minuty tiše ubíhaly. Jednou se nad ni naklonil a neúspěšně se snažil zjistit, co se přihodilo. Pak o krok ustoupil, jako by mu vzdálenost mezi nimi mohla poskytnout

lepší výhled. Nic nepomohlo. Rozhlédl se po panelech plných světel a přepínačů v naději, že se tam skrývá odpověď. Pokud tomu tak bylo, Ahren ji nenašel. Skrze tmavé sklo pohlédl do veliké místnosti, na skříně s točícími se disky. Mezi skříněmi se pohybovaly kovové stroje, které mlčky vykonávaly svou práci. Zdálo se, že žádný ze strojů si není vědom toho, co se děje tady. Zaposlouchal se do zvuku přístrojů, zda v nich nepostřehne nějakou změnu, ale nic nepoznal. Zkrátka se vůbec nic nezměnilo.

Ahren však věděl, že tomu tak není.

Nevěřil, že by si jich Antrax všiml. Jako plášť je stále zahalovala ochranná magie kamene Fénixe. Kdyby magie selhala, určitě by to poznali. Kdyby byla odhalena dívčina přítomnost vedle druida, spustil by se nějaký alarm. Ahren se objal rukama a přemýšlel. Co může dělat? Nezbývá mu než věřit magii; nic jiného nemají. Věštkyně ho přesvědčila, aby se s ní vydal až sem a on uvěřil, že je lepší cokoliv jiného, než se vzdát a trpně čekat na svůj osud.

Uvědomil si, že nebýt jí, nikdy by Poutníka nenašli. Byla to ona, kdo ho chtěl hledat, kdo trval na tom, že se za ním musí vydat, kdo věřil, že když Poutníka nenajdou, ani oni sami z podzemního hradu nikdy neuniknou. A teď se ukázalo, že měla pravdu, že kdyby nepřišli, Poutník by zůstal tady na tom kovovém stole, nikým neobjeven, ani živý, ani mrtvý, již navždy loutka v rukou Antraxu.

Ale teď když druida našli, jak ho zachrání? Co mají dělat? Nebyl si jistý, zda na takový úkol stačí.

„Ryer?“ zopakoval.

Zase žádná odpověď. Co to Ryer dělá? Ahren se nervózně rozhlédl. Dobře věděl, že jsou v této místnosti už dlouhou dobu a že hrozně riskují. Dříve nebo později magie kamene Fénixe selže a oni budou odhaleni. Pak už je nic nezachrání. Statečnost a odhodlání budou k ničemu.

„Ryer!“ zasyčel.

K jeho úžasu na něj dívka pohlédla. Její oči se náhle prudce otevřely. V jejím pohledu byla taková radost, tak obrovská naděje, že Ahren na okamžik oněměl.

„Vrátil se!“ vydechla tiše a oči se jí naplnily slzami. „Je volný, Ahrene!“

Jak volný? divil se v duchu Ahren. Druid nevypadal volný. Ale elfí princ přesto přikývl a usmál se, jako by souhlasil. Natálii se, aby ji vzal do náruče a pomohl jí vstát, ale dívka učinila odmítavé gesto.

„Ne. Počkej. Musíme čekat. Ještě nenastal čas.“ Zavřela oči a znovu se pevně přitiskla k druidovi. „Poutník chce vystopovat Antrax. Chce najít magické knihy. Během toho musím zůstat s ním. Musím tu být s ním.“

Znovu znehybněla. Zavřela oči a její dýchání se zpomalilo. Rukama přejížděla druidovi po čele, tiskla mu prsty na spánky. „Stroje to nevědí. Nesmíme dovolit, aby to zjistily. Musím tomu zabránit. Zůstaň u mne, Ahrene.“

Nebyl si jistý, o čem to mluví. Nerušil, jakým způsobem Poutníkovi pomáhá, ale naléhavost jejích slov byla nepochybná. Stál u ní, vedle druida, cítil se osamělý, zranitelný a ztracený. V bezmocném tichu se díval dolů a čekal, co se bude dít.

Kapitola 20.

Poutník se vynořil z proudů iluzí vyvolaných drogami, pomocí kterých ho Antrax ovládal a přimkl se k Ryer Ord Star, aby se znovu neutopil. Plaval proti silnému proudu, ze všech sil držel hlavu nad vodou a konečně přesně věděl, co se mu přihodilo. Po pádu podlahou černé věže, poté, co unikl ohnivým paprskům a bojovým strojům, ztratil vědomi. Díky tomu byl uvězněn. Stroje ho omámily drogami, znehybnily a přivlekly do této místnosti, kde ho připoutaly a začaly z něj

odčerpávat sílu. Jejich metoda byla chytrá a účinná: ať si oběť myslí, že je pořád na svobodě, ať bojuje, aby si svobodu zachovala a stroje mohou vysávat magickou moc, kterou při tom boji vyvolává. Hadice, které vedly do jeho těla, ho napájely tekutinami a drogami, které ho udržovaly naživu, ale obluzeného a snícího o něčem, co ve skutečnosti není. Nebýt věštkyně, zůstal by v tomto stavu až do smrti.

To, že věděl, mu nepřineslo žádnou útěchu. Kael Elessedil musel strávit zbytek svého života stejně hrozným způsobem. Znovu a znovu používal elfí kameny, myslel si, že je svobodný, nikdy však nedokázal natrvalo uniknout svým pronásledovatelům. Musel tak žít třicet let, dokud nebyl příliš starý, slabý nebo nemocný, než aby byl ještě k užitku. Tehdy ho Antrax poslal zpátky domů a naposledy ho využil, aby sem přilákal náhradu.

A Antrax měl štěstí. Podařilo se mu přilákat ne jednu, ale hned několik osob nadaných magií. Nalákal do své smrtící pasti nejen druida, ale také Ahrena Elessedila, Quentina Leaha, a možná i Beka Ohmsforda. Ti všichni vládli značnou magickou mocí. Antrax o nich pochopitelně musel vědět. O jejich magických schopnostech se dozvěděl z toho, jak se chovali na ostrovech s ukrytými klíči. Stroj, který tvořil další stroje, výtvor Starého světa. Dobře věděl, jak otestovat schopnosti těch, které sem přilákal. To byl důvod, proč do svého doupěte přilákal lidské bytosti, to byl účel podzemního žaláře. Ukrást jejich magii a přeměnit ji na energii, která Antrax krmila a udržovala ho naživu.

Přesto to možná nebyl jediný, a snad ani nejdůležitější důvod. Možná že Antrax stále pátrá po svých stvořitelích, čeká až se vrátí, aby převzali poklad, který pro ně stráží. Knihy Starého světa. Tajemství jiné doby.

Jak to věděl? V bezvědomí a ponořený do děsivých snů, jak mohl něco takového zjistit? Částečně se to dověděl z toho, co rozluštil z trosečníkovi mapy. Nápisy byly psány v

jazyce, jehož znalosti druidové stále ještě přechovávali. Částečně se to dozvěděl z toho, co mu předala Ryer Ord Star, když ho probouzela ze spánku. Její slova, myšlenky a představy mu mnohé odhalily. Částečně to vydedukoval ze způsobu, jakým byl připoután na lůžko, omámen a využíván. A zbytek si dokázal domyslet. To všechno stačilo, aby se udržel mimo zdi svého vězení, aby se dokázal soustředit na to, co má dělat, má-li dokončit úkol. Ten úkol stál životy příliš mnoha jeho společníků, a o život mohou přijít i další. Pokud nebude dost rychlý, rozhodný a soustředěný, přijde o život i on.

Soustředil se, pomocí magie vytvořil svůj stín a vyslal jej ven ze svého těla. Stejným způsobem kdysi vstoupil do ztraceného Paranoru Cogline. Ve své době to také učinil Allanon. Skrývala se v tom jistá rizika. Pokud tělo zemře, stín bude ztracen. Pokud zajde příliš daleko, nebo se nechá chytit mimo své tělo, nemusí se už vrátit zpátky. Bylo to riziko, které musel postoupit. Nemohl osvobodit své tělo od drátů a hadic, kterými bylo připojeno k Antraxu, aniž by spustil poplach, který přivolá bojové stroje. Nemělo smysl osvobodit se, když nevěděl, jak si svobodu zachovat. Jako stín mohl prozkoumat podzemní hrad, aniž by se o tom Antrax dozvěděl. Ryer Ord Star udrží jeho tělo silné a naživu, a přístroje nepoznají, co se děje. Předá mu tolik síly, aby nesklouzl zpátky do ochromujících snů. Navenek nebude nic znát. Dokud věštkyni chrání magie kamene Fénixe, ani Antrax nepozná její přítomnost. Poutníkova magie bude z jeho těla i nadále vytékat, i když v mnohem menších dávkách, protože jeho duch bude pryč. Nějakou dobu bude trvat, než se Antrax začne zajímat o náhlý pokles magické energie. Minimálně několik hodin. Čas v podzemním hradu byl relativní. Antrax existoval již dvacet pět staletí. Několik hodin pro něj nic neznamenalo.

Poutník přestal všechno rozebírat. Vystoupil ze svého těla

jako stín a letěl podél drátů, které měl na sobě připevněny, až k jejich zdroji. Procházel kovem, sklem a kamenem, jako by to byl vzduch, tichý a neviděný se hnal stěnami podzemního sídla. Po celou dobu se měl na pozoru před Antraxem. Nechtěl, aby Antrax upřel svou pozornost na místnost, kde leželo jeho tělo, bál se, že když je začne podrobně zkoumat, zjistí pravdu. Hnal se mezí dráty a kovovými přístroji, které sloužily k přeměně magické energie na elektřinu. Poznání, co se stalo s muži a ženami, kteří sem byli přilákáni, ho naplnilo odporem. Soustředil se na to, co musí udělat, aby se to již v budoucnu neopakovalo.

Okamžitě našel prostředky bezpečnostního systému. Na stropech po celé pevnosti byly rozesety mechanické oči ze skla, které Antraxu umožňovaly vidět cokoliv si přál. Ale k čemu jsou dobré? Antrax je stroj; nepotřebuje oči. Poutník si s překvapením uvědomil, že ty skleněné oči sloužily lidem, kteří kdysi Antrax ovládali. Nyní již nesloužily žádnému účelu. Antrax bude používat mnohem sofistikovanější systém – založený na hmatu, detekci zvuků a tělesného tepla. Takový systém dokáže oklamat jedině magie a je dost možné, že ani ta ne.

Kde v tomto rozsáhlém komplexu Antrax přebývá?

Kam proudí všechny informace?

Nějakou dobu se to snažil vystopovat, sledoval dráty a kabely, prolétal místnostmi a chodbami. Ale jedna sada přepínačů vedla k druhé, jedna sestava přístrojů byla připojena k další. Kabely se větvily a křížily, jako by jim nebyl konec. Nebylo nic, co by mu napovědělo, kde má hledat.

Snažil se uklidnit a stopovat Antrax pomocí instinktů. Nebylo to nijak těžké, ale ani tak nic nedokázal najít. Antrax byl obrovský i nekonečně malý, byl všude najednou, přeléval se z místa na místo, dokázal se natáhnout na nekonečně dlouhou vzdálenost. V jistém smyslu byl Antrax duší

podzemního hradu. Neexistovala část pevnosti, kterou by neobýval. Strážil vše a strážil to pozorně.

Poutník se však nezalekl. Zašel velice daleko, než aby se teď vzdal. V sázce bylo příliš mnoho, a nebyl tady nikdo jiný, kdo by dokázal to, co je potřeba udělat. Dokonce ani…

Zaváhal. Ta slova byla hořká a stavěla ho před skutečnost, které nechtěl čelit.

Ale má snad na výběr?

Spěšně dokončil myšlenku. *Dokonce ani ona.*

Musí změnit své myšlení, protože se do něj vkrádá přízrak porážky. Pro druidy nemá vítězství ani porážka význam, jedině skutečnost a pravda. Tomu, co je určeno osudem, se nelze vyhnout, ani to není možné změnit. Takovou moc Poutník nemá. Druidové slouží vyšší věci, ochraně a pokroku lidstva a ostatních ras. Velké války obrátily civilizaci v ruiny a změnily lidi na zvířata. To se nesmí znovu stát. Za časů Galaphila se vytvořila Rada druidů, jejímž úkolem bylo dohlížet na to, že už se to znovu nestane. A práce každého druida měla jen jediný cíl.

Ale co může Poutník dokázat v čase, který mu ještě zbývá? Tady na tomto místě plném nočních můr, jen s několika málo pomocníky. A přitom je v sázce tolik. Co má udělat, aby vstoupil v platnost obchod, který před tolika měsíci uzavřel s Allardonem Elessedilem?

Čas mu proklouzával mezi prsty, čas, kterým si nemohl dovolit plýtvat. Usoudil, že k celému problému přistupuje ze špatné strany. Hledání odpovědí ho zavedlo do slepé uličky. Do podzemního hradu se koneckonců nevypravil kvůli Antraxu. Ten byl až druhotný. Nejdůležitější je poklad, který Antrax stráží, a který může všechno změnit.

Musí najít magické knihy.

Antrax, všudypřítomný a osamělý vládce podzemního komplexu, analyzoval výstupy svých senzorů a plnil funkce, které mu naprogramovali jeho tvůrci. Se slepou jistotou

vlastní každé umělé inteligenci se spoléhal na stálý přísun vstupních dat a neměnné prostředí. Již dobré tři tisíce let pomocí svých schopností chránil bez ustání svěřené království. Jakákoliv možnost narušení jeho podstaty vyvolala rychlou odezvu.

Něco takového právě teď přilákalo Antraxovu pozornost. Taková možnost byla vzdálená a nepatrná, ale existovala. Nebyla to ani tak vlna, jako spíš záchvěv v elektrických kabelech, nezjistitelný varovnými systémy strážícími podzemní hrad, neměřitelný ve smyslu elektrických proudů. Bylo to jako stín, který nepatrně zatmívá světlo a o zlomek stupně mění teplotu. Antrax si toho nevysvětlitelného jevu povšiml hlavně díky tomu, že stále ještě pátral po dvou vetřelcích, jejichž magii chtěl získat. Jednu lidskou bytost už zajal a ponořil do snů a fantazií. Vysával z ní její moc a ta proudila do jeho baterií. Wronk stále doháněl druhého vetřelce, pronásledoval ho lesy kolem Antraxova sídla. Hlášení přicházela v pravidelných intervalech a nebylo pochyb o tom, že wronk pracuje spolehlivě. Zanedlouho svou kořist dostihne.

Na drahou stranu, třetí vetřelec představoval záhadu, kterou Antrax nebyl schopen vyřešit. Byl to ten, který bez odporu následoval kovovou sondu do hlubin podzemního hradu, ale pak se stalo něco, co ho vyděsilo a on náhle zmizel. Od té doby nebyl k nalezení, navzdory všem pokusům, které Antrax podnikl. Selhaly senzory tepla i pohybu, selhaly snímače tlaku v podlahách i detektory vzduchu. Lasery a kovové sondy bezvýsledně propátrávaly chodby a místnosti. Bylo možné, že jedinec již opustil podzemní hrad, ale nebylo nic, co by to potvrzovalo. Po tomto jedinci Antrax obzvláště toužil, protože ho potřeboval jako náhradu za vetřelce, jehož životní funkce začaly selhávat, a který nakonec posloužil jako návnada pro ostatní. Nikdo jiný nebyl vhodný pro získávání energie z modrých

kamenů. Jenom jedinec, který zmizel.

Antraxu zatím nikdo nedokázal tak dlouho unikat. Nemohly by ty zvláštní záchvěvy v kabelech být ve skutečnosti třetím vetřelcem, který změnil formu? Vládne snad takovou mocí a takovou přizpůsobivostí, kterou ostatní postrádají? Evoluce byla životní skutečnost a jeden z projevů lidského života, takže to bylo možné.

Antrax se natáhl ke svým senzorům a detektorům, propátral celou komunikační síť. Vydal se všude zároveň a monitoroval výstupy. Jeho zkoumání trvalo dlouhou dobu, ale čas bylo něco, čeho měl dostatek. Zkoumal stěny, podlahu a strop místností a chodeb podzemního hradu, ujišťoval se, že nikde není nic porušené, že nikde není ani náznak přítomnosti vetřelců.

Všechno bylo v pořádku.

Všechny kovové sondy odpověděly na jeho dotaz ohledně jejich operačního stavu. Žádná nebyla rozbitá ani poškozená, což by naznačovalo cizí přítomnost. Ani lasery neregistrovaly nějaký problém. Dokonce i rozsáhlý komplex, kde byly uloženy záznamy stvořitelů, tiše hučel a informace se bez ustání přelévaly z jedné skladovací jednotky do druhé. Kontrola všech systémů proběhla v pořádku. Všechno bylo na svém místě a všechno fungovalo tak, jak mělo.

A přesto bylo něco jinak.

Antrax zkontroloval záznamy o vetřelci uloženém v extrakční komnatě číslo tři. Energetický výstup z jeho těla znatelně poklesl, ale vetřelec byl stále připoutaný na místě a monitorování jeho tělesných funkcí bylo v pořádku. Tepelné senzory v místnosti ukazovaly normální teplotu a poplašné systémy nehlásily cizí přítomnost. Zdálo se, že jeho zajatec odpočívá, možná spí, i když to se při extrakčních technikách, které Antrax používal, stávalo jen zřídka. Pečlivě zkontroloval všechny záznamy. Očekávané silné zášlehy energie vyvolané představou nebezpečí se výrazně snížily.

Ale to mohl být důsledek vyčerpání. Extrakční přístroje mohly dojít k závěru, že subjekt potřebuje odpočívat. Vysávání energie byl jemný a složitý proces, který vyžadoval pečlivé monitorování mentálního stavu oběti. Antrax se naučil, že lidé jsou bytosti nekonečných možností, ale musí být udržováni v pořádku po duševní i fyzické stránce. Ale tělo a krev nejsou tak odolné jako kov. To se jasně ukázalo na osudu stvořitelů.

Antrax si občas přál, aby se stvořitelé vrátili, i když mnohem méně, než na počátku své existence. Nejdříve cítil, že se musí vrátit, že stvořitelé jsou nezbytní pro jeho přežití. Později zjistil, jak dobře dokáže přežít na vlastní pěst. A ještě později ustoupila důležitost stvořitelů tak daleko, že je začal považovat za zbytečné.

Přesto však bude skladovat a strážit jejich záznamy a čekat na jejích návrat, protože takové bylo jeho poslání a úkol. Jeho přežití bylo zajištěno, pokud si dokáže najít zdroje energie a způsoby, jak je využívat. Pro Antrax to nebylo tak obtížné. Pokud selže jeden způsob, najde si jiný. Pokud energii nenajde zde, objeví se jinde.

Koneckonců i pro umělou inteligenci jeho rozsahu a kapacity existovaly způsoby, jak opustit podzemní hrad.

Antrax chvíli studoval záznamy o zajatci, pak pomalu vyrazil zpátky sítí živoucích kovových kabelů. Pátral po ostatních.

Ahren Elessedil byl zahalený v oblaku magie kamene Fénixe a svých chmurných myšlenkách. Stál u stolu, na kterém leželi propleteni Poutník s Ryer Ord Star. Cekal a pozoroval je snad celou věčnost a se stále většími obtížemi přemáhal svou netrpělivost. Hlodal v něm pocit nespokojenosti s rolí pouhého pozorovatele. Cítil, že mu něco uniká mezi prsty. Toužil začít něco dělat a ne se jen dívat.

Ale věštkyně mu řekla, aby čekal. Aby se díval. Aby sloužil jako její záchranné lano, až se vydá za druidem.

Pohlédl na ni a znovu ho udivilo, co spatřil. Tvář měla naprosto klidnou a její rysy zářily. Pevně se tiskla k druidovi, který klidně a zvolna dýchal a tvář se mu chvílemi zkřivila, stejně jako předtím. Odešel kamsi do svého nitra, aby podnikl nezbytné kroky k získání svobody. Možná že věštkyně je s ním. Možná mu jen dodává sílu, kterou tak zoufale potřebuje. Bylo zjevné, že jsou propojeni – a to spojení prospívá oběma, Ryer Ord Star obzvláště.

Našla co sem přišla hledat.

Chvíli nad tím přemítal a přitom si vzpomněl na účel kamene Fénixe. Měl pomáhat ztraceným najít cestu – nejen cestu v pravém smyslu toho slova, ale také to, co hledají v srdci. To řekl Král Stříbrné řeky Bekovi.

Ukáže ti cestu zpátky z temných míst, do kterých zabloudíš. Provede tě temnými místy, na která musíš jít.

Ahren Elessedil náhle vzhlédl a hleděl do prázdna. Zasáhlo ho prozření, neboť si poprvé uvědomil, co ta slova znamenají. Kdo byl víc ztracený než věštkyně nebo on? Kdo zabloudil dál, než oni dva? Nejen fyzicky, ale i duševně. Dívka je všechny zradila, neboť jednala jako zvěd Zpívající čarodějky. On zradil své druhy, neboť je opustil v hodině největší nouze. Ona byla zrádkyně a on zbabělec. To byla ta temná místa, do kterých zabloudili, a ze kterých se toužili vrátit. V srdcích byli ztraceni.

Nějakou dobu již na svou zbabělost nemyslel, možná to sám sobě zakázal, možná se příliš soustředil na to, co se s ním dělo. Ale nebude sám sebou, dokud nenajde způsob jak odčinit to, co udělal.

Jak to dokáže?

Okamžitě to věděl. Pohlédl na věštkyni tisknoucí se k muži, kterého zradila. Probojovala si k němu cestu divočinou a podzemím, aby mu přinesla pomoc, kterou potřeboval. Díky tomu byla znovu sama sebou a dosáhla klidu. To byl dar kamene Fénixe. Jeho magie udělá to samé pro Ahrena,

pokud to dovolí. Nemůže vrátit život těm, které opustil, ale může jim vrátit jejich odkaz.

Kámen Fénixe. Jmenoval se tak, ne proto, že by se dokázal znovu zrodit ze svého popela, ale protože toho mohl dosáhnout jeho nositel. To byl pravý účel jeho kouzla – zacelit Ahrenovy rány, dát mu nový život. Kámen to udělal pro Ryer Ord Star, neboť ji dovedl k Poutníkovi. Ahren to může získat také, ale nejprve musí udělat, co od něj kámen vyžaduje – to, co si již vyžádal od věštkyně. Musí se jeho magií nechat vést na temné místo, kde dojde vykoupení a zbaví se ran, které mu způsobila vlastní zbabělost.

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Musí to udělat pro všechny své společníky, kteří se s ním na cestu vydali. Musí to udělat pro své mrtvé přátele. Musí se pokusit získat ztracené elfí kameny.

Cítil, jak ho magie kamene Fénixe pobízí. Cítil slabý náznak nespokojenosti a nenaplněné potřeby. Uvědomil si, že jeho znovuzrození ještě není naplněné. Připojil se k Ryer Ord Star, aby našli Poutníka, protože to magie od dívky vyžadovala. Od něj však vyžaduje nalezení elfích kamenů. Musí vstoupit do pasti, kterou pro něj Antrax přichystal, překonat ji a získat ztracené talismany.

Teď.

Dokud je ještě čas.

Nedokázal to vysvětlit, ale cítil to stejně jistě, jako váhu zodpovědnosti, kterou se chystal přijmout. Čas mu klouzal mezi prsty, a až uplyne, jeho šance na získání elfích kamenů a tedy i na nalezení cesty zpět, bude pryč. Střetnutí mezi Poutníkem a Antraxem se blíží. Střetnutí, které je důsledkem snahy Antraxu zničit druida a jeho společníky. Střetnutí, které nepočká a které je neodvratné.

Na okamžik byl ochromen strachem. Bál se, že strach nedokáže překonat. Jak může vůbec uvažovat o takovém úkolu? Jakou má šanci proti Antraxu a jeho mocné

technologii? Budou na něj čekat bojové stroje, ohnivé paprsky a přístroje podobné těm, které přemohly Poutníka. Na boj s nimi neměl zbraně, postrádal dostatečnou sílu těla i mysli. Nemá sebemenší šanci na úspěch. Je sám a lehce zranitelný.

Jakou má jinou šanci, než utíkat?

Potlačil snach, vyškrábal se z močálu hrůzy na pevný břeh sebedůvěry a neohlížel se. Nezáleží na tom, jaké má šance. Půjde. Musí. Natáhl ruku a dotkl se paže Ryer Ord Star. Ucítil teplo jejího těla a přestože dívka na jeho dotek nereagovala, doufal, že ho cítí. Stahoval jí z ramen ochranný plášť magie, přerušoval pouto, které je spojovalo. Nevěděl, co to pro ni bude znamenat, jak to ovlivní její šance pomoci Poutníkovi. Věděl jen, že mu magie říká, aby šel, a že musí poslechnout.

Vydal se pryč od dívky, zamířil zpátky ke dveřím, kterými vstoupili. Viděl, jak se světélkující oblak magické energie natahuje a rozděluje na dvě části. Vždy polovina zůstala kolem jednoho z nich. To bylo nejlepší, v co mohl doufat. O víc žádat nemohl.

Hodně štěstí, Ryer, pomyslel si. *Hodně štěstí nám oběma.*

Pak se obrátil a prošel dveřmi.

Kapitola 21.

Poutník, nehmotný a neviditelný jako vzduch, začal své pátrání po knihách magie. Od počátku, chvíle, kdy přeložil nápisy na mapě, kterou do Čtyřzemí přinesl z podzemního hradu umírající Kael Elessedil, si pravdu o knihách nechával pro sebe. Učinil tak částečně proto, aby ostatním zabránil v narušení jeho plánů. Zpívající čarodějka se dostala k umírajícímu elfímu princi ještě před ním a objevila, co je v sázce. Následkem jejích zásahů byl nucen neustále plány

měnit. V tomto ohledu tedy selhal. Pravdu si však pro sebe nechával také proto, aby na svou stranu získal Allardona Elessedila, a to se mu podařilo. Kdyby byl sám k sobě upřímný, přiznal by, že pravdu tajil z toho důvodu, aby přesvědčil posádku *Jerle Shannary*, aby se k němu připojila. To, co věděl o knihách a důsledcích, jaké budou mít informace v nich obsažené pro všechny rasy, bylo příliš ohromující, než aby se s tím ostatní dokázali vypořádat.

Nic nebylo tak jednoduché, jak si všichni včetně Zpívající čarodějky mysleli. Věřili tomu, co Kaelu Elessedilovi nasadil do hlavy Antrax – že knihy jsou ve skutečnosti kompilací kouzel a zdrojů magie. Nebylo tomu tak. Byla to jednoduchá úvaha, pokud znal člověk v historii Starého světa. Bylo to naprosto zřejmé, pokud se člověk zamyslel nad tím, co ve skutečnosti podzemní hrad doopravdy je – studnice znalostí a dovedností nashromážděných v době, kdy byla magie prakticky neznámá a nepoužívaná. Starému světu vládla věda a magií v něm nikdo nevládl již od časů říše kouzel. Zbytky jejího dědictví nesli elfové, ale byly to jen žalostné pozůstatky. Místo jako podzemní hrad nebude skladištěm knih o skutečné magii; bude obsahovat naučné knihy – o vědě, historii a kultuře.

Kdysi dávno se takovým místům říkalo knihovna.

To, že knihy v podzemním hradu neobsahují kouzla, zaříkávání a podobné záležitostí ještě neznamenalo, že jsou bezcenné. Po pravdě řečeno, byly mnohem cennější, protože představovaly shrnutí toho, co tvořilo podstatu života ve Starém světě. Energie se tehdy získávala díky znalosti přírodních zákonů a jejich vědeckému použití. To, co obsahují zdejší knihy je tak cenné a nabízí tolik možností, že neexistoval způsob, jak odhadnut jejich dopad na Čtyřzemí.. Ten bude mít mnoho různých forem, některé konstruktivní, jiné destruktivní. Ve zdejší knihovně bude zaznamenána veškerá věda, která tvořila Starý svět. Bude zde zapsáno vše,

co dovedlo starou civilizaci až na vrchol. Bude tu ale také vše, co jí srazilo do prachu – tajemství energií a jejich nezměrné ničivé moci, nákresy a návody na výrobu zbraní schopných vymazat z povrchu země celá města.

Od chvíle, kdy to Poutník pochopil, zaměstnával se jedinou otázkou. Kolik z těchto informací by mělo být znovu světu odhaleno? Kolik těchto tajemství má vložit do rukou dnešních ras? Kolik ze starého poznám, které zničilo dávnou civilizaci a srazilo lidstvo na úroveň zvířat, má svěřit potomkům těch, kteří přežili?

Nevěděl. Předpokládal, že to bude záležet na tom, co najde, a tak uzavřel dohodu s Allardonem Elessedilem. Slíbil, že s elfy bude sdílet vše, co najde, ale jen za předpokladu, že to elfům bude k užitku, nebo to bude souviset s jejich magií. Předpokládal, že jakmile knihy získá, nic, co je v nich obsaženo, nebude s elfskou magií souviset. Pochyboval, že by je vůbec dokázali přečíst. Rozluštit význam starých knih bude vyžadovat učence zběhlého ve starých jazycích, který má navíc k dispozici odborné výkladové slovníky. Jen druidové vládli takovými znalostmi – a on byl poslední.

Ale jednoho dne, pokud vše půjde tak, jak doufá, se to změní. Jednoho dne se znovu sejde druidská rada.

Když se pohyboval myriádami komnat a tunelů podzemního hradu a prováděl zběžný průzkum, přemítal nad svými možnostmi. Bude tady příliš mnoho knih, než aby je mohl všechny odnést. Bude si muset vybrat. Věděl, že i když mu pomůže Ryer Ord Star a Ahren Elessedil, zvládne vzít jen část knih. Antrax zareaguje příliš rychle, než aby jim dovolil odnést si jich víc. Jistě, může Antrax zničit. Přinejmenším se může pokusit ochromit ho natolik, aby nepředstavoval velkou hrozbu. Ale pokud zaútočí na strážce, existuje velká šance, že knihovna bude ztracena. Ochromit Antrax znamená odpojit ho od zdroje energie. Tím pádem dojde k tomu, že se odpojí i všechny systémy, které chrání knihy. Tyto knihy jsou

starobylé a křehké, každá změna prostředí může způsobit, že se rozpadnou. Najít je byla jedna věc; ochránit je dost dlouho na to, aby byly k nějakému užitku, byla věc jiná. S pomocí magie dokáže pár knih odnést, ale bude si muset vybrat. A bude muset vybírat velice moudře.

Vzpomněl si na jednu dětskou hru. Pokud by se člověk ocitl na nějakém pustém místě a mohl by si s sebou vzít jen hrstku věcí, co by to bylo? Cekalo ho podobné rozhodování. Které knihy jsou ty nejdůležitější? Které nejvíc prospějí světu? Které druidům nejvíc pomohou utišovat bolest a utrpení?

Knihy o léčení? Knihy o zemědělství? Knihy o stavění? Knihy o historii Starého světa?

Nelíbilo se mu, že musí učinit takovou volbu. Byl by raději, kdyby ji udělal někdo jiný, ale nikdo takový tady nebyl. Ať už se rozhodne jakkoliv, ať už si vybere kterékoliv knihy, dopustí se chyb. To bylo nevyhnutelné. Nedokázal předvídat budoucnost a právě budoucnost do jisté míry určí, jaké znalosti se budou nejvíce hodit. Nikdo nemůže vědět, co bude potřebovat v budoucnu, dokud ta doba nenastane. Zrovna tak bylo možné, že to, co přinese, bude nějakým způsobem zneužito a přinese to lidem zkázu, právě které se tak zoufale snaží vylinout.

Potřeboval by věštecký dar Ryer Ord Star, ale mnohonásobně silnější. Nestačí zahlédnout jen útržky budoucnosti. Nepomůže vidět události vytížené z kontextu, nebo odehrávající se v náhodném pořadí. Má-li mu být pohled do budoucnosti užitečný, potřebuje ji vidět celou.

Věděl, že i tak by byla šance, že rozpozná správné knihy, minimální. Budoucnost se může vyvíjet nekonečně mnoha cestami. Bylo v ní příliš mnoho křižovatek, stačí změnit jedinou drobnost a změní se celá budoucnost. Jediný člověk ji nemůže celou přečíst.

Jeho pátrání pokračovalo, minuty míjely a odumíraly jako

podzimní listí. Přestože hledal pečlivě, nebyl schopen knihovnu najít. Propátral celý podzemní hrad, všechny jeho rozsáhlé místnosti a dlouhé chodby, a knihy mu stále unikaly. Začínal být unavený a věděl, že nedokáže svůj stín udržovat příliš dlouho, a že se bude muset vrátit do svého těla. Potřeboval však vědět, kde se ukrývají knihy, jinak by se k nim nemohl dostat, až se vrátí. Pokud po nich začne pátrat až se odpojí od Antraxu, bude jeho snaha odsouzena k nezdaru. Antrax pozná, co se stalo a nebude čas na nic jiného, než na útěk. Knihy musí rychle najít a rozhodnout, jak se k nim nejsnáze dostat.

Nakonec tu hádanku vyřešil jednoduše. Vžil se do myslí mužů a žen, kteří vybudovali podzemní hrad a vytvořili Antrax, a zeptal se sám sebe, jak by na jejich místě nejcennější poklad chránil. Odpověď byla jednoduchá. Knihy uložili tam, kde je obrana nejsilnější a nejpokročilejší, a kde v případě, že se aktivuje, dojde k nejmenším škodám. Na povrchu byla obranná zařízení založena na přímé likvidaci vetřelců. Cokoliv narušilo bezpečnostní systém, bylo rozsekáno na kusy. Pod povrchem, kde se ukrývají knihy, bude obrana jiného druhu. Ohnivé paprsky a pohyblivé stroje tady nebudou nic platné. Bude použito něco rafinovanějšího.

Druid změnil svůj způsob myšlení a znovu začal pátrat. Zároveň si připomněl podivné klíče, které ho přilákaly do podzemního hradu. Původně si myslel, že klíče budou podobné těm, na jaké je zvyklý, že to budou kovové nástroje, které se zasouvají do zámků a otvírají dveře. Ale klíče, které našli na ostrovech, měli úplně jinou formu, než čekal. Byly to nástroje technologického věku a fungovaly jako klíče, ale na základě odlišných principů. Byly to ploché obdélníky, které odemykaly zámek na základě výměny impulsů mezi dveřmi a droboučkými bateriemi na klíči.

Není možné, napadlo ho náhle, že i knihy mají jinou formu[9]

Zaplavilo ho podezření, chladné a ochromující, jako mráz zimní noci. Všechno odhadl správně, až na jednu jedinou věc. Hnal se místnostmi a chodbami na konkrétní místo a hluboko ve svém nitru věděl, že se brzy zhmotní jeho nejhorší obavy, a že nemůže udělat nic, aby tomu zabránil. Vracel se zpátky k místu, kde byl uvězněn a cítil, jak se při jeho příchodu Ryer Ord Star zrychluje puls. Dívka chybně věřila, že uspěl a že se vrací. Uzavřel vůči ní své vědomi a neodpovídal na její tiché otázky. Ještě kratičkou chvíli potřeboval její sílu.

Když se dostal do obrovité místnosti, vedle které se nacházela komnata s jeho tělem, zastavil se. Druidskými smysly začal místnost pomalu a pečlivě propátrávat. Svým vědomím vstupoval do kovových skříní plných přístrojů a točících se stříbřitých disků. V tichém ohromení se pohyboval sem a tam, vsahoval svou myslí na stříbřité disky, naslouchal a luštil. Slyšel hovořící hlasy, které vyslovovaly myšlenky a nápady, slyšel recitaci básní, slyšel vysvětlení technických pojmů. Tyto informace se přesouvaly z jednoho disku na druhý. Okamžitě poznal, že našel to, co hledal. Věděl však také, že je vše naprosto zbytečné.

Jeho zklamání se změnilo v zoufalství. Nebyly tu žádné knihy, žádný papír ani inkoust. Knihovna existovala, ale byla to knihovna druhu, jaký byl běžný za starých časů, ale který se ani v nejmenším nepodobal dnešním knihovnám. Veškeré znalosti byly zaznamenány na kovových discích a uloženy ve strojích. Bez technologie, která by je uměla rozluštit, neexistoval způsob, jak tyto disky kdekoliv jinde přečíst. Jediný způsob, jak disky využít spočíval v tom, že by on sám musel vsahovat svým vědomím na jednotlivé disky, rozluštit informace na nich uložené a zapamatovat si je. Takový úkol byl, dokonce i pro druida, nemožný.

I ve stínové podobě byla Poutníkova reakce na takové selhání čistě fyzická. Jeho tělem projela krutá bolest. Urazil tak dlouhou cestu, promrhal mnoho času, energie a lidských

životů, jen proto, aby zjistil, že ničeho nedosáhl. Knihovna byla nepoužitelná. Místo knih tady našel disky s nekonečným množstvím informací, ale stejně platné mu mohly být náčrtky na písku vzdáleného pobřeží těsně před přílivem. Nebude schopen získat žádnou z uložených informací, pokud nepřijde na způsob, jak vypnout Antrax, aniž by současně od zdroje energie odřízl i knihovnu. Věděl, že to je naprosto nemožné. Zdroje energie, které poháněly Antrax a knihovnu, spolu byly nerozlučně propojeny. Zkoumal je během pátrání po knihovně a zjistil, že oddělit zdroje energie pro Antrax a knihovnu je naprosto nemožné. Antrax byl srdcem pevnosti a jejího pokladu.

Nepřítomně naslouchal plynulému toku slov, které se přepisovaly z jednoho disku na druhý. Toto přepisování sloužilo k tomu, aby se informace udržely v čitelné podobě, navzdory tomu, že od zániku staré civilizace uplynulo už tři tisíce let. Byly tu všechny znalosti starého světa, veškeré poznání shromážděné na jednom místě a přesto mimo jeho dosah.

Druida zalila vlna hořkosti. Tahle cesta nesmí být tak zbytečná. To by neunesl. Něco takového nebude ochoten dopustit.

Když předpokládal, že všechny knihy z knihovny budou jeho, očekával, že před ním bude stát těžká volba, že bude mít na výběr z příliš mnoha možností. Teď mu zbyla jen jediná. Okamžitě ji pochopil jako jedinou příležitost, tak nepravděpodobnou, že ji v první fázi málem obratem zavrhl. Uvědomil si, jak si čas, okolnosti a osud s člověkem občas krutě zahrají. Byla v tom jistá ironie.

Před sto třiceti lety, když se vydal do Eldwistu a získal černý elfí kámen, když učinil rozhodnutí stát se prvním z nových druidů, a tudíž objevit ztracený Paranor, čelil podobné volbě. Ne, opravil se okamžitě, byla to úplně stejná volba. Byla to volba, kterou musel učinit on, protože nikdo

jiný tam nebyl. Zůstávala na něm, protože on jediný tak mohl učinit.

Znovu si připomněl Allanonova slova. Mužův stín mu vyjevil, že ze všech věcí, které si přeje na té cestě dokázat, zvládne jen jednu jedinou.

Poutníka naplnil úžas. Život je tak tajemný a plný paradoxů. Je jako nekonečné bludiště, ale před každým člověkem, který kráčí jeho nepřehlednými chodbami, existuje jen jedna správná cesta. Opustil přístroje a točící se disky a stáhl se sám do sebe. Zbavil se všech očekávání a nadějí, s výjimkou jediné, o které věřil že ji ještě může naplnit. Vrátil se do svého těla, ovládl zklamání a připravil se vzbudit Ryer Ord Star.

Na povrchu na okraji bludiště se Zpívající čarodějka na chvíli zastavila, aby se rozhlédla. Bylo už hodně po půlnoci, nebe bylo zatažené a černé, vzduch hustý a teplý, voněl po dešti. Za nepřítomnosti měsíce a hvězd tady byla taková tma, že ani ona se svým ostrým zrakem téměř nedokázala rozlišit budovy a zdi, které se nacházely všude okolo ní. Povrch podzemního hradu jí připadal jako hrobka. Od chvíle, kdy vstoupila do ruin, nezahlédla sebemenší pohyb. Nad městem leželo ticho, jako těžká pokrývka, a v tom tichu se ukrývala smrt.

Udělala dobře, že s sebou nevzala Cree Begu, ani žádného z jeho Mwellretů. Za této situace by ji jen zpomalovali. A co bylo důležitější, mohli pro ni představovat hrozbu; navzdory Morgawrovu ujišťování, že ji budou na slovo poslouchat jim už nevěřila. Pokaždé z nich cítila odpor a hněv. Nenáviděli ji a báli se jí. Dříve nebo později se ji pokusí odstranit. Ona je bude muset předejít, ale to byl úkol, do kterého zatím nebyla připravena se pustit. Dokud musí počítat s druidem a jeho společníky, a dokud nemá magické knihy, které jsou tu schované, potřebuje Mwellrety a jejich zvláštní schopnosti.

Byla ráda, že si teď před nimi nemusí hlídat záda.

Nadhodila si Shannarův meč, který měla pověšený v pochvě na zádech. Litovala, že ho nemohla nechat na lodi, ale nechtěla tak mocný artefakt svěřit Mwellretům, ani ho nechat na dosah chlapci. Přemýšlela, že ho někam ukryje, ale bála se, že ho někdo objeví. Jestli je to pravý Shannarův meč, nesmí se dostat do ruky nikomu jinému. A tak jí nezbylo, než ho táhnout celou cestu s sebou. Věděla, že je to jen malá cena za tak mocnou zbraň, ale byla by raději, kdyby ji z toho nebolelo rameno.

Rozhodla se, že si chvíli odpočine. Sňala meč ze zad, položila ho na zem a začala se protahovat. Již dlouho se pořádně nevyspala, a i když spánek z fyzického hlediska v podstatě nepotřebovala, cítila se duševně vyčerpaná. Částečně za to mohl právě chlapec se svým neustálým mluvením a chytrou argumentací. Pořád se ji snažil přesvědčit o své pravdě, chtěl ji ošálit. Souboj s ním ji vyčerpal víc, než si uvědomovala. Neúnavně trval na tom, že je Bek a Zpívající čarodějku unavovalo neustále odrážet jeho slovní výpady.

Zívla. Spánek by přinesl odpočinek její mysli i tělu, ale dnešní noci, žádný spánek nebude. Musí najít cestu do hlubin podzemního hradu, získat magické knihy a vyhnout se střetnutí s druidem.

Pobaveně si pomyslela, že je to úplně jiný plán, než jaký měla původně. Předtím byla rozhodnutá Poutníka zabít. Ale jak už to tak bývá, plány se mění.

Zvedla meč, přehodila si ho přes záda a upravila si popruh tak, aby jí co nejméně překážel. Chvíli tiše stála s kápí staženou z hlavy a naslouchala okolnímu tichu. Soustředila se na to, co leželo před ní. Zavřela oči a vyslala své magické smysly do labyrintu ruin. Právě tady zmizel druid pod zemí. Tady padli Mwellreti do pasti a byli zahnáni na útěk. Někde tady musí být vstup do podzemí a možná víc, než jeden. Stačí

ho jen najít. Zbytek už bude dětská hra.

Netrvalo jí to příliš dlouho. Všude kolem se nacházeli padací dveře a ukryté vstupy, některé větší, jiné menší, všechny vedoucí dolů, vybavené buď schody nebo šikmými rampami. Začala si broukat a zahalila se magií, takže se stala součástí bludiště, chladných kovových plátů a přístrojů. Otevřela oči. Pohlédla do temnoty před sebou a vyrazila do bludiště. Neobjevily se bojové stroje ani ohnivé paprsky. Tak jak předpokládala. Když tímto způsobem použila Píseň přání, poskytla jí magie dokonalé mimikry, takže splynula se svým okolím. Její polohu bylo možné zjistit jen podle magie, kterou vyzařovala, a to by mohl dokázat jen jiný mocný kouzelník.

Její přístup nebyl nikterak jemný; věděla, že čím déle jí to zabere, tím více riskuje. Pevnost vybudovaná za časů Starého světa bude vybavena technologií, které nerozuměla. Dříve nebo později jí zaregistruje některé bezpečnostní zařízení. Proto bude nejlepší se tady nezdržovat.

Postavila se ke zdi proti ukrytým dveřím a pomocí magie do nich vyrazila úzký průchod. Téměř okamžitě se otevřely jiné dveře a z nich vyjely bojové stroje. Čarodějka zůstala ukrytá, počkala, až stroje projedou kolem ní a když ji míjel poslední stroj, zmrazila ho na místě, pronikla do jeho systémů a rychle si zapamatovala, jak vypadá a jakým dojmem zevnitř i navenek působí. Zabralo jí to jen několik vteřin a vzápětí už prošla dveřmi a vstoupila do pevnosti.

Uvnitř bylo světlo. Stěny chodeb byly lemovány lampami bez ohně. Chodby vybíhaly z atria, ve kterém se nacházely nehybné řady bojových strojů. Čarodějka na několik vteřin znehybněla, aby vyzkoušela své přestrojení. Čekala, jestli stroje na její přítomnost nějak zareagují. Nic se nestalo. Počkala ještě několik dalších vteřin a pak vyrazila kupředu.

Bez překážek kráčela chodbami podzemního hradu, její dlouhá róba tiše šustila a navenek působila dojmem bojového

stroje. Na tomto místě, kam jíž dvacet pět století nevstoupila lidská noha a kde přebývaly jen stroje, by jakákoliv bytost z masa a krve okamžitě spustila poplach. Budou tu zařízení, která rozpoznají lidskou přítomnost pomocí analýzy hmotnosti, tělesného tepla nebo tvaru těla. Okamžitě si všimla zvídavých skleněných očí, které na ni hleděly průzory na stropě, a cítila přítomnost nášlapných čtverců na podlaze. Stroje jistě používají i další metody, jak rozpoznat vetřelce, ale ona jim dokáže čelit díky svému přestrojení. Dokáže změnit svůj vzhled i váhu a zamaskovat tělesnou teplotu. Všechny poplašné systémy ji budou registrovat jako bojový stroj. To by nedokázal ani druid.

Přesto však nepodlehla přehnanému sebevědomí a byla neustále ve střehu. Stále ještě tady byla možnost, že neznámý strážce podzemního hradu ji dokáže vysledovat podle magie, která z ní vyzařuje a dokáže proniknout jejím přestrojením. Pokud se to stane, bude muset rychle ustoupit. Doufala, že se její nepřítel zabývá něčím jiným, třeba Poutníkem. Doufala, že používá tak malou část magie, že podle ní nepůjde vysledovat. A hlavně doufala, že svůj úkol splní velice rychle a nikdo nestihne zjistit, že tady byla.

Cestou míjela tucty pohyblivých strojů, které ji bez výjimky ignorovaly. Vypadalo to, že každý stroj spěchá za nějakým úkolem, i když povahu těch úkolů nedokázala rozpoznat. Procházela bludištěm místností a chodeb všech velikostí a tvarů, některé byly prázdné, jiné plné přístrojů a různého materiálu. Nevěděla, k čemu co slouží a bylo jí to jedno. Hledala magické knihy a ty zatím nenašla. Nic jiného nebylo podstatné. Nemohla si dovolit plýtvat časem na luštění významu různých přístrojů a podobné věci.

Odněkud zepředu zaslechla zvuk strojů. Ozývalo se odtamtud hluboké dunění. Pronikalo dokonce i ocelovými stěnami. Podlaha pod jejíma nohama jemně vibrovala. Zastavila se a zamyslela. Stroj, který slyšela, musel být

obrovský a nejspíš se jedná o zdroj energie, který je srdcem celého komplexu. Ale může to být také zařízení uchovávající vzácné knihy. Měla by se o tom přesvědčit.

Neurazila ještě ani deset kroků, když se najednou, z ničeho nic, spustily všechny poplašné systémy.

Ryer Ord Star.

Poutník cítil, jak se dívka pohnula a začala se pomalu probouzet z transu, ve kterém mu předávala pomocí empatických schopností svou sílu. Její prsty, které spočívaly na jeho spáncích, sklouzly po druidových tvářích jako slzy.

Probuď se, mladá věštkyně.

Mluvil k její mysli. Nikdo jiný než oni dva rozhovor nemohl slyšet. Druid se vrátil do svého těla probuzeného ze snů vyvolaných drogami a znovu si uvědomoval sám sebe a podmínky, ve kterých se nachází. Nastal čas, aby se osvobodil od přístrojů a Antraxu. Musí však být opatrný a potřebuje pomoc.

Dávej pozor.

Dívka už byla úplně probuzená, měla otevřené oči. Trochu se odtáhla. „Poutníku?“

Nemluv. Jen poslouchej. Udělej, co říkám. Udělej to rychle. Sundej mi obvaz a dráty, které mám na očích a z úst mi vytáhni dýchací hadici.

Udělala, oč ji požádal, její ruce poletovaly kolem jeho tváře jako malí motýli. Když se k němu znovu přitiskla, cítil, jak se její hruď zvedá a klesá.

Teď uvolni řemeny, které mi poutají zápěstí a kotníky, potom krk, čelo a pas. Udělej to v tomhle pořadí. Nedotýkej se drátů, které jsou ke mně připojené, nestrhávej je.

Tohle jí trvalo déle; řemeny, které druida poutaly, byly upevněné přezkami, které viděla poprvé a jejich principu nerozuměla. Nebyly z kovu, ale z tvrdého plastu, a dívka se s nimi docela potrápila, než pochopila, jak fungují. Jakmile však řemeny začaly padat jeden vedle druhého, rychle ho

osvobodila.

Potom se opět přitiskla až k němu a naklonila se. Druid poprvé za celou dobu otevřel oči a pohlédl na ni. Její jemná dětská tvář lemovaná závojem stříbřitých vlasů se rozzářila v radostném úsměvu a oči se jí naplnily slzami. Kolem dívčina štíhlého těla se stále ještě vznášely zbytky ochranné magie, které pomalu mizely. Jak se k němu dostala? Kde získala potřebnou magii?

Poutníku, vyslovila neslyšně.

Pohlédl na své tělo ve snaze zjistit, co musí udělat dál. Snažil se rozpoznat správné pořadí, v jakém je nutné sundávat jednotlivé dráty a hadice. Věděl, že jakmile je uvolní, spustí se poplach.

Otevři dveře a zablokuj je, aby se nemohly zavřít, až se spustí poplach.

Okamžitě sklouzala z kovového stolu, na kterém oba leželi, doběhla k nízké skříni na kolečkách, a dojela s ní ke dveřím. Ty se otevřely a Ryer postavila skříň mezi dveře.

Pak se vrátila k Poutníkovi.

Vytáhni ze mě ty jehly. Nech je viset na koncích hadic.

Začala odtrhávat lepící pásku, která přidržovala jehly zabodnuté v Poutníkově těle a *začala* je jednu po druhé vytahovat. Prsty se dotýkala ranek na druidových pažích a trupu, léčila je a dodávala jeho zraněnému tělu další sílu. Její empatické schopnosti se zdály být neomezené. Jednou, jedinkrát se při kontaktu s druidem otřásla, chvíli přidržovala prsty na místě a pak zvedla ruce.

Brzy se spustí poplach. Antrax pozná, že zařízení, které druida udržovalo pod vlivem drog a vysávalo z něj magickou energii, z nějakého důvodu přestalo fungovat. Poutník věděl, že musí jednat rychle. Posadil se na kovovém stole a zjistil, jak je zesláblý a točí se mu hlava. Drogy ho oslabily, ze všech sil musel bojovat s letargií. Tělo však alespoň odpovídalo na povely. Nedá se nic dělat, není čas čekat na to,

až se jeho stav zlepší. Začal si odtrhávat přísavky, pomocí kterých byly k jeho tělu připevněny monitorovací kabely. Strhal si je všechny s výjimkou těch, které měl připevněny ke konečkům prstů. Ty nechal na místě. Hodlal je využít.

Na panelech přístrojů kolem lůžka se blýskala světla. V atmosféře místnosti ucítil změnu a pochopil, že Antrax se rychle blíží, aby napravil vzniklou situaci. Poutník nejistě vstal, s dívčinou oporou sebral své šaty a odstoupil od stolu. Došel k místu, kde dráty vedoucí z konečků jeho prstů ústily do kovové zástrčky, která byla připevněná ke kontejnerům s načervenalou tekutinou. Vytáhl kabel ze zásuvky a vložil ho do téměř stejné zásuvky na jednom z panelů na stěně. Nad tímto panelem byl nápis vyvedený zářivě rudým písmem. Poutník věděl, co symboly znamenají. Byly psány stejným jazykem, v jakém byla i mapa. Šlo o jazyk Starého světa, který druidové dokázali rozluštit.

Dobře věděl, kam vedou dráty z panelu, do kterého zasunul zástrčku. Zjistil to během cesty mimo své tělo, když prozkoumával podzemní hrad.

Hlavní poplašný systém podzemního hradu.

Než mohl Antrax zareagovat a zabránit tomu, vyslal do drátů druidský oheň. Okamžitě se spustily všechny poplašné systémy.

„Je čas odejít," zamumlal si sám pro sebe a postrčil Ryer Ord Star k zablokovaným dveřím. Na to, co chtěl udělat, mu zbývalo jen pár minut.

Kapitola 22.

Bek Ohmsford trpělivě čekal na palubě *Černého Havrana* na svůj osud. Nevěděl, jaký bude, ale věděl, že k rozuzlení dojde brzy. Nenechal se ovládnout strachem. Byl uvězněný v podpalubí na zádi, v kajutě, která sloužila jako sklad

náhradních dílů, jídla a vody. Kajuta nebyla velká a osvětlovala ji jediná svíčka postavená na sudu hned vedle něho. V jejím mihotavém světle dokázal jen stěží rozeznat Mwellreta, který stál na stráži na protější stane místnosti. Mladík byl přikovaný ke stěně tři stopy dlouhým řetězem, který měl uzamčený kolem kotníků. Ruce mu spoutali lanem, které bylo přivázané k řetězu. Nemohl zdvihnout paže nad výši pasu. V ústech ho dusil roubík, což bylo velice přehnané bezpečnostní opatření, protože Grianne ho zbavila hlasu.

Aby mu nenechala ani tu sebemenší jiskřičku naděje, sebrala mu také Shannarův meč. Zjevně nehodlala připustit ani sebemenší možnost, že až se vrátí, nenajde ho tu. A přestože Bek neměl žádný důvod myslet si, že se vše obrátí v jeho prospěch, z nudy se snažil vymyslet, jak utéct. Nebylo toho mnoho, s čím mohl pracovat. Stal se zajatcem na palubě nepřátelské lodi plné Mwellretů a federálních vojáků. Neměl zbraně. Jeho přátelé byli mrtví nebo rozprášení. Za takových okolností mohl jen stěží očekávat osvobození.

Otevřeným průzorem v boku lodi proudilo dovnitř měsíční světlo a čerstvý vzduch. Na obloze pluly mraky, které střídavě zakrývaly a odhalovaly měsíc. V jeho světle mohl alespoň lépe zahlédnout svého žalářníka. Mwellret se občas pohnul a jeho šaty přitom zašustili. Jinak byl téměř neviditelný. Nemluvil. Příkazy, které dostal, to zakazovaly. Chlapec slyšel, jak jeho sestra rozkaz vydává. Nikdo s ním nesměl mluvit. Měli mu dávat vodu, ale ne jídlo. Nesměli s ním žádným způsobem komunikovat. Nesměli ho pouštět ven. Ani na chviličku mu nesměli sundat řetěz. Měli ho držet v téhle kajutě, dokud se nevrátí.

Seděl na tvrdé prkenné podlaze, nohy měl natažené, ruce položené na kolenou a zády se opíral o stěnu. Kdyby chtěl, mohl by si sundat roubík, ale z bolestivé zkušenosti již poznal, že pokud to udělá, měl by k tomu mít velice dobrý důvod. Jinak trest za takové chování přijde obratem. Jednou

to zkusil a odměnou mu bylo několik silných kopanců. A tak seděl, nehýbal se a přemýšlel. Několikrát vyzkoušel svůj hlas, chtěl zjistit, zda dokáže vydat alespoň tichý zvuk. Bez úspěchu. Magie jeho sestry byla velice účinná. Věděl, že ho hlasu nezbavila natrvalo, protože s ním dříve či později bude chtít znovu mluvit. Jinak by ho rovnou zabila. Na druhou stranu byla pravda, že ani s Kaelem Elessedilem nepotřebovala mluvit, aby od něj získala všechny informace. S Bekem může naložit stejně. Musel doufat, že od něj chce něco jiného – že ho ochrání pochybnosti, které do ní zasel.

Na chvíli zavřel oči. Musí se odsud dostat. Musí to udělat dřív, než ztratí veškerou odvahu. Ale jak to má udělat? Kde najít únikovou cestu?

Na okamžik ho ovládlo zoufalství. Myslel si, že s Trulsem Rohkem je v bezpečí. Nevěřil, že se najde někdo tak silný a chytrý, aby měnivce přemohl. Ale mýlil se a Truls je teď mrtev. Grianne se s ním nemilosrdně vypořádala. Poznala by, kdyby místo toho zahynulo vlčí monstrum, které mělo za úkol měnivce zabít. Ale vlčí monstrum zůstalo naživu a to znamená, že Truls Rohk je mrtvý.

Bek neměl reálnou naději, že ho zachrání někdo jiný. Jeho společnici jsou se vší pravděpodobností mrtví. Dokonce i Poutník. Jinak by se už jistě někdo ukázal. Když přemýšlel nad osudem svých přátel, začala se v něm vzmáhat bolest. Pokud někdo z nich přežil, neobstojí proti jeho sestře. Grianne je příliš mocná pro kohokoliv z nich. Přemohla celou tuláckou posádku, včetně Reddena Alt Mera a Rue Meridian. Svými kouzly je uvrhla do bezvědomí. Ovládla *Jerle Shannaru* a sebrala jim tak veškeré naděje na únik. To všechno Bekovi vyprávěla chladným nevzrušeným hlasem, jako by mluvila o počasí. Tím v něm jen prohloubila pocit bezmoci, téměř ho přesvědčila, že jeho jediná naděje spočívá v tom, že ho vezme s sebou. Jen když s ní bude spolupracovat, když jí o sobě přizná pravdu, má naději, že z

této situace vyvázne. Všechno ostatní bude mít nepříjemné následky. Schválně ho nechala nad tím přemýšlet, zatímco byla pryč.

A tak přemýšlel.

Snažil se zahnat jednotvárnost svého pobytu v tomto stísněném žaláři.

Znovu vyzkoušel pevnost pout na zápěstí. Byla trochu volná, ale ne dost na to, aby z nich mohl vysmeknout ruce. Lano bylo drsné a suché, a i když se potil, neměl kůži dostatečně vlhkou. Ne, že by na tom záleželo. I kdyby se dokázal zbavit lana, pořád tu byl ještě řetěz. Předpokládal, že jeho žalářník má klíč, ale nevěděl to jistě. Představoval si, jak se zbavuje lana a řetězů, běží spojovací chodbou k žebříku, otevírá padací dveře, vybíhá na palubu, skáče přes bok lodi a rychle plave ke břehu.

Mohl si to představovat, ale stejně dobře si mohl představovat, jak létá.

Mohl spoléhat jen sám na sebe. Možná nakonec dokáže přesvědčit Grianne o pravdě, ale začínal si myslet, že je to nepravděpodobné. Jeho sestra na ni zkrátka není připravená. Nechtěla věřit, že je její bratr, že ji Morgawr ošálil. Celý svůj život vystavěla na víře, že Poutník je její nepřítel, že druid zničil její domov a vyvraždil rodinu. Celý život usilovně pracovala na tom, aby se mu nejen vyrovnala mocí, ale aby také překonala jeho předpokládanou krutost a nemilosrdnost. Dopustila se činů, se kterými by nejspíš nikdy nedokázala žít, pokud by zjistila, jak ji Morgawr oklamal a jak s ní manipuloval. Byla nerozlučně spjatá s maskou Zpívající čarodějky a jíž nikdy ji nedokáže odhodit.

Přemýšlel o možnosti, že na záchranu sestry je pozdě, že zašla příliš daleko, než aby mohla dosáhnout vykoupení, spáchala příliš mnoho ohavností, než aby si kdy dokázala odpustit. Možná ji skutečně našel pozdě.

Vzpomněl si na noc, kdy na Výšinách poprvé potkal

Poutníka. Tehdy váhal, nechtěl přijmout druidovu nabídku připojit se k této výpravě. Tušil, že pokud to udělá, jeho život se navždy změní. A skutečnost byla mnohem horší, než očekávání. Jeho duše se třásla, připadal si zbytečný, roztrhaný na kusy, s pocity, které nikdy nechtěl zažít. Toužil po tom, aby se věci vrátily k normálu. Chtěl domů. Chtěl, aby Quentin a jeho přátelé byli v pořádku. Chtěl být tím, za koho se vždy považoval, a ne někdo nový, o kom nic neví. Chtěl, aby tahle noční můra skončila.

Závora na dveřích zaskřípěla a dveře se otevřely. V nich se objevili tři Mwellreti. Vstoupili do místnosti ukrytí v pláštích s kápěmi jako stíny zrozené nocí. Žádný z nich neřekl ani slovo. Poslední, který vstoupil, za sebou zavřel dveře a opřel se o ně zády. První z Mwellretů se připojil ke strážnému ve stínu na druhé straně místnosti. Jejich vůdce se postavil před Beka, stáhl si s hlavy kápi a odhalil svou plazí tvář. Byl to Cree Bega, Mwellret, kterému Grianne dala Beka na starost.

Cree Bega si chlapce mlčky měřil a jeho ještěří oči byly tvrdé a znepokojivé. Bek se mu snažil oplácet pohled bez zachvění, ale před Mwellretovýma očima si připadal slabý a zranitelný. Nakonec zahanbeně sklopil zrak.

Cree Bega natáhl ruku a sňal Bekovi roubík. Odhodil ho na zem a o krok ustoupil. Bek se mohl poprvé za dlouhé hodiny pořádně nadechnout, ale z pachu Mwellretů se mu udělalo špatně od žaludku.

„Kdo jssi, chlapče?“ zeptal se Cree Bega tiše.

Mluvil nepřítomně, jako by ani žádnou odpověď neočekával, jako by se ptal sám sebe. Při zvuku jeho hlasu se Bek otřásl. Dostal strach, že se stane něco, co si jeho sestra rozhodně nepřeje. Znovu se pokusil vyvléci se z pout, která mu poutala ruce.

Cree Bega si toho povšiml, přistoupil k němu a srazil ho na bok na podlahu. Pak se k němu natáhl, popadl ho za límec,

zvedl do sedu a přirazil ke zdi.

„Malí lidé nám nemohou utéct," zašeptal. „Před námi není úniku!"

Bek ucítil v ústech chuť krve, ztěžka polkl a oči stále upíral na Mwellreta. Cree Bega poklekl, takže jeho oči teď byly na úrovni chlapcových.

„Možná ssi mysslíš, že ona tě přijde zachránit. Že Zpívající čarodějka je tak mocná, tak ssilná a ničeho sse nebojí. Hlupáku. Nic pro ni neznamenáš. Už dávno na tebe zapomněla."

Naklonil se kupředu. „My jssme tví jediní přátelé. Jen my tě můžeme zachránit." Jeho chladné oči se zatřpytily. „Mysslíš, že sse mýlím, hlupáku? Ona chce jen to, co sse sskrývá tady." Pomalu poklepal Beka po hlavě. „Chce jen to, co jí posslouží proti druidovi."

Dlouhou chvíli si pozorně prohlížel chlapcovu tvář, oči měl mrtvé a jeho podivný obličej byl zcela bezvýrazný. „Ale pokud uděláš, co řeknu, pusstím tě na ssvobodu."

Bek chtěl promluvit, ale nemohl. Chtěl se pohnout, ale nedokázal to. Byl němý, paralyzovaný, přikovaný na místo ještěřím pohledem a magií Zpívající čarodějky. Ovládl ho strach a zoufalství, ze všech sil bojoval, aby se mu ty pocity nezračily v očích. Bez úspěchu.

Cree Bega vstal a vydal se pryč, jako by s Bekem skončil. Došel ke stěně, otevřeným okénkem vyhlédl ven na noční nebe a pak přistoupil ke dvěma Mwellretům, kteří tiše čekali ve stínu u stěny. Bek ho pozoroval jako zraněný pták pozoruje hladového hada. Nemohl pro svou záchranu udělat vůbec nic. Mohl jen poslouchat, čekat a doufat.

Z temnoty se vynořil jeden z Mwellretů a poklekl vedle Beka. Pomalu a rozvážně si rozhalil plášť a odhalil tak řadu lesklých nožů s různě tvarovaným ostřím, které měl zastrkané za opaskem. Aniž by na Beka pohlédl, položil na zem kus plátna a začal na ně pokládat nože jeden za druhým. Pak vstal

a odešel.

Bekovi se vnitřnosti zkroutily strachem. Chtěl křičet o pomoc, ale věděl, že by mu to nijak nepomohlo. Vzepřel se proti poutům, kterými měl svázaná zápěstí, ale ta nepovolila. Jeho možnosti se ztrácely a zoufale se mu nedostávalo času. Ještě před několika okamžiky doufal, že má šanci bez úhony uniknout. Teď tomu již nevěřil.

Cree Bega znovu přistoupil k místu, kde seděl Bek, tyčil se nad ním jako hrozivý stín. „Přemýšlej, maličký," zašeptal. „Je mnoho způssobů, jak tě přimět mluvit. My je všechny známe. Budeš-li vzdorovat, přinutíme tě křičet. Bude pro tebe ssnazší, když odpovíš, na co sse zeptáme. Pak budeš volný."

Chvíli čekal a sledoval chlapce. Bek hleděl přímo před sebe, bojoval proti hrůze a vší silou se nutil ke klidu.

Cree Bega do něj šťouchl botou. „Brzy sse k tobě vrátím" řekl.

Pak se otočil a bez ohlédnutí se vydal ke dveřím, které otevřel a odešel. Dveře se za ním tiše zavřely a závora zapadla na své místo.

Bek upíral pohled do tmy přímo před sebou a snažil se přijít na to, co má dělat. Věděl, že bez pomoci se osvobodit nedokáže. Nebylo pravděpodobné, že jakákoliv pomoc přijde včas. Bude muset Mwellretovi dát to, co po něm chce. Ale jak? Nemůže mluvit, i kdyby chtěl. Pro případ, že by mu něco uniklo, znovu vyzkoušel sílu Grianniny magie. Vyzkoušel všechno, co mohl, ale nic nefungovalo. Jeho hlas zmizel.

Jaké mu zbývají možnosti? Může napsat odpovědi na Mwellretovy otázky, ale to nemusí k záchraně stačit. Cree Bega vypadal jako někdo, kdo rád vyzkouší všechny ty hrůzné nástroje ležící na podlaze, aby se přesvědčil, že chlapec skutečně nemůže mluvit ani křičet.

Poprvé od chvíle, kdy opustil *Jerle Shannaru* a vydal se do vnitrozemí. Bek zalitoval, že se vzdal kamene Fénixe.

Kdyby si ho ponechal, kdyby ho nevnutil Ahrenu Elessedilovi, měl by nástroj, s jehož pomocí by mohl uniknout. Možná že právě to byl účel kamene a snad právě proto mu ho král Stříbrné řeky dal. Možná předvídal situaci, ve které se Bek ocitne, a dal mu kámen, aby Beka zachránil. Představa, že se dobrovolně vzdal jediné věci, která ho mohla zachránit, Beka děsila. Vztekle to pomyšlení zahnal. Ústa měl stále volná a tak se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Srdce mu však bušilo jako o závod. Pohlédl na sbírku zlověstných čepelí rozložených na podlaze a rychle odvrátil zrak. Hrozně se bál. Cítil, jak se mu do očí derou slzy a snažil se zabránit, aby mu začaly stékat po tvářích. Věděl, že strážní se na něj dívají a čekají na jeho reakce. Pokud se rozpláče, řeknou to Cree Begovi, který ho pak bude považovat za ještě slabšího. Cree Bega to využije proti němu.

Probral své možnosti, ať už byly jakkoli podivné nebo nepravděpodobné. Nic nového ho nenapadlo. Mohl by se pokusit odpovědět na otázky, které mu Cree Bega položí, doufat, že odpovědi budou Mwellretovi stačit písemně, a že Beka nebude nejprve mučit, aby se přesvědčil, že skutečně nemůže mluvit. Možná ho Mwellreti zbaví pout, aby mohl psát, a díky tomu se mu podaří uniknout. Byl to ubohý a velice nepravděpodobný plán, ale na nic jiného přijít nedokázal. Veškeré jeho naděje skomíraly, ale Bek se jich držel s křečovitou úporností člověka, který visí na laně nad tisíc stop hlubokým srázem.

Přemýšlel nad tím, jak nespravedlivý někdy život dokáže být. Nikdy netušil, do jak strašlivé situace ho výprava zavede. Slzy, které měl v očích, teď začaly bez zábran stékat po jeho tvářích. Sklonil hlavu do stínu ve snaze ukrýt svou slabost před žalářníky.

V té chvíli uslyšel, jak se závora opět zvedá a dveře se se skřípěním otvírají. Rychle vzhlédl v očekávání, že v nich uvidí stát Cree Begu. Ale nikoho neviděl. Dveře byly prázdné

a za nimi zůstávala jen tma.

Bek si uvědomil, že když Cree Bega odcházel, v chodbě za dveřmi svítila světla.

Strážní zůstalí stát ztuhlí na místech. Pak ten, který stál blíž u dveří, vytáhl zpod pláště krátký meč a šel se podívat. Zastavil se před otevřenými dveřmi a vyhlížel do chodby. Nic se nestalo. Mwellret pomalu pečlivě zavřel dveře. Jejich panty zaskřípěly a závora s cvaknutím zapadla na své místo.

V následujícím okamžiku svíčka vedle Beka zhasla a místnost se ocitla v naprosté tmě. Jen úzkým okénkem sem pronikalo trochu světla zvenčí. Kolem Beka proběhlo něco obrovského a o chlapcovy tváře se otřel závan vzduchu. Vrhlo se to na nejbližšího Mwellreta, narazilo to do něj a srazilo ho na zem. Zbylí dva Mwellreti varovně zasyčeli a začali s čímsi zoufale bojovat. Bek nevěděl, co se děje, ale vzápětí s oběma Mwellrety něco se strašlivou silou mrštilo o zeď. Oba ještěří lidé se bezvládně zhroutili na zem. Bek krátce zahlédl jejich protivníka, obrovitou postavu v černém plášti, která se pohybovala s pružností pantera.

Bek jen zíral. *To není možné.*

Mwellret, kterého neznámý protivník srazil jako prvního, se vyškrábal na nohy a vyrazil svým druhům na pomoc. Ve světle měsíce se zaleskla čepel jeho krátkého meče. Bek zaslechl náraz těla na tělo a zavrčení. O chvíli později se Mwellret zapotácel a meč mu frčel z hrudi. Pak se zhroutil na zem, kde zůstal bezvládně ležet. V místnosti se rozhostilo takové ticho, že Bek slyšel vlastní dech.

„Copak se děje, hochu?“ zašeptal mu kdosi do ucha. „Vypadáš, jako bys viděl ducha.“

Byl to Truls Rohk. Bek se při zvuku jeho hlasu strašlivě vyděsil. Měnivec se vynořil z temnoty vedle něj a jeho obrovitá postava zastínila světlo měsíce. Vzápětí přeřízl lano, které poutalo chlapci zápěstí. V zámku na okovu, který měl Bek kolem nohy, zarachotil klíč a o chvíli později byl Bek

volný.

Truls Rohk ho zvedl na nohy. „Nemluv," zašeptal. „Ne, dokud neopustíme loď."

Vyšli do temné chodby. Měnivec šel jako první. Navzdory ztuhlosti a rozbolavělým svalům se Bek snažil držet těsně za ním. Stále ještě nemohl uvěřit svému štěstí. Urazili asi tucet kroků, když se zezadu ozval chraptivý výkřik. Bek sebou trhnul, ale měnivec pokračoval bez ohlédnutí v cestě. Chlapec čekal, že zamíří ke schodišti vedoucímu na palubu a byl překvapen, když Truls Rohk udělal přesně opačnou věc. Truls Rohk zamířil do slepé chodby vedoucí na záď. Nad hlavami jim zazněl dupot těžkých bot, kletby a výkřiky. Hluk upozornil posádku, že se děje něco nečekaného a všichni brzy začnou pátrat po uprchlících.

Chodba, do které Truls Rohk zamířil, končila po několika krocích těžkými dřevěnými dveřmi. Měnivec je bez zaváhání otevřel a postrčil Beka dovnitř. V místnosti za dveřmi byla tma, ale dvěma otevřenými okny proudilo dovnitř měsíční světlo, které odhalovalo, že místnost je plně zařízená nábytkem. V posteli u stěny se probudil jakýsi muž, který se rychle začal hrabat z pokrývek, ale Truls ho bleskově udeřil pěstí do hlavy a muž se v bezvědomí zhroutil zpátky na postel.

„Ven z okna," zasyčel měnivec na Beka a postrčil ho k otevřeným oknům.

Sám se obrátil zpátky ke dveřím. Ty se vzápětí rozlétly a dovnitř vtrhlo šest postav v pláštích. Truls Rohk jim vyrazil vstříc s takovou zuřivostí, že všech šest Mwellretů odrazil zpátky do chodby. Mwellreti se s nadávkami začali zvedat na nohy. Ve světle měsíce se zaleskly čepele krátkých mečů a nožů, ale měnivec se mezi nimi proplétal jako duch a vzápětí se mu podařilo zavřít dveře a zastrčit těžkou závoru.

„Rychle pryč!" zavrčel přes rameno na Beka.

Dveře se začaly chvět pod nárazy těl a ocelových čepelí. Bek přehodil nohu přes okenní rám a v tu chvíli se seshora spustila jakási postava, visící na laně. Bek zahlédl záblesk federálních insignií na ramenou vojáka a vzápětí kopl muže do hlavy. Ten se s výkřikem pustil lana a spadl do vody.

Ozval se zvuk tříštících se dveří. Bek zaváhal.

„Ven!“ zasyčel Truls Rohk.

Bek se chystal odrazit, ale v tu chvíli se na laně spustila k oknu další postava a pokusila se ho jednou rukou chytit. Bek útočníka odrazil a po hlavě se vrhl do vody. Pod hladinou plaval od lodi pryč, dokud ho nezačaly pálit plíce. Když se vynořil na hladinu, nikoho kolem sebe neviděl. Z paluby *Černého Havrana* se stále ozývaly zvuky boje. Ostré výkřiky se mísily s praskotem a bolestivým sténáním. Bek chvíli čekal. Díval se, zda do vody skočí i Truls Rohk, ale když viděl, jak se přes zábradlí naklání několik Mwellretů a pátrají ve vodě, začal znovu plavat. Bek byl dobrý plavec a navíc ho netížily žádné zbraně ani batoh. Dlouhými tempy se přibližoval k potemnělému pobřeží a dostal se na břeh dřív, než do vody skočili první pronásledovatelé.

Co nejtišeji vystoupil z vody na břeh a doběhl do úkrytu mezi stromy. Začal se rozhlížet po vodní hladině. Viděl čluny spuštěné na vodu, plné pronásledovatelů, kteří za ním veslovali ke břehu. Podíval se na *Černého Havrana* a snažil se na jeho palubě rozeznat mohutnou postavu Trulse Rohka. Nikde ho neviděl. Po vodě se k němu nesly hlasy námořníků a Mwellretů z paluby vzdušné lodi. Bek si nebyl jistý co má dělat. Díval se, jak se čluny přibližují. Byl volný, ale neměl kam jít. Přišel o svou magii i o své zbraně, takže nemělo smysl zůstat a bojovat. Ale pokud uteče, jeho pronásledovatelé ho znovu najdou. Zoufale potřeboval Trulse Rohka.

Nakonec pochopil, že už nemůže déle čekat. Čluny dorazily téměř ke břehu. Tak tiše, jak jen to šlo, se rozběhl

mezi stromy. Pronásledovatelé ho ve tmě nebudou moci stopovat, takže má větší část noci na to, aby mezi sebe a Mwellrety položil co největší vzdálenost. Ráno by již měl být daleko odsud.

Kam ale půjde?

Zasáhla ho bezvýchodnost jeho situace, na chvíli se zastavil a bezmocně hleděl do tmy. Byl sice volný, ale jak má se svou nově nabytou svobodou naložit? Má se pustit do pátrání po ostatních členech Poutníkovy výpravy a doufat, že někdo z nich ještě žije? Měl by zkusit najít Poutníka a varovat ho před Grianne? Dokáže vůbec přežít, když je odkázaný jen sám na sebe?

„Proč tady otálíš“ zasyčel Truls Rohk, který se zhmotnil z temnoty těsně vedle chlapce. Z promočeného pláště mu odkapávala voda. „Pokud tady zůstaneš příliš dlouho, určitě tě najdou!“

Uchopil užaslého Beka za paži a postrčil ho mezi stromy.

„Myslel sis, že za tebou nepřijdu? Měl bys mi trochu věřit, chlapče. Nejen kočky mají devět životů.“ Jeho plášť byl potrhaný a místy na něm ulpěla krev. Jeho oči se ve stínu kápě leskly. „Dost řečí. Vyrazíme za tvou sestrou. Rodinná shledání jsou vždycky zajímavá a tohle by mělo být obzvlášť povedené.“ Zlověstně se usmál. „Ty se ji pokusíš zachránit a já se ji pokusím zabít. Co tomu říkáš?“

Jeho stisk byl jako ze železa. Bez dalších slov vedl Beka do noci.

Kapitolu 23.

Rue Meridian a Hunter Predd sledovali ze stínů na břehu *Černého Havrana* a snažili se vymyslet co dál, když tu náhle na palubě lodi zazněly výkřiky a třeskot kovových čepelí. Stalo se to nečekaně a Rue Meridian nejprve vůbec

nepochopila, co se děje. Dokonce si ani nebyla jistá, odkud výkřiky pocházejí. Rychle na sebe s letcem pohlédli. Rue přistoupila k vodě, aby se ujistila, že zvuky boje skutečně přicházejí od lodi.

Naneštěstí právě v tu chvíli zmizel měsíc za mraky, takže zátoka i loď se ponořily do naprosté tmy. „Co se děje?“ zasyčela bezmocně.

Vzápětí uslyšela zvuk tříštícího se dřeva a skřípění kovových pantů. Znovu pohlédla na Huntera Predda. Pak zaznělo šplouchnutí, jak někdo nebo něco spadlo přes palubu do vody. Vzápětí zaznělo druhé šplouchnutí. Slyšela, jak někdo plave směrem ke břehu. Nejprve ji napadlo, že se někdo pokouší utéct. Ten někdo může být člen Poutníkovy výpravy, kterého Zpívající čarodějka zajala.

Rozběhla se podél břehu a snažila se určit, kam přesně neznámý plave. Ale výkřiky a řinčení čepelí a sténání raněných její snahu mařily.

Nakonec se zastavila, poklekla na zem a pozorně naslouchala. Ve vodě slyšela šploucháni, jako by někdo plaval, ale nebyla schopná poznat kam přesně. Boj na palubě *Černého Havrana* skončil, ozývaly se vzteklé výkřiky a dupot těžkých bot. Zpoza mraků na chvíli vykoukl měsíc a Rue Meridian v jeho světle zahlédla palubu vzdušné lodi plnou Mwellretů a federálních námořníků. Za okamžik se na vodu začaly spouštět čluny plné postav.

Mwellreti někoho pronásledují, pomyslela si. Ale koho?

Měsíc znovu zmizel za mraky a čluny klouzaly ke břehu v naprosté tmě. Když dorazily k pobřeží, Mwellreti v neuspořádaném houfu vyrazili ke stromům a zmizeli v džungli. Na palubě *Černého Havrana* se znovu rozhostilo ticho rušené jen občasným zasténáním a zvuky tlumeného hovoru.

Hunter Predd se k ní naklonil. „Někdo jim utekl.“

Rue Meridian přikývla. Stále naslouchala, dívala se a

přemýšlela, co to znamená. Věřila, že se jim naskytla dokonalá příležitost. Jak ji ale nejlépe využít?

„Kolik Mwellretů jsi v člunech napočítal?“ zeptala se.

„Víc než dvanáct, možná patnáct.“

„Vsadím se, že to jsou všichni Mwellreti, kteří zůstali na lodí.“ Ze vzpomínek se jí vynořila představa mrtvých Mwellretů na palubě *Jerle Shannary* a na Hawka ležícího vedle nich. Rychle vzpomínku zahnala a provedla rychlý výpočet. *Černý Havran* nesl posádku a bojový oddíl o celkovém počtu třiceti pěti cestujících. Po odečtení Mwellretů a dvou federálních vojáků, kteří zemřeli na palubě *Jerle Shannary,* zbývá jedenáct nebo dvanáct členů posádky.

Hunter Predd ji uchopil za paži. „Na co myslíš?“

Pohlédla mu do tváře. „Chci se dostat na palubu.“

Okamžitě zavrtěl hlavou. „Příliš nebezpečné.“

„Já vím. Ale musíme zjistit, jestli jsou na lodi nějací další zajatí členové výpravy. Lepší příležitost než teď už mít nebudeme.“

Na jeho ošlehané tváři se objevil nesouhlasný výraz. „Jsi zraněná, Malá Zrzko. Jestli dojde k boji, nezvládneš to.“

„Uvidíme.“ Pohlédla na vzdušnou loď, která se vznášela nad vodou jako černý stín. „Chci se jen porozhlédnout.“

Letec sledoval směr jejího pohledu, ale nic neřekl. Zkoumal tmu se soustředěním, které ji překvapilo.

„Jak se tam chceš dostat?“ zeptal se nakonec.

„Doplavu tam.“

Přikývl. „To jsem si myslel. Teď, když jim někdo unikl, protože skočil přes palubu a Mwellreti se ho na člunech vydali pronásledovat, nebudou už naštěstí ostatní na palubě ztrácet čas tím, že by pozorovali vodu.“ Pohlédl na ni. „Je to tak?“

Snažil se, aby mu v hlase nezaznělo příliš mnoho sarkasmu, ale měl pravdu. Hlídky budou pozorně sledovat celou zátoku a pátrat po čemkoliv podezřelém. Rue by mohla

k lodi doplavat pod vodou, ale byla to dlouhá cesta a ona ještě nebyla dost silná. Nemohla spoléhat ani na to, že měsíc zůstane skrytý za mraky. Pokud se objeví v nesprávnou chvíli, bude její silueta ve vodě jasně viditelná.

„Na druhou stranu," pokračoval tiše, „hlídky určitě nepočítají s tím, že někdo přiletí seshora."

Překvapeně na něj pohlédla. „Na Obsidiánovi? Zvládneš to? Můžeš mě vysadit do plachtoví?"

Pokrčil rameny. „Pořád je to velice nebezpečné. Co chceš vlastně dokázat?"

„Porozhlédnout se kolem a zjistit, jestli v podpalubí drží někoho z našich." Upřel na ni pochybovačný, obviňující pohled. Rue nedokázala potlačit úsměv. „Ty mi nevěříš?"

„Věřím, že mi říkáš to, co myslíš, že chci slyšet. Ale já dokážu číst ve tvářích lépe než většina lidí a v té tvé vidím dost z toho, co mi zatajuješ." Pohodil hlavou. „Každopádně půjdu s tebou."

„Ne."

Pousmál se. „Ne? Obdivuji tvou odvahu, ale ne tvůj zdravý rozum. Beze mne se tam nedostaneš a já tě na loď nevezmu, pokud s tebou nepůjdu na palubu. O tomhle nemá smysl diskutovat, Malá Zrzko. Potřebuješ někoho, kdo ti bude hlídat záda a pokud se to zvrtne, chci říct tvému bratrovi, že jsem udělal všechno co jsem mohl, abych tě ochránil."

Vrhla na něj znechucený pohled. „Nelíbí se mi, že ve mně čteš jako v otevřené knize."

Pokýval hlavou. „Třeba ti díky tomu zachráním život. Člověk nikdy neví."

„Prostě mě dostaň na loď a zpátky celou," opáčila. „To mi bude stačit."

Dlouhou dobu čekali, až se posádka na lodi uklidní a vrátí zpátky ke svým povinnostem. Také sledovali pobřeží, jestli se Mwellreti nevrátí. Rue Meridian věřila, že Mwellreti

budou pryč celou noc a budou se snažit vystopovat uprchlíka. V noci však neuvidí stopy, takže budou muset počkat na denní světlo. Napadlo ji, kde je asi Zpívající čarodějka. Nikde po ní nebylo ani stopy. Jestli není na palubě lodi, nejspíš je ve vnitrozemí a pátrá po magii, která je sem všechny přivedla. Kdo tu magii nalezl? Podařilo se to Poutníkovi? A pokud ano, našel to, co očekával? Nebylo možné nic zjistit, dokud nenajdou členy výpravy, což byl další dobrý důvod, proč prozkoumat nepřátelskou loď a vypátrat, zda na její palubě nejsou zajatci.

„Pokud to chceme udělat, měli bychom hned vyrazit," řekl Hunter Predd nakonec.

Zkontroloval své zbraně a vybavení a vysvětlil jí, že Obsidián, stejně jako všichni Rochové, byl vycvičen tak, aby s letcem dokázal klesnout co nejníže nad vodní hladinu. Jen tímto způsobem bylo možné vytáhnout nalezené trosečníky. Poletí nad vzdušnou loď a klesnou tak nízko, aby se mohli spustit do lanoví. Až budou připraveni odejít, Obsidián je zase vyzvedne.

„Tohle je klíč," řekl jí Hunter Predd a vytáhl malou stříbrnou píšťalku. „Zvuk téhle píšťalky slyší jen Rochové, pro lidské ucho je neslyšitelný. Ticho a plížení jsou dva hlavní předpoklady našeho úspěchu, Malá Zrzko." Pokrčil rameny. „A pochopitelně také spousta štěstí."

Když byli připraveni, Hunter Predd přivolal Rocha. Obsidián přiletěl téměř okamžitě a dosedl na břeh. Byla naprostá tma, měsíc a většina hvězd se ukrývala za mraky. Musí si pospíšit, aby se dostali na palubu *Černého Havrana* dřív, než se mraky začnou trhat.

Rue Meridian zkontrolovala zbraně, dýky za pasem a v botě. Pak vyskočila na Obsidiánův hřbet. Hunter Predd se posadil před ni, tiše Rocha oslovil, obrovitý pták mávnul křídly a vzlétl. Stoupali k temnému nebi, až nakonec silueta vzdušné lodi splynula se zátokou. Snažila se ji najít. Hunter

Predd jí dal signál, že jsou na místě.

Spustili dolů lano se silnými uzly rozmístěnými v pravidelných vzdálenostech, po kterém se dalo pohodlně šplhat a které sloužilo k vyzvedávání trosečníků. Hunter Predd šplhal dolů jako první, Rue Meridian hned za ním. Odsud z výšky to vypadalo, jako by se celý svět koupal v temnotě a Rue Meridian dokázala jen matně rozlišit čáru horizontu, která byla o něco tmavší než okolí. Malé Zrzce bušilo srdce a žaludek se jí kroutil. Ve tmě vůbec nic neviděla, dokonce ani Huntera Predda, který šplhal pod ní. Cítila, že se houpe, ale nedokázala rozeznat, jestli se Obsidián pohybuje nebo ne. Umějí se Rochové držet ve vzduchu na jednom místě? Dala by cokoli za to, aby mohla alespoň na chvíli zahlédnout něco pevného.

Vládlo zde naprosté ticho, neslyšela dokonce ani Huntera

Predda. Snažila se šplhat tak tiše, jak jen dokázala, ale ticho jen stupňovalo její pocity osamocení a bezmoci.

Málem zpanikařila, když sešplhala až ke konci lana a Hunter Predd nikde. Pak ji za nohu popadla ruka v rukavici a stáhla ji do plachtoví *Černého Havrana.* Chytila se nějakého lana a pustila provaz, po kterém sešplhali dolů. Provaz, i Obsidián okamžitě zmizeli.

Rue Meridian a Hunter Predd se drželi lanoví a snažili se zorientovat. Když si oči Malé Zrzky zvykly na tmu, žena poznala, že visí v lanoví zadního stěžně. Vzdušná loď se pomalu kolébala ze strany na stranu. Oba věděli, že tu nemohou zůstat příliš dlouho, protože ve chvíli, kdy se mraky protrhnou a objeví se měsíc, budou jejich siluety proti nočnímu nebi jasně viditelné.

Poklepala Huntera Predda po rameni a gestem ukázala dolů, aby naznačila, co musí udělat. Zhoupla se ke stěžni a nahmatala železné úchyty, které byly pravidelně rozmístěny po celé délce stěžně. Pak začala pomalu sestupovat. Cesta ji stála obrovské množství času a energie, protože ještě nebyla

úplně v pořádku a rány ji bolely. Vzhlédla a přímo nad sebou uviděla Huntera Predda. Sestupoval tiše a bez problémů. Byl na to lépe připraven než ona.

Když sešplhala dostatečně nízko k palubě, aby dokázala rozeznat, kdo stojí na hlídce, zastavila se. Uviděla jednoho strážného na přídi a jednoho na zádi – podle postav to byli federální vojáci. V pilotní kabině nebyl nikdo, ale po palubě přecházel třetí muž, který se pohyboval mezi stěžni jako nepokojný stín. Na okamžik zahlédla jeho hubené tělo a vyzáblou tvář, která jí někoho připomínala. Zamyslela se, jestli ho odněkud zná. Nejspíš ano. Pohlédla vzhůru a dala Hunteru Preddovi signál, aby zůstal na místě.

Pak sestoupila několik dalších stop a tiše seskočila na palubu. Ukryla se ve stínu stojanu na zbraně. Strážní jejím směrem ani nepohlédli. Chvíli pozorně sledovala muže, který přecházel po palubě. Cekala, až se k ní přiblíží a bude k ní otočený zády. Pak se vztyčila a vydala se přímo k němu. Byla už téměř u něj, když vycítil její přítomnost a obrátil se.

V tu chvíli mu na hrdlo přitiskla dýku. Už poznala, kdo to je –

„Donell Brae, to je ale překvapení," řekla tiše a volnou rukou mu sevřela paži. „Ráda tě vidím. Žádné hlasité zvuky, prosím. Žádné rychlé pohyby."

V jeho větrem ošlehané tváři se objevil ironický úšklebek. „Říkal jsem jim, že není dobrý nápad nechat tě na palubě vlastní lodi."

„Měli poslechnout. Teď poslouchej ty mě. *Jerle Shannara* je znovu naše. Ale ztratili jsme Hawka a já hledám někoho, kdo mi za to zaplatí. Je tu čarodějka?"

Zamrkal. „Je na břehu, hledá druida." Jeho důvěrně známé modré oči se na ni upřely. „Drž se od ní dál, Malá Zrzko. Ona je jako jed."

Rue Meridian mu přitiskla dýku na hrdlo. „Já jsem mnohem horší. Kdo je tu ještě? Aden Kett má velení?"

Donell Brae přikývl.

„Oba dva jste si vybrali hodně špatně.“

„To není otázka volby, Malá Zrzko.“

„Máš pravdu. Ale teď ti dávám na výběr. Udělej, co ti říkám a můžeš zůstat naživu. Vždycky jsem tě měla docela ráda, Donelle. Nechtěla bych, aby naše přátelství špatně skončilo.“

Ztěžka polkl. „Co chceš?“

„Kdo je na palubě kromě tebe?“

„Jestli tu dýku nedáš kousek stranou, sám se o ni podříznu, když ti budu odpovídat.“

Posunula zbraň kousek níž. „Nech ruce svěšené podél těla. Máš u sebe nějaké zbraně?“

Nepatrně pohnul hlavou. „Nikdy jsem je neměl rád. Jsem pilot, ne šermíř. To je pro ostatní.“

Donell Brae byl jedním z nejlepších federálních pilotů, jaké kdy Rue Meridian potkala. Létali spolu nad Prekkendorranskými výšinami. Donell Brae a Aden Kett vstoupili do služby společně. Zpočátku to byli dva mladí, nezkušení federální vojáci. Teď byl Donell Brae pilot a Kett se stal kapitánem vzdušné lodi. Když Rue Meridian a její bratr uprchlí na západ, létali Aden Kett, Donell Brae a jejich posádka na vzdušné lodi jménem *Vážka.* Federální velení jim muselo odměnou za jejich služby svěřit *Černého Havrana.* Byla to dobrá volba. Posádka Adena Ketta patřila k tomu nejlepšímu, co měla Federace na obloze.

Došla s Donellem ke stěžni, kde čekal Hunter Predd. Letec mezitím seskočil na palubu a skrýval se ve stínu. Strážní na obou koncích lodi si jich vůbec nevšimli.

„Tak ještě jednou, kdo je na palubě?“ zeptala se znovu pilota.

Pohlédl jí do očí. „Kapitán, já a jedenáct dalších. Celkem je nás třináct. Původně nás bylo patnáct, ale dva muži zůstali na palubě *Jerle Shannary*. Předpokládám, že jsou mrtví.“

Ignorovala ho. „Jsou tu nějací Mwellreti?“

Zavrtěl hlavou. „Všichni jsou na břehu a pronásledují toho chlapce a jeho zachránce.“

Zamrazilo ji. Pohlédla na temnou postavu Huntera Predda, který jejich rozhovor slyšel. „Pojďme si promluvit s Adenem Kettem. Pořád platí stejná pravidla. Chovej se slušně a nepokoušej mou trpělivost.“

Donell se zamračil. „Nejsem hlupák, Malá Zrzko. Viděl jsem tě, jak zacházíš s noži.“

„Výborně. Tak na to nezapomínej. Ukaž nám, kde najdeme velitele.“

Sestoupili po schodišti, které vedlo do záďové části podpalubí. Tam se nacházela kapitánská kajuta. Tiše kráčeli krátkou chodbou až ke dveřím a tam se zastavili. Rue Meridian Donellovi naznačila, aby promluvil.

„Kapitáne?“ zavolal.

„Vstupte!“ ozvalo se okamžitě.

Pilot odsunul závoru a všichni tři rychle vstoupili. Malá Zrzka s kopnutím zavřela dveře. Jednou rukou svírala Donella, ve druhé měla připravený nůž.

Kajutu osvětlovaly dvě svíčky. Aden Kett byl sám, seděl na lůžku, psal do deníku a před sebou měl rozložené mapy. Vzhlédl a Rue viděla, že jeho silná, pohledná tvář je plná škrábanců a hlavu má omotanou obvazy. Nezdál se být překvapen, že ji vidí.

Odložil husí brk a kalamář a odsunul mapy. „Malá Zrzka.“ Pohlédl na Donella. „Dneska jde všechno od desíti k pěti, co?“

„Zakresluješ nová území?“ zeptala se ho a ukázala na mapy –

Zavrtěl hlavou. „Snažím se vypočítat kurz na zpáteční cestu domů. Doufám, že ho brzy budu potřebovat.“ Pokrčil rameny. „Člověk přece může snít.“

„Mohu doufám spoléhat na to, že když budeme mluvit,

nezavoláš o pomoc?“ poznamenala Malá Zrzka a pozvedla dýku. Všichni věděli, jak přesně dokáže vrhat nože a nikdy nemine.

Unaveně přikývnul. „Koho bych asi volal? Proč bych se namáhal? Mwellreti a ta čarodějnice jsou na břehu a já se svou posádkou jsme znovu zůstali ve tmě. Už máme téhle záležitosti až po krk.“

„To jsme na tom stejně.“ Odtáhla Donella ode dveří a postavila se přímo před něj. „Musí se ti stýskat po starých časech, i když nám tehdy připadalo, že horší už to být nemůže.“

Usmál se a do tváře se mu vrátilo trochu života. „Tehdy bylo všechno méně komplikované.“

„Pro tebe možná ano. Co se ti stalo s hlavou?“

„Někdo se dostal na palubu a osvobodil chlapce, kterého jsme tu drželi. Vpadli do mé kajuty. Chtěl jsem vyskočit z lůžka, ale dostal jsem ránu do hlavy. Ty také nevypadáš moc dobře.“

Oplatila mu jeho úsměv. „Uzdravuji se. Pomalu, ale jistě. Ale nemysli si, že jsem tak slabá, abys z toho vytěžil nějakou výhodu. Se zbraněmi to umíš asi tak stejně jako Donell.“ Chvíli počkala, aby její varování vyznělo. „Pověz mi o tom chlapci.“

Aden Kett pokrčil rameny. „Nic o něm nevím. Byl to nějaký chlapec, kterého sem přivedla Zpívající čarodějka. Nařídila nám, ať ho držíme zamčeného, dokud se nevrátí. Byli za něj zodpovědní Mwellreti, takže je to jejich problém, že utekl.“

„Popiš ho. Menší postavy? Tmavé vlasy? Neobvykle modré oči? Nebyl to elf, že ne? Jak se jmenoval?“

Kapitán zavrtěl hlavou. „Nemluvil. Myslím, že nemohl. Ale odpovídá tvému popisu. Kdo to je?“

Neodpověděla. To musí být Bek. Ale proč nemohl mluvit? A kdo se dostal na palubu dřív, než ona a pomohl mu

utéct?

„Zádní další zajatci?“

„Žádní, pokud vím.“ Federální kapitán vstal pomalu z postele a snažil se přitom vyvarovat prudkých pohybů. Pomalu si protáhl záda a ruce. „Dnes v noci se asi nevyspím. Co chceš, Malá Zrzko?“

Rozhodla se, že to zkusí. „Půjčím si tvou loď.“

Kapitán se narovnal, uhladil si tmavé vlasy a založil ruce na prsou. Vrhl na ni dlouhý pohled. „Půjčíš?“

„Získali jsme zpátky *Jerle Shannaru*, Adene. Ale přitom jsme ztratili Hawka a za to někdo zaplatí. Už jsem to říkala Donellovi. Čarodějka nás oloupila o prostředek na cestu zpátky a já jí teď provedu to samé. Kdybych mohla, zabila bych ji. Ale nechat ji tu uvězněnou s jejími Mwellrety je taky uspokojující.“

Pomalu přikývl. „Chceš mou pomoc?“

„Chci, aby ses mi držel z cesty.“ Zarazila se a zamyslela.

„Dobrá. Chci, abys mi pomohl. Vzhledem k tomu, co vás tahle výprava bude jinak stát, to není tak špatný nápad. Ale i když mi nepomůžeš, chci tvé slovo, že se mi nebudeš plést pod nohama. Stejně už mám *Černého Havrana* pod kontrolou.“

Aden Kett pohlédl na Donella, který pokrčil rameny. „Viděl jsem jen jediného dalšího muže.“

Rozesmála se. „Přece si nemyslíš, že bych přišla na palubu jen s jedním člověkem? To by bylo šílenství.“

„Přesně takové šílené věci s oblibou provádíš,“ poznamenal Kett. „Jsi ochotná pustit se do jakéhokoli rizika, Malá Zrzko.“ Vrhl na ni zkoumavý pohled, který mu bez mrknutí oka oplácela. „V každém případě ti *Černého Havrana* nedám jen z toho důvodu, že o to hezky prosíš,“ řekl nakonec.

„Je to jen půjčka,“ připomněla mu. „Půjčím si tvou loď, abych našla své přátele a dostala se k pobřeží. Pak ti loď

vrátím a nikdo na tom nebude tratit.“

„Čarodějka se na to bude dívat jinak.“

„Čarodějka u toho nebude.“

Něco zavrčel. „Svůj život bych na to nevsadil. A jsem to já, komu půjde o krk.“

„Řekni, jí, že jsi neměl na výběr. Nebo ji tu zkrátka nech a odleť domů. Tahle záležitost stejně nemá s Federací nic společného. Je to boj mezi čarodějkou a druidem. Nás ostatních se netýká. Mně a Velkému Zrzkovi jde jen o peníze.“

Na jejích očích nebo na hlase poznal, že lže. Věděla, že jí nevěří.

„Jde o to, že my dva jsme odlišní, Malá Zrzko,“ řekl, „ty nejsi voják, ale žoldnéř. Já jsem řadový důstojník. Musím poslouchat rozkazy, které jsem dostal, nemohu je měnit podle toho, jakou mám zrovna náladu. Nemohu měnit stranu uprostřed boje. Tomu se říká zrada.“

Dívala se na něj a nechala jeho slova viset ve vzduchu. Viděla, jak jeho oči rychle zalétly ke zbraním, které visely na stěně. „Jestli se tím směrem ještě jednou podíváš,“ řekla rychle, „zabiju tě dřív, než toho začnu litovat.“

Cítila, jak se Donell napjal a okamžitě zesílila stisk na jeho paži. „Nedělej to,“ varovala ho.

Náhle zazněly v chodbě před kajutou kroky. Kapitán a pilot si vyměnili pohled, který mluvil za všechno. „Kapitáne?“ zazněl hluboký hlas.

Donell Brae se rychle otočil, aby ji sevřel, ale Malá Zrzka byla rychlejší. Srazila jeho zvednutou ruku a jílcem dýky ho tvrdě udeřila do spánku. Když padal, přeskočila ho a srazila se s Adenem Kettem, který se mamě natahoval po zbraních. Přirazila ho ke stěně, podrazila mu nohy. Přitiskla mu dýku na krk tak silně, až mu vytryskla krev.

„Kapitáne!“ Ozvalo se silné, naléhavé zabušení na dveře.

„Jediný důvod, proč tě hned nezabiju je, že tě považuji za

slušného člověka a dobrého důstojníka, Adene.“ Zblízka viděla strach, který se mu odrážel v tmavých očích. „Teď mu odpověz!“

Kett, přitisknutý k podlaze a ztěžka lapající po vzduchu, polkl. „Co se děje?“ zavolal.

„Mwellreti se vracejí, kapitáne! Jeden člun právě odrazil od břehu. Řekl jste, abychom vám dali vědět!“

Položila mu ruku přes ústa a přemýšlela. Ztrácela vládu nad situací a musela to rychle změnit. Nejprve se na ni Eden Kett a Donell Brae pokusili vrhnout a teď se vracejí Mwellreti, dřív, než je čekala. Nevěřila, že se to stane a teď hrozilo, že její chybný odhad zmaří plány, které měla. Pokusit se unést vzdušnou loď jen ve dvou, bylo sice šílenství, ale přesně to měla v úmyslu. Od začátku sice neměla žádný pořádný plán, ale teď věřila, že to může dokázat.

Uvolnila Kettovi ústa. „Řekni mu, ať chvíli počká,“ zašeptala.

Udělal to. Když domluvil, rychle ho převalila na břicho, přitiskla mu koleno na páteř, dýku mu přiložila mezi lopatky a zkroutila mu ruce za záda. Koženým lanem, které nosila u opasku mu je rychle svázala. S dýkou v ruce pak vstala a postavila ho na nohy.

„Řekni mu, ať vstoupí,“ zašeptala.

Aden Kett udělal, co po něm chtěla. Vzduchoplavec otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Když uviděl Malou Zrzku přidržující dýku u kapitánova krku a nehybného pilota na podlaze, okamžitě ztuhl.

„Ani hlásku,“ zasyčela na něj a dýkou opsala kruh kolem kapitánova krku. Cekala, až kývne na souhlas, pak hlavou ukázala na nehybného pilota. „Zvedni ho. Rychle!“

Námořník poklekl, přehodil si bezvědomého pilota přes rameno a vstal. „Běž do obytných kajut,“ přikázala mu. „Já půjdu hned za tebou. Jediný zvuk, jediný špatný pohyb a tvůj

velitel, pilot a nejspíš i ty budete mrtví. Řekni mu to, Adene.“

Aden Kett zasténal, protože cítil, jak se mu dýka zarývá do krku. „Udělej, co říká.“

Vyšli z kajuty do chabě osvětlené chodby. Námořník nesl pilota. Šel jako první a hned za ním následovali Rue Meridian a Aden Kett. Tiše mířili podpalubím k obytným kajutám posádky.

Když došli ke dveřím, zastavili se. Obrátila Adena Ketta tak, aby jí viděl do tváře. „Dovnitř, Adene,“ přikázala mu. „Zůstaneš tady, dokud sem znovu nepřijdu. Zamknu za tebou dveře a očekávám, že zůstanou zamčené. Pokud uslyším něco, co se mi nebude líbit, podpálím celou loď s tebou i tvojí posádkou.“ Bez mrknutí oka mu hleděla do očí. „Nezkoušej mě.“

Přikývl a v očích se mu hněvivě zablesklo. „Děláš chybu, Malá Zrzko. Zpívající čarodějka je mnohem nebezpečnější než si myslíš.“

„Dovnitř.“

Otevřela dveře, nechala je vstoupit, pak za nimi zavřela a *zamkla*. Pak do zámku vrazila čepel dýky, aby se nedal zevnitř odemknout. Věděla, že úzkými okénky, kterými dovnitř pronikal čerstvý vzduch, se člověk neprotáhne. Alespoň prozatím dostala kapitána a posádku *Černého Havrana* pod kontrolu.

Pak doslova vyběhla po žebříku na hlavní palubu. U zábradlí na zádi uviděla posledního strážného a vyrazila k němu. Okamžitě pochopila, že je příliš daleko, než aby se k němu stihla dostat dřív, než ji uvidí, ale stejně to zkusila. Nemohla se zdržovat plížením. Musela doufat, že je to poslední federální námořník, který zůstal na svobodě a zbývající jsou v obytných kajutách. Koutkem oka zahlédla blížící se člun plný Mwellretů. Rány na noze a na boku ji pálily, ale Malá Zrzka ignorovala bolest a ještě zrychlila.

Námořník ji uslyšel, otočil se a vytáhl meč. Byla příliš

pomalá a pořád ještě moc daleko!

Námořník se však náhle zhroutil na palubu a zpoza hlavního stěžně vystoupil Hunter Predd s prakem v ruce.

„Přesekni poutači lana!“ zavolala na něj a změnila směr. Rozběhla se k pilotní kajutě.

Uslyšela tlumené, vzteklé výkřiky ozývající se směrem od člunu. Doběhla k pilotní kajutě, vtrhla dovnitř a vrhla se k ovládacím pákám. Veškeré zbytkové světlo zachycované jedinou plachtou, která zůstala vykasaná, aby se loď udržela ve vzduchu, převedla do trysek a rychle zapínala všechny páky ovládající ostatní plachty. Vzdušná loď sebou mohutně trhla. Uslyšela, jak Hunter Predd přesekává záďové poutači lano a rychle běží na příď, aby přesekl i druhé lano.

Rychleji!

Letcův meč se dvakrát zvedl a dopadl. *Černý Havran* začal pomalu stoupat do výšky a přeseknutá poutači lana padala z paluby. Do boku lodi narážely šípy a oštěpy, kterými se Mwellreti marně pokoušeli zastavit stoupající loď. Pak člun i se zuřivými, bezmocnými Mwellrety zmizel hluboko dole a pohltila ho tma.

Rue Meridian zavřela přívod energie do trysek a nechala loď volně se vznášet ve vzduchu. *Černý Havran* byl její starý přítel a přesně odpovídal na její pokyny. Rue však věděla, že sama loď této velikosti nedokáže ovládat příliš dlouho. Navíc bude potřebovat pomoc s dvanácti federálními vojáky, kteří zůstali uvězněni v podpalubí. Uvažovala realisticky a věděla, že nebude trvat dlouho, než Aden Kett a jeho námořníci objeví způsob, jak uniknout.

Otočila loď tak, aby přídí směřovala do vnitrozemí, směrem k podzemnímu hradu. Někde tam je Zpívající čarodějka pronásledující Poutníka, někde tam utíká Bek a jsou tam všichni, kteří zůstali z Poutníkovy výpravy naživu. Ti všichni čekají na záchranu.

A pomoci jim může jen *Černý Havran.*

Pozorovala Huntera Predda, který se k ní blížil, viděla tázavý pohled v jeho černých očích a zavrtěla hlavou.

Přála si, aby mu mohla dát lepší odpověď. Věděla, že ji bude muset nalézt brzy.

Kapitola 24.

Quentin Leah byl tak zaposlouchán do ticha, až ho vyděsilo, když se Tamis varovně dotkla jeho paže.

„Přichází," zašeptala. Bylo na ní vidět, že wronka nedokáže považovat za stroj a stále o něm přemýšlí jako o Ardu Patrinellovi. Většina jeho těla mohla být mechanická – zbroj, přístroje zajišťující jeho funkce, zbraně – ale ne jeho mysl, uvězněná uvnitř. Ta mysl patřila Ardu Patrinellovi, člověku, kterého nesmíme obdivovala a milovala. A teď se k nim blížil, veden neúprosným odhodláním je zničit.

Quentin naslouchal, zda uslyší zvuky blížícího se stroje. Nezaslechl však vůbec nic.

Pohlédl na Tamis. Její kulatá pohledná tvář se potila a v krátkých hnědých vlasech jí ulpěla jehličí a hlína. Šaty měla potrhané, zkrvavené a plné špíny. Vypadala jako někdo, kdo se mamě snaží uniknout příchodu noci.

Quentin si uvědomoval, že on sám vypadá úplně stejně. Ani k tomu nepotřeboval zrcadlo. Tvořili opravdu podařenou dvojici, uprchlíky před osudem, před kterým není úniku, a kterému budou muset čelit.

Utíkali celý den, ale nakonec pochopili, že musí najít způsob, jak wronka zničit. Prchali lesy obklopujícími podzemní hrad a hráli si na kočku a myš s nevyhnutelným. Celou dobu marně pátrali po způsobu, jak se s wronkem vypořádat. Byl to hon, ve kterém jim zatím přálo štěstí. Díky tomu, že byl ovládaný Patrinellovým intelektem, byl wronk mnohem nebezpečnější protivník. Někdy je pronásledoval

jako lovec, využívající sílu a výdrž, aby svou kořist vyčerpal. Někdy kroužil kolem nich a vyčkával. Několikrát se úplně zastavil a čekal, až také zastaví a budou přemýšlet, zda se mu ztratili. Pak se náhle vynořil z nečekaného směru a pokusil se je zastihnout nepřipravené. Mnohokrát je málem chytil. Quentina a Tamis pokaždé zachránila jen zkušenost, schopnosti a nevysvětlitelné štěstí.

Quentin si v duchu připustil, že štěstí měli mnohem víc než všeho ostatního. Proto byli stále naživu.

Pátrání po jámě, do kterých domorodci chytali nepřátelské stroje, trvalo déle než čekali. Mysleli si, že domorodci těch pastí nastražili mnohem víc. Dnešního rána Quentin a Tamis vyrazili, aby našli tu nejbližší. Pokusili se vrátit zpátky k domorodé vesnici. Předpokládali, že ve směru, kterým ležel podzemní hrad, bude podobných pastí nejvíc. Ale wronk je rychle dostihl. Museli pátrat ve velikém spěchu a nebyli úspěšní. Wronka bylo, naštěstí dobře slyšet, protože byl těžký a veliký, takže se nemohl pohybovat potichu. Ale i když ho neslyšeli, byli nuceni pozorně naslouchat a mít se na pozoru, protože byl lstivý a chytrý jako Patrinell a neustále hledal způsob, jak je přelstít.

Pro Quentina Leaha se život zúžil na pouhé instinkty a snahu o přežití. Ocitl se v boji na život a na smrt, o jakém se mu ani nesnilo. Veškeré jeho představy o velikém dobrodružství a nových zkušenostech, kvůli kterým se vydal na výpravu, se staly pouhou vzpomínkou. Jeho nadšení, kterým nakazil i Beka, se změnilo v prach. Úplně zapomněl na Poutníka a pátrání po magických knihách. Zapomněl na záchranu ostatních, včetně Beka. Zůstalo v něm jen zoufalé odhodláni přežít další den, uniknout té věci, která je pronásledovala a odpočinout si.

Nevěděl, na co myslí Tamis, i když si to mohl domyslet. Toužila po tom samém jako on? Ale také vzpomínala na muže, kterého milovala. Mohla předstírat něco jiného, mohla

si cokoliv namlouvat, ale Quentinovi bylo jasné, že se nedokáže zbavit svých citů, že nedokáže objektivně uvažovat a být tou tvrdou, rozhodnou ženou, jakou znal. Pro Tamis znamenalo zničení wronka mnohem víc, než jen zůstat naživu. Chtěla Arda Patrinella osvobodit z jeho strašlivého vězení, přinést jeho duši mír, který mu dokáže dát jen smrt. Ve tváři se jí zračil odpor k tomu, co s ním Antrax udělal. Pro ni byla tahle bitva mnohem osobnější záležitost než pro Quentina.

Nic z toho však neotupilo její schopnosti, což bylo obdivuhodné. Patrinell osobně ji vycvičil jako stopařku, a Tamis hrála tu hru s bravurou, ve které se nepřipouštěly žádné chyby. Věděla, co mohou od pronásledovatele očekávat, znala jeho způsob myšlení, uměla čelit jeho trikům. Dokázala předvídat jeho pohyby, mařila všechny pokusy je dostihnout. Wronk byl fyzicky silnější a pokud by došlo k boji tváří v tvář, nebylo pochyb o výsledku. Ale Tamis byla celý člověk, zatímco wronk byl nepřirozeným spojením masa a kovu. Díky tomu měla výhodu, které využívala.

Dělali vlastně zvláštní věc. Na jednu stranu prchali, na druhou se snažili najít místo, kde se mu postaví na odpor. Prchali před nebezpečím a hledali způsob, jak mu čelit. Quentin neměl čas uvažovat o tomto rozporu. Stravovalo ho vědomí, že ta věc je pronásleduje proto, aby ho zničila, a současně aby jednu jeho část nechala naživu. Věděl, že Antrax z něj chce udělat to samé, co z Arda Patrinella, wronka třímajícího meč Leahů, loutku v Antraxových rukách. Taková představa byla pro Quentina děsivá a ochromující a horal nad ní raději příliš neuvažoval. Díky tomu však alespoň jasněji chápal, proč je Tamis tak odhodlaná wronka zničit.

Prchali celý den a Quentin si připadal jako v nějakém nereálném snu. Zvuky wronkova pronásledování se ozývaly všude kolem nich, s výjimkou okamžiků, kdy stroj zvolil jinou taktiku a rozhodl se číhat někde v záloze. Po obloze

pluly mraky, ze kterých jen tu a tam vykouklo slunce. Střídání světla a stínu způsobilo, že pronásledovaní často viděli věci, které tam ani nebyly a občas málem přehlédli něco, co bylo důležité. Už když ráno vyráželi, byli unavení a teď se jejich únava ještě prohloubila. Procházeli místy, na kterých byla zdupaná tráva i keře a která nesla známky boje a útěku. Nacházeli mrtvé, kteří zemřeli předešlého dne. Většinou to byli domorodci, zmasakrovaní tak strašlivě, že je bylo možné identifikovat jen podle jejich rudé kůže. Jednou našli mrtvolu elfa, ale ta byla tak strašlivě zohyzděná, že nebyli schopni poznat, který z elfích letců to je. Země a kůra stromů byly potřísněny krví. Kolem ležely rozházené polámané zbraně. Všude vládlo ticho.

Když se přiblížili k domorodé vesnici, počet mrtvých narostl. Bylo jich příliš mnoho, než aby se jednalo jen o ty, kteří Quentina a jeho druhy doprovázeli k ruinám. Když dorazili do vesnice, našli všechny chalupy v troskách. Všude spatřili stopy boje a bylo zřejmé, že většina obyvatel vesnice uprchlá. Leželo tu několik mrtvých domorodců, kteří svými životy vykoupili ostatním šanci uprchnout. Tamis a Quentina děsilo vědomí, že takovou zkázu mohla přinést jediná bytost. Srdce jim lámala představa, že mysl Arda Patrinella, uvězněná v kovovém těle, věděla, co dělá a přesto tomu nedokázala zabránit. Když procházeli vesnicí, měla Tamis v očích slzy.

Na druhém konci vesnice se zastavili. Všichni z Obatových lidí, kteří přežili, zřejmě uprchlí do kopců nebo až do hor. Wronk o ně ztratil zájem a vydal se jinam.

Quentin s Tamis nehybně zírali na obraz zkázy.

„Když jsi mluvil o jeho očích, nemýlil ses?“ zeptala se ho téměř zoufale. Z hlasu jí zmizela veškerá statečnost i ironie. Stěží ze sebe dokázala vypravit slovo. „Skutečně se na tebe zevnitř díval Ard Patrinell?“

Přikývl. Nevěděl, co říci.

„Kdyby mohl, nikdy by nic takového neudělal," řekla. „To by raději zemřel. Byl to dobrý muž, horale. Možná nejlepší, jakého jsem kdy poznala. Byl starostlivý a laskavý. O každého se zajímal. Královskou gardu považoval za svou rodinu a sebe za jejího otce. Když byli přijímáni noví členové, dal jim najevo, že udělá všechno pro to, aby byli v bezpečí. Na setkáních vyprávěl příběhy a zpíval. Tys ho poznal jako tvrdého a nemilosrdného člověka, ale takový začal být až po králově smrti, kterou si kladl za vinu a kterou si nemohl odpustit. Kylen Elessedil ho za tohle takzvané selhání a kvůli tomu, že to bylo politicky výhodné, zbavil velení. Už to pro něj bylo dost špatné. A teď ho tohle monstrum, tenhle Antrax, zbavil vlády nad jeho činy a nechal z něj jen bezmocnou mysl plnou znalostí."

Tohle byl zatím nejdelší proslov, který Quentin od Tamis slyšel. Také to bylo asi nejzoufalejší přiznání, že Patrinella miluje.

Sklopila zrak a celá její postava jako by ochabla. „Umíš si představit, co to pro něj asi znamená?"

Uměl. A co bylo horší, uměl si představit, že se to děje i jemu. Něco takového bylo příliš děsivé, než aby nad tím dokázal uvažovat. Jeho ruka se sevřela na jílci meče. Celou dobu nesl zbraň vytaženou z pochvy. Byl odhodlán, že se nenechá chytit nepřipravený. To bylo jediné, čím dokázal alespoň trochu zvrátit misky vah ve svůj prospěch. Žádnou útěchu mu to však nepřinášelo.

Vraceli se zpátky vesnicí a vybrali si tentokrát jinou cestu. Stále pátrali po nastražených jámách. Slunce se dlouhým pomalým obloukem pohybovalo oblohou a den pomalu ubíhal. Přicházející noc slibovala jen další strach a narůstající nejistotu. Vědomí ubíhajícího času Quentinovi neustále připomínalo, co všechno je v sázce.

Když vstoupili do vesnice, byl tu naprostý klid. Když ji opouštěli, slyšeli v dálce zvuky pohybujícího se wronka.

Tamis se ve slepém vzteku obrátila a její krátký meč se na světle zaleskl. „Možná bychom tu měli zůstat a čelit mu přímo tady!“ zasyčela. „Možná bychom měli zapomenout na hledání jámy, která ani neexistuje!“

Quentin jí chtěl příkře odpovědět, ale pak si to raději rozmyslel. Místo toho zavrtěl hlavou a promluvil tak mírně, jak jen dokázal. „Bylo by to zbytečné gesto a zemřeli bychom zbytečně. Patrinellovi tím nijak nepomůžeme.“ Vrhla na něj zuřivý pohled, ale Quentin to vydržel. „Dohodli jsme se. Měli bychom se naší dohody držet.“

Opustili vesnici a vydali se k podzemnímu hradu. Vybrali si stezku, která byla téměř zarostlá, protože ji nikdo nepoužíval. Nikde nenarazili na známky života. Asi na půl cesty mezi vesnicí a ruinami procházeli otevřeným prostranstvím v lesích, které bylo porostlé hustou vysokou trávou. Blížil se soumrak. Bylo tu jen málo světla, protože mýtinu stínily obrovité jehličnany rostoucí kolem, s výjimkou jižního směru, kde mýtina přecházela v hrbolatou planinu. Náhle Tamis uchopila Quentina za paži a ukázala přímo před sebe. Quentin si ničeho neobvyklého nevšiml. Tamis potřásla hlavou a vedla ho přímo k místu, na které ukazovala. Teprve pak poznal, co to je. Jáma byla dokonale ukrytá pod navršenými větvemi, pod nimiž byla natažená plachta z jakési látky barvy jílu. Mezi větve a látku dali domorodci písek, hlínu a sušenou trávu. Past byla ukrytá tak dokonale, že byla k nerozeznání od okolní půdy. Quentin ji neviděl, dokud nebyl přímo u ní a nedíval se dolů.

Ale Tamis šijí všimla. Tázavě na ni pohlédl.

Skromně zavrtěla hlavou. „Štěstí.“

Ukázala na stranu. Chvíli mu trvalo, než si všiml, že kousek okraje plachty se zvedl a teď je ohnutý směrem vzhůru. „Stačí to opravit a jáma bude znovu neviditelná.“

„Nebo ten kus látky přesuneme na jiné místo, aby to vypadalo, že jáma je kousek stranou.“ Pohlédl na ni. „Co

myslíš?“

Pomalu přikývla. „Protože Patrinell ji uvidí také, stejně jako já.“ Natáhla ruku a pohladila ho po rameni. „Po tomhle jsme pátrali, horale. Tady se mu postavíme.“

Odřízli kousek látky a zahrabali ji do země kousek stranou, tak, aby její konec trčel vzhůru. Pak kolem poházeli větve a trávu, aby to vypadalo, že jáma je ve skutečnosti tam. Věděli, že wronk, •využívající schopnosti a zkušenosti Arda Patrinella, bude hledat pasti a léčky, zvláště když zjistí, že na něj čekají. Pokud ho dokážou obelstít a navést správným směrem, spadne do jámy dřív, než si uvědomí co se děje.

Byla to nebezpečná hra. Ale nic jiného jim nezbývalo.

A tak čekali v houstnoucím soumraku, naslouchali, jak se jejich nepřítel blíží provázený ostrým praskáním větví. Uvažovali, že zapálí ohně, které jim bojiště osvětlí, ale nakonec se rozhodli, že temnota pro ně bude lepší. Za potrhanými mraky občas vykoukly měsíc a hvězdy, které jim poskytovaly právě tolik světla, aby viděli nejasné obrysy okolního terénu. Postavili se za falešnou jámu a ponechali napravo od sebe nejlepší a nejlogičtější cestu k sobě, která ovšem vedla přes skutečnou jámu. Zatím stáli u sebe. Ale až se wronk objeví, své postavení změní. Celý plán pečlivě vypracovali. Teď jim zbývalo jen ho provést.

Bude fungovat, řekl si Quentin v duchu. Musí. Zřetelně slyšel kroky blížícího se wronka. Při tom zvuku mu naskakovala husí kůže. Tamis stála hned vedle něj a přerývaně dýchala. Oba měli připravené meče a jejich čepele se leskly v měsíčním světle. Quentinovi pulsovala ve spáncích krev a cítil, jak v něm meč zažehává jiskřičky magie jako odpověď na pocit ohrožení. Připravoval se otevřít hráze a vpustit magii do svého těla. Ovládla ho směsice uspokojení a strachu. Věděl, že se změní a věděl také, co to znamená. Když ho magie zaplaví, ovládne ho strašlivý hněv a dá v sázku svou duši.

Bez magie by ovšem riskoval život. Neměl na výběr.

Ladným, krokem vstoupil na mýtinu Ard Patrinell. Přestože měl rysy ve slabém světle přízračné a těžko rozeznatelné, jeho tvar a velikost je nenechala na pochybách, že jde o wronka. Quentin ho pozoroval se směsicí strachu a odporu. Wronk okamžitě zaregistroval jejich přítomnost, zastavil a otáčel se ze strany na stranu, jako by zkoušel vítr. Na jeho kovovém těle tančily odlesky měsíčního svitu. Pak měsíc zmizel za mraky a mýtinu zahalila hustá tma. Proti nočnímu nebi se rýsovala černá stěna vysokých stromů. Horal cítil, jak se Tamis napjala a poznal, že čeká, až se ujme velení. Shodli se, že je to na Quentinovi, protože právě jeho wronk hledá. Proto bude nejlepší, když to bude horal, kdo Patrinella naláká potřebným směrem. Jejich plán byl jednoduchý. Budou předstírat, že jej lákají jedním směrem a wronk si vybere jiný. Koneckonců ovládal ho Patrinellův mozek a mysl, takže vycítí léčku a bude se jí snažit vyhnout. Pokud dokáží využít znalosti jeho myšlení, pokud se jim povede odhadnout jeho způsob uvažování, nalákají ho do jámy. Byl to přinejlepším ubohý plán, ale lepší dát dohromady nestihli.

Wronk se pohnul a na jeho kovovém těle se zaleskly jiskřičky světla. Slyšeli, jak jeho těžké tělo udělalo krok dopředu a znovu zastavilo. Takhle na dálku neviděli zmučenou tvář Arda Patrinella, takže mohli předstírat, že wronk není nic jiného než stroj. Ale Quentin viděl v duchu elfovy oči, hledící na něj ze svého vězení – zoufalé, prosebné, toužící po vysvobození. Nejraději by ten obraz vyhnal z hlavy, kdyby věděl jak. Děsilo ho pomyšlení, že stejný osud možná čeká i jeho, pokud plán selže. Tamis toužila osvobodit svého milence ze stavu živoucí smrtí. Quentin se toužil vyhnout stejnému osudu.

Potil se a začal mít kluzké dlaně. Mimoděk začal přemýšlet, jak všechny události dospěly k takovému konci.

Na cestu se vydával s tolika nadějemi a sny. Věřil, že ho čeká úžasné dobrodružství, během kterého dospěje v muže. Místo toho se dostal do světa nočních můr.

„Připravená?“ zašeptal.

Tamis se zachmuřenou tváří přikývla. „Nenech ho, aby mě dostal živou,“ řekla náhle. „Slib mí to.“

„Slibuji a ty mi to slib také.“ Srdce v hrudi mu divoce bušilo.

„Milovala jsem ho,“ šeptala tak tiše, že ji jen stěží zaslechl.

Pak se zhluboka nadechl a napřáhl meč.

Kapitola 25.

Bek Ohmsford bez odporu následoval Trulse Rohka do vnitrozemí. Běžel za měnivcem hluboko do lesa a dlouho nic nevnímal. Ale nakonec mu začaly docházet síly. Zhroutil se u mohutného kmene starého javoru a ztěžka lapal po dechu.

Měnivec připomínající černý přízrak blížící se nocí se tiše obrátil a přiklekl k němu. „Máš větší výdrž než většina ostatních. Jsi silný chlapec.“

Ve tmě hleděli jeden na druhého. Bek se pokusil promluvit, ale nemohl. Griannina magie stále působila. Hlas se mu dosud nevrátil. Udělal sérii marných gest, ale měnivec jeho mlčení chybně přičítal tomu, že je vyčerpaný.

„Myslel sis, že jsem mrtvý, že ano?“ Truls Rohk se tiše zasmál. „Téhle chyby se dopustili již mnozí.“ Přesunul se vedle chlapce. „Ale měl jsem ke smrti blízko. Čarodějnice na mě nastražila past, kterou jsem nečekal. Odhadla, co udělám, věděla, že se budu chtít rychle vrátit a zanechala na mýtině svého vlka. Když jsem se vracel, příliš jsem spěchal, a nedával jsem pozor. Vrhl se na mne právě když jsem se skláněl k tvému noži a byl jsem k němu otočený zády. Ani

mě nenapadlo, že tam může číhat.“

Odmlčel se. „Ale tys mě zachránil. Aniž bys o tom věděl. Představ si to.“

Bek zmateně zavrtěl hlavou.

„Když jsem odešel, navštívili tě měnivci, kteří obývají zdejší oblast.“

Bek přikývl. Pořád si pamatoval jejich pach a pocit, jaký z nich měl. Nezapomněl na jejich velikost, rozježenou srst a kruté hlasy. Nezapomněl na strach, který cítil.

„Ať už jsi jim řekl cokoli, vyvolalo to jejich zájem. Rozhodli se, že počkají i na mě. Když se měnivec ukryje, nikdo ho nedokáže najít. Nestvůrný vlk, který na mě číhal, o nich neměl ani potuchy. Když na mě zaútočil, měnivci ho chytili přímo uprostřed skoku, svázali ho lany tak pevnými, že je nedokázal vyrvat a odnesli ho pryč. Než odešli, řekli mi, že mé místo na tomto světě a můj život patří tobě. Co to podle tebe mělo znamenat?“

Bek se zamyslel a vzpomněl si, jak se ho měnivci vyptávali na jeho vztah s Trulsem, jak zkoumali jeho slova i jeho věrnost. *Vzdal by ses pro něj svého života? Ano, protože on by pro mě udělal to samé.* Zdálo se tedy, že jeho odpověď přece jen měla nějaký význam.

Truls Rohk něco zavrčel. „Když odešli, tak jsem usnul. Ne, že bych chtěl, ale nedokázal jsem tomu zabránit. Nejspíš na mě uvrhli nějaké kouzlo. Když jsem se probudil, začal jsem tě hledat. Ale čarodějka zakryla vaše stopy tak šikovně, že mi chvíli trvalo, než jsem je objevil. Stejně jsem věděl, kam tě vede. Nakonec jsem se vydal přímo ke vzdušné lodi. Pak už stačilo jít podle pachu. Našel jsem tě zamčeného v podpalubí. Dostal jsem se k tobě právě včas, nemyslíš?“

Chvíli čekal, pak náhle natáhl ruku a položil ji Bekovi na rameno. „Co je s tebou, hochu? Proč nic neříkáš?“

Bek se vysvobodil z jeho sevření a vztekle si ukázal na krk. Pak si zakryl dlaní ústa, aby mu ukázal, že je němý.

„Jsi zraněný?“ dožadoval se měnivec. „Máš poraněné hrdlo?“

Bek netrpělivě kouskem klacíku načmáral do hlíny několik slov. Hlava v kápi se sklonila, aby je přečetla. „Nemůžeš mluvit?“ Bek připsal cosi dalšího. „Čarodějnice ti ukradla hlas? Pomocí magie?“

Truls Rohk pomalu vstal. „Takový druh moci nad tebou nemá. Nikdy neměla. Co myslíš, že se ti druid celou dobu snažil říct? Jste si spolu rovní, ty i ona, i když postrádáš její výcvik. Oba máte stejný dar. Vím to od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali.“

Bek vehementně zavrtěl hlavou a nehlučně pohyboval rty.

„Přemýšlej!“ odsekl měnivec podrážděně. „Až dosud tě nechala naživu, aby zjistila, co všechno víš. Copak by zničila tvůj hlas, abys nemohl již nikdy promluvit? Ne, udělala to, co jí jde nejlépe. Pohrála si s tvou myslí. Nechala tě, aby sis myslel to, co chce ona. Ty můžeš mluvit, pokud budeš chtít. Tak prosím. Zkus to.“

Bek na něj nevěřícně zíral, a pak zavrtěl hlavou.

„Zkus to, hochu.“

Už jsem to zkoušel! Vyslovil hněvivě, ale neslyšně.

Ale Truls do něj strčil. „Zkus to znovu.“

Bek se zapotácel, a pak se narovnal. *Nech toho!*

„Udělej co ti říkám! Zkus to znovu!“ Měnivec do něj strčil podruhé, tentokrát silněji než předtím. „Zkus to, jestli máš nějakou páteř! Zkus to, jestli nechceš, abych tě srazil k zemi!“ Strčil Beka tak silně, že málem ztratil rovnováhu. „Řekni mi, abych toho nechal! No tak, řekni mi, abych toho nechal!“

Bek, zachvácený hněvem, se na něj vrhl, ale Truls Rohk ho snadno zastavil a odstrčil stranou. „Ty se jí bojíš, že ano? Proto to nezkusíš. Bojíš se! Přiznej si to!“

Prudce se obrátil. „Nemám čas zabývat se někým, kdo neumí nic jiného, než mě sledovat jako schlíplý pes. Zmiz

ode mne! Dál půjdu sám.“

Bek ho předběhl a zablokoval mu cestu. *Nech toho! Půjdu s tebou!*

„Tak mi to řekni do tváře!“ Trulsův hlas se ztišil do nebezpečného šepotu. „Řekni mi to hned teď, hochu!“ Ještě silněji znovu do Beka strčil. „Řekni mi to, nebo mi jdi z cesty!“

V Bekovi jako by se protrhla jakási hráz. Protrhla se díky směsici hněvu, ponížení a frustrace, pocitům, které se v něm již dlouho hromadily. Vydal ze sebe děsivý výkřik takové síly a moci, že Trulse Rohka zvedl několik stop do vzduchu a mrštil jím do korun stromů. Jeho mohutné tělo s praskotem lámalo větve a nakonec s žuchnutím dopadlo na zem. Rozhostilo se ticho, které se zdálo být hlubší než předtím.

Bek dopadl na kolena, zmítaný překvapením a nevírou. Něco si udiveně šeptal, útržky vět, které nedávaly smysl.

Truls Rohk se pomalu zvedl, oprášil se a upravil plášť. „Zatraceně!“ zamumlal. Přistoupil k Bekovi a zvedl ho na nohy. „Bylo to opravdu nutné?“

Bek se téměř proti své vůli rozesmál. Znovu slyšet zvuk vlastního hlasu pro něj představovalo rozkoš. „Měl jsi pravdu. Celou tu dobu jsem mohl mluvit.“

„Ale ne do chvíle, než jsem tě pořádně rozčílil.“ V měnivcově hlase zazněla netrpělivost. „Nenech se znovu tak ošálit.“

„Neboj se, už se to nestane.“

„Jsi pro ni rovnocenný protivník, hochu.“

„To brzy zjistím, nemyslíš?“

Truls lehce pokrčil mohutnými rameny zakrytými pláštěm. „Možná bys ji měl nechat mně.“

Bekem projelo mrazivé poznání. Impulzivně natáhl ruku a sevřel Trulsovi rameno. Cítil, jak se měnivec otřásl a napjal svaly. „Jak to myslíš?“

„Co bys řekl?“

Bekovi se sevřel žaludek. „Nedělej to, Trulsi. Nezabíjej ji. To nechci. Bez ohledu na všechno. Slib mi to.“

Truls Rohk se hrdelně zasmál. „Proč bych ti měl něco takového slibovat? Ona se mě také snažila zabít!“

„Je zmatená stejně jako já. Byla obelhána a oklamána. To, čemu věří ohledně sebe i mě, se ani vzdáleně neblíží pravdě. Cožpak si nezaslouží poznat pravdu? Musí dostat příležitost. Stejnou, jakou jsi právě teď dal ty mně.“

Svíral Trulsovi rameno, držel ho, jako by z něj chtěl ten slib vymáčknout. Ale Truls se nesnažil vytrhnout. Místo toho přistoupil k chlapci blíž.

„Kdyby na mě vztáhl ruku někdo jiný, bez rozmýšlení bych ho zabil.“

Bek neustoupil, neodvážil se pohnout, i když na něj jeho vnitřní hlas křičel, ať to udělá. Cítil se neuvěřitelně slabý a zranitelný. „Nezabíjej ji. To je vše, o co žádám.“

„Ha! To jí snad pozveme, ať se k nám připojí, zapomene na svůj zlý život, vymaže minulost a předstírá, že s Mwellrety nemá nic společného? Takový je tvůj plán - přemluvit ji, aby se stala naším spojencem? Vždyť už jsi to přece zkoušel.“

Hlava v kápi se k němu naklonila a Bek uslyšel Trulsův chraptivý dech. „Už bys měl konečně dospět, chlapče. Tohle není lira, kterou můžeš začít znovu, pokud prohraješ. Když nezabiješ tyji, ona zabije tebe. Už se dostala tak daleko, že k ní rozum ani pravda nedosáhnou. Příliš dlouho žila ve lžích a polopravdách, v klamu a přetvářce. Nezapomeň, co ji sem přivedlo. Její jedinou, všestravující touhou je zabít Poutníka. Pokud se jí to až dosud nepovedlo, brzy to zkusí. A i když mě druid dráždí a za většinu toho, co ho potkalo, si může sám, budu ho před ní bránit.“

Jeho ruce náhle vystřelily a uchopily Beka za ramena. „Ona už není tvá sestra! Stal se z ní Morgawrův nástroj! Stal se z ní temný výtvor stejně smrtící jako stvůry, které sama tak

ráda používá a které jako by vylezly z nočních můr! Ona je monstrum!“

Bek znehybněl a čelil černé propasti Trulsovy kápě. Nebylo pochyb o tom, co se stane, pokud Truls Rohk Grianne najde. Měnivec nebude plýtvat časem na zvažování nějakých možností. Pokud Bek nenajde způsob, jak na místě změnit jeho názor, měnivec ji zabije – nebo při tom pokusu zemře.

Dřív než se nad tím stihl pořádně zamyslet, dřív než jeho mozek dokázal zvážit všechny následky, řekl: „Někteří by to samé prohlásili o tobě. Mnozí by řekli, že jsi také monstrum. Měli by pravdu? Jsi stejný jako ona?“

Ruce na jeho ramenou se sevřely. „Dávej si pozor na pusu, hochu. Mezi námi je nekonečný rozdíl a ty to dobře víš.“

Bek se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Ne, nic takového nevím. Pro mě jste oba stejní. Oba skrýváte svou pravou tvář. Ona se ukrývá za lži a klam. Ty se ukrýváš pod pláštěm a kápí. Kolik toho o vás víme my ostatní? Kolik z vás je ukryto tak hluboko, že to nikdy nikdo nespatří? Proč si ona zaslouží zemřít a ty žít?“

Truls Rohk ho zvedl do vzduchu stejně snadno jako by byl malé dítě a ze zlověstného stínu jeho kápě vyzařoval vztek. Na okamžik si byl Bek jistý, že s ním měnivec obratem mrští o zem.

„Jestli chceš, abych ti věřil, ukaž mi svou tvář,“ řekl.

„Už jednou jsem tě varoval,“ zasyčel Truls. „Řekl jsem, ať to necháš být. Teď to opakuji naposledy. Nech to být.“ Držel Beka jako hadrovou loutku. „Už dost. Je čas, abychom znovu vyrazili. Když jsi znovu získal hlas, muselo to být slyšet na míle daleko.“

„Ukaž mi svou tvář. Nikam nejdu, dokud to neuděláš.“

Měnivec s ním zatřásl tak silně, až Bekovi zacvakaly zuby. „Pohled na mě bys nesnesl!“

Bek ztěžka polknul a ztuhl. „Jestli nejsi monstrum, jestli

neskrýváš pravdu, ukaž mi svou tvář!“

Truls Rohk vztekle zavrčel. „Má tvář nic nevypovídá o tom, kdo doopravdy jsem!“

Zvedl Beka ještě výš, skoro až nad hlavu, jako by s ním chtěl mrštit do dáli. V měnivci se ukrývala taková moc, taková síla! Chlapec zavřel oči, visel nad černou propastí a naslouchal tlukotu svého srdce.

Pak ucítil, jak ho Truls staví na zem. Stisk, kterým ho svíral, povolil. Otevřel oči a zjistil, že se nad ním Truls Rohk tyčí jako černá, neproniknutelná věž. Tes kolem nich mlčel, jako by se stal nedobrovolným, vyděšeným svědkem toho, co se tu dělo. Pokud mě uvidíš, pokud mě *doopravdy* uvidíš, změní to všechno mezi námi,“ řekl Truls Rohk.

Jakoby se téměř zoufale snažil tomu zabránit, pokoušel se ze všech sil změnit chlapcův názor. Nechtěl jen zachovat jejich vztah ochránce a chráněnce. Bál se, že jejich přátelství, ať už dosáhlo jakéhokoliv stádia, se roztříští jako sklo. Bek to chápal, ale současně věděl, že pokud chce zachránit Grianne, nesmí couvnout.

„Už o to znovu nežádej,“ varoval ho Truls Rohk.

Bek zavrtěl hlavou. „Ukaž mi svou tvář.“

„Dobrá, hochu! Chceš vidět, jak vypadám? Chceš poznat, co přede všemi tajím? Tak se podívej! Dívej se, co ze mě rodiče udělali! Dívej se, kdo jsem!“ pronesl s takovou nenávistí, až Bek zamrkal.

Jediným vzteklým pohybem si strhl plášť a zůstal před ním stát odhalený.

Nejprve ho Bek rozeznával jen jako nejasný tvar rýsující se proti temné hradbě stromů; měsíc a hvězdy byly zakryté mraky a les zahalený závojem temnoty. Trulsův plášť ležel zmačkaný na zemi a měnivec se přikrčil do střehu, připravený okamžitě vyrazit k útoku nebo na útěk.

Potom Bek uviděl náznaky pohybu. Ten nevycházel z toho, že by se měnily mužovy končetiny nebo hlava, ale

přímo z nitra temné hmoty jeho těla, jako by jeho maso bylo živé a plazilo se mu po kostech. Připomínalo to přelévání kapaliny a Truls Rohk vypadal jako sklenice plná vody. Bylo to tak nečekané, až si Bek myslel, že ho šálí zrak. To samé si myslel, když části měnivcova těla zmizely a nabyly přízračnou formu.

Když ale měsíc vykoukl zpoza mraků a zalil mýtinu mléčně stříbřitým světlem, Bek pochopil. Truls Rohk vypadal jako něco pospojovaného dohromady z nesourodých částí lidských těl, z nichž některá byla jen napůl vytvořená, jiná napůl zetlelá a to vše se neustále měnilo, přesouvalo, mizelo a zhmotňovalo se. Jeho tělo připomínalo vodu díky tomu, jak se jeho jednotlivé části neustále měnily z masa a kostí na mlhu a vzduch. Na Trulsu Rohkovi nebylo nic stálého. Byl jako napůl dokončená bytost, která částečně připomíná člověka, ale ne dost na to, aby mohla být člověkem nazývána.

Byl to pravděpodobně ten nejstrašlivější pohled, jaký kdy Bek viděl – a to z mnoha různých důvodů. Nešlo jen o to, *co* viděl, ale co ten pohled naznačoval. Šeptal o hrobu, o smrti a rozkladu, o tom, co čeká tělo, když začne tlít. Ten pohled ukazoval, jaké to asi je, když se tělo kolem člověka rozkládá. Vypovídal o nepředstavitelné bolesti a utrpení. Připomínal noční můry a stvůry, které k člověku přicházely ve snech a způsobovaly, že se probouzel zalitý potem. Bylo to popření veškerého lidského pohledu na život.

Nic neříkal, ale Truls Rohk viděl výraz v jeho tváři. „Tohle se stane, když se měnivec spáří s člověkem," zašeptal se stěží potlačovaným hněvem. „Tohle je důsledek porušování pravidel. Vyprávěl jsem ti, že můj otec zabil matku a pak se pokusil zabít mě. Udělal to, když mu matka ukázala, co spolu stvořili. Udělal to, když uviděl co jsem zač. Nemohl to unést. Nemohl mě přijmout. A kdo by mohl? Jsem uvězněný v napůl dokončeném těle. Na jednu stranu jsem tvořený kousky masa a kostí, na druhou stranu přírodními

elementy, ale ani v jedné části nejsem dotvořený. Moje tělo se mění tam a zpátky a já jsem v něm uvězněný.“

Bek nedokázal promluvit. Mlčky zíral a snažil se představit si, jaké to musí být, ale mamě.

Měnivec se zasmál. „Už nejsi tak dychtivý se na mě podívat, co? Škoda. Tohleto jsem já, hochu. Mám sílu a moc. Mám vytrvalost. Ale postrádám schopnost pravých měnivců proměnit se v cokoli si přejí. Nemohu před sebou skrývat pravdu. Proto žiju a vždycky jsem žil osaměle. Nikdo nedokáže snést pohled na mě.“

Učinil krok kupředu a Bek navzdory úsilí o krok ustoupil. V hrůze pozoroval, jak se Trulsovo tělo mění a přesouvá, jak se odhalují kosti a žíly, kusy masa se mění ve vzduch a vodu. Zdálo se, že Trulsovo tělo nemůže držet pohromadě, přesto drželo, i když vypadalo jako něco, co se každou chvíli musí rozpadnout.

„Ha!“ vyštěkl Truls Rohk s takovou nenávistí, až chlapec ustoupil. Děsivá tvář se odvrátila. „Měl jsi pravdu, hochu. Jsem monstrum. Teď jsi spokojený?“

Začal se obracet, ale Bek k němu přiskočil, popadl ho za ruku a pevně držel tu změť praskajících kostí a měnícího se masa.

„Sám jsi to řekl,“ prohlásil. „Tvoje tvář nevypovídá o tom, kdo doopravdy jsi. Můžeš jako monstrum vypadat, ale nejsi jím. Jsi můj přítel. Zachránil jsi mi život. Ale nechtěl jsi mi svěřit pravdu o sobě. Skrýval jsi tu pravdu, protože sis myslel, že ji nedokážu snést. A možná nejen já. Ale já jsem raději, když tě znám takhle, i když jsi na pohled strašlivý, než abys přede mnou tu pravdu nadále skrýval.“

„Pěkná slova, nic víc,“ zavrčel Truls, ale neodtáhl se.

„Pravda, Trulsi Rohku. Vím, že se nenávidíš za to, jaký jsi.

Vím, že nenávidíš svůj vzhled a vědomí, jak by se na tebe ostatní dívali, kdyby ses jim odhalil. Ale občas před lidmi,

kterým na tobě záleží, můžeš odhalit dokonce i to, co na sobě považuješ za nejhorší. Musíš věřit, že pro ty lidi to nebude znamenat žádný rozdíl. Nikdy bych tě nesoudil podle toho, jak vypadáš. Důležité je jen kdo jsi, a to je ukryté uvnitř. Měnivci v horách to vědí. Zeptali se mne, co si o tobě myslím, protože chtěli zjistit, zda mi na tobě záleží. Ptali se, zda mezi námi může být přátelství. A jak hluboké by mohlo být. Ptali se, zda si myslím, že je pro tebe na světě místo. Ptali se, zda bych se vzdal svého místa, abys ho mohl mít ty. Jestli bych se pro tebe vzdal života. Odpovědi, které jsem jim dal, neměly nic společného s tím, jak vypadáš, ale s tím, kdo jsi.“

„Co jsi tedy dokázal tím, že jsi mě přinutil ukázat jaký jsem? K jakému účelu to sloužilo?“ V Trnkových slovech zněla hořkost a podezření. „Pravda tu nikomu nepomůže.“

Bek sevřel svůj stisk na jeho paži a vrhl se do toho po hlavě. „Cožpak to nechápeš? Pravda pomůže všem. Šance na život, kterou ti dali měnivci, když tě zachránili před útokem vlka, je stejná šance, jakou ty musíš dát Grianne. Ji také všichni považují za monstrum. Ale pravda je úplně jiná. Ona jen potřebuje někoho, kdo jí tu pravdu ukáže. Potřebuje někoho, kdo jí pomůže strhnout závoj klamu, do kterého se halí. Potřebuje někoho, kdo v ni bude věřit, kdo dokáže nahlédnout do jejího nitra a uvidí ji takovou, jaká je doopravdy. Potřebuje někoho, kdo za ni bude mluvit.“

Bek se k němu naklonil. „A není tu nikdo jiný než ty a já. Jsme její poslední naděje.“

Když domluvil, rozhostilo se dlouhé ticho, jako by svět zamrzl uprostřed okamžiku, kdy chlapec a měnivec stáli proti sobě, tváří v tvář temnotě, jeden člověk, druhý něco jiného. Vzduch byl těžký a dusivý. Bek nevěděl, co dalšího by měl říct. Stále držel Trulse Rohka za paži, nechtěl, aby odešel, toužil potom, aby s nim měnivec zůstal, toužil po zachování jeho přátelství.

„Ty a já,“ řekl měnivec nakonec a jeho drsný hlas zněl překvapivě jemně. „Ale hlavně ty.“

Pak se Bekovi vytrhl tak rychle, že chlapec neměl čas ho zastavit, sklonil se pro svůj plášť, oblékl si ho a znovu se stal temným nočním přízrakem. Celé jeho tělo, tvořené proměnlivými částmi, navždy vznikajícími a blednoucími jako nedokončené představy, pod tím pláštěm zmizelo.

„Druid si tě vybral správně,“ řekl.

Bek spatřil svou příležitost. „Mám plán.“

Truls Rohk zavrčel. „Kdy jsi nějaký neměl? Jsi pro svou sestru v mnoha ohledech rovnocenný protivník. Pojď. Nebudu ti dávat žádné sliby, žádná ujištění ohledně toho, co udělám, až se s ní setkám. Můžeme si o tom ještě promluvit a uvidíme. Ale už se nebudeme zdržovat. Mwellreti se blíží a ruiny čekají. Poutník nás potřebuje.“

„Ale ještě poslouchej. Co ti chci říct…“

„Poslechnu si to později.“ Měnivec učinil odmítavé gesto, ale pak jeho hlas ztvrdl. „Teď poslouchej ty mě. Nikdy se nezmiňuj o tom, co se tu stalo. Ani přede mnou, ani před nikým jiným. Nikdy. Skončilo to.“

Obrátil se, vyrazil pryč a Bek se s ním znovu snažil udržet krok.

Kapitola 26.

„Teď“ řekl Quentin Leah tiše Tamis.

Přesunula se dál od něj. Učinila tak beze spěchu, bez jakýchkoli projevů zmatku, který musela cítit. Jako by na tomto střetnutí nebylo nic neobyčejného, jako by se nelišilo od řady ostatních, kterými prošla. Pomalu se přesouvala napravo před něj, pečlivě volila kroky a místo, kde se zastaví. Cekali, dokud si nebyli jistí, že wronk pozoruje, co dělá. Bylo těžké to odhadnout, ale zastavila se těsně za holým pruhem

země, který byl zakrytý větvemi a trávou. Cvičené oko by tam našlo dobře ukrytou past na wronka. Ale past ležela někde jinde.

Quentin zůstal nehybně na místě a sledoval, jak se wronk otáčí k Tamis. Pozorně ji sledoval a pak náhle vyrazil směrem k dívce. Tamis si připravila krátký meč a postavila se do střehu. Quentin chvíli počkal a pak také vykročil s mečem mírně pozvednutým. Cítil, jak se mu do paže vlévá magie zbraně. Cítil, jak mu jako oheň vstupuje do těla, hořký a současně sladký. Ovládl ho pocit nesmírné síly. Uvědomoval si, že má lehkou Hávu, připadal si mnohem živější, než předtím. Toužil svou sílu vyzkoušet. Toužil po tom i přesto, že si uvědomoval, jak je to hloupé.

Wronk se s neodvratnou rozhodností blížil k Tamis. Nebyl ani rychlý ani pomalý, ale zato nezastavitelný. Stopařka zůstala na místě, odmítala ustoupit a něco řekla, jakási provokativní slova, kterým Quentin nerozuměl. Takhle to neplánovali. V případě že wronk nepadne do nastražené pasti – a zdálo se, že se do ní skutečně nechytí – měla stopařka ustoupit. Quentin postoupil o několik dalších kroků a zastavil se tak, aby neztratil z dohledu místo, kde se ukrývala skutečná jáma. Zalila ho nová vlna magie a stravovala ho touhou vyzkoušet její moc v boji.

Náhle, bez varování, se wronk otočil přímo k němu. Rychlost jeho útoku Quentina zaskočila. Magický oheň, který mu proudil v žilách náhle vyhasl. V jediném okamžiku se všechno změnilo. Wronk se k němu vrhl s bleskovou rychlostí, přiblížil se ke Quentinovi dřív než horal stihl zareagovat. Řítil se přes mýtinu a byl mnohem rychlejší, než si horal z jejich předchozího střetnutí pamatoval. Lidská ruka s mečem byla pozvednutá. Čepel v kovové paži se zlověstně blýskala.

Tamis vykřikla, ale byla příliš daleko, než aby mohla pomoci. *Dělej něco!*

Na poslední chvíli si vzpomněl, co měl v plánu a uskočil monstru z cesty. Wronkovy čepele zasvištěly vzduchem těsně vedle něho, jedna tak blízko jeho tváři, až ucítil závan vzduchu. Uskočil vyměřených šest kroků doleva a obrátil se. Wronk zase mířil k němu. Za přilbou chránící wronkovu lidskou hlavu se náhle daly neuvěřitelně přesně rozeznat rysy Arda Patrinella.

Nedívej se, řekl si Quentin. *Zbav se všech citů k bývalému příteli.*

Tamis spěchala směrem k němu, hloupě reagovala na jeho ohrožení a impulzivně se mu pokoušela pomoci. Rychle se přesunul doprava a pozoroval blížícího se wronka. V uších mu znělo jen skřípění kovových součástí jeho těla a zlověstný dusot těžkých nohou. Wronk se na něj řítil, jako by ho chtěl rozdrtit a setrvačnost ho donesla přímo nad jámu, která na něj byla nastražená. Plachta, která jámu zakrývala, se pod jeho váhou protrhla a wronk za zvuků praskajícího dřeva a látky zmizel v díře, jako by nikdy neexistoval. Když dopadl na dno, slyšeli dutý náraz, pak se rozhostilo ticho.

Tamis k němu doběhla a ztěžka dýchala. Oči jí zářily překvapením a vzrušením. Pohlédla na jámu. „Nebylo to tak těžké," řekla, jako by tomu stále ještě nemohla uvěřit.

Quentin s ní souhlasil. Došel k okraji jámy a ostražitě pohlédl dolů. Byla tam tma, ve které nedokázal nic rozeznat. „Potřebujeme pochodeň," podotkl.

Tamis odběhla, našla příhodnou větev, obalila ji kusem látky, která zakrývala jámu a pomocí křesadla improvizovanou pochodeň zapálila. Mezitím zaslechl Quentin z jámy první pohyby.

„Pospěš si," zašeptal a snažil se zůstat klidný.

Wronka sice dostali do pasti, ale určitě ho nezničili. Samotný pád nemohl stačit. Bude potřeba mnohem víc, mají-li ho alespoň znehybnit. Netrpělivě čekal, až se k němu stopařka vrátí a posvítí do jámy pochodní.

Světlo ohně odkrylo stěny jámy i dno, které bylo více než patnáct stop hluboko. Uviděli wronka. Byl tak obalený hlínou, že ho jen stěží dokázali rozeznat. Byl pomlácený a odřený, ale stále funkční. Ani pád ani ostré kameny, nastražené na dně jámy, ho nezničil.

Začal se sunout vzhůru, chytal se kořenů, zavrtával se rukama do země a nezastavitelně se blížil k okraji.

Quentin Leah a Tamis se mu v tom snažili zabránit se zuřivostí a odhodláním, které hraničilo s šílenstvím. Házeli po něm všechno, co jim přišlo pod ruku – kameny, větve, hlínu a nakonec i pořádný balvan, který přivalili k okraji jámy. Několikrát se jim podařilo zasáhnout ho tak tvrdě, že spadl zpátky na dno, ale pokaždé se znovu zvedl a začal šplhat nahoru jako neúnavná, nepřemožitelná síla.

Quentin a Tamis pak zkusili použít oheň. Naházeli do jámy hromady suchého dříví a zapálili je pochodní. Suché dřevo vzplálo tak rychle, že wronk neměl čas oheň ušlapat. Na několik okamžiků byl uvězněný v ohnivém pekle a na jeho kovové kůži se odráželo světlo plamenů, takže to vypadalo, jako by hořel i wronk. Ve světle požáru viděli, jak se snaží chránit si svou lidskou paži, která se brzy začala škvařit a zčernala žárem. Zpoza průhledného ochranného štítu kolem hlavy na ně hleděla vyděšená tvář Arda Patrinella plná úzkosti a v jeho očích četli věci, které nechtěli vědět. Quentin spěšně házel do jámy další a další dříví a přestal se dívat dolů na svého protivníka. Tamis plakala.

Ale nakonec jejich snaha selhala. Oheň nějakou dobu jasně plápolal, ale pak začal uhasínat. Wronk, pokrytý popelem a se stopami žáru na těle, se začal znovu šplhat nahoru. Stále fungoval.

Quentin zoufale ustoupil. Domorodci by byli připraveni lépe než on a Tamis. Měli by připravený plán, jak se s uvězněným wronkem vypořádat. Mohli by se spolehnout na svou početní převahu. Ale domorodci tady nebyli. Ani nikdo

jiný, kdo by jim pomohl.

“Nefunguje to!“ vykřikla na něj Tamis.

Aniž by čekala na jeho odpověď, rozběhla se mezi stromy. Na okamžik si pomyslel, že ho opustila a utíká. Hleděl do jámy, kde se hořící dřevo pomalu měnilo v popel a wronk se znovu pustil do svého mučivě pomalého, avšak neodvratného výstupu.

Pak se Tamis vrátila a táhla za sebou více než osm stop dlouhý suchý kmínek.

„S tímhle ho srazíme zpátky na dno pokaždé, když se pokusí vyšplhat!“ vykřikla. „Pomoz mi!“

Přiskočil k ní a společně namířili silnější konec kmínku do jámy jako beranidlo připravené zabránit wronkovi vylézt ven. Touto primitivní zbraní udeřili do jeho kovového těla a poslali ho zpátky na dno. Znovu a znovu zastavovali jeho postup a neúspěšně se snažili rozbít jeho mechanismy, poškodit nějakou životně důležitou součástku a alespoň ho znehybnit. Wronk se však po každém pádu jednoduše zvedl a začal znovu šplhat vzhůru. A tak bitva pokračovala, aniž by kterákoliv ze stran získala výhodu. Quentin si uvědomoval, že v tomhle boji musejí prohrát, protože se trhaví dříve než wronk. Pokud chtějí zvítězit, musí najít způsob, jak ho zničit. Ale Quentina nenapadal žádný, jak to provést zdálky, a přiblížit se k wronkovi bylo nemyslitelné.

Pak udělali chybu. Neopatrně přiblížili konec beranidla k Wronkovi a ten jeho konec uchopil oběma rukama. Byl neuvěřitelně těžký a Quentin s Tamis museli kmínek pustit. Wronk dopadl zpátky do jámy. Ale teď měl žebřík, po kterém mohl vyšplhat vzhůru a když sebral ze země své zbraně, okamžitě to učinil.

Quentin s Tamis na něj bezmocně zírali. „Musíme odsud zmizet,“ zašeptal Quentin.

„Ne!“ vykřikla na něj. Její zaprášená tvář, po které stékaly pramínky potu, se zkřivila vztekem a zoufalstvím. „Slíbil jsi

to!“

„Sami ho nedokážeme zastavit!“

„Musíme! Udělám to sama!“

Se zuřivým křikem začala na wronka házet hlínu a kamení. Pak se najednou rozběhla pryč, aby našla další vhodné beranidlo. Quentin zůstal na místě a čekal. Wronk už vylezl na půli cesty ven z jámy. Až se k němu dostane, Quentin se pokusí srazit ho zpátky. Jeho ruce sevřely meč Leahů. Cítil, jak jím proudí jeho moc, zpívá v jeho krvi a čeká, až se bude moci uvolnit. Pozoroval magické blesky, přebíhající po čepeli meče.

Pak pohlédl dolů do jámy. Wronk viděl magii také. Poznání se odráželo v Patrinellových zoufalých, usouzených očích.

Pak se Tamis vrátila a táhla za sebou další uschlý kmínek, tentokrát kratší a tenčí. Její tvář byla zkřivená a v očích měla tak divoký výraz, že jí Quentin okamžitě přispěchal na pomoc. Okamžitě se s ní pokusili srazit wronka zpátky do jámy.

Ale wronk na ně byl připravený. Vytrhl jim kmínek z nikou dřív, než ho stihli použít. Třímal ho v paži a máchnul s ním takovou silou, až je oba srazil na zem. Quentin upustil při pádu meč Leahů, zbraň odletěla do tmy. Horal se zhroutil na zem, hruď se mu chvěla bolestí a s námahou se snažil popadnout vyražený dech. Okamžitě byl zpátky na nohou a začal zoufale pátrat po meči, jejich jediné naději. Našel ho vzápětí, ale ve chvíli, kdy ho měl znovu v ruce, byl už wronk venku z jámy a sápal se po Tamis, která mu pevně stála v cestě.

„Tamis, utíkej!“ vykřikl Quentin.

Dívka místo toho zaútočila, vrhla se na wronka s takovou zuřivostí, až se pod nárazem jejího těla zapotácel. Krátký meč mu zabořila do ohněm zčernalé lidské paže a začala zápasit s tou druhou kovovou, která svírala dlouhý nůž a na předloktí

měla malý štít.

Quentin nezaváhal. Vrhl se k nim jako posedlý a vyrazil ze sebe horalský bojový pokřik. Ve strachu a zoufalství do nich narazil, snažil se srazit Tamis stranou a svrhnout wronka zpátky do jámy. Nepovedlo se mu ani jedno. Ustoupil a švihl mečem s takovou zuřivostí, že odsekl wronkovu lidskou paži. Ta odpadla i se zabodnutým krátkým mečem a vytryskl z ní proud krve. Na tváři Arda Patrinella se objevil výraz překvapení a hrůzy, jeho ústa se otevřela v bezhlasém křiku. Quentin si zděšeně uvědomil, že elf stále cítí bolest.

Jako přílivová vlna se v něm znovu zvedla nenávist živená vědomím, co se s Patrinellem stalo. Nikdo by neměl takhle trpět. Úplně nad sebou ztratil kontrolu a začal vztekle sekat do jeho kovového torza. Používal krátké silné údery a snažil se najít zranitelné místo. V temnotě bylo těžké něco rozeznat. Tamis křičela a pěstmi i dlouhým nožem bodala do průhledné kopule, která zakrývala Patrinellovu hlavu. Už se nestarala o nůž ve wronkově kovové paži, který ji zuřivě bodal. Quentin viděl záblesk čepele a slyšel stopařku sténat bolestí. Zdvojnásobil své úsilí, přesunul se na wronkovu druhou stranu a začal sekat mečem do jeho kovové ruky, dokud nepřesekl kloub a nůž i s předloktím neodpadl na zem.

Wronk s oběma pažemi zničenými se zapotácel a snažil se ze sebe setřást Tamis. Stopařka ho zuřivě svírala, ale nemohla se přitom účinně bránit. Quentin pokračoval v útoku, zaútočil na klouby wronkových nohou a po zdánlivě nekonečně dlouhé době mu roztříštil pravý kotník. Wronk dopadl na kolena. Tamis ho konečně pustila a odpotácela se z dosahu, nechala Patrinellovu hlavu odkrytou. Quentin začal neúnavně bušit do ochranného štítu, tělo poháněné magií meče, uši naplněné divokým šuměním. Nevnímal nic než bojovnou zuřivost, necítil nic jiného než hrubou sílu.

Tamis upadla na zem, převalila se a pak se zvedla na ruce a kolena s hlavou skloněnou k zemi. Quentin pokračoval v

útoku na wronkovy nohy. Sekal tak dlouho, dokud mu nepoškodil i levou nohu.

Potom o krok ustoupil, k smrti vyčerpaný a ochromený. Wronk před ním ležel natažený na zemi s polámanými údy, otřískaným torzem a dokonce i jeho zdánlivě neproniknutelný štít kolem hlavy popraskal. Z odsekaných údů trčely dráty a kabely, jejichž konce praskaly a divoce jiskřily. Světelné kontrolky na jeho pažích a hrudi blikaly výstražnou červení. Wronk, neschopen vstát a pokračovat v boji, se nekontrolovatelně třásl a jeho odsekané údy se kroutily. Quentin na něj omámeně zíral a vlna magie, která mu dodávala sílu, začala opadávat. Pohlédl také na sebe a s překvapením zjistil, že je ještě celý.

„Skonči to!“ zavrčela na něj Tamis klečící na zemi a pažemi objímající své zkrvavené tělo. „Dodrž svůj slib, horale!“

Quentin nevěděl, jestli k tomu má dost síly. Sevřel jílec meče a vztyčil se nad poničeným wronkem. Krvavým oparem na něj zíraly oči Arda Patrinella a hleděly mu přímo do tváře. Patrinell plakal a v jeho slzách se zřetelně zračila všechna jeho bolest a hrůza. Prosil o pomoc. Quentin to nedokázal snést. Cítil, jak ho hrozí přemoci jeho vlastní odpor.

Rychle napřáhl meč a cílevědomě udeřil. Dvěma rychlými seky roztříštil ochranný štít kolem Patrinellovy hlavy a rozdrtil jeho tvář, až byla k nerozeznání. Poté jediným sekem oddělil mužovu hlavu od kovového těla.

Sklonil meč a zapotácel se dozadu. Wronk se přestal hýbat, ale na panelech jeho hrudi stále ještě blikalo několik světel. Pak se pohnul pahýl paže. Quentin vykřikl vztekem a strachem, naposledy pozvedl meč a sekal do těla a údů tak dlouho, až z nich zbyly jen kousky kovu a masa.

Nedokázal se zastavit, ale koutkem oka zahlédl, jak se Tamis hroutí na zem. Uzavřel se před magií, která do něj z meče proudila a odhodil zbraň na zem. Uvědomoval si, jak

blízko byl tomu, aby magii zcela podlehl. Přiskočil k Tamis, poklekl u ní na kolena, jemněji obrátil a zvedl si její hlavu do klína.

Dívčiny oči na něj hleděly. „Je po všem? Je volný?“

Přikývl, hrdlo měl příliš sevřené, než aby ze sebe dokázal něco vypravit. Tamis měla předek tuniky potřísněný krví.

„Ať půjdu kamkoliv, najdu ho tam,“ zašeptala. Z úst jí začal vytékat pramínek krve.

Třesoucími se prsty ji pohladil po tváři. „Tamis, ne.“

„Je mi zima,“ zašeptala.

Pak její oči zeskelnatěly a přestala dýchat. Quentin ji dlouhou dobu kolébal v náručí. Mluvil na ni, i když ho už dávno nemohla slyšet. Říkal jí, že bude mít po čem touží, že získá Arda Patrinella, že na ni bude čekat a bude patřit jen jí. Šeptal jí slova na rozloučenou. Plakal, po tvářích se mu koulely slzy, ale bylo mu to úplně jedno.

Když ji nakonec položil na zem a vstal, cítil, že ztratil své místo na světě, a že už je nikdy znovu nenalezne.

Kapitola 27.

Ahren Elessedil, obklopen neustálým hučením strojů podzemního hradu, kráčel nazpátek mezi dlouhými řadami vysokých kovových skříní s točícími se stříbrnými disky, které zaplňovaly rozlehlou komnatu před Poutníkovým vězením. Nelíbilo se mu, že nechává Ryer Ord Star a druida samotné, nebyl si jist, zda dělá správnou věc, ale věděl, že se nemůže vrátit. Vnitřní hlas, kterým k němu promlouvala magie kamene Fénixe, byl pevný a jasný. Někde tady v komplexu se nacházejí ztracené elfí kameny a čekají na něj, až je nalezne. Musí udělat to, co po něm hlas žádá, protože jen tak se znovu stane sám sebou. Musí jít tam, kde se kameny nacházejí. Musí je přivézt zpátky domů.

Temná skla místnosti, ve které se nacházel Poutník, mu pomalu zmizela z dohledu. Jeho pocity osamělosti a zranitelnosti se tím jen prohloubily. Oblak magie kamene Fénixe se začal rozpadat, ztrácet konzistenci a byl čím dál průhlednější. Byla to nepostřehnutelná změna a nejprve si nebyl jistý, zda se mu to nezdá. Ale když opustil jasně osvětlenou centrální komnatu a vydal se do temných chodeb za ní, začalo mu být stále více jasné, že se nemýlí a že magie kamene slábne. Okamžitě se ocitl pod tlakem a uvědomil si, že musí pokračovat v cestě rychleji, než by se mu líbilo. Neměl nejmenší představu, jak dlouho ještě magie vydrží. Zvykl si na její ochranu a nijak netoužil o ni přijít.

Věděl, že stejným způsobem pomalu mizí i magie obklopující Ryer Ord Star. Až zmizí ochranný plášť, který ji a druida obklopuje, bude se muset spolehnout jen na své spojení s Poutníkem. Dívka na tom byla o něco lépe než Ahren. Až se druid probudí a osvobodí z pout, dokáže ji ochránit. Ahren by ji bez magie kamene Fénixe nebyl nic platný. Bolestně si uvědomoval, že nebude nic platný ani sobě.

Poslechl však vnitřní hlas, který k němu promlouval a pokračoval v cestě, protože jiného průvodce neměl.

Vystoupal po schodech, aby se seshora rozhlédl a pak se vrátil zpátky do bludiště temných chodeb. Vybral si cestu, kterou mu radily jeho instinkty. Pozorně se rozhlížel ve stínech, které ho obklopovaly. Lampy bez ohně vytvářely na zemi kaluže světla, ale v prostorech mezi nimi vládla tma. Neustále potkával pohyblivé stroje, které ho míjely a spěchaly za svými úkoly a on se pokaždé zastavil na místě a čekal, zda na něj zaútočí. Ale stroje si ho pořád nevšímaly a ani nezpomalily. Naslouchal skřípění, když se přibližovaly i vzdalovaly a při tom zvuku mu vstávaly hrůzou vlasy na hlavě. Znovu si přál, aby byl statečnější a silnější. Přál si, aby tu s ním byl Ard Patrinell a dodával mu pocit jistoty.

Neustále přemýšlel nad tím, jak, krásné by to bylo. Ale Patrinell už ho nic dalšího nenaučí a také mu nic dalšího neřekne. Teď byl pryč. Ahren musí načerpat útěchu a klid někde jinde.

Když se ponořil hlouběji do katakomb, zvuk pracujících strojů zesílil. Ahren odhadl, že se blíží k energetickému centru, které bylo srdcem podzemního hradu. Právě odsud Antrax a jeho podřízené stroje čerpaly energii. Dunění strojů bylo stále silnější a podlaha se otřásala jemným chvěním. Ahren si začal připadat jako moucha chycená v rozlehlé pavučině, ze které není úniku. Znovu si vzpomněl na naděje, se kterými se na cestu vydával – chtěl prokázat, že je víc než jen nedospělý chlapec, jak si myslel jeho bratr. Chtěl vykonat činy, které mu zajistí úctu ostatních, chtěl se stát takovým mužem, jakého si z něj otec přál mít. Ve světle jeho zbabělosti v minách byly takové naděje hloupé a nedosažitelné, ale Ahren se jich přesto stále držel

Dostal se do rozlehlé místnosti, ve které vedle sebe stály dva obří válce a kolem nich se nacházely další menší přístroje, zařízení neznámého účelu. Válce měly průměr padesát stop a výšku sto stop. Byly k nim připojené kovové trubky, kabely a dráty, které vedly k dalším přístrojům a nebo byly napojené na stěny místnosti. Zvuk pracujících strojů byl ohlušující, zvuk Ahrenových kroků v něm naprosto zanikal. Tohle bylo energetické centrum podzemního hradu a Ahren netoužil po ničem jiném, než se odsud co nejrychleji dostat.

– Pak pohlédl doprava a spatřil dvě místnosti podobné té, ve které našli Poutníka, až na to, že tyhle místnosti byly mnohem větší. Do stěn bylo zasazeno tmavé sklo a veliké dveře, které vedly dovnitř, byly lemovány kovem. Zíral na ně a nade vší pochybnost věděl, že v jedné z těchto místností se nacházejí ztracené elfí kameny. Cítil to stejně jako předtím, když věděl, že sem musí jít. V jeho nitru stále pracovala magie kamene Fénixe, ukazovala mu směr a říkala mu, co má

dělat.

Přesto se však dlouhou chvíli ani nepohnul. Nevěděl, co má dělat, nevěděl, jak to má udělat a nechtěl to ani zkoušet. Jako přílivová vlna se vrátil jeho snach. Nikdo po něm přece nemůže žádat, aby šel dál. Bylo to příliš nebezpečné. Zíral na dveře, vnímal magii, která k němu promlouvala a snažil se ovládnout touhu otočit se a utéct. Ještě nikdy nebyl tak vyděšený. Nebál se toho, co na něj čeká. Bál se toho, o čem nemá ani potuchy, co si nedokáže představit. Bál se neviditelného, neznámého nebezpečí, jemuž tváří v tvář znovu uteče. Pochyboval, že by dokázal unést, kdyby se mu to stalo znovu, ale nevěděl, jak tomu zabránit. Uvědomoval si možnost, že za temnými okny na něj něco číhá a čeká. až Ahren vstoupí dovnitř, aby ho to mohlo chytit. Tohle pomyšlení stačilo, aby na místě ztuhnul a nedokázal se ani pohnout. S nevýslovnou hrůzou si pomyslel, že už nedokáže udělat jediný krok.

Zachránil ho pocit hanby, který se zrodil ze vzpomínek na jeho útěk z bitvy v bludišti. Vzpomněl si na to, jak se cítil dlouhé hodiny poté, když se ukrýval v osamělé budově a nevěřil, že ještě někdy dokáže pohlédnout do zrcadla. Jeho jediná šance na vykoupení spočívala v tom, že najde ztracené elfí kameny. S chladnou jistotou si uvědomil, že je lepší zemřít při pokusu o jejich nalezení, než žít sužovaný výčitkami svědomí za to, co udělal.

Rozbil okovy svého strachu. Vyrazil kupředu a nepřemýšlel nad tím, co dělá. Věděl jen, že musí vyrazit hned, nebo se mu to už nikdy nepodaří.

V následujícím okamžiku se všude spustila poplašná zařízení a ozvaly se různé řinčivé a zvonivé zvuky, které přehlušily dokonce i dunění pracujících strojů.

Vepředu se otevřely dveře a z nich vyrazil obří bojový stroj. Jeho kovové paže se ježily čepelemi. Ahrena si nevšiml, ale zaujal postavení mezi dveřmi do místnosti a

chodbou, kterou mladík přicházel. Objevil se další stroj a potom ještě další, až postupně utvořily obranný prstenec kolem místnosti. Dveře se za nimi pevně uzavřely.

Ahren pokračoval v chůzi, zamířil k nejbližším dveřím, přímo mezi bojové stroje. Před sebou držel dlouhý nůž, i když věděl, že pokud ho stroje objeví, bude mu taková ubohá zbraň k ničemu. Ale magie kamene Fénixe, i když již velice zeslábla, ho stále ještě chránila. Ahren si v duchu představoval, jak se magie pomalu ztrácí a věděl, že to pozná jedině podle toho, že ho stroje chytí. Proplétal se mezi bojovými stroji ke dveřím, samotného ho překvapilo, že to vůbec dokázal. Cítil se současně statečný a paralyzovaný strachem. Pozoroval se jakoby odněkud z výšky, jak postupuje kupředu. Jeho myšlenky se upíraly na jediný cíl – najít elfí kameny, vzít je do rukou a přivolat jejich moc.

V uších mu stále znělo zvonění poplašných zařízení, ale Ahren se natáhl ke dveřím a překvapilo ho, když se pod jeho dotykem otevřely. Bojové stroje si toho zřejmě nevšimly. Vstoupil do potemnělé místnosti, jejíž stěny byly posázené panely s řadami blikajících světélek, drátů, kabelů a pružných kovových lan. Byla tu taková tma, že Ahren nedokázal rozeznat jednotlivé části přístrojů, které se kolem něj nacházely, ani to, kam vedou jednotlivé kabely. Nevěděl, k čemu tato místnost slouží. Opatrně se vydal vpřed a snažil se přivyknout očima na tmu.

Po chvíli rozeznal první známky pohybu. Okamžitě ztuhl a vzápětí si všiml, jak se něco po jeho stranách pohybuje. Nejprve si myslel, že jsou to jen stíny, které se mihotají v matném světle, ale pak si se strašnou jistotou uvědomil, co se děje. Byly to bojové stroje. Neslyšel jejich kola skřípějící na podlaze, ale i za nepřítomnosti typických zvuků, které bojové stroje provázely, je poznal. Byly po celé místnosti všude kolem něj. Vlezl přímo do jejich doupěte, aniž si uvědomil, co dělá.

Zůstal tak nehybný, jak jen dokázal, stěží se odvážil dýchat a zvažoval svůj další krok. Nevěděl, kolik magie mu ještě zůstalo. Bylo těžké odhadnout, kolik času uplynulo od chvíle, kdy magii probudil. Nějaký čas mu jistě zbývá, protože jinak by ho bojové stroje již dávno zajaly. Snažil se přemýšlet, nevšímat si poplachu, strojů a chaosu, který ho obklopoval, místo toho naslouchal hlasu, který ho sem přivedl.

O chviličku později rozeznal křeslo. Bylo velké, polstrované a čisté. Nacházelo se uprostřed neznámých přístrojů. Odsud vedly všemi směry ty nejtlustší kabely, všechny napojené na jednotlivé části křesla. Na jednom z opěradel stála zvláštní skříňka, ze které vedlo mnoho drátů. Ahren ji poznal. Stejnou skříňku viděl mezi přístroji v Poutníkově vězení. Skrze ni vysával Antrax z druida jeho magii. Ahren se nacházel v komnatě, kde byla po téměř třicet let vysávána pomocí Kaela Elessedila magie elfích kamenů. Na tomto místě strávil jeho strýc většinu života.

Instinktivně a s naprostou jistotou věděl, že elfí kameny jsou uvnitř skříňky.

Rychle k ní přistoupil. Proplétal se mezi dráty a podivnými přístroji a modlil se, aby si ho nikdo nevšiml. Po místnosti jezdily pohyblivé stroje, které se bez jasného účelu přesouvaly z místa na místo. Možná se jednalo jen o uklízeči stroje nebo neškodné údržbáře a ne o bojovníky. Možná pro ně jeho přítomnost nic neznamenala.

Ztěžka polkl, protože měl vyschlé hrdlo, a když procházel kolem jednoho z pohyblivých strojů, zastavil se. Stroj nebyl příliš velký, ale Ahren z něj měl přesto strach. Cekal, až stroj poodjede kousek stranou, a pak se dostal až ke křeslu a poklekl u tajemné skříňky.

Ve světle blikajících panelů a tlumeného osvětlení, které sem pronikalo tmavými okny, nahlédl do skříňky. Uvnitř však viděl jen tmu. Chtěl sáhnout dovnitř, ale nelíbila se mu

představa, že to udělá, aniž by věděl, co ho uvnitř čeká. Nebudou tam číhat jehly, jaké měl zabodány do celého těla Poutník, když byl připojený 1c přístrojům? Co když je právě tohle past, ke které je celou dobu vedl malý uklízeči stroj?

Ale uvnitř skříňky se nacházely elfí kameny a on je musel dostat ven.

Náhle a neočekávaně poplašná zařízení zmlkla a na stropě místnosti rozsvítila se světla. Ahren ztuhl, protože zůstal odhaleny a nechráněný u polstrovaného křesla, uprostřed přístrojů a pohyblivých strojů. Magie kamene Fénixe byla pryč. Její poslední stopy zmizely. První pohyblivý stroj si uvědomil jeho přítomnost a začal se k němu obracet. Na koncích kovových paží měl připevněny čepele, které jej označovaly jako bojovníka.

Ahren rychle pohlédl do skříňky a uvnitř zahlédl modravý záblesk.

Rychle dovnitř strčil pravou ruku a sevřel elfí kameny. Dva se mu zachytit podařilo, když tu se mu kolem zápěstí zaklapla ocelová pouta. Třetí kámen mu propadl mezi prsty. Rozezněl se nový poplach, tentokrát jen uvnitř místnosti. Strčil do skříňky i levou ruku, sevřel třetí kámen a přitiskl obě ruce k sobě. Vzápětí mu i levačku znehybnila další sada pout. Odevšad se k němu blížily bojové stroje.

Ahren nevěděl, co má dělat. Nevěděl, jak vyvolat magii, která by ho mohla zachránit. Zatímco se zoufale snažil přivést k životu moc kamenů, nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

Prosím! Volal nehlasně, ruce sevřené kolem elfích kamenů. *Prosím, pomozte mi!*

Kolem tváře se mu mihla jehla, připevněná na pohyblivém ramenu, které se spustilo odkudsi seshora. Cítil, jak se mu jehla zabodla do levé ruky, ve které vzápětí začal pomalu ztrácet cit. Kolem něj se svíral kruh pohyblivých strojů. Pomyslel si, že se mu právě stalo to samé, co se stalo

Kaelu Elessedilovi.

Pomozte mi!

Jako by vyslechly jeho tichou prosbu, elfí kameny zaplály a probudily se k životu. Jejich modré světlo bylo tak jasné, že proniklo i temnou skříňkou. Ahren před jejich oslepivou září přivřel oči. Vzápětí pouta na jeho zápěstích povolila a skříňka se rozlétla na kusy. Pohyblivé stroje čekal stejný osud. Mocná vlna magie je zachytila a mrštila s nimi o stěny místnosti. Stroje se rozlétly na kusy. Ahren přivřenýma očima spatřil, jak vybuchlo polstrované křeslo. Pak se začaly jeden za druhým tříštit i přístroje a vybavení v místnosti. Modré světlo se jako příliv rozlévalo po celé místnosti a měnilo její vybavení v trosky.

S rukama nataženýma před sebe a spojenými dlaněmi, ve kterých svíral elfí kameny, Ahren pomalu vstal. Jehla z jeho paže zmizela, ale celou ruku měl ochablou a musel se soustředit, aby mu nepoklesla podél těla. Přelil do ní trochu síly z kamenů a přitom ucítil zvláštní směsici rozkoše a bolesti. Potácel se místností a moc elfích kamenů pálila vše, co mu stálo v cestě. Tmavá skleněná okna se rozletěla na střepy. Ahren znovu uviděl mohutné válce, ve kterých Antrax skladoval energii. Kolem válců začala varovně blikat světla a místnost začaly křižovat ohnivé paprsky. Bojové stroje, které předtím zvenku strážily vchod do místnosti, se nyní obrátily proti Ahrenovi.

Zatraceně!

Měl čas jen na jedinou zoufalou kletbu a vzápětí už stroje vtrhly dovnitř a zaútočily na něj. Udeřil do nejbližšího z nich magií elfích kamenů a srazil ho zpátky na ostatní. Znovu a znovu útočil na bojový stroj vlnami magie a postupoval vpřed. Hlavu měl lehkou a magická moc mu dodávala pocit, že je nepřemožitelný. Její dotyk ho změnil, zacelil jeho rány a dodal mu pocit, že již nikdy nebude bezmocný, že již nikdy nebude muset před ničím utíkat. Ničil bojové stroje jeden po

druhém, plný sebejistoty, že mu nemohou ublížit.

Lámaly se před ním jako stromy před hurikánem a na zemi po nich zůstávaly jen kovové trosky. Ahren Elessedil, stravovaný vražednou nenávistí, vyšel z místnosti, aniž by se jedinkrát ohlédl na spoušť, kterou tam způsobil.

Antrax si uvědomil vetřelcovu přítomnost pouhé vteřiny před tím, než ucítil porušení své kovové kůže. Nevnímal žádnou bolest, protože nemohl, jen si uvědomil, že se začínají tvořit trhliny tam, kde by neměly. Vetřelec byl jedním z těch, kteří tak záhadně zmizeli před jeho průzkumnou sondou. Právě tohoto vetřelce Antrax zamýšlel využít pro čerpání magie z elfích kamenů. Vetřelec se mezitím dokázal nepozorovaně dostat do extrakční místnosti. Nějak se mu podařilo získat elfí kameny, vylinout se nastražené pasti a vzápětí zničil celé přístrojové vybavení místnosti.

Již nějakou dobu byly spuštěné poplašné systémy v celém Antraxově panství. Spustil je zášleh energie, který vznikl v extrakční místnosti, ve které byl umístěný první zajatý vetřelec. Antrax potřeboval několik vzácných minut, aby vyhodnotil příčinu zášlehu a ve chvíli, kdy se mu to podařilo, byl první vetřelec již také volný a zmizel někde v komplexu. Teď byli tedy volní dva vetřelci a každý z nich byl schopen napáchat veliké škody, nebude-li zastaven.

Antrax se během milisekund přesunul kilometry drátů a ocitl se u kondenzátorů dřív, než druhý vetřelec získal kameny a opustil extrakční místnost. Poplašná zařízení, která se mezitím vypnula, znovu spustila poplach. Antrax věděl, že největší nebezpečí hrozí bateriím, ve kterých byla uložena životodárná energie. Antrax spustil síť laserů, které stvořitelé nainstalovali, aby chránili kondenzátory proti poškození a povolal své nejsilnější bojové roboty, aby vetřelce zlikvidovali. Nejspíš nebude možné vetřelce zajmout, ale Antrax byl připraven i na alternativu, že vetřelec zahyne. Na světě jsou jistě i další lidské bytosti, schopné čerpat energii z

kamenů. Nebude obtížné nalákat některého z nich do podzemního hradu. Teď bylo mnohem důležitější chránit energii, kterou Antrax dosud nastřádal.

Cítil přítomnost vetřelce, který vyšel z roztříštěných dveří extrakční místnosti a střetl se s laserovými paprsky a bojovými roboty. Po celém komplexu byla nainstalována extrakční zařízení a Antrax začal s jejich pomocí nasávat syrovou energii, která vyzařovala z elfova těla. S energií se nesmělo plýtvat, ať už byl její zdroj jakýkoli.

Počítačové procesory zpracovávaly data a s oslepující rychlostí je analyzovaly. Antrax byl okamžitě informován o předpokládaném postupu vetřelců. Vetřelci se pustí do boje s jeho roboty v mylné víře, že mohou zvítězit. Ve skutečnosti nemohou. Jen Antraxu poskytnou svou převzácnou energii, podobně jako v případě, kdyby byli pod sedativy. Budou si myslet, že mají šanci získat svobodu, a proto budou bojovat, dokud nepadnou.

Antrax nebyl schopen emocí, a proto vůči lidem, které lovil, nic nepociťoval. Veden chladnou úvahou se rozhodl je zlikvidovat.

Kapitola 28.

Druid, známý jako Poutník, rychle kráčel chodbami podzemního hradu vstříc střetnutí s Antraxem. Ryer Ord Star šla vedle něj a držela ho za ruku. Ve tváři měla takovou radost, že ho našla a zachránila před stroji, které z něj vysávaly život, že jí nedokázal říct, co na ně čeká. Raději jí ponechal její štěstí. Byl rád, že má uzdravenou duši a že upevnila svou vnitřní svobodu, o kterou jí předtím připravila Zpívající čarodějka. Tvrdě za druida bojovala, a proto měla právo vychutnat si pocit vítězství.

Bylo zvláštní, že navzdory tomu, jak jasně dokázala vidět

do budoucnosti, nedokázala pochopit její význam. Vzal ji s sebou, aby získal představu o tom, co chystá budoucnost, ale netušil, že obraz budoucnosti bude získávat takovou oklikou. Nebyly to její vize ani sny, co ho informovalo. Nejvíc odhalil díky poutu, které se mezi nimi vytvořilo, když ho zachránila před účinky jedu. V té chvíli se o dívce dozvěděl pravdu. Tehdy zjistil, čím by se mohla stát, a rozhodl se důvěřovat svým instinktům.

A nyní hluboko pod zemí ve vzdálené zemi mu znovu odhalila budoucnost. Když ho osvobodila z působení ochromujících drog v extrakční místnosti, zahlédl další náznak toho, co se může stát. Přestože budoucnost byla vepsána do vodní hladiny, občas bylo možné věštit její význam na základě toho, co si člověk zvolí. Stačilo jít jedním směrem a budoucnost se vydala stejným směrem. Jiný směr znamenal úplně odlišnou budoucnost. A tak se stalo, že když se probouzel z omamného spánku a jeho vědomí se vracelo do skutečného světa, uviděl krátkou, ale překvapivě jasnou vizi, která mu odhalila, co musí udělat. Zjistil, že sem na toto podivné místo byl vyslán za úplně jiným účelem, než si původně myslel.

Divil se, jak často se lidé mýlí, když předpokládají, že umí předvídat svůj vlastní osud. To se týká i věštců. Bylo snadné domnívat se, že jedna událost musí nutně následovat druhou, a že věci jsou takové, jaké na první pohled vypadají. Druid však věděl, že to tak není. Věděl lépe než kdokoliv jiný, že život tvoří nespočet zákrut a křižovatek, které nikdo nemůže znát a předem pochopit. Teprve když jimi projdeme, můžeme porozumět vlastnímu životu. A on právě jednu z takových křižovatek na své životní cestě zahlédl.

Napadlo ho, jaké jsou osudy ostatních členů posádky *Jerle Shannary.* Ahren Elessedil žil, když on a Ryer Ord Star našli Poutníka, ale pak zmizel a dokonce ani věštkyně nevěděla kam. Magie kamene Fénixe jim oběma na nějakou

dobu poskytla úkryt, ale teď její účinky odezněly. Tuláci byli naživu, ještě když výprava opouštěla *Jerle Shannaru* a mířila k podzemnímu hradu. Podle věštkyně žili ještě před nedávném Bek a elfí stopařka. O ostatních nic nevěděl. Bylo těžké uvěřit, že všichni zahynuli, ale tuto možnost nemohl vyloučit.

Poplašná zařízení stále zvonila a z toho zvuku běhal člověku mráz po zádech. Všude se míhaly pohyblivé stroje, které si však Poutníka a Ryer Ord Star nevšímaly. Poutník předvídavě zahalil dívku i sebe do druidské magie. Přestože stejný ochranný plášť v jeho snech selhal, věděl, že ve skutečném světě bude fungovat. Stroje měly každopádně za úkol zabývat se v první řadě jinými záležitostmi, zejména opravami a znovuobnovením pořádku. Zatím po něm pátrat nebudou, i když brzy dojde i na to. Musí jednat rychle.

Když jako stín prozkoumával podzemní hrad skrze vnitřní systémy Antraxu, získal mapu celého podzemí, takže věděl, kam musí jít. Jediný způsob, jak s Antraxem skoncovat, je odříznout ho od zdroje energie.

Znělo to jednoduše. Poutník však věděl, že jednoduché to v žádném případě nebude.

Zvuk pracujících strojů zesílil. Energetické centrum, cíl jejich cesty, leželo před nimi. Poutník posílil svou rozhodnost a sbíral sílu na střetnutí, které měl před sebou. Antrax se ho znovu pokusí znehybnit a chytit. Pokusí se o to stejným způsobem, jako předtím, protože Antrax je stroj. Proto nejprve použije postup, který už jednou fungoval, než se zkusí něco jiného. Antrax se znovu spolehne na své bojové stroje a drogy. Poutník, který však věděl, co ho čeká, se rozhodl postupovat jinak.

Když poplašná zařízení neočekávaně zmlkla, obklopilo je hrozivé ticho. Vzhledem k rozsahu škod, které způsobil vnitřnímu systému podzemního hradu, čekal, že opravy budou trvat mnohem déle. Napadlo ho znovu udeřit stejným

způsobem, ale pak si to rozmyslel. Antrax takový pokus očekává a bude na něj připraven. Bude lepší pokračovat v cestě. Energetické centrum leželo přímo před nimi a jakmile se tam dostanou, na poplašných zařízeních už nebude záležet.

Ještě se však nedostali ani na konec chodby vedoucí do centrální místnosti s bateriemi, když se přímo před nimi spustil další poplach. Poutník uslyšel exploze a ucítil syrovou magii. Uvědomil si, že se do energetického centra dostal někdo před nimi. Sice nevěděl, co ho tam čeká, ale rozběhl se a Ryer Ord

Star táhl za sebou. Mohl tam najít Zpívající čarodějku, stejně jako někoho ze svých společníků. Zvuky bitvy se nedaly s ničím splést. Slyšel zvuk praskajícího kovu a tříštícího se skla. Když se přiblížil těsně k centrální místnosti, viděl vzduchem poletovat trosky bojových strojů. V místnosti se ve světle lamp bez ohně převaloval kouř, skrz který probleskovaly ohnivé paprsky.

Pohlédl na Ryer Ord Star. Radost z její tváře vyprchala. Nahradilo ji zoufalství, zrozené z vědomí, že na ně čeká další nebezpečí. Jako by právě pochopila jeho záměr i to, že mu ho sama pomohla uskutečnit tím, že ho zachránila. Obličej měla bledý a stříbřité vlasy za ní vlály jako závoj měsíčního světla. Chtěla něco říct, ale když uviděla výraz na jeho tváři, rozmyslela si to.

Vběhli do rozlehlé haly, uprostřed které stály dva vysoké, propojené válce, pomocí trubek a kabelů spojené i se stěnami místnosti. Kolem válců stály další stroje a zařízení, které byly také navzájem propojeny. Poutník neměl představu, jak to celé funguje, jak se Antrax krmi energií, jak přeměňuje magii na potřebné palivo. Technologie procesu byla více než dva a půl tisíce let stará a jenom Antrax měl dostatek znalostí, aby ji dokázal udržet v chodu. Tady byla skutečná životodárná síla Antraxu a zároveň knihovny Starého světa. Zničením jednoho propadne zkáze i druhé.

A Poutník věděl, že musí udělat právě tohle. Aby skoncoval s Antraxem, musí obětovat knihovnu.

Už o tom nepřemýšlel. Věděl, že i když teď uniknou, Antrax dříve nebo později sáhne po dalších zdrojích magie. Najde si jiné lidi obdařené magií a celé to začne nanovo. Dříve nebo později vysaje ze světa veškerou magii. Z nového světa, který nahradil ten starý. A to vše jen proto, aby chránil dva a půl tisíce let staré vědomosti a zároveň sebe. Antrax musí být zničen, dokud je ještě čas.

Ohnivé paprsky kolem válců se náhodně přesouvaly z místa na místo a byly smrtelně nebezpečné pro každého, kdo by se pokusil přiblížit. V komnatě se vznášel hustý kouř, který dodával celému místu přízračný vzhled. Pohyblivé stroje, které se vynořovaly ze závojů dýmu, vypadaly jako stíny.

Pak se náhle odkudsi vynořil Ahren Elessedil s rukama nataženýma před sebe, jako by v nich něco držel. Štíhlé tělo měl napjaté a ve tváři podivný výraz. Mezi prsty mu zářilo modré světlo, které drtilo bojové stroje, které mu stály v cestě. Poutník pocítil vzrůstající naději. Elfí princ dokázal najít ztracené elfí kameny, v což Poutník již nedoufal. S jejich magií budou mít větší šanci uspět v tom, co je potřeba udělat.

„Ahrene!“ vykřikla Ryer Ord Star dřív, než stihl Poutník promluvit.

Elfí princ se k nim obrátil a jeho oči byly stejně modré a divoké jako světlo kamenů. Zaregistroval přítomnost Poutníka s věštkyní, ale jen okrajově. Byl stravován magií, zachycen v její síti. Jediné, co teď dokázal doopravdy vnímat, byla magická moc, která mu proudila tělem.

Poutník k němu rychle vykročil a nebál se přitom temného pohledu v jeho očích, ani modrého ohně, který mu zářil v dlaních. Natáhl ruku a zlehka se elfího prince dotkl. Tímto dotykem ho vytáhl z mlhy, ve které se princ nacházel a

přivedl ho zpátky na zem. Ahren na něj nejprve zíral s hněvem, pak s překvapením a nakonec s nesmírnou úlevou.

„Vedl sis dobře, elfí princi," řekl Poutník a přitáhl ho k sobě. Rozhlížel se po nepřátelích, kteří je obklopovali. „Uzavři tu magii hluboko do sebe. Rychle!"

Poutník viděl, jak modré světlo elfích kamenů pohasíná. Potom rozšířil plášť ochranné magie i na Ahrena. „Půjdeme tudy."

Uvědomoval si, že je Antrax usilovně hledá. Pokynul Ahrenovi a Ryer Ord Star a všichni tři se přesunuli stranou. Rozhodil kolem sebe síť obrazů a pomocí nastražených nášlapných panelů spustil další poplach. Tím vyvolal ještě větší zmatek. Všude kvílely sirény a varovná světla na panelech červeně mrkala. Bojové stroje, na okamžik naprosto zmatené, se otáčely na všechny strany. Nemohly najít ani druida, ani jeho společníky. V nastalém zmatku nebyly jejich senzory schopné zaznamenat žádnou užitečnou informaci.

Poutník odvedl elfa a věštkyni zpátky k částečně rozbité stěně extrakční místnosti, která jim skýtala alespoň nějakou ochranu. „Počkejte tady na mě," přikázal jim.

Pak mezi nimi proklouzl a prokličkoval i mezi bojovými stroji strážícími vysoké válce. Na opatrnost nebyl čas. Věděl, že musí zaútočit rychle. Všiml si spoje v kovových plátech chránících válec a zaútočil na něj. Do kovu s oslepivým záblesk em udeřil druidský oheň. Než stihl Antrax zareagovat, Poutník se rychle přesunul. O deset metrů dál zaútočil znovu. Ohnivé paprsky ho hledaly, vyšlehávaly do náhodných směrů, ale protože ho ukrývala magie, nebyly schopny ho nalézt. Uhýbal před nimi i před bojovými stroji a útočil. Pohyboval se kolem válců a neustále hledal slabá místa.

Ale navzdory vší snaze ochranný kov vydržel. Poutník plýtval silou, ale nezískal žádnou výhodu. Pochopil, že musí nalézt jiný způsob, jak Antrax odříznout od zdroje energie. Rozhodil kolem sebe další falešné cíle a ustoupil. Jeden

ohnivý paprsek ho minul tak těsně, až mu olízl plášť. Dříve nebo později ho štěstí opustí. Antrax již určitě chystá protiútok.

Sotva na to pomyslel, protiútok začal. Odkudsi ze stropu se na zem spustil paprsek podivně zbarveného světla. Záře naplnila místnost a obklopila Poutníka, který zůstal přikrčený a ve střehu. Kdyby druid pohotově nezareagoval, neuskočil a nezanechal za sebou falešné obrazy, upekly by ho ohnivé paprsky, které na místo, kde před chvílí stál, okamžitě zacílily palbu. Druid se však ocitl mezi dvěma přístroji a bojovými stroji, které ho nakonec přece jen zaměřily a okamžitě se na něj vrhly.

Ahren Elessedil spatřil nebezpečí, ve kterém se druid nachází, vystoupil z úkrytu a nasměroval magii elfích kamenů proti zrádnému zdroji pátrajícího světla na stropě. Cíl zasáhla magická vlna a světlo zhaslo. Poutník toho okamžitě využil a unikl z léčky. Ahren útočil na pohyblivé stroje, ničil je a uvolňoval cestu druidovi. Poskytl mu šanci uniknout a ten ji využil. Rozběhl se k němu, popadl ho za ruku a zatáhl ho zpátky do bezpečí ochranné zdi. Rozhodil další síť obrazů a zatáhl elfího prince i věštkyni hlouběji do extrakční místnosti.

„Zůstaňte tady!“ vykřikl na Ahrena. „Zadržte je, dokud to půjde, a pak utečte!“

Obrátil se do místnosti a začal pátrat po energetických výstupech, které byly zabudovány do stěn. Uvědomil si, že na to šel od začátku špatně. Nemůže zničit zdroj energie zvenčí; ten, kdo vytvořil Antrax, také zajistil, aby sabotáž podobného druhu byla velmi těžko proveditelná. Jediná možnost je poškodit celý systém zevnitř. Antrax byl vybudován uvnitř podzemního hradu, aby chránil knihovnu Starého světa před útoky zvenčí. Určitě bude mít zabudovánu i řadu vnitřních ochran, ty nebudou tak silné. Přívodní kabely, které přenášely syrovou energii do kondenzátorů, kde se přeměňovala a

ukládala, budou mít téměř nekonečnou kapacitu, protože tvůrci jistě předpokládali, že energie nutná k tomu, aby se Antrax udržel v provozu, bude přicházet v nejrůznějších formách.

Ale kabely, kterými Antrax sál energii z kondenzátorů, tak odolné nebudou. Předpokládalo se, že Antrax omezí svůj příjem energie tak, aby nedošlo k přetížení celé sítě. Nebyl důvod předpokládat, že spotřeba energie naroste nad mez, kterou si Antrax stanoví. Stačí přetížit kabely a ty se roztečou nebo rozpadnou. Antrax bude sice vybaven varovnými systémy, které ho upozorní, aby uzavřel přívod energie, a]e pokud Poutník zaútočí dostatečně rychle, napáchá značné škody dřív, než Antrax zareaguje.

Po troskami poseté podlaze se vydal k extrakčním zásuvkám, ze kterých vedly kabely do obou válců s uloženou energií. Skrze ně se mohl dostat do kabelů, které vyživovaly Antrax. Mezi oběma typy kabelů existovaly přepínače. Zjistil to, když jako stín prozkoumával celý komplex. Stačí jednat dostatečně rychle, aby přepínače zračil a pak vydržet následný protiútok, který bude trvat tak dlouho, dokud Antrax nezničí.

Ve dveřích extrakční místnosti bojoval Ahren Elessedil s pohyblivými stroji. Ohrožovaly ho také ohnivé paprsky, ale většina jich stále strážila energetický zdroj. Elfí princ se otáčel ze strany na stranu, čelil nepřátelským útokům a z jeho rukou šlehala magická záře. Měl však jen několik minut, než bude překonán.

Ryer Ord Star se krčila vedle něho a upírala pohled na Poutníka. Ve tváři měla bezmocný, zoufalý výraz. Poutník na ni vrhl vyrovnaný, sebejistý pohled, který ji měl uklidnit a zahnat její obavy. Jeho pokus však žalostně selhal. Možná že dívka spatřila pravdu. Možná že dokázala vidět jen to, čeho se nejvíc obávala. Vykřikla a zvuk jejího hlasu přehlušil dokonce i vytí poplašných sirén.

Poutník nezaváhal, přitiskl dlaň ruky na jednu z extrakčních zásuvek a vyslal dovnitř druidský oheň.

Antrax takový útok neočekával a zaskočilo ho to. Poutníkova magie proudila do kabelů jako záplava vyschlým říčním korytem. Šok, který tím způsobil, byl obrovský, ale stejně velký byl také zpětný zášleh energie, který Poutníka zasáhl. Napjal se, aby mu odolal a znovu vrhnul svou magii. Pronikl hluboko do systému, ze kterého Antrax čerpal životodárnou sílu. Antrax začal zdvihat bezpečnostní hráze v zoufalé snaze přival zadržet, ale bylo již pozdě. Poutník pronikl hluboko do systému a jeho magie proudila hlavními kabely a rozvětvovala se do všech kanálů, které vyživovaly jednotlivé části Antraxu. Druid cítil, jak se dráty a kabely taví a rozpadávají.

Do místnosti pronikly ohnivé paprsky a druid ucítil jejich žár. Ovládl se, aby nevykřikl a vztyčil kolem sebe ochranný štít, aniž by snížil intenzitu svého útoku. Ryer znovu vykřikla, ale Poutník neměl čas se na ni ohlížet. Soustředil se jen na vlastní útok. Antrax se hnal centrálními kabely, opravoval, co šlo opravit a uzavíral zničené části. Jeden po druhém selhávaly jeho vnitřní systémy. Poutník ho pronásledoval jeho centrálním nervovým systémem, hnal se jeho krevním řečištěm přímo k jeho srdci a mysli. Vše, čeho se dotkl, strávil druidský oheň. Poutník cítil, že i jeho tělo je spalováno, ale nemohl tomu zabránit. Štít, který kolem sebe vytvořil, nemohl být dostatečně silný, protože by odčerpal příliš velkou část jeho moci.

Pak náhle ucítil, že se Antrax hroutí. Ohnivé paprsky, které ho spalovaly, začaly náhle vystřelovat do náhodných směrů. Dezorientované bojové stroje se točily všemi směry jako útržky papíru, se kterými si pohrává vítr, protože přestaly dostávat instrukce. Poutník cítil, jak se k němu přitiskla Ryer a snaží se ho odtáhnout od zásuvek. Ahren Elessedil stál vedle ní a jeho tvář strnula ve výrazu hrůzy.

Poutník měl jen okamžik, ve kterém stihl zaregistrovat jejich přítomnost a vzápětí ho zasáhl zpětný výboj magie, který pronikl zásuvkou do jeho paže a těla a mrštil jím přes celou místnost.

Útok na jeho vnitřní systémy byl tak náhlý a silný, že Antrax propálil skrz naskrz ještě dřív, než dokázal zareagovat. Zastavil vetřelcův postup, obrátil jeho vlastní energii proti němu a provedl protiútok pomocí laserů. Začal uzavírat postižené oblasti a vydávat příkazy k opravám. Ale navzdory úsilí se vetřelcův oheň hnal celým systémem a za každou sekci, kterou se mu podařilo zachránit, ztratil Antrax dvě jiné. Všechny součásti centrální sítě byly napadeny silou tak ničivou, že se propalovala všemi obvody a vodiči. Antrax cítil, jak i on přestává fungovat, neboť síť napájecích kabelů se postupně hroutila. Již nedokázal udržovat své funkce, nedokázal provádět komplexní operace. Nejprve ztratil kontrolu nad systémem mobilní obrany, nad svými roboty a lasery. Začal se hroutit jeho systém údržby a oprav. Prozatím se mu podařilo udržet v chodu obranná zařízení kolem energetického zdroje, ale ochrana vybudovaná na povrchu podzemního hradu přestala fungovat. Antrax vrhl vše, co měl k dispozici, do splnění svého primárního příkazu - chránit znalosti uložené v paměťových bankách.

Nic nefungovalo. Všechno selhávalo. Cítil, jak kousek po kousku zpomaluje, ztrácí kontrolu a mizí. Ustoupil do lépe zabezpečených pozic, aby sebral sílu a přepnul se na nepoškozené části systému. Ale oheň ho vystopoval, jako by to byla živoucí věc, a pronikl jeho chabou obranou. Antrax byl přinucen ustoupit hroutícími se kabely až zpátky do místnosti s energetickým zdrojem.

Tam zjistil, že je zahnaný do kouta, schopný pohybovat se pouze mezi dvěma kondenzátory, které jej po celá staletí napájely energií. Kondenzátory byly to jediné, co mu zbylo, ale jejich energie prosakovala trhlinami ven. Antrax již

nedokázal plnit příkaz, který mu dali stvořitelé. Cítil, jak jeho centrální paměťové banky umírají.

Pak se již nemohl pohybovat.

Začal mít potíže s přemýšlením.

Čas se zpomalil, a nakonec pro něj začal být jeho tok téměř nepostřehnutelný. Ocitl se v nefunkčním a nemobilním stavu.

Jeho poslední vědomá myšlenka patřila tomu, že si nedokáže vzpomenout, co je zač.

Kapitola 29.

Po nárazu do zdi ztratil Poutník vědomí, ale téměř okamžitě se zase probral. Nehybně ležel mezi troskami na podlaze a nechápavě zíral na kouřový opar, který ho obklopoval. Věděl, že je zraněný, ale netušil jak těžce. Ve většině těla neměl cit a na nikách vnímal vlhkost, o jejímž původu nebylo pochyb. Někde blízko slyšel Ryer Ord Star, jak vzlyká a volá ho jménem.

Jsem tady, pokusil se říct, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Z přetrhaných kabelů a drátů sršely jiskry a poničené stroje sebou ve smrtelných křečích cukaly a skřípěly. Celé podzemí se otřásalo, jak se Antrax slepě hnal z místa na místo sítí kabelů a mamě se snažil najít východisko z neřešitelné situace. Poutník otočil hlavu mírně doprava a zahlédl poškozené válce, ve kterých byla uložena energie. Z trhlin v jejich kovovém obalu unikala pára a vlhkost a ochranné ohnivé paprsky pohasínaly jako mizející duha.

Teprve pak ho přepadla prudká, nesnesitelná bolest. Zasténal pod jejím náporem a s vypětím všech sil ji s pomocí magie utišil, aby získal prostor a čas jasně přemýšlet. Věděl, že moc času už nemá. Splnil svůj úkol. Jeho vize mu neprozradily, že smrt k němu přijde právě teď, tady na tomto

miste. Věděl však, že na sebe nenechá dlouho čekat.

Z kouře se vynořila postava Ahrena Elessedila. „Tady je!“ vykřikl elf přes rameno a poklekl vedle Poutníka. Tvář měl popelavou a jeho štíhlé tělo bylo plné popálenin a řezných ran, ze kterých prosakovala krev. „Zatraceně!“ zaklel tiše.

O chvíli později se vedle něj objevila Ryer Ord Star. Štíhlá dívka vypadala stejně přízračně jakou kouř, ze kterého se vynořila. Spatřila Poutníka a ruce jí vylétly k ústům v marné snaze ztlumit vyděšený výkřik. Poutník viděl, že se dívá přímo na jeho hruď, kde to bolelo nejvíc. Z jejích očí vyčetl hrůzu.

Okamžitě se k němu rozběhla a Poutník zvedl ruku ve varovném gestu, aby ji zadržel. Teprve teď uviděl krev, která mu pokrývala dlaň i paži. Poprvé pocítil strach a to jeho hlasu dodalo sílu.

„Nechoď sem,“ přikázal jí ostře. „Nedotýkej se mě.“

Chtěla neuposlechnout, ale Ahren ji objal kolem ramen a oba se posadili na zem. Elfí princ ji objímal, zatímco dívka se třásla a plakala. Promlouval k ní tichým, konejšivým hlasem, ale ona ho neslyšela. Nakonec se zhroutila do jeho náruče a plakala.

Poutník si přitiskl zkrvavenou ruku k břichu a snažil se soustředit jen na to, co musel udělat.

„Elfí princi,“ řekl a málem nepoznával svůj hlas. „Přiveď ji ke mně.“

Ahren udělal, co mu bylo řečeno. Ve tváři měl výraz člověka, který vidí něco, co už nikdy znovu spatřit nechce. Konejšivě objímal Ryer Ord Star kolem ramen a svým vzezřením dával jasně najevo, že chce oba provést vším nebezpečím, které na ně v budoucnu čeká. Poutníka překvapila rozhodnost a síla vůle, která se zračila v jeho mladých rysech. Elfí princ dospěl.

„Ryer.“ Poutník tiše vyslovil její jméno a snažil se, aby to znělo chlácholivě. Chvíli čekal. „Ryer, podívej se na mě.“

Pomalu a neochotně se podvolila, zvedla hlavu z ramene Ahrena Elessedila a pohlédla Poutníkovi přímo do tváře. Odmítla se podívat níž, bála se, co to s ní udělá. V dívčiných bledých rysech spatřil takový smutek, jako dosud nikdy.

„Nemůžeš se mne dotknout, protože by tě to teď zahubilo. Není možné mne uzdravit. Kdybys to zkusila, stálo by tě to život a mě bys nezachránila. Některé rány přesahují dokonce i tvou moc. Tvé vize mi řekly, že se to stane. Věděl jsem to, když se mezi námi vytvořilo pouto. Rozumíš mi?“

Její oči byly prázdné a nechápavé, jako by odmítala přijmout pravdu. Skrývala se před ní, ale neutekla tak daleko, aby ji neslyšela.

„Ahren tě odvede zpátky na povrch a odtamtud ke vzdušné lodi. Vrať se s ním domů. Říkej mu o vizích a snech, které budeš mít cestou zpátky, stejně jako jsi o nich říkala mně. Pomáhej mu tak, jako jsi pomáhala mně.“

Pomalu zavrtěla hlavou, oči stále rozostřené a bezvýrazně. „Ne,“ zašeptala. „Neopustím tě.“

„Ahrene.“ Poutníkův pohled se přesunul na elfího prince. „Poklad, který jsme tu hledali, je ztracen. Zemřel s Antraxem. Knihy magie byly uloženy v jeho paměťovém systému. Bylo je možné získat jen za předpokladu, že by Antrax zůstal naživu, a něco takového bylo příliš nebezpečné. Rozhodnutí zůstávalo na mně a já jsem je učinil. Ještě se uvidí, jestli zničení Antraxu stálo za takovou cenu. Názor si na to musíš udělat sám. Pamatuj, jednoho dne budeš muset činit svá vlastní rozhodnutí.“

Ryer Ord Star se znovu rozplakala a neustále opakovala druidovo jméno. Chtěl se jí dotknout, pohladit ji, alespoň trochu ji utišit, ale nesměl. Čas utíkal a pořád ještě musel udělat jednu věc.

„Teď běžte,“ řekl elfímu princi.

Věštkyně zakvílela a natáhla se k němu. Pokusila se vytrhnout Ahrenovi ze sevření. Napřáhla k němu ruce.

„Ryer," řekl tiše a cítil, jak ho síly opouštějí. „Poslouchej mě. Nevidíme se naposled. Znovu se setkáme." Zmlkla a hleděla na něj. „Stane se to brzy," dodal.

„Poutníku." Vydechla jeho jméno, jako by to bylo ochranné kouzlo.

„Slibuji ti to." Bolest se vrátila, silnější než předtím. Slabě Ahrenovi pokynul. „Běžte. Rychle. Nevracejte se cestou, kterou jste přišli. Běžte támhle tudy." Ukázal za poničené válce a vyvolal si v paměti labyrint chodeb, které jako stín prozkoumal. „Hlavní chodba vede odtamtud. Běžte pořád po ní a nikam neodbočujte. Tak běžte."

Ahren násilím obrátil Ryer Ord Star a nevšímal si jejích vzlyků ani snahy se mu vytrhnout. Sám ještě dlouho hleděl na druida, jako by z pohledu na něj čerpal sílu. *Možná stále hledá odpovědi na otázku, co se se všemi stalo,* pomyslel si Poutník. *Možná chce jen vědět, zda to, čím jsme prošli, za to stálo.*

O chvíli později oba odešli. Prošli roztříštěnými dveřmi a zmizeli mu z dohledu. Ještě nějakou dobu slyšel zvuk jejich kroků a dívčin tichý pláč. Pak se rozhostilo ticho rušené jen praskáním a bzučením poničených strojů a jiskřením drátů.

Čas se zpomalil.

Poutník měl pocit, že se vznáší ve vzduchu. Ona přichází. Zpívající čarodějka, jeho Nemesis, největší z jeho selhání – ho nakonec dostihla. Viděl její příchod ve vlnění kouře ve vzduchu, v mysli slyšel šepot ozvěny jejích kroků. Sebral svou rozhodnost a čekal.

Až se objeví, bude na ni připraven.

Cestu ke zdroji energie nalezla Zpívající čarodějka s pomocí své magie. Nejprve následovala zdroj spuštění poplašných zařízení, později sledovala stopy Poutníka, na které cestou narazila.

Jeho obrazy, které visely ve vzduchu, se mísily s obrazy Ryer Ord Star a elfa. Všichni tři tudy nedávno prošli, ale

nebylo jisté, zda společně nebo každý zvlášť. Překvapilo ji, že tu najde i věštkyni, ale ani ona ani elf jí starosti nedělali. Jejím protivníkem je druid, se kterým se musí vypořádat; ti ostatní dva jsou jen překážka, kterou musí odstranit z cesty.

Dala sice přednost pátrám po magických knihách před druidem, ale nemohla druidovu přítomnost ignorovat. Věděla, že je někde před ní a možná že už magické knihy získal. To musí teprve zjistit. Nezapomněla na své rozhodnutí soustředit se na knihy, ale zdálo se jí, že všechny cesty vedou k jejímu nepříteli. Nemělo cenu si nadále nalhávat, že tyto dva cíle lze od sebe oddělit.

Zanedlouho uslyšela zvuky boje. Automaticky zpomalila, neboť nechtěla narazit na něco, na co není připravená. Dosud přesně nezjistila, co tady dole vlastně žije, i když si byla celkem jistá, že to pochází ze Starého světa. Když to přežilo tolik staletí, musí to být inteligentní a nebezpečné, Zpívající čarodějka by se tomu nejraději vyhnula. Podle zvuků boje soudila, že to má nejspíš dost starostí s někým jiným, takže si jí to snad nebude všímat.

Chodby se kroutily a zatáčely, brzy se ukázalo, že zvuky boje se nesou na delší vzdálenost, než předpokládala. Když se přiblížila k jejich zdroji, zvuky již téměř utichly a změnily se jen na praskání, syčení a skřípot. Zvuk poplašných zařízení zmlkl a pasti nastražené v chodbách se zavřely. Hluboko ve stěnách podzemního sídla stále ještě cítila přítomnost neznámé bytosti, ale ten pocit slábl a rychle mizel. Kolem ní se převalovala mračna dýmu, který přicházel z rozlehlé místnosti, do které chodba ústila. V místnosti stály dva obrovité mohutné válce, které byly popraskané a rozervané, jako by vybuchly zevnitř. Kolem ležely trosky bojových strojů a přístrojů, jejichž účelu nemohla porozumět. Kabely a dráty, které je spojovaly, byly potrhané a rozteklé. Když vstoupila do veliké místnosti, vládlo v ní naprosté ticho, jako v hrobce.

Okamžitě zaznamenala druidovu přítomnost. Ucítila, kde je, a mezi troskami se vydala ke zbytkům menší místnosti, která sousedila s velikou komnatou.

Uviděla ho téměř okamžitě. Seděl zády opřený o stěnu a hleděl na ni. Byl pokrytý krví a jeho černá róba byla potrhaná. Tělo měl popálené a poseté strašlivými ranami. Přišel o většinu jedné nohy. Tam, kde jeho kůže nebyla spálená nebo zakrvácená, byla světlá jako křída.

Hleděla na jeho zpustošené tělo a překvapilo ji zjištění, že necítí žádné uspokojení. Jediné, co cítila, bylo rozčarování. Na tuhle chvíli čekala celý život, a když ta chvíle nadešla, vůbec nebyla taková, jakou šiji představovala. Ona chtěla být nástrojem druidovy zkázy. Někdo ji však o toto potěšení připravil.

Přistoupila k němu na vzdálenost několika stop a zastavila se. Stále nepromluvila, oči upírala do jeho tváře a hledala něco, co by jí přineslo alespoň náznak uspokojení, které jí bylo upřeno. Nic nenašla.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala se nakonec. „Věštkyně a elf?“

Rozkašlal se a ztěžka polkl. „Pryč.“

„Umíráš, druide,“ řekla.

Přikývl. „Nadešel můj čas.“

„Prohrál jsi.“

„Opravdu?“

„Smít ukradne všechny naše šance. Ty tvoje, se ti vzdalují s každou uplynulou chvílí.“

„Možná ne.“

To, že odmítal přiznat porážku, ji rozzlobilo, ale pečlivě svůj hněv držela na uzdě. „Našel jsi magii, kterou jsi hledal?“ Odmlčela se. „Řekneš mi to dobrovolně, nebo musím otevřít tvou mysl násilím a získat tak odpověď na svou otázku?“

„Hrozby jsou zbytečné. Našel jsem magii a vzal jsem si z ní, co jsem mohl. Ale dokud jsem naživu, je mimo tvůj dosah.“

Hleděla na něj. „To tedy nemusím čekat dlouho.“

„Déle než si myslíš. Má smrt je jen začátek tvé cesty.“

Neměla představu, o čem to mluví. „Jaké cesty, druide? Řekni mi.“

Na rtech se mu objevila krev, která stékala dolů po bradě. Oči mu začínaly skelnatět. Pocítila záchvěv paniky. Druid ještě nesmí zemřít. „Mám toho chlapce,“ řekla. „Udělal jsi úžasnou práci, když jsi ho přesvědčil o svých lžích, které ten chudák pokládá za pravdu. On skutečně věří, že je Bek a já jsem jeho sestra. Věří, že jsi jeho přítel. Pokud ti na něm záleží, pomůžeš mi, dokud je ještě čas.“

Poutník ani na okamžik nespustil pohled z její tváře. „On je tvůj bratr, Grianne. Ukryla jsi ho ve sklepě svého domova v komůrce za skříní. Našel ho tam jeden měnivec, který ho pak přinesl ke mně. Já jsem ho svěřil do výchovy manželů na Výšinách, kteří ho vychovávali jako nevlastního syna. Taková je pravda. Jediné lži, které tu vystupují, patří tobě.“

„Nevyslovuj mé jméno, druide!“ zasyčela na něj.

Slabě pozvedl ruku. „Tvé rodiče zabil Morgawr, Grianne. Zabil je a unesl tě, protože chtěl využít tvůj talent a učinit z tebe svou studentku. Řekl ti, že jsem to udělal já, aby ti do srdce zasel nenávist ke svému největšímu nepříteli. Doufal, že mne jednoho dne zničíš. Takový byl jeho plán. Rychle si podřídil tvé myšlení a dobře tě vycvičil. Ale o Bekovi nevěděl. Nevěděl, že je tu ještě někdo kromě mě, kdo zná pravdu, kterou se tak pečlivě snažil skrýt.“

„Všechno jsou to lži,“ zašeptala a její hněv znovu zesílil. Magie se v ní převalovala jako přílivová vlna. Byla připravená srazit ho do zapomnění, pokud řekne jediné další slovo. Byla připravená roztrhat ho na kusy a skoncovat s ním tady a teď.

„Chtěla bys poznat pravdu?“ zeptal se jí.

„Já už ji znám.“

„Chtěla bys poznat pravdu definitivně a navždy?“

Hleděla na něj. V jeho tmavých očích plála dychtivost a jí to neuniklo. O něco mu šlo, ale ona si nebyla jistá, co to je. Řekla si, že bude opatrná.

Založila si ruce na prsou. „Ano," řekla.

„Tak použij meč."

Chvíli netušila, o čem mluví. Pak si vzpomněla na chlapcovu zbraň, která jí visela v pochvě na zádech. Sáhla přes rameno a zlehka se dotkla jílce meče. „Tenhle?"

„Je to Shannarův meč." Ztěžka polkl a chraptivě se nadechl. „Vyvolej jeho moc, pokud chceš znát skutečnou pravdu, která ti tak dlouho unikala. Ta zbraň nemůže lhát. Když ho použiješ, prohlédneš jakýkoliv klam. Jediné, co uvidíš, je čistá pravda."

Pomalu zavrtěla hlavou. „Nevěřím ti."

Jeho úsměv byl slabý a smutný. „Samozřejmě, že ne. Ani tě o to nežádám. Ale věříš přece sobě. Věříš přece vlastní magii. Použij meč. Bojíš se?"

„Nebojím se ničeho."

„Tak použij meč."

„Ne."

Myslela si, že to bude konec celé záležitosti, ale mýlila se. Druid přikývl, jako by mu dala odpověď, kterou očekával. Místo aby zmařila jeho záměry, zdálo se, že jim naopak pomohla. Zdravou ruku si položil na poničenou hruď. Nechápala, jak je možné, že je stále naživu.

„Použijeme meč společné," zašeptal.

Okamžitě zavrtěla hlavou. „Ne."

„Pokud nepoužiješ meč," řekl tiše, „nikdy nepoznáš magii, kterou jsem před tebou ukryl. Vše, co jsem zde získal, veškeré poznání Starého světa ukryté v těchto katakombách, a veškerá moc druidů se ukrývá ve mně. Lze ji uvolnit, pokud použiješ meč, pokud jsi dostatečně silná, abys takovou moc ovládla, ale jinak ne."

„Další lži!" odsekla.

„Lži?“ Hlas mu slábl a již jen s obtížemi artikuloval. „Jsem mrtvý muž. Ale pořád jsem silnější než ty. Já mohu použít meč, Zatímco ty ne. Neodvážíš se. Dokaž, že se mýlím, pokud na to máš. Udělej, co fikám. Použij meč. Vyzkoušej svou sílu proti mé. Všechno, co mám, všechno bude patřit tobě, pokud jsi dostatečně silná. Podívej se na mě. Podívej se mi do očí. Co v nich vidíš?“

Uviděla v nich jistotu, která nepřipouštěla žádné pochyby, a která nezakrývala žádnou lest. Vyzýval ji, aby se podívala na pravdu, jak o ní byl přesvědčený on, žádal ji, aby podstoupila riziko, že neunese její význam. Cítila, že by to neměla dělat, ale na druhou stranu byla přesvědčená, že získat přístup k jeho mysli stoji za jakékoli riziko. Odhalí všechna jeho tajemství. Pozná pravdu o ztracených magických knihách. Pozná pravdu o sobě i o chlapci. To byla příležitost, kterou si nemohla dovolit propásnout. Nesmysl o druidských znalostech a moci byla jen vábnička, ale ona dokázala takové hry hrát mnohem lépe než on.

„Dobrá.“ Její slova ocelově zvonila. „Ale položíš ruku na meč jako první a já položím ruku na tvou. Budu tě držet. Pokud se ukáže, že je to nějaký trik, neunikneš mi.“

Myslela si, že ho přitiskla ke zdi. Očekávala, že odmítne, že se bude bát tak těsného spojení mezi nimi, doteku který ho připraví o šanci uniknout. Ale znovu ji překvapil. Přikývl na souhlas. Byl ochoten udělat, co po něm žádá. Pozorně na něj hleděla. Když měla dojem, že na jeho tváři zahlédla záblesk uspokojení, znovu ji zaplavil hněv. Zaťala pěsti.

„Nemysli si, že mne můžeš oklamat, druide!“ obořila se na něj. „Jestli to zkusíš, rozdrtím tě dřív než mrkneš!“

Neodpověděl. Oči stále upíral do jejích. Na okamžik ji napadlo, že bude nejlepší nechat celou tuhle záležitost plavat a odvrátit se od něj. Nechat ho zemřít, a pak si to celé přebrat. Ale nedokázala se vzdát možnosti, kterou jí nabízel. Druid strážil tolik tajemství. Chtěla je všechna. Chtěla pravdu o

chlapci. Chtěla pravdu o magii tohoto místa. Nebude-li jednat rychle, už nikdy se pravdu nemusí dozvědět.

Zhluboka se nadechla. Ať už druid plánuje cokoliv, ať už chystá jakékoliv překvapení, ona je pro něho přece víc než důstojným soupeřem.

Sáhla přes rameno a pomalu vytáhla z pochvy meč. Opřela jej hrotem o zem a ruce položila na hrušku jílce. V místnosti plné kouře vypadala čepel starobylé zbraně matná a bez života. Její pochyby se vrátily. Je tohle skutečně legendární Shannarův meč? Nebo je to něco jiného, něco, o čem nemá ani potuchy? Žádná jiná magie se v něm neskrývala. Kdyby ano, rozpoznala by ji. Ani v něm nebylo nic, co by umírajícímu druidovi dodalo novou sílu. Nic ho nemohlo zachránit zranění, která utrpěl. Zajímalo ji, co ho tak strašlivě zmasakrovalo, a kdyby si myslela, že má dost času, zeptala by se ho.

Přiblížila se k němu a naklonila meč tak, aby dosáhl na jílec. Neustále ho pozorně sledovala, hledala nějakou známku klamu. Nezdálo se, že by byl jakéhokoli klamu schopen. Oči měl zamlžené, dýchal rychle a mělce a jeho tělo krvácelo z tolika ran, až se divila, že v něm ještě nějaká krev zbývá. Na okamžik ji zaplavila vlna nových pochyb. Její instinkty ji varovaly před tím co se chystala udělat, a ona svým instinktům vždycky důvěřovala. Tváří v tvář svému zapřísáhlému nepříteli, muži, se kterým se tolik let poměřovala však odmítala přiznat strach.

Odsunula všechny pochyby stranou. „Polož ruku na meč!“

Zvedl z hrudi zkrvavenou ruku a prsty sevřel jílec meče. Když to učinil, zdálo se, že na okamžik ztratil soustředění a jeho ruka, kterou svíral meč, se natáhla a zlehka ji pohladila po čele. Tolik se soustředila na jeho oči, že jeho ruku vůbec nesledovala. Ucukla před jeho dotekem a pocítila vlhkou krev, která jí ulpěla na čele. Slyšela, jak druid něco říká,

slova vyslovená tak tiše, že je nedokázala rozeznat.

Krev na čele jí vadila, ale nechtěla, aby viděl, jak moc jí to vadí. Proto si ji nemohla setřít. Místo toho položila svou ruku na jeho a pevně ji sevřela.

„Teď uvidíme, druide."

„Ano, uvidíme," přisvědčil.

Hleděli si navzájem do očí a čekali v zakouřených ruinách extrakční místnosti. Zůstali tak sami, jako by byli jediní živí lidé na celém světě. Všechno ztichlo a čas jakoby se zastavil. Dokonce i zpřetrhané kabely a dráty, které ještě před chvílí jiskřily a bzučely a rozbité stroje, které se tak zoufale snažily pokračovat v chodu, zmlkly a znehybněly. Zavládlo takové ticho, že Zpívající čarodějka slyšela zvuk druidova slábnoucího dechu.

Pomyslela si, že tady jen plýtvá časem a znovu pocítila vztek. Tohle není Shannarův meč. Tohle je jen obyčejná čepel.

Její prsty se zaryly do Poutníkovy ruky a ohmataného jílce. *Pověz mi něco! Ukaž mi svou pravdu, máš-li co ukázat!*

Vzápětí ucítila vlnu tepla, která se zvedla z čepele, vstoupila do její ruky a rozlila se do celé paže. Viděla, jak sebou druid trhnul a slyšela, jak zalapal po dechu. O chvíli později zaplálo bílé světlo, které je oba pohltilo.

Na pobřeží Modrého předělu nastával úsvit a první sluneční paprsky trhaly mlhu visící na horizontu jako mohutná stěna. Redden Alt Mer pozoroval z paluby *Jede Shannary* mlhu s obavami. Takovouhle mlhu dosud nikdy nespatřil. Byla hustá a celistvá, spojovala vodu s nebem, sever s jihem, světlo s temnotou. Sluneční paprsky skrze ni pronikaly jako hněvivé rudé čepele mečů, vytažené z obří výhně.

V Březnovém Oparu také bývala hustá mlha, stejně jako ve všech přístavech na západním pobřeží. Směs žáru a chladu v místech, kde se země stýkala s vodou, vedla ke vzniku tak

husté mlhy, že se dala mazat na chleba – to bylo staré námořnické pořekadlo. Mlha, kterou teď Redden Alt Mer pozoroval, byla podobná, ale bylo v ní ještě něco jiného, nějaká temná cílevědomá energie, která věštila blížící se bouři. Ale Redden Alt Mer ve vzduchu bouři necítil. Chuť a vůně vzduchu neslibovala déšť ani v ní nezněly zvuky hromu nebo blýskání blesků. Na tváři necítil dech větru. Ani pohled na barometr neodhalil žádné známky blížících se nesnází.

Tulácký kapitán přecházel podél zábradlí a hleděl do oparu. Pohnulo se tam něco?

„Pěkná polévka," zavrčel Spanner Frew, který se postavil vedle něho. Zamračil se. „Jsem rád, že se nechystáme zrovna tím směrem."

Alt Mer přikývl a stále hleděl k horizontu. „Doufejme, že se to bude držet dál od břehu. Kdybych nařídil zůstat tady ještě týden, moje sestra mě stáhne z kůže."

Ještě den a opravy na vzdušné lodi budou dokončeny. Tulácký kapitán jen stěží potlačoval netrpělivost. Malá Zrzka už byla pryč tři dny a kapitánovi se to nelíbilo. Věřil jejímu úsudku a spoléhal na Huntera Predda, ale věděl, že tahle země je zrádná a mohou tu číhat nebezpečí, o kterých nikdo z nich nemá ani potuchy. Členové Poutníkovy výpravy byli rozprášeni po celém kraji, mnozí možná zahynuli a Redden Alt Mer neměl ani tu nejmenší představu, jak všechny najít. A. k tomu si ještě musel dělat starosti o svou sestru.

„Vyřešil jsi ten problém se světelným krystalem na přídi?" zeptal se s pohledem upřeným na mlžnou stěnu. Pořád měl pocit, že tam něco vidí.

Hřmotný stavitel pokrčil rameny. „Nemohu to spravit bez nového krystalu, a ten nemáme. Náhradní krystaly jsme ztratili během bouře nad kanálem. Budeme si muset poradit bez nich."

„Nebude to poprvé." Kapitán se opřel rukama o zábradlí a oči pozorně upřel k horizontu. „Pořádně se podívej tamhle,

Černovousi. Vidíš něco? Tamhle, takových patnáct stupňů…“

Nedokončil. Než mohl dokončit větu, vynořilo se z oparu množství tmavých tvarů. Letěly vzduchem jako hejno obrovitých ptáků. Kolik jich je? Pět? Šest? Ne, Alt Mer se rychle opravil. Tucet, možná víc. Rychle počítal a hrdlo se mu stáhlo. Nejméně dva tucty. A jsou velcí dokonce i na Rochy. A nemají křídla.

Zatajil dech. Díval se na vzdušné lodě. Celá flotila se vynořila odnikud. Sledoval, jak získávají tvar, začal rozeznávat stěžně, plachty, mohutné přídě, záblesky kovů. Válečné lodě. Vytáhl dalekohled, aby se podíval pořádně. Na stěžních nevlály vlajky, na zábradlí ani na přídi nebyly namalované výsostné znaky. Pozoroval je, jak vyplouvají z mlhy a zaujímají linii táhnoucí se přes celý horizont. Redden Alt Mer sklonil dalekohled a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

Cizí vzdušné lodě mířily přímo *k Jerle Shannaře.*